POLIROM

Lauren
WEISBERGER

Continuarea bestsellerului
Diavolul se îmbracă de la Prada

Răzbunarea se îmbracă de la Prada

Lauren
WEISBERGER

Răzbunarea se îmbracă de la Prada

Diavolul se întoarce

Traducere din limba engleză și note
de Dora Fejes

POLIROM
2014

Lauren Weisberger, *Revenge Wears Prada*
© 2014 by Editura POLIROM, pentru traducerea în limba română

www.polirom.ro
Editura POLIROM
Iaşi, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
Bucureşti, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1;
sector 4, 040031, O.P. 53, C.P. 15-728

ISBN ePub: 978-973-46-4248-9
ISBN PDF: 978-973-46-4249-6
ISBN print: 978-973-46-4199-4

Coperta: Radu Răileanu
Pe copertă: ilustraţie de Carmen Răileanu

Această carte în format digital (e-book) este protejată prin copyright şi este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parţială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziţia publică, inclusiv prin internet sau prin reţele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informaţiei, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sau comercializarea sub orice formă, precum şi alte fapte similare săvârşite fără permisiunea scrisă a deţinătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislaţiei cu privire la protecţia proprietăţii intelectuale şi se pedepsesc penal şi/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Lectura digitală protejează mediul

Versiune digitală realizată în colaborare cu elefant.ro

LAUREN WEISBERGER s-a născut în 1977, în Scranton, Pennsylvania. A absolvit cursurile prestigioasei Cornell University şi, după o perioadă de călătorii în Asia şi Europa, s-a stabilit în Manhattan, angajându-se ca asistent editorial la faimoasa revistă Vogue. În mai puţin de un an renunţă la această slujbă, începe să lucreze pentru revista americană Departures şi, în acelaşi timp, urmează cursuri de creative writing, apucându-se serios de scris, printre altele despre experienţele din perioada petrecută la Vogue, dezvoltând o viziune critică şi plină de umor asupra materialismului şi obsesiilor din lumea modei. Rezultatul este romanul ei de debut din 2003, Diavolul se îmbracă de la Prada (Polirom, 2004, 2006), rămas timp de şase luni pe lista bestsellerurilor din The New York Times, tradus în peste patruzeci de ţări şi ecranizat de studiourile Fox. I-au urmat romanele Vreau să fiu V.I.P. (2005; Polirom, 2006), Pe urmele lui Harry Winston (2008; Polirom, 2009) şi Noaptea trecută la Chateau Marmont (2010; Polirom, 2011).

În *Răzbunarea se îmbracă de la Prada*, au trecut aproape zece ani de la întâmplările ce-au făcut-o celebră pe Andy Sachs, din Diavolul se îmbracă de la Prada. Andy este editor principal la The Plunge, revistă pentru mirese pe care a întemeiat-o alături de... Emily, cea care-i fusese duşmancă declarată şi care i-a devenit cea mai bună prietenă. Miracol? Prilejuri de entuziasm şi mulţumire? Căsătorită cu Max Harrison şi intrată astfel într-una din cele mai renumite familii din Manhattan, Andy realizează însă că nimic nu este ceea ce pare. Încă este marcată de Miranda şi niciodată n-ar fi crezut că toate eforturile ei de a-şi construi o viaţă nouă o vor aduce iar în atmosfera groaznică din care a scăpat cu greu în urmă cu zece ani, direct în calea diavolului însuşi...

Pentru R și S,
cu dragoste

Capitolul 1

Pentru tot restul vieţii

Ploaia cădea în rafale piezişe, rece şi stăruitoare, suflată în toate direcţiile de vânt, era o zi în care umbrelă, impermeabil şi bocanci n-ar fi fost de prea mare ajutor. Nu că Andy nu ar fi avut aşa ceva. Umbreluţa ei marca Burberry, pe care dăduse două sute de dolari, refuzase să se deschidă şi într-un final plesnise de tot când ea se opintise din răsputeri să o deschidă; jacheta din piele de iepure, prevăzută cu guler, dar fără glugă, i se mula fantastic pe talie, dar nu era în stare să o ferească de frigul pătrunzător, iar pantofii fucsia, noi-nouţi, cu toc, din piele fină, cumpăraţi de la Prada, înveseleau privirile, dar nu acopereau cine ştie ce. Cu tot cu pantalonii ei mulaţi, gambele tot goale şi le simţea, de parcă n-ar fi purtat decât ciorapi de mătase. Jumătatea de metru de zăpadă care învelise până nu de mult New Yorkul începuse deja să se topească şi să se preschimbe într-o zloată sură şi mizeră, iar Andy se pomeni că îşi doreşte din suflet – pentru a mia oară – să locuiască oriunde în afară de oraşul ăsta.

Ca pentru a-i întări dorinţa, un taxi trecu în zbor pe lângă ea fără să ţină seama de culoarea galbenă a semaforului şi o claxonă asurzitor, care săvârşise crima de neiertat de a încerca să traverseze. Fata se abţinu din răsputeri să-i arate degetul mijlociu – în ziua de azi mai toată lumea dispune de arme de foc – şi se mulţumi să-şi încleşteze maxilarele şi să-i adreseze în gând câteva înjurături alese pe sprânceană. Ţinând seama de înălţimea tocurilor, reuşi să se deplaseze cu o viteză apreciabilă preţ de câteva sute de metri. Gata, trecuse de 52th Street, acum era la 53th, se apropia de 54th… nu mai avea mult, iar după ce ajungea la destinaţie, avea măcar câteva momente să se dezmorţească înainte să înceapă goana nebună îndărăt spre birou. Tocmai se îmbărbăta singură cu ideea că va avea parte de o cafea fierbinte şi poate, cine ştie, chiar de o prăjitură cu ciocolată, când, de undeva, se auzi brusc soneria bine-cunoscută a mobilului.

Dar de unde oare venea sunetul cu pricina? Andy aruncă priviri întrebătoare de jur împrejur, dar ceilalţi pietoni nu păreau să fi auzit zbârnâitul care creştea tot mai mult în intensitate. *Zbrrr! Zbrrr!* Un sunet mult prea bine cunoscut. Pentru tot restul vieţii, Andy l-ar fi recunoscut oriunde, ceea ce însă n-o împiedica să se minuneze că telefoanele fabricate

în ziua de azi mai emiteau astfel de zgomote stridente şi demodate. Nu-l mai auzise de atâta vreme şi totuşi… amintirile se năpustiră, copleşitor, asupra ei. Ştiu cu mult înainte să scoată telefonul din poşetă ce va citi pe ecran, dar tot i se părea şocant să vadă cu ochii ei cele două cuvinte: Miranda Priestly.

Nu voia să răspundă. Nu putea să răspundă. Andy trase adânc aer în piept, apăsă pe butonul „ignoră“ şi azvârli telefonul înapoi în poşetă, unde sună din nou în clipa următoare. Andy simţi cum inima începe să-i bată cu putere şi cum îi vine tot mai greu să răsufle. *Inspiră, expiră*, se îndemnă ea, cu bărbia în piept pentru a se apăra de vântul tăios şi de ploaia preschimbată între timp în lapoviţă. *Mergi mai departe*, continuă ea. Mai avea doar două intersecţii până la restaurant – putea deja să-i distingă luminiţele tremurătoare, ca o promisiune a mult râvnitei călduri – când, fără de veste, o rafală nemiloasă de vânt o îmbrânci înainte, o făcu să-şi piardă echilibrul şi să se afunde într-unul din cele mai oribile locuri din întreg Manhattanul hibernal: o băltoacă neagră plină cu apă, noroi, sare, gunoi şi cine ştie ce alte mizerii, ceva atât de slinos şi de îngheţat, că te silea să rămâi stană de piatră şi să te dai bătut.

Aşa că Andy încremeni locului, drept în mijlocul infernului noroios dintre trotuar şi carosabil. Semăna cu un flamingo, cu un picior afundat, pe care trupul i se sprijinea graţios, şi cu celălalt picior ridicat binişor deasupra mizeriei. Tânăra rămase nemişcată preţ de vreo treizeci-patruzeci de secunde bune pentru a cântări ce variante avea. Împrejurul ei, oamenii o ocoleau de departe, doar cei echipaţi cu cizme înalte de cauciuc se încumetau să intre drept prin mijlocul bălţii. Nimeni însă nu-i oferi mâna şi Andy îşi dădea prea bine seama că băltoaca era foarte întinsă şi că nu putea să iasă din ea dintr-un singur salt, aşa că se pregăti sufleteşte pentru şocul unui nou val de apă îngheţată, apoi coborî şi celălalt picior. Pantofii fucsia şi o bună parte din pantalonii de piele se făcură nevăzuţi în apa care îi acoperi imediat picioarele, până pe la mijlocul gambelor, iar Andy îşi reţinu cu greu plânsul.

Pantofii şi pantalonii erau distruşi şi simţea cum picioarele încep să-i fie pişcate de degerături. Singura cale de scăpare părea să fie mersul mai departe prin cloacă, iar tot ce putea să gândească Andy era: *Aşa îţi trebuie dacă nu răspunzi la apelul de la Miranda Priestly.*

Dar nu avu timp să chibzuiască prea mult la propria-i nefericire pentru că, îndată ce ajunse la trotuar şi se opri ca să evalueze pagubele, telefonul sună din nou. Fusese o

adevărată nebunie, ceva de-a dreptul necugetat din partea ei să nu răspundă la primul apel al Mirandei. Nu putea să facă aşa ceva din nou. Şiroind de apă, dârdâind din toate încheieturile, mai-mai să o podidească plânsul, Andy apăsă butonul verde de pe ecran şi salută.

— Ahn-dre-ah? Tu eşti? Eşti plecată de o veşnicie. Te întreb o singură dată. Unde. Este. Prânzul. Meu? Refuz, pur şi simplu, să stau aşa degeaba şi să te aştept.

Bineînţeles că eu sunt, gândi Andy. *Doar ai format numărul meu. Cine-ţi închipuiai că o să răspundă?*

— Îmi pare foarte rău, Miranda. Vremea e realmente oribilă şi mă străduiesc din răsputeri să…

— Te vreau înapoi la birou *imediat*. Asta e tot.

Şi înainte ca Andy să mai scoată o vorbă, convorbirea fu curmată.

Nu avea nici o importanţă că apa foarte rece din interiorul pantofilor ei se strecura insidios şi scârbos printre degetele picioarelor, sau că pe tocurile acelea era greu de umblat chiar şi cu pantofi uscaţi, sau că trotuarele deveneau din ce în ce mai alunecoase pe măsură ce ploaia se preschimba în lapoviţă: Andy o rupse la fugă. Parcursese deja în goana mare câteva străzi şi mai avea puţin când auzi cum cineva o strigă pe nume.

— *Andy! Andy, opreşte-te! Eu sunt! Aşteaptă!*

Ar fi recunoscut vocea aceea oriunde. Dar ce căuta Max aici? Doar era plecat weekendul ăsta undeva prin nord, nu mai ţinea minte cu ce treburi. Poate totuşi nu plecase? Andy se opri locului, se întoarse şi-l căută din priviri.

— *Aici sunt, Andy!*

Abia atunci fata îl zări. Logodnicul ei, cu părul negru şi des, ochii verzi pătrunzători şi fizionomia colţuroasă dar atrăgătoare, era călare pe un cal alb uriaş. Lui Andy nu prea-i plăceau caii, mai ales de prin clasa a doua, când căzuse de pe unul şi-şi scrântise încheietura mâinii drepte, dar calul lui Max părea destul de blând. În pofida faptului că îl vedea călare în mijlocul Manhattanului pe un adevărat viscol, Andy era atât de încântată să-l întâlnească, încât n-o mai interesă ciudăţenia faptului.

Max descălecă dintr-o singură mişcare, cu uşurinţa unui călăreţ experimentat, iar Andy se strădui să-şi amintească dacă el pomenise vreodată că ar fi jucat polo. Din trei salturi o ajunse şi o învălui în cea mai caldă şi minunată îmbrăţişare posibilă, iar ea simţi cum se destinde complet, rezemată de el.

— Sărmana mea iubită, îngână fără să acorde nici o atenţie calului sau pietonilor care se zgâiau. Cred că ai

îngheţat de tot pe vremea asta.

De undeva dintre trupurile lor lipite se auzi un zbârnâit – bine-cunoscuta sonerie. Andy începu să-şi caute cu înfrigurare telefonul.

— Ahn-dre-ah! Nu ştiu ce nu pricepi din cuvântul „imediat“, dar…

Andy tremura din toate încheieturile în timp ce vocea ascuţită a Mirandei îi sfredelea timpanele, dar înainte să poată face o singură mişcare, Max îi smulse telefonul dintre degetele încleştate, apăsă pe butonul „sfârşit convorbire“ şi îl azvârli direct în mijlocul băltoacei în care ei îi intraseră picioarele ceva mai devreme.

— Gata, Andy, ai terminat-o cu ea, adăugă el acoperind-o bine cu o pătură moale.

— Doamne Dumnezeule, Max, cum ai putut să faci una ca asta? Am întârziat aşa de mult! Nici la restaurant n-am ajuns încă, o să mă omoare dacă nu-i aduc prânzul în…

— Şşş, şopti el şi îi atinse buzele cu două degete. Eşti în siguranţă acum. Eşti cu mine.

— Dar e deja ora unu şi zece şi dacă nu…

Max întinse ambele mâini, o luă de subsuori şi o puse uşurel pe calul despre care zicea că îl cheamă Bandit.

Uimită, Andy tăcu şi nu mai făcu nimic, în vreme ce Max îi scoase pantofii uzi leoarcă şi îi azvârli cât colo pe asfalt. Din geanta de care nu se despărţea niciodată, scoase botoşeii preferaţi, cei îmblăniţi, şi îi trase pe picioarele ei goale, înroşite de frig. O înveli bine cu pătura, îşi scoase fularul de la gât, îl înfăşură în jurul capului şi gâtului ei, apoi îi dădu un termos plin cu ciocolată neagră foarte concentrată, după cum o anunţă. Cea care-i plăcea ei cel mai mult. Apoi dintr-o mişcare scurtă, impresionant de expertă, Max încălecă în spatele ei şi luă frâul în mâini. Înainte ca ea să apuce să mai scoată o vorbă, calul o luă la trap pe 7th Avenue şi cât ai clipi echipajele de poliţie dădeau maşinile şi pietonii la o parte dinaintea lor.

Faptul că era înconjurată de căldură şi iubire era o uşurare de nespus, dar Andy tot nu reuşea să se debaraseze de panică: nu îndeplinise o sarcină încredinţată ei de către Miranda. Sigur avea să fie concediată din cauza asta, dar dacă sancţiunea va fi chiar mai severă de atât? Ce se va alege de ea dacă Miranda se va folosi de nenumăratele şi nemărginitele ei relaţii ca să se asigure că Andy nu mai va putea să găsească niciodată un loc de muncă? Ce se va alege de ea dacă Miranda se va hotărî s-o înveţe minte pe asistenta ei, ca să vadă ea ce se întâmplă cu cineva care o lasă baltă nu o dată, ci *de două* ori pe Miranda Priestly?

— Trebuie să mă întorc!

Strigătul ei se pierdu în şuierul sălbatic al vântului, iar calul o porni la galop.

— Max, întoarce-te, du-mă înapoi! Nu pot să…

— Andy! Mă auzi, scumpa mea? Andy!

Abia atunci reuşi să deschidă ochii. Nu simţea decât bătaia tumultuoasă a propriei inimi.

— Gata, iubito. Eşti în siguranţă acum. N-a fost decât un vis. Din câte se pare, un adevărat coşmar, îi îngână Max în ureche şi îi cuprinse obrazul în palma lui răcoroasă.

Andy se ridică pe coate şi văzu cum lumina slabă a dimineţii se prefira prin perdeaua de la fereastra dormitorului. Nici urmă de zăpadă, de lapoviţă sau cal. Avea picioarele goale, dar calde sub cearşaful moale şi delicat şi se simţea în siguranţă alături de trupul puternic al lui Max. Trase adânc aer în piept şi în nări îi pătrunse mirosul lui – părul, pielea, răsuflarea.

Fusese doar un vis.

Andy aruncă o privire în jur. Era încă pe jumătate adormită, buimacă din cauză că se trezise brusc. Unde erau? Ce se petrecea? Abia când privirea îi poposi asupra unei superbe rochii albe Monique Lhuillier, proaspăt călcată şi pusă grijuliu pe un umeraş agăţat de uşă, îşi aduse aminte că se află într-un apartament rezervat special pentru nuntă – pentru nunta *ei*, chiar ea era mireasa. Mireasa! O năpădi un val de surescitare şi se ridică brusc în capul oaselor. Atât de brusc, încât Max exclamă surprins:

— Ce visai, iubito? Sper că nu avea nimic de-a face cu ziua de azi.

— Nicidecum. Doar nişte fantome din trecut.

Se aplecă să îl sărute, iar Stanley, căţelul lor maltez, îşi făcu loc între ei.

— Cât e ceasul? Ia stai puţin… Tu ce cauţi aici?

Max îi dărui zâmbetul acela uşor răutăcios care ei îi plăcea aşa de mult şi se dădu jos din pat. Ca întotdeauna, Andy nu putu să se abţină să-i admire umerii largi şi abdomenul plat. Avea trupul unui tânăr de douăzeci şi cinci de ani, chiar mai frumos – nu excesiv de musculos, dar perfect proporţionat şi puternic.

— E şase dimineaţa. Am venit acum vreo două ore, răspunse el şi-şi trase o pereche de pantaloni de pijama din flanelă. Mi s-a urât de unul singur la mine în cameră.

— Fă bine şi ieşi afară înainte să te vadă careva. Mama ta are ideea asta fixă, că nu e bine să ne vedem înainte de nuntă.

Max o trase pe Andy afară din pat şi o cuprinse în braţe.

— Ei bine, atunci nu-i spunem nimic. Dar nici prin cap nu-mi trecea să petrec o zi întreagă fără să te văd.

Andy se prefăcu exasperată, dar în sinea ei se bucura că Max se strecurase în apartament pentru o îmbrăţişare fugară, mai ales că o trezise din coşmarul acela îngrozitor.

— Bine, bine, oftă ea teatral. Dar acum du-te înapoi în camera ta şi ai grijă să nu te vadă nimeni! Mă duc să-l plimb pe Stanley înainte ca lumea să coboare.

Max îşi lipi strâns trupul de al ei.

— E devreme încă. Pun pariu că dacă ne grăbim, am putea să…

— Întinde-o, râse Andy.

El o sărută din nou, cu tandreţe de data asta, şi se strecură binişor din încăpere.

Andy îl luă în braţe pe Stanley, îi dădu un pupic drept pe boticul umed şi îi zise:

— Gata, Stan, să mergem!

Căţelul scoase un lătrat nerăbdător şi se zbătu să-i scape din braţe, iar ea îl eliberă ca să nu se aleagă cu zgârieturi pe braţe. Preţ de câteva clipe minunate, izbuti să se debaraseze de amintirea visului, dar aproape imediat amănuntele lui o asaltară. Andy trase adânc aer în piept şi simţul ei practic îşi făcu din nou apariţia: fusese doar un coşmar ivit din tracul zilei de nuntă. Un clasic vis încordat. Atât, nici mai mult, nici mai puţin.

Comandă un mic dejun de la room-service şi îi dădu şi lui Stanley un pic de omletă şi pâine prăjită, în vreme ce asculta mesajele telefonice primite de la mama şi sora ei, de la Lily şi Emily – toate ardeau de nerăbdare să o vadă că se apucă să se pregătească de nuntă –, după care îi puse zgarda lui Stanley şi îl scoase la o scurtă plimbare în aerul proaspăt şi răcoros de octombrie, înainte ca ziua să înainteze înnebunitor. I se părea oarecum jenant să poarte pantalonii de trening pe turul cărora stătea scris cu litere de un roz aprins „Mireasă“, pantaloni primiţi cadou la petrecere[1], dar simţea şi un soi de mândrie secretă. Îşi îndesă părul sub o şapcă de baseball, îşi legă şireturile de la adidaşi, trase fermoarul de la jachetă şi, spre surprinderea ei, reuşi cumva să ajungă pe vastele terenuri din Astor Courts Estate fără să dea de nici o altă făptură vie. Stanley ţopăia voios pe cât îi permiteau picioarele scurte şi o trase hotărât spre şirul de copaci de la marginea drumului, ale căror frunze începuseră deja să capete culori arămii de toamnă. Au mers aşa vreo jumătate de oră, cu siguranţă timp suficient ca toată lumea să se întrebe unde dispăruse mireasa, şi, în ciuda faptului că Andy se

bucura de aer curat şi de priveliştea câmpiei domoale, năpădită de emoţia propriei nunţi, imaginea Mirandei nu-i ieşea defel din minte.

Cum era posibil ca femeia asta să o bântuie şi acum? Trecuseră aproape *zece ani* de când fugise din Paris mâncând pământul şi de când scăpase din postul acela de asistentă a Mirandei la *Runway*, care mai-mai să-i scoată sufletul, nu alta. Crescuse atât de mult din anul acela îngrozitor, nu-i aşa? Toate se schimbaseră de atunci în bine: în primii câţiva ani după *Runway* colaborase tot mai mult ca editor pentru un blog de nunţi şi, spre mândria ei, colaborarea devenise un job constant. *Şi au trăit fericiţi…*, aşa se chema blogul. Câţiva ani şi câteva mii de cuvinte mai târziu, a reuşit să-şi lanseze propria revistă de lux cu coperţi lucioase, *The Plunge*[2], care avea aproape trei ani de la primul număr şi care, în pofida tuturor prevestirilor defavorabile, aducea profit. *The Plunge* era mereu propusă pentru premii şi menţiuni de onoare şi companiile se înghesuiau să-şi facă reclamă în ea. Iar acum, în mijlocul acestei poveşti de succes profesional, era pe cale şi să se mărite! Cu Max Harrison, fiul răposatului Robert Harrison şi nepotul legendarului Arthur Harrison, omul care fondase Harrison Publishing Holdings după marea criză economică din anii treizeci şi o transformase apoi în ceea ce se numeşte acum Harrison Media Holdings, una dintre cele mai importante şi profitabile întreprinderi din Statele Unite. Max Harrison, care era de mult printre cei mai râvniţi celibatari din lume şi care avusese legături romantice cu alde Tinsley Mortimer şi Amanda Hearst din New York City şi probabil şi cu nenumărate dintre surorile, verişoarele şi prietenele acestora, era logodnicul ei. Primari şi moguli din domeniul financiar aveau să asiste azi la nunta ei şi să se bucure la vederea tânărului moştenitor şi a alesei sale. Dar partea cea mai frumoasă din toată povestea era că îl iubea foarte mult pe Max. Îi era cel mai bun prieten. O adora, o făcea să râdă şi îi aprecia munca. Se adeverea zicala cum că bărbaţii din New York nu sunt gata de însurătoare decât atunci când sunt gata. Max începuse să pomenească de căsătorie la abia câteva luni după ce se cunoscuseră. Trei ani mai târziu, iată că sosise în sfârşit şi ziua nunţii. Andy se mustră pentru că îngăduise unui astfel de vis caraghios să o preocupe fie şi un singur minut şi îl duse pe Stanley înapoi în apartamentul ei, unde o mică armată de femei şuşoteau agitate, îngrijorate că mireasa dăduse bir cu fugiţii. Din grup se auzi un suspin lung de uşurare când Andy îşi făcu apariţia

pe uşă; Nina, organizatoarea de nuntă, se apucă fără întârziere să dea tuturor instrucţiuni.

Următoarele ore trecură ca într-un fel de ceaţă: un duş, părul uscat şi pus pe bigudiuri, rimel pe gene şi destul fond de ten cât să ascundă până şi coşurile unei adolescente. Cineva îi dădu cu lac pe degetele de la picioare, în vreme ce altcineva îi aduse desuurile, iar o a treia persoană dezbătu ce culoare de ruj să-i pună pe buze. Înainte să-şi dea seama ce se petrece cu ea, sora ei, Jill, scoase rochia delicată de mireasă de pe umeraş şi câteva clipe mai târziu mama ei o ajută pe Andy să se îmbrace, după care o închise cu fermoarul la spate. Bunica lui Andy cotcodăcea încântată. Lily plângea emoţionată. Emily încercă să fumeze pe ascuns o ţigară în baie, în speranţa că n-o să bage nimeni de seamă. Andy căută să se bucure de toate acestea. Pe urmă rămase singură. Preţ de câteva clipe înainte să trebuiască să meargă în sala cea mare, toţi o lăsaseră singură ca să se pregătească, iar Andy rămase locului, aşezată stângaci pe un scăunel antic cu ciucuri, cu grijă ca nu cumva să mototolească vreun centimetru din propria persoană. Peste mai puţin de o oră avea să devină femeie măritată, legată pentru tot restul vieţii de Max, şi el de ea. Aşa ceva părea aproape cu neputinţă de conceput.

Telefonul din apartament sună. La capătul celălalt al firului era mama lui Max.

— Bună dimineaţa, Barbara, i se adresă Andy cât putea mai afectuos.

Barbara Anne Williams Harrison era o adevărată fiică a Revoluţiei Americane, urmaşă în linie directă nu doar a unuia, ci a doi dintre semnatarii Constituţiei, veşnic prezentă în toate consiliile de administraţie ale organizaţiilor filantropice de notorietate din Manhattan. Din capul cu păr îngrijit în salonul Oscar Blandi şi până în picioarele încălţate cu balerini Chanel, Barbara era întotdeauna perfect politicoasă cu Andy. Perfect politicoasă cu *toată lumea*. Dar nu şi prietenoasă. Andy se străduia să nu se simtă jignită, iar Max o încredinţase că răceala asta e doar o închipuire. Poate că, la începutul relaţiei lor, Barbara îşi imaginase că Andy e doar una din multele pasiuni trecătoare din viaţa fiului ei. Ceva mai târziu, Andy ajunsese să se convingă că Barbara se cunoştea cu Miranda şi din acest motiv o prietenie mai caldă cu soacra ei nu se putea înfiripa. Sfârşise însă prin a-şi da seama că aşa era firea Barbarei – arăta o politeţe impasibilă faţă de toată lumea, chiar faţă de propria ei fiică. Nici nu-şi închipuia că i-ar putea spune vreodată „mamă“. Şi oricum nimeni nu sugerase asta…

— Bună dimineaţa, Andrea. Tocmai mi-am dat seama că nu am apucat să-ţi dau colierul. Cu atâta grabă să organizez totul perfect, am întârziat la coafor şi la machiaj! Aşa că te-am sunat ca să-ţi spun că e într-o cutiuţă de catifea în camera lui Max, într-unul din buzunarele genţii ăleia oribile pe care o cară peste tot cu el. N-am vrut să-l las la vedere. Poate reuşeşti tu să-l convingi să umble cu o geantă ceva mai respectabilă. Eu am încercat de mii de ori să-i explic, dar el nu vrea deloc şi…

— Mulţumesc, Barbara. Mă duc chiar acum să-l iau.

— Pentru nimic în lume! se răsti ea. Nici vorbă să vă vedeţi înainte de nuntă – aduce ghinion. Trimite-o pe mama ta sau pe Nina. Pe oricine. Ai înţeles?

— Da, sigur, răspunse Andy.

Puse receptorul la loc în furcă şi ieşi pe hol. Constatase demult că era mai uşor să se declare de acord cu Barbara şi pe urmă să facă ce vrea; nu ajungeai nicăieri dacă o contraziceai. Acesta era şi motivul pentru care, conform tradiţiei americane de a purta la nuntă „ceva vechi“, acceptase colierul oferit de Barbara, în locul unui obiect de la propriile ei rubedenii: Barbara insistase. Şase generaţii de mirese Harrison purtaseră la nuntă colierul cu pricina şi aşa urma să facă şi Andy.

Uşa camerei lui Max era întredeschisă şi, când intră, Andy auzi apa curgând la duş. *Fireşte*, se gândi ea. *Eu mă dichisesc de cinci ore, iar el de-abia acum s-a apucat să facă duş*.

— Max, eu sunt. Nu ieşi din baie!

— Andy? Ce cauţi aici? se auzi vocea lui Max de dincolo de uşă.

— Am venit doar să iau colierul mamei tale. Să nu ieşi, bine? Nu vreau să mă vezi în rochia de mireasă.

Andy cotrobăi grăbită prin buzunarele exterioare ale genţii. Nu dădu de nici o cutiuţă de catifea, dar atinse o foaie de hârtie împăturită.

Era o coală groasă, cu monograma Barbarei pe ea – BHW –, cu bleumarin. Andy ştia că Barbara contribuie masiv la succesul financiar al firmei Dempsey & Carroll prin banii pe care îi plăteşte pentru achiziţionarea articolelor de papetărie. De patru decenii încoace, folosea acelaşi fel de hârtie pentru orice ocazie: felicitări cu ocazia zilelor de naştere, mulţumiri în scris pentru cadouri primite, invitaţii la dineuri oficiale sau personale, precum şi condoleanţe. Barbara avea un stil demodat şi convenţional şi ar fi preferat să moară decât să trimită cuiva un vulgar mesaj prin e-mail sau – ce oroare! – un SMS. Aşa că i se părea un lucru foarte

firesc să-i trimiă fiului ei un bileţel scris de mână în ziua nunţii lui. Andy era tocmai pe cale să împăturească hârtia la loc şi să o îndese înapoi în geantă, când i se păru că-şi vede propriul nume. Înainte să-şi dea seama ce face, Andy începu să citească.

Dragul meu Maxwell,

Ştii prea bine că în general încerc să nu mă amestec în viaţa ta personală, dar de data asta nu pot să-mi pun frâu limbii, mai ales că e vorba de o chestiune de atâta însemnătate. Nu e prima oară când îţi explic ceea ce mă frământă, iar tu ai promis de fiecare dată că te vei gândi cu toată seriozitatea la ce am discutat. Acum însă, când ziua nunţii tale se apropie, nu e cazul să mai aştept şi doresc să-ţi vorbesc fără ocol şi fără ascunzişuri:

Te implor, Maxwell. Nu te însura cu Andrea!

Să nu mă înţelegi cumva greşit. Andrea e o fată agreabilă şi într-o bună zi va fi o soţie bună pentru cineva. Dar tu, dragul meu, meriţi cu mult mai mult! Tu trebuie să-ţi găseşti o fată dintr-o familie bună, nu dintr-una dezorganizată, unde nu a cunoscut altceva decât mizerie şi divorţ. Ţie îţi trebuie o fată care să înţeleagă tradiţiile şi felul nostru de viaţă. O fată care să ducă mai departe prestigiosul nume Harrison. Şi, mai cu seamă, care să-ţi poată fi o bună parteneră, capabilă să pună viaţa ta şi îndrumarea copiilor tăi înaintea meschinei sale cariere profesionale. Gândeşte-te bine: vrei ca soţia ta să fie editor de reviste, veşnic plecată în delegaţii, sau preferi ca ea să se gândească mai mult la cei din jur şi să accepte cu dragă inimă noţiunile filantropice de care s-a ocupat familia Harrison de generaţii întregi? Nu ai fi mai fericit alături de o soţie care să se ocupe de familie, şi nu de interesele ei egoiste?

Ţi-am mai spus că, după părerea mea, faptul că te-ai întâlnit în Bermuda cu Katherine e un adevărat semn ceresc. Cât ai părut de încântat să o revezi! Te rog din suflet, nu trece cu vederea ce ai simţit atunci. Încă nu ai făcut nici un pas definitiv – nu e prea târziu. Mi se pare limpede că ai adorat-o dintotdeauna pe Katherine şi încă şi mai limpede că ea ţi-ar fi partenera ideală de viaţă.

Am fost dintotdeauna mândră de tine şi ştiu că şi tatăl tău te priveşte din ceruri şi îşi doreşte cu ardoare să faci ce trebuie.

Cu toată dragostea, Mama

Andy auzi cum apa de la baie se opreşte şi coala de hârtie îi scăpă din mâini. Când se aplecă grăbită să o ridice, constată că degetele îi tremură.

— Andy? Mai eşti aici? se auzi vocea lui Max din baie.

— Da, tocmai… stai, plec acum, bălmăji ea.

— L-ai găsit?

Andy ezită, nesigură de răspunsul potrivit. I se părea că oxigenul dispăruse de tot din încăpere.

— Da.

Din baie se auzi zgomot de paşi, apoi un robinet deschis şi închis.

— Ai plecat? Trebuie să intru în cameră să mă îmbrac.

Te implor, Maxwell. Nu te însura cu Andrea! Andy îşi auzea inima bubuind. *Cât ai părut de încântat să o revezi!* Să dea buzna peste el în baie sau să iasă pe uşă afară? Avea să îl revadă abia atunci când vor face schimb de verighete în faţa a vreo trei sute de oameni, printre care şi mama lui.

Cineva bătu la uşă înainte s-o deschidă.

— Andy? Ce cauţi aici? întrebă Nina, organizatoarea de nuntă. Doamne sfinte, o să şifonezi frumuseţe de rochie! Şi eu care crezusem că ne-am înţeles să nu vă vedeţi înainte de ceremonie. Dacă nu ai de gând să faci ce am stabilit, de ce n-am făcut măcar nişte poze?

Trăncăneala ei neîncetată o scotea din minţi pe Andy.

— Max, rămâi în baie! Mireasa ta a înlemnit ca o căprioară surprinsă de faruri. Stai, aşteaptă o clipă!

Nina îi întinse o mână lui Andy, care se străduia să se ridice şi să-şi netezească rochia în acelaşi timp.

— Aşa mai merge, zise Nina şi o ajută să se îndrepte şi-i netezi rochia-sirenă. Şi acum vino cu mine. Să nu te mai văd că dispari. Dar asta ce mai e? apucă ea hârtia dintre degetele asudate ale lui Andy.

Tânăra îşi auzea bătăile tumultuoase ale inimii; chiar se întrebă dacă nu cumva e pe cale să sufere un atac de cord. Deschise gura să spună ceva, dar se simţi brusc copleşită de un val de greaţă.

— Cred că o să…

Ca prin farmec, sau poate drept urmare a bogatei experienţe, Nina reuşi să găsească la fix un coş de gunoi şi să-l pună drept în faţa ei, aşa că Andy simţi sub bărbie rama învelită în plastic în timp ce voma.

— Gata, gata, o compătimi Nina cu glas ciudat de liniştitor. Nu eşti prima mireasă cu nevricale cu care am de-a face şi nici ultima n-ai să fii. Să fim recunoscătoare stelei noastre norocoase că nu ţi-ai pătat rochia.

Nina o şterse uşor pe Andy la gură cu un tricou al lui Max, iar mirosul lui, un amestec de săpun şi şampon de mentă, parfum care de regulă îi plăcea foarte mult, acum o făcu să-i vină din nou rău.

Se auzi o nouă bătaie la uşă. Renumitul fotograf St. Germain, însoţit de tânăra şi atrăgătoarea lui asistentă, intră în cameră.

— Am venit să facem pozele cu pregătirile lui Max, declară el cu un accent pronunţat, dar greu de identificat.

Din fericire, nici el, nici asistenta nu aruncară o privire măcar spre Andy.

— Ce se întâmplă acolo? vru să ştie Max, încă exilat în baie.

— Max, rămâi unde eşti! strigă Nina autoritar.

Se întoarse spre Andy, care nu era prea sigură că e în stare să parcurgă cei cincizeci de metri până în camera ei.

— Trebuie să facem nişte retuşuri la machiajul tău şi… Doamne sfinte, ia te uită în ce hal îţi stă părul…

— Am nevoie de colier, murmură Andy.

— De ce anume?

— Colierul de diamante al Barbarei. Stai puţin.

Gândeşte, gândeşte, gândeşte. Ce însemna asta? Ce avea oare de făcut? Andy se sili să caute din nou în geanta aceea hidoasă, dar din fericire Nina preluă comanda imediat şi aruncă geanta pe pat, se apucă să cotrobăie hotărâtă prin ea şi extrase în cele din urmă cutiuţa neagră de catifea pe care stătea scris *Cartier*.

— Asta căutai? Hai să mergem.

Andy se lăsă trasă de braţ şi scoasă pe hol. Nina le dădu de ştire fotografilor că acum Max poate fi lăsat să intre la loc în cameră, apoi ieşi şi închise bine uşa.

Lui Andy nu-i venea să creadă că Barbara o urăşte atât de mult încât să nu vrea s-o vadă măritată cu fiul ei. Ba mai mult, alesese chiar şi nevasta potrivită pentru el. Katherine, partenera *ideală*, mai puţin *egoistă*. Fata care, din spusele Barbarei, ar fi trebuit să fie aleasa lui. Andy ştia cum stăteau lucrurile cu Katherine. Era moştenitoarea averii von Herzog şi, din ce-şi amintea Andy în urma numeroaselor şedinţe de investigat pe Google, era un soi de prinţesă austriacă, rudă îndepărtată a familiei regale, expediată de părinţi la acelaşi liceu de elită la care fusese şi Max. De acolo, Katherine intrase la o facultate din Amherst, unde a studiat istoria ţărilor europene şi unde fusese acceptată după ce bunicul ei, nobil cu simpatii naziste în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, donase o grămadă de bani, lucru care făcuse ca facultatea să dea unei clădiri întregi de acolo numele defunctei sale soţii. Katherine era mult prea afectată şi rece, prea sclifosită, aşa pretindea Max. Cică era de-a dreptul searbădă. Prea convenţională şi preocupată prea mult de aparenţe. Cum se face însă că se tot văzuse cu ea, mai mult sau mai puţin constant, vreme de vreo cinci ani, asta Max nu putea să explice prea clar, iar Andy bănuise dintotdeauna că

lucrurile sunt ceva mai complicate decât păreau la prima vedere. Era limpede că nu se înşelase.

Ultima dată când Max îi vorbise despre Katherine fusese când se pregătea să-i trimită un mesaj prin care să-i dea de veste că s-a logodit; câteva săptămâni mai târziu, din Bergdorf sosise o minunată vază delicată, împreună cu un bileţel prin care ea le ura o viaţă întreagă de fericire. Emily, care se cunoştea cu Katherine prin soţul ei, Miles, o asigurase pe Andy că nu era cazul să-şi facă griji în privinţa ei, că era într-adevăr searbădă şi crispată şi, deşi dispunea de „o lăptărie pe cinste“, Andy îi era altminteri net superioară. Iar Andy nu se mai gândise de atunci la ea. Toată lumea avusese legături romantice în trecut. În fond, s-ar putea ea pretinde grozav de mândră de relaţia pe care o avusese cu Christian Collinsworth? Sau era dispusă să-i povestească lui Max cu de-amănuntul relaţia îndelungată avută cu Alex? Nu, bineînţeles. Dar era cu totul altceva să te pomeneşti citind în ziua nunţii un bilet scris de viitoarea soacră, prin care îl imploră pe logodnicul tău să se însoare cu fosta prietenă, şi nu cu tine. O fostă prietenă pe care se pare că logodnicul tău fusese *încântat* să o revadă în Bermuda la petrecerea burlacilor, revedere pe care i se păruse mai convenabil să n-o pomenească.

Andy îşi frecă fruntea cu mâinile şi se sili să gândească limpede. Oare când scrisese Barbara biletul acela înveninat? Şi de ce îl păstrase Max în geantă? Cum de Max nu-i spusese că o revăzuse pe Katherine cu doar şase săptămâni în urmă, dar îi povestise până în cele mai mici detalii despre diverşi prieteni, cum jucau golf, unde îşi serveau fripturile şi prin ce saloane se bronzau? Sigur exista o explicaţie logică pentru toate astea, neapărat exista. Dar care?

1. În orig., *bridal shower*, petrecere ce premerge nunta şi în cadrul căreia miresei i se fac daruri.

2. În lb. eng., *plunge* înseamnă „salt“, „avântare“, „aventurare“.

Capitolul 2

Parcă nu e aşa de rău la Hamptons: 2009

Andy se mândrise dintotdeauna că se ducea foarte rar la Hamptons[1]. Traficul intens, aglomeraţia de acolo, nevoia de a se îmbrăca la patru ace şi de a arăta mereu trăsnet, stresul de a se duce neapărat în anumite locuri… ei bine, nimic din toate astea nu i se părea prea relaxant. Nu asta voia atunci când se străduia să scape din agitaţia oraşului. I se părea mai bine să se plimbe de una singură pe străzi şi prin pieţe sau în Sheerp Meadow[2], luând-o cu bicicleta pe alei de-a lungul fluviului Hudson. Putea să intre în orice restaurant fără să fi trebuit să facă rezervare şi să cutreiere nestingherită prin cartiere mai puţin umblate. Savura enorm weekendurile estivale petrecute cu o carte bună în mâini, sorbind o cafea frapată pe câte o verandă pe ici, pe colo fără a se simţi câtuşi de puţin însingurată, lucru care lui Emily i se părea cu desăvârşire de neînţeles. În fiecare vară, Emily o lua pe Andy un weekend întreg acasă la părinţii soţului ei şi o făcea să participe la câteva petreceri de mare lux şi să asiste la meciuri de polo călare, alături de femei îmbrăcate de la Tory Burch, mai multe decât populau întreg Long Islandul. În fiecare an, Andy se jura că nu se va mai duce acolo niciodată, dar anul următor se pomenea că îşi pregăteşte ascultătoare geanta, ia taxiul şi se preface că îi place la nebunie să stea de vorbă cu aceiaşi oameni cu care se vedea mereu la dineurile oficiale de la diverse edituri din oraş. Dar weekendul ăsta era altceva. Weekendul ăsta avea să-i decidă viitorul profesional.

Se auzi o uşoară bătaie la uşă, apoi Emily dădu buzna în cameră. Pe faţa ei se citea limpede nemulţumirea s-o găsească pe Andy cu părul ud înfăşurat într-un prosop şi cu un alt prosop prins în jurul corpului, aşezată pe plapuma luxoasă şi cu ochii la o geantă umplută la refuz cu haine.

— De ce nu te-ai îmbrăcat? Musafirii trebuie să sosească dintr-o clipă într-alta!

— Nu am nimic potrivit să port! exclamă Andy. Nu-i înţeleg pe oamenii care vin mereu la Hamptons. Eu *nu* fac parte din lumea asta. Tot ce-am adus cu mine e anapoda.

— Andy…

Şoldurile lui Emily intrau perfect în rochia ei de mătase magenta, prinsă cu un lanţ auriu care se înfăşura de trei ori în jurul unei siluete mai înguste decât coapsa celor mai multe

femei. Picioarele ei frumoase erau bronzate şi încălţate în sandale aurii gen gladiator, cu unghii date cu un lac strălucitor în aceeaşi nuanţă ca rochia.

Andy privi admirativ părul perfect coafat al prietenei sale, pomeţii bine pudraţi şi luciul de buze de un roz pal.

— Sper că ce văd eu pe faţa ta e doar pudră cu sclipici, şi nu strălucirea ta naturală, se îmbufnă ea cu ochii la Emily. Nici o femeie nu merită să arate atât de bine.

— Andy, ştii cât de importantă e seara asta! Miles a făcut milioane de servicii ca să adune toată lumea asta aici, iar eu tratez de o lună întreagă cu florării şi firme de catering, ca să nu mai vorbesc de afurisita aia de soacră-mea. Ai idee ce greu a fost s-o conving să ne dea voie să ţinem petrecerea asta aici? Femeia mi-a înşirat o droaie de reguli cu ce avem şi ce n-avem voie să facem, de ai zice că suntem nişte puştani care au de gând să se destrăbăleze. Tot ce-ţi revenea ţie era să-ţi faci apariţia, să arăţi respectabil şi să fii fermecătoare, şi când colo, uită-te în ce hal eşti!

— Păi mi-am făcut apariţia, nu? Şi o să fac tot posibilul să fiu fermecătoare. Poţi să accepţi doar două din cele trei lucruri pomenite adineaori?

Emily oftă, iar Andy nu-şi putu stăpâni un surâs.

— Ajută-mă! Dă-i bietei tale prietene fără simţul stilului o mână de ajutor să găsească ceva cât de cât acceptabil de purtat, ca să arate bine în vreme ce se milogeşte de bani la o gaşcă întreagă de străini!

Andy spusese toate astea mai mult ca s-o îmbuneze pe Emily, dar îşi dădea bine seama că în ultimii şapte ani reuşise să acumuleze ceva cunoştinţe în materie de vestimentaţie. Putea să tragă nădejde să arate vreodată superb, aşa ca Emily? Nici vorbă. Dar nici o ratată desăvârşită nu era.

Emily înhăţă câteva haine din mormanul din mijlocul patului şi strâmbă din nas.

— De fapt, tu ce aveai de gând să porţi?

Andy afundă o mână în maldărul răvăşit şi extrase de acolo o rochie scurtă bleumarin cu un cordon de mătase, asortată cu o pereche de sandale fără toc. Era ceva care putea oricând să pară simplu şi elegant. Un pic şifonată, dar acceptabilă.

Emily păli.

— Glumeşti.

— Uită-te ce nasturi superbi. Rochia asta n-a fost nicidecum ieftină.

— Nu dau doi bani pe nasturi! vociferă Emily şi azvârli furioasă rochia în colţul celălalt al încăperii.

— E de la Michael Kors! Nu înseamnă şi asta ceva?

— Andy, e o rochie Michael Kors *de plajă*. Asta pun fotomodelele peste costumul de baie. De unde o ai, de pe Internet, comandată de la Nordstrom?

Când văzu că Andy nu răspunde nimic, Emily îşi ridică mâinile în sus, exasperată.

Andy oftă din rărunchi.

— Vrei, te rog, să mă ajuţi? Sunt foarte, foarte tentată să mă strecor chiar acum înapoi sub plapumă…

La auzul unei asemenea idei, Emily se puse pe treabă cu cea mai mare viteză, bombănind întruna cum că Andy era total fără speranţă în materie de haine… în pofida eforturilor susţinute depuse de Emily spre a o instrui în ceea ce priveşte croieli, asortat, stil şi material, ca să nu mai vorbim de încălţăminte. Iar încălţămintea însemna *totul*. Andy o urmărea pe Emily cum ridica fiecare fustă şi rochie din maldărul de pe plapumă, după care se încrunta şi o azvârlea dispreţuitor pe podea. După cinci minute de astfel de enervări, Emily dispăru pe hol fără o vorbă şi se întoarse câteva momente mai târziu cu o splendidă rochie lungă albastru-pal şi cu cei mai superbi cercei turcoaz cu argintiu din câţi există.

— Poftim. Sper că ai o pereche de sandale argintii, da? Pentru că în ale mele n-ai cum să încapi.

— Nici în rochia asta n-am cum să încap, zise Andy uitându-se cu prudenţă la rochia cea frumoasă.

— Ba da. Am cumpărat-o cu o măsură mai mare decât port de obicei, pentru când sunt balonată, plus că are nişte material drapat chiar pe talie. N-ai cum să nu încapi în ea.

Andy izbucni în râs. Prietenia ei cu Emily dura de mulţi ani, aşa că observaţii de genul ăsta n-o mai deranjau.

— Ce e? întrebă Emily nedumerită.

— Nimic. Rochia e perfectă. Mulţumesc.

— Foarte bine, acum *îmbracă-te*.

Ca pentru a puncta ordinul, la parter se auzi soneria.

— Primul invitat! Mă duc repede jos. Să fii fermecătoare, pe bărbaţi să-i întrebi în amănunt despre ce muncesc, iar pe femei despre operele de binefacere pe care le patronează. Nu vorbi de revista noastră decât dacă te întreabă cineva expres, pentru că nu e un dineu oficial de lucru.

— Nu e un dineu oficial de lucru? Păi n-o să încercăm să-i stoarcem pe toţi de bani?

Emily oftă exasperată.

— Ba da, dar mai târziu. Înainte de asta, ne prefacem că doar socializăm şi ne distrăm. Acum e foarte important ca toţi să-şi dea seama că suntem femei deştepte, cu simţ de răspundere şi cu o idee nemaipomenită. Cei mai mulţi dintre

invitaţi sunt prieteni de-ai lui Miles de la Princeton. O droaie de tipi bine căptuşiţi care se omoară să investească în proiecte media. Ascultă ce-ţi spun, Andy, zâmbeşte mult, prefă-te interesată de persoana lor, arată-ţi obişnuita latură adorabilă, poartă rochia asta şi suntem pe calea cea bună.

— Zâmbeşte, prefă-te interesată, arată latura adorabilă. Am priceput.

Andy îşi scoase prosopul cu care îşi înfăşurase părul ud şi se apucă să se pieptene.

— Şi vezi că te-am pus la masă între Farooq Hamid, ale cărui investiţii s-au clasat anul ăsta printre cele mai profitabile cincizeci din lume, şi Max Harrison, preşedintele firmei Harrison Media Holdings.

— Tatăl lui a murit de curând, nu-i aşa? Acum câteva luni, parcă.

Andy îşi aminti de înmormântarea televizată, de cele două zile întregi în care ziarele au adus elogii celui care pusese bazele unuia dintre cele mai mari imperii media din lume, dar care comisese nişte gafe de proporţii chiar înainte de recesiunea din anul 2008 – afaceri cu Madoff[3], investiţii în câmpuri petrolifere de prin ţări cu guvern îndoielnic, iar toate astea azvârliseră firma într-un adevărat picaj financiar. Nimeni nu ştia cât de gravă era de fapt situaţia.

— Da, Max se ocupă acum de companie şi se pare că deocamdată se descurcă foarte bine. Şi lui Max un singur lucru îi place mai mult decât investiţia în noi proiecte media: investiţia în noi proiecte media conduse de femei atrăgătoare.

— Vai, Em, chiar crezi că sunt atrăgătoare? Roşesc, zău aşa.

— De fapt, la mine mă refeream, bombăni Emily. Uite, poţi coborî în cinci minute? Am nevoie de ajutorul tău! adăugă ea în timp ce ieşea pe uşă.

— Şi eu te iubesc! strigă Andy în urmă, deja în căutarea sutienului fără bretele.

Cina se desfăşură într-o atmosferă mult mai relaxată decât s-ar fi putut crede, judecând după eforturile şi agitaţia lui Emily pentru pregătirea evenimentului. Copertina montată în curtea familiei Everett dădea spre ocean, de unde venea o briză plăcută, uşor sărată, iar miliardele de beculeţe montate peste tot confereau locului o aură elegantă şi discretă. Meniul era compus mai cu seamă din fructe de mare şi fu excepţional de bun: homari de un kilogram, gata scoşi din carapace, scoici în unt cu lămâie, midii fierte în abur de vin alb, cartofi copţi cu rozmarin şi usturoi, porumb pe ştiulete, presărat cu brânză *cotija*, coşuleţe întregi cu chifle călduţe, plus

nesfârşite rezerve de bere rece ca gheaţa cu feliuţe de lămâie, pahare umplute cu Pinot Grigio, precum şi cele mai sărate şi mai delicioase *margarita* pe care Andy le gustase vreodată.

După ce s-au ghiftuit de plăcintă cu mere şi îngheţată, s-au îndreptat cu toţii spre peluză, unde servitorii încropiseră un mic foc de tabără împrejurul căruia puseseră pături subţiri dar comode şi minunat de moi făcute dintr-un amestec de bambus cu caşmir, precum şi măsuţe pe care tronau ceşti de ciocolată caldă cu bezea. Oaspeţii continuară să bea şi să râdă; apoi prin grup începură să circule nişte jointuri. Andy observă că ea şi Max Harrison erau singurii care refuzau să tragă din acele ţigări, pasându-le mai departe când ajungeau la ei. Când Max se scuză şi o porni către casă, Andy nu se putu abţine şi îl urmă.

— Bună, i se adresă ea, simţindu-se dintr-odată încurcată când îl ajunse din urmă pe terasa spaţioasă din faţa sufrageriei. Tocmai mă duceam să… ăăă… caut baia, minţi ea.

— Te cheamă Andrea, nu-i aşa? o întrebă el, deşi stătuseră unul lângă altul la masă vreme de trei ceasuri.

Max purtase o conversaţie îndelungată cu femeia aşezată în stânga lui, soţia cuiva, o rusoaică fotomodel. Nu ştia engleză prea bine, dar atâta chicotise şi bătuse din gene, că fu de ajuns să-i reţină atenţia. Andy stătuse de vorbă cu Farooq – sau mai bine zis îl ascultase cum se lăudase cu toate cele, de la iahtul cumpărat în cursul anului respectiv din Grecia, până la ultimele articole scrise despre el în *Wall Street Journal*.

— Te rog, spune-mi Andy.

— Bine, Andy.

Max scoase din buzunar un pachet de Marlboro Lights şi i-l întinse fetei. Iar ea, deşi nu mai fumase de ani de zile, se servi imediat.

Fără o vorbă, Max aprinse ambele ţigări şi, după ce traseră primul fum, îi zise:

— E o petrecere pe cinste. Aţi făcut o treabă grozavă.

Andy zâmbi fără să vrea.

— Mulţumesc. Dar Emily a depus aproape toate eforturile.

— Cum se face că n-ai fumat? Mă refer la delicatesă.

Andy îi aruncă o privire furişă.

— Am observat că noi doi am fost singurii care nu… s-au împărtăşit din ea.

Sigur, doar vorbeau despre ceva lipsit de importanţă, dar Andy se simţea totuşi măgulită de faptul că Max observase ceva în legătură cu persoana ei. Andy auzise de Max, care

fusese unul dintre cei mai buni prieteni ai lui Miles de la cămin, şi citise despre el în paginile revistelor mondene şi pe bloguri de media. Dar Emily avusese grijă s-o informeze şi de trecutul lui de playboy, de faptul că-i plăceau fetele drăguţe şi prostuţe şi că avusese zeci de astfel de fete, fără a fi în stare să aibă o relaţie serioasă cu o femeie „adevărată“, asta în ciuda faptului că e un tip cumsecade, de o inteligenţă sclipitoare şi profund devotat familiei şi prietenilor. Emily şi Miles preziseseră că Max avea să rămână celibatar până pe la patruzeci de ani, când despotica lui mamă avea să-l cicălească să producă un moştenitor, iar atunci el avea să se însoare cu o fetişcană de douăzeci şi trei de ani care îl va privi cu adoraţie şi va face orice hotărăşte el fără să crâcnească. Andy ştia toate astea – o ascultase cu atenţie pe Emily şi făcuse ea însăşi cercetări pe cont propriu, care confirmau toate spusele prietenei sale –, dar, dintr-un motiv pe care nu putea să-l precizeze, toate aceste aprecieri se năruiră.

— Nu e mare scofală. Am fumat un pic de marijuana la facultate, ca toată lumea, dar nu mi-a plăcut. Mai degrabă m-aş fi dus în cameră, să mă uit în oglindă şi să trec în revistă toate deciziile stupide pe care le-am luat la viaţa mea şi tot ce-mi lipsea ca om.

Max zâmbi.

— Asta da ocupaţie.

— M-am gândit că viaţa e grea oricum, nu? Şi n-am nevoie ca nişte droguri luate, chipurile, pentru plăcere să mă facă nefericită după aceea.

— Foarte corect gândit, remarcă el şi mai trase o dată din ţigară.

— Tu?

Max păru să cadă pe gânduri, ca şi când nu se putea hotărî ce versiune a poveştii să-i spună. Andy îi cercetă linia puternică a maxilarului, specifică familiei Harrison, sprâncenele negre şi groase. Aducea foarte mult cu fotografia tatălui său, pe care o văzuse în ziare. Când privirile li se întâlniră, el zâmbi din nou, dar de data asta cu tristeţe.

— Tatăl meu a murit de curând. Explicaţia oferită publicului a fost cancer la ficat, dar în realitate a fost ciroză. A fost alcoolic toată viaţa. Nemaipomenit de lucid în general, dacă a fi beat seară de seară, toată viaţa, mai poate presupune luciditate. Mai puţin în ultima parte a vieţii, cu criza financiară din 2008 şi cu declinul firmei. Şi eu am băut destul de mult în liceu. După vreo cinci ani am simţit că lucrurile încep să-mi scape de sub control. Aşa că am hotărât să mă las aşa, brusc. Nu băutură, nu droguri, nimic, afară doar de

sticksurile astea canceroase, la care nu sunt în stare să renunţ…

Ascultându-l, Andy îşi aduse aminte că Max nu băuse în timpul mesei decât apă minerală. Nu se gândise prea mult la asta atunci, dar acum, când aflase motivele, îi venea să se repeadă la el şi să-l îmbrăţişeze.

Andy rămase o vreme pierdută în propriile gânduri, aşa că Max adăugă:

— După cum îţi poţi închipui, nu sunt o companie prea amuzantă pentru alţii în ultima vreme.

Andy izbucni în râs:

— Eu am obiceiul să mă fac nevăzută de la petreceri fără măcar să spun la revedere, şi asta ca să mă duc acasă, să mă îmbrac în trening şi să mă uit la filme. Aşa că, fie că bei, fie că nu, compania ta e probabil mult mai plăcută decât a mea.

Mai rămaseră acolo câteva minute, conversând tihnit până terminară de fumat, apoi, după ce Max o conduse înapoi la restul grupului, se pomeni că încearcă să-i atragă atenţia şi că se străduieşte să se convingă că nu e decât o cunoştinţă ocazională. Era extraordinar de atrăgător; Andy n-avea cum să nu recunoască asta. De obicei îi repugnau bărbaţii cu reputaţie proastă, dar în seara asta i se păru că distinge în felul lui de a fi ceva cinstit şi vulnerabil. Nu avusese nici o obligaţie să-i facă mărturisiri cu privire la tatăl lui sau la propriile probleme cu alcoolul. Dar o făcuse cu o surprinzătoare onestitate şi modestie, calităţi pe care Andy le găsea foarte atrăgătoare. *Dar până şi Emily îl crede un neisprăvit*, gândi Andy, iar Emily era măritată cu unul dintre cei mai de seamă petrecăreţi din Manhattan, aşa că, ţinând seama de unde venea părerea, nu era cazul s-o ignore. Prin urmare, puţin după miezul nopţii, când Max o sărută cast pe obraz şi îşi luă rămas-bun cu un scurt „Mi-a părut bine de cunoştinţă“, Andy îşi zise că e mai bine aşa. Existau destui bărbaţi buni pe lumea asta şi nu era cazul s-o obsedeze un nemernic. Chiar dacă era drăguţ şi părea simpatic şi cinstit.

Emily îşi făcu apariţia în camera lui Andy a doua zi la nouă dimineaţa – avea o înfăţişare răpitoare îmbrăcată în pantaloni scurţi albi, miniaturali, o bluză cu imprimeu şi nişte sandale cu tocuri nesfârşite.

— Vrei să-mi faci o favoare? întrebă ea.

Andy îşi puse un braţ pe ochi.

— Presupune cumva să mă dau jos din pat? Nu de alta, dar paharele alea de margarita băute aseară m-au cam dat gata.

— Îţi aminteşti că ai stat de vorbă cu Max Harrison?

Andy deschise un ochi.

— Da, sigur.

— A sunat adineaori. Vrea ca tu, eu şi Miles să mergem la casa părinţilor lui la prânz ca să discutăm nişte numere din *The Plunge*. Cred că se gândeşte serios să investească în revista noastră.

— Fantastic! exclamă Andy fără să ştie sigur dacă entuziasmul i se datorează invitaţiei sau posibilităţii unei investiţii.

— Din păcate, Miles şi cu mine trebuie să luăm prânzul la club împreună cu părinţii lui. S-au întors azi-dimineaţă în oraş şi abia aşteaptă să meargă acolo, aşa că noi doi trebuie neapărat să plecăm peste vreo cincisprezece minute – credemă că am mai încercat să ne eschivăm şi degeaba. Te descurci tu singură cu Max?

Andy se prefăcu preţ de câteva clipe că stă în cumpănă.

— Da, bineînţeles, dacă vrei tu.

— Minunat, atunci aşa rămâne. Vine el să te ia peste vreo oră. A zis să aduci un costum de baie.

— Costum de baie? Păi atunci o să trebuiască să…

Emily îi dădu o ditamai geanta de plajă Diane von Furstenberg.

— Ai aici bikini – cu talie înaltă, cum îţi place ţie, evident –, o cămăşuţă drăgălaşă de la Milly, o pălărie moale de soare şi loţiune SPF 30 fără ulei. După ce termini cu plaja, pui pe tine pantalonii aceia albi scurţi de ieri, cu o curea, şi îi porţi cu bluza asta de pânză şi tenişii ăştia simpatici de la Toms. Alte întrebări?

Andy izbucni în râs şi îi făcu semn lui Emily că poate să plece, după care răsturnă conţinutul genţii de pai pe pat. Pălăria şi loţiunea le îndesă la loc, apoi adăugă costumul ei de baie, pantalonii scurţi de blugi şi tricoul. Nu era dispusă să se conformeze chiar în întregime stilului dictatorial al lui Emily în materie de vestimentaţie şi, în fond, dacă lui Max nu-i plăcea de ea aşa cum e, asta îl privea direct şi personal.

După-amiaza aceea a fost perfectă. Împreună, Andy şi Max s-au plimbat în voie cu barca cu motor a lui Max, sărind în apă când voiau să se răcorească, după care a urmat un picnic cu pui rece, felii de pepene roşu, prăjituri cu unt de arahide şi limonadă. Au cutreierat vreo două ceasuri pe plajă, fără să le pese câtuşi de puţin de soarele arzător al miezului de zi, şi au aţipit pe şezlongurile acoperite de perne de lângă piscina cu apă albastră, sclipitoare a familiei Harrison. Când deschise în sfârşit ochii, Andy avu impresia că trecuseră ore în şir de când adormise. Max o privea cu un zâmbet şugubăţ.

— Îţi plac midiile? o întrebă el.

— Cui nu-i plac midiile?

Îşi puse fiecare un tricou de-al lui Max peste costumul de baie şi se urcară în Jeep Wranglerul lui Max; vântul răvăşi părul lui Andy, sărat la gust, iar ea se simţi lipsită de inhibiţii, cum nu se mai simţise de ani întregi. Când traseră în sfârşit la buticul de pe plaja de la Amagansett, Andy se convertise deja: Hamptons era locul cel mai frumos de pe pământ, câtă vreme Max era cu ea şi aveau alături un bol cu midii prăjite şi unt topit. La naiba cu weekendurile petrecute în oraş! Găsise paradisul.

— Sunt delicioase, nu? întrebă Max înghiţind una şi aruncând scoica în coşul de gunoi din apropiere.

— Sunt atât de proaspete, încât unele au încă nisip pe ele, răspunse Andy cu gura plină.

Ronţăia nişte porumb, fără să-i pese cum arată, cu un firicel de unt curgându-i spre bărbie.

— Vreau să investesc în noua ta revistă, Andy, declară Max privind-o drept în ochi.

— Serios? Minunat! Mai mult decât minunat, de-a dreptul fantastic. Mi-a zis Emily c-ai fi interesat de aşa ceva, dar n-am vrut să…

— Sunt chiar impresionat de tot ce ai făcut.

Andy simţi cum roşeşte.

— Sinceră să fiu, Emily s-a ocupat de aproape tot. Fata asta e ceva de speriat, incredibil de organizată. Ca să nu mai vorbim că se cunoaşte cu toată lumea de peste tot. Eu, una, nu ştiu nici să întocmesc un plan de afaceri, darămite să…

— Da, e grozavă, dar mă refeream la tot ce ai reuşit *tu* să faci. Când Emily m-a abordat acum câteva săptămâni, m-am apucat să iau toate revistele din urmă şi am citit tot ce ai publicat până acum.

Andy rămase cu gura căscată.

— Mai ştii blogul pentru care ai scris? *Şi au trăit fericiţi…*? Recunosc, nu prea citesc despre nunţi, dar cred că interviurile pe care le-ai luat sunt excelente. Articolul despre Chelsea Clinton pe când se pregătea să se mărite a fost foarte bine gândit.

— Mulţumesc, şopti ea.

— Am citit şi reportajul pentru *New York Magazine*, cel despre acordarea de calificative restaurantelor. Extrem de interesant. La fel şi articolul ăla despre staţiunea de yoga. Oare unde era? În Brazilia?

Andy dădu afirmativ din cap.

— M-a făcut să vreau să merg acolo. Şi yoga nu e pasiunea mea, te asigur.

— Mulţumesc. Ăăă…

Andy îşi drese vocea încercând să-şi ascundă zâmbetul.

— Mă bucur mult să aud ce spui.

— N-o spun ca să te măgulesc, Andy. Spun pentru că e adevărat. Iar Emily mi-a dat şi o schiţă cu ideile tale pentru numerele din *The Plunge* şi sună şi ele teribil de bine.

De data asta, Andy zâmbi larg fără să se mai ascundă.

— Ştii, când Emily mi-a prezentat ideea pentru *The Plunge*, mărturisesc că am avut mari rezerve. Nu mi s-a părut că lumea are nevoie de încă o revistă legată de nunţi. Nu i-am găsit locul pe piaţă. Dar pe măsură ce am tot dezbătut ideea, ne-am dat seama că nu există nici o revistă gen *Runway* despre nunţi, ceva sclipicios, pentru protipendadă, cu poze superbe şi deloc siropoasă. Ceva despre celebrităţi şi personalităţi din lumea mondenă, despre nunţi cu mult peste ce-şi permite publicul larg, dar din care să se poată inspira totuşi şi care să-i incite imaginaţia. Ceva tipărit care să le ofere femeilor sofisticate, cu simţ practic, inteligente şi stilate pagini întregi de informaţii şi imagini pe care să le poată folosi la propria nuntă. Revistele care se publică acum sunt pline de floarea-miresei, pantofi de duzină şi coroniţe ieftine, nu există nimic care să ofere ceva mai stilat viitoarelor mirese. Cred că *The Plunge* va umple acest gol de pe piaţă.

Max rămase cu ochii pironiţi asupra ei, cu o cola în mâna dreaptă.

— Scuze, nu avusesem de gând să te toc la cap cu toate amănuntele, dar mă entuziasmez când vorbesc despre treaba asta.

Andy luă o gură din berea ei Corona şi se întrebă dacă nu era cumva lipsit de tact să bea alcool în faţa lui.

— Aveam de gând oricum să investesc pentru că ideea mi se pare serioasă, Emily e foarte convingătoare, iar tu eşti extrem de atrăgătoare. Nu mi-am dat seama că şi tu poţi fi la fel de convingătoare ca Emily.

— Am fost chiar peste aşteptări, nu-i aşa? făcu Andy şi îşi îngropă faţa în mâini. Îmi pare rău, adăugă ea, dar nu se putea gândi decât la faptul că Max îi spusese că e extrem de atrăgătoare.

— Eşti mult mai mult decât o persoană cu talent la scris, Andy. Putem să ne întâlnim cu toţii săptămâna viitoare în oraş ca să discutăm amănuntele, dar pot să-ţi spun de pe acum că Harrison Media Holdings ar dori să fie investitorul principal în *The Plunge*.

— Ştiu că pot să vorbesc şi în numele lui Emily când spun că ne bucură acest aranjament, răspunse Andy şi imediat îi păru rău de tonul rece şi oficial al declaraţiei.

— O să câştigăm împreună o grămadă de bani, zise Max şi ridică doza lui de cola.

Andy ciocni cu berea.

— Noroc. Să bem în cinstea partenerilor de afaceri.

Max îi aruncă o privire cam ciudată, dar îşi ciocni din nou cola de sticla ei şi trase o duşcă.

Andy se simţi cam stingherită preţ de o clipă, dar îşi zise imediat că spusese lucrul potrivit. În fond, Max *era* un jucător pe piaţă. Se ştia cu fotomodele şi personalităţi mondene. Discuţia lor se referea la afaceri, aşa că „parteneri de afaceri“ era foarte nimerit.

Dar atmosfera dintre ei se schimbase în mod clar, aşa că Andy nu fu deloc surprinsă atunci când Max o duse înapoi cu maşina la socrii lui Emily imediat după expediţia lor la buticul cu midii prăjite. O sărută pe obraz, îi mulţumi pentru o după-amiază agreabilă şi nu mai pomeni nimic despre o viitoare întâlnire, afară doar de una pe care o vor avea în sala de şedinţe a companiei lui, împreună cu echipa de jurişti şi cu cei de la contabilitate.

Şi, în fond, de ce ar pomeni ceva? se întrebă Andy. Numai pentru că flirtase un pic cu ea şi îi spusese că e atrăgătoare? Pentru că petrecuseră împreună o singură zi perfectă? Nimic din toate astea nu însemna ceva deosebit: Max doar îşi făcea datoria şi se interesa cu atenţie de o viitoare investiţie, cu personalitatea lui plăcută şi fermecătoare, cu un pic de flirtat pe lângă. Iar asta, judecând după ce-i spusese Emily şi după propriile ei cercetări pe Internet, era ceea ce făcea de obicei Max. În mod clar, nimic din ce fusese nu însemna şi că îl interesează câtuşi de puţin persoana *ei*.

Emily se arătă absolut încântată să afle cât de bine se desfăşurase ziua respectivă, iar joia următoare, zi în care avu loc întâlnirea de afaceri, se desfăşură încă şi mai bine. Max se angajă în numele firmei Harrison Media Holdings să plaseze mii de dolari – o sumă din şase cifre – ca să pună pe picioare revista *The Plunge*, mai mult decât îndrăzniseră fetele să viseze vreodată, şi lucrul aproape şi mai minunat fu acela că Emily nu a putut să ia prânzul cu ea şi Max, după cum propusese el ca să sărbătorească evenimentul.

— Dacă aţi şti cât de greu mi-a fost să fac rost de programarea asta, nici prin cap nu v-ar trece că aş putea s-o contramandez, zise Emily referindu-se la o reputată doctoriţă dermatolog la care aştepta de cinci luni să-i vină rândul. E mai greu să intri la femeia asta în cabinet decât în camera lui Dalai Lama, şi ridurile de pe frunte mi se adâncesc văzând cu ochii, adăugă Emily.

Şi aşa Andy şi Max merseră încă o dată singuri la prânz şi din nou cele două ore se preschimbară în cinci, până când şeful de sală de la restaurant îi rugă politicos să plece, ca să poată aranja masa pentru o rezervare pe care o avea pentru cină. Max o ţinu de mână tot drumul spre casa ei, aflată la vreo treizeci de străzi de a lui, iar Andy se simţi extraordinar să meargă pe stradă alături de el. Îşi dădea bine seama că erau un cuplu frumos, iar atracţia pe care era evident că o au unul pentru celălalt aducea zâmbete pe buzele trecătorilor. Când ajunseră în faţa clădirii ei, Max îi dădu cel mai incredibil sărut. Dură doar câteva secunde, dar fu blând şi perfect, iar faptul că el nu încerca mai multă intimitate cu ea o linişti şi o panică în acelaşi timp. Nu pomeni nimic despre o viitoare întâlnire şi, cu toate că Max se săruta fără doar şi poate cu multe fete, oricând şi oriunde poftea, Andy simţi instinctiv că îl va revedea cât de curând.

Ceea ce se întâmplă chiar în dimineaţa următoare. Şi în seara de după aceea. Cinci zile mai târziu, Andy îşi dădu seama că nu petrec decât câteva ore despărţiţi, cele în care trebuiau să muncească, în rest dormeau când la ea acasă, când la el şi găseau tot felul de lucruri interesante de făcut împreună. Max o luă la unul din restaurantele lui preferate din Queens, un local italienesc cu un parfum uşor mafiot, unde toată lumea îl cunoştea. Când Andy ridică din sprâncene, el o asigură că faptul se datorează exclusiv vizitelor de cel puţin două ori pe lună la respectivul restaurant împreună cu familia, în copilărie. Andy îl duse la clubul ei preferat de spectacole de comedie din West Village, unde au râs cu atâta poftă, că s-au înecat şi au pufnit băutura fără să vrea până dincolo de masă; iar după spectacolul terminat la miezul nopţii, au umblat hai-hui prin Manhattan, prin aerul călduţ şi plăcut de vară, şi n-au ajuns la apartamentul lui Andy decât spre zorii zilei. Închiriară biciclete şi se suiră în tramvaiul spre Roosevelt Island, unde degustară mâncare din nu mai puţin de o jumătate de duzină de buticuri – de la raci fierţi şi *taco* până la îngheţată *home made*. Făceau dragoste nebuneşte. Foarte des. Duminică dimineaţa se pomeniră extenuaţi, satisfăcuţi şi, cel puţin în închipuirea lui Andy, foarte îndrăgostiţi unul de celălalt. Dormiră până la unsprezece şi pe urmă comandară nişte chifle enorme cu unt şi făcură un fel de picnic pe covorul din sufrageria lui Max, cu ochii când la o emisiune despre decoraţiuni interioare, când la un meci de tenis din U.S. Open.

— Cred că ar trebui să-i spunem lui Emily, spuse Max şi îi întinse o cafea cu lapte făcută în aparatul lui profesional de

espresso. Dar te rog să-mi promiţi că n-o să crezi nimic din ce-ţi spune despre mine.

— Ce, că eşti un playboy în toată regula care nu poate să menţină o relaţie ca lumea şi căruia îi plac fete din ce în ce mai tinere? De ce aş crede eu una ca asta?

Max o mângâie pe păr.

— Nişte exagerări.

— Îhîm, sunt sigură.

Andy vorbi cu un aer voit degajat, dar adevărul era că reputaţia lui o cam deranja. Fireşte, relaţia cu ea părea serioasă – în fond, de când se uita un playboy la emisiuni de decoraţiuni interioare? –, dar nu aşa îşi închipuiseră şi celelalte fete?

— Eşti cu patru ani mai tânără decât mine. Asta nu se pune?

Andy râse.

— O, da. E bine de ştiut că am treizeci de ani – de-a dreptul o copiliţă, în vreme ce tu eşti mult mai bătrân. E chiar drăguţ.

— Vrei să vorbesc eu cu Miles despre noi? O fac cu plăcere.

— Nu, în nici un caz. Em vine diseară la mine acasă, comandăm nişte sushi şi ne uităm la reluări din *House*[4]. Îi spun eu cu ocazia asta.

Andy se tot întreba cum va reacţiona Emily. Se va simţi oare trădată pentru că Andy nu-i spusese mai demult? Agasată pentru că partenera de afaceri se implicase romantic cu finanţistul lor? Stingherită din cauză că Max şi Miles erau aşa de buni prieteni? Fu atât de îngrijorată, încât nu-i trecu prin minte că era foarte posibil ca Emily să fi bănuit adevărul de ceva vreme.

— Serios? Ştiai? se miră Andy şi-şi dezmorţi picioarele pe canapeaua cumpărată la mâna a doua.

Emily înmuie o bucată de sashimi cu somon în farfuriuţa cu sos de soia şi o băgă în gură.

— Tu chiar mă crezi proastă grămadă? Sau, mai degrabă, o proastă grămadă care nici nu vede? Evident că ştiam.

— De când?… Şi cum ţi-ai dat seama?

— Oh, nu ştiu sigur. Poate că atunci când ţi-ai făcut apariţia acasă la părinţii lui Miles după ce ai petrecut toată ziua cu el şi se vedea pe tine că tocmai ai avut parte de cea mai senzaţională partidă de sex din viaţa ta. Sau poate după întâlnirea de la biroul lui, unde v-aţi zgâit tot timpul unul la altul – de ce-ţi închipui că n-am vrut să rămân să iau prânzul

cu voi? Sau poate când ai dispărut de tot săptămâna asta fără să răspunzi la telefoane, SMS-uri şi fără să sufli o vorbă pe unde ai umblat, ca o adolescentă care evită întrebările părinţilor. Hai, Andy, să fim serioşi.

— Dacă vrei să ştii, nu ne-am culcat în ziua aceea la Hamptons. Nici măcar nu…

Emily o opri cu un gest al mâinii.

— Te rog, nu vreau să aud amănunte. Şi apoi, nu-mi datorezi nici o explicaţie. Mă bucur pentru amândoi – Max e un tip nemaipomenit.

Andy îi aruncă o privire bănuitoare.

— Mi-ai spus de nu ştiu câte ori că e un fustangiu fără pereche.

— Ei bine, e adevărat. Dar poate că acum nu mai e. Oamenii se mai schimbă. Nu şi soţul meu – ţi-am spus că am găsit nişte SMS-uri pe telefonul lui de la o fătucă pe nume Rae? Nimic serios, dar merită nişte cercetări suplimentare pe tema asta. În fine, doar pentru că lui Miles îi umblă ochii pe unde nu trebuie nu înseamnă că Max nu poate să se aşeze la casa lui. S-ar putea ca tu să fii exact ce îi trebuie.

— Sau s-ar putea să fiu platoul săptămânii…

— N-ai de unde să ştii decât după o vreme. Din experienţă îţi spun.

— Ai dreptate, răspunse Andy; nu de alta, dar nu ştia ce altceva să zică.

Miles avea aceeaşi reputaţie ca prietenul lui, mai puţin blândeţea lui Max. Era amabil, cu siguranţă extrem de politicos şi avea multe în comun cu Emily, ca de exemplu o pasiune împărtăşită pentru petreceri, concedii luxoase şi haine scumpe. Dar în pofida atâtor ani de când îl cunoştea pe soţul lui Emily, Andy avea şi acum impresia că nu ştie de fapt nimic despre el. Emily pomenea des şi degajat despre „ochii lui alunecoşi“, după cum s-o descoasă, cum se exprima ea, dar tăcea mâlc când Andy încerca s-o descoasă. Din câte ştia Andy, nu exista nici o dovadă concretă de infidelitate – cel puţin, nimic oficial –, dar asta nu însemna mare lucru. Miles era inteligent şi discret şi din cauza jobului său de producător de televiziune pleca des în delegaţii departe de New York, aşa că orice era posibil. Poate că o înşela pe Emily. Poate că Emily ştia că o înşală. Dar oare îi păsa? O înnebunea ideea? Se simţea geloasă şi îngrijorată, sau era una dintre femeile care se mulţumesc să închidă ochii câtă vreme nu e umilită public? Andy ar fi vrut să afle, dar subiectul ăsta era singurul pentru care făcuseră un soi de pact tacit ca să-l evite.

Emily clătină din cap.

— Încă nu-mi vine să cred. Tu şi Max Harrison. Nu m-aş fi gândit nici într-un milion de ani să vă fac lipeala, şi acum iată că… ce trăsnaie!

— Nu ne căsătorim, Em. Doar ieşim împreună, zise Andy, cu toate că în sinea ei deja-şi imagina cum ar fi să fie măritată cu Max Harrison.

Ăsta da gând trăsnit, nu se cunoşteau decât de aproape două săptămâni, dar relaţia cu el era complet diferită faţă de oricare alta avută de ea până atunci, cu excepţia, probabil, a celei cu Alex, din urmă cu mulţi ani. Trecuse atât de multă vreme de când Andy nu se mai simţise atrasă de cineva! Max era sexy, inteligent, fermecător şi, ei bine, de rasă. Andy nu-şi închipuise în viaţa ei că s-ar putea mărita cu cineva ca Max, dar nu părea o idee chiar aşa de proastă.

— Bine, bine, înţeleg. Distrează-te. Bucură-te de relaţie. Şi ţine-mă la curent, da? Iar dacă te măriţi cu el, vreau să-mi recunoşti meritul: eu v-am făcut cunoştinţă.

Emily a fost prima pe care Andy a sunat-o ca să-i comunice o săptămână mai târziu că Max o rugase să-l însoţească în calitate de iubită oficială la o petrecere organizată de firma lui în cinstea uneia dintre redactoarele lor, pe nume Gloria, care tocmai îşi publicase memoriile despre cum fusese viaţa ei de fiică a doi muzicieni renumiţi.

— Cu ce să mă îmbrac? întrebase Andy cuprinsă de panică.

— Ei bine, reprezinţi firma gazdă, aşa că trebuie neapărat să porţi ceva senzaţional. Asta elimină cam toată garderoba ta „clasică“. Vrei să împrumuţi ceva de la mine sau să mergem la cumpărături?

— Reprezint firma gazdă? şopti Andy îngrozită.

— Păi dacă Max reprezintă firma, iar tu eşti iubita lui oficială…

— O, Doamne. N-o să mă descurc. Max a zis că or să fie sute de oameni acolo, pentru că e Săptămâna Modei. Nu sunt pregătită pentru aşa ceva.

— Va trebui pur şi simplu să-ţi aminteşti de zilele de odinioară de la *Runway*. Iar *ea* va fi acolo de bună seamă. Miranda sigur se cunoaşte cu Gloria.

— Nu pot…

În seara petrecerii, Andy s-a dus la hotelul Carlyle cu o oră mai devreme ca să-l ajute pe Max cu pregătirile, iar expresia de pe chipul lui când ea a intrat pe uşă, purtând o rochie de la Céline a lui Emily, cu bijuterii din aur şi pantofi superbi cu toc cui, o făcea să simtă că a meritat efortul. Ştia că arată senzaţional şi era mândră de sine.

Max o cuprinse în braţe şi îi şopti în ureche că arată formidabil. În decursul acelei seri, pe când el o prezentă tuturor – colegi şi angajaţi, redactori, fotografi şi editorialişti, manageri de PR – drept prietena lui, Andy simţea că-i creşte inima de fericire. Stătu de vorbă degajat cu toţi colegii lui, se strădui să fie agreabilă şi se văzu nevoită să recunoască faptul că toate astea îi făceau plăcere. Perfecţiunea dură până când a sosit mama lui Max şi s-a îndreptat direct spre Andy aidoma unui rechin spre pradă, moment din care Andy se simţi nelalocul ei.

— Am vrut neapărat să o cunosc pe fata despre care Max vorbeşte tot timpul, declară doamna Harrison cu accentul ei cam rigid, ceva între britanic şi prea-mulţi-ani-de-Park-Avenue. Tu trebuie să fii Andrea.

Andy aruncă o privire grăbită spre Max, care nu suflase o vorbă cum că mama lui avea să vină, apoi se întoarse şi-i acordă întreaga atenţie femeii ameţitor de înaltă care purta un costum de tweed Chanel.

— Doamna Harrison? Îmi face mare plăcere să vă cunosc, spuse ea şi se strădui să-şi stăpânească vocea.

Nu urmă nimic de genul „Te rog, spune-mi Barbara“ sau „Ce drăguţă eşti, draga mea“, nici măcar un simplu „Mă bucur de cunoştinţă“. Mama lui Max se mulţumi să o măsoare pe Andy din cap până în picioare şi să declare:

— Eşti mai slabă decât am crezut.

Poftim? Mai slabă decât ţi-a spus Max? Sau decât ţi-ai închipuit? se întrebă Andy.

Tuşi şi îşi dori s-o poată rupe la fugă şi să se ascundă pe undeva, dar Barbara vorbi mai departe:

— Oh, Doamne, mi-aduc aminte cum eram când aveam vârsta ta şi când kilogramele cădeau pur şi simplu de pe mine. Cât mi-aş dori să fie aşa şi cu Elizabeth a mea – ai făcut cunoştinţă cu sora lui Max? O să apară şi ea cât de curând, dar fata are conformaţia lui taică-său. Trupeşă. Sportivă. Nu grăsană, mă înţelegi, dar nu tocmai feminină.

Aşa vorbea femeia asta despre propria ei fiică? Andy o compătimi instantaneu pe sora lui Max, oriunde-ar fi fost. O privi pe Barbara Harrison drept în ochi.

— Încă n-am făcut cunoştinţă cu ea, dar am văzut o fotografie cu Elizabeth şi mi s-a părut foarte frumoasă!

— Hmm, făcu Barbara fără să pară convinsă.

Mâna ei osoasă, cu piele uscată, se încleştă de braţul lui Andy un pic cam strâns faţă de uzanţe şi o trase cu putere după ea.

— Hai să ne aşezăm şi să ne cunoaştem mai bine.

Andy se strădui din răsputeri să-i facă mamei lui Max o impresie bună, să o convingă că e demnă de fiul ei. Ce-i drept, doamna Harrison strâmbase din nas când Andy îi vorbise despre realizările de la *The Plunge* şi făcuse nişte comentarii cam deplasate cum că oraşul de baştină al lui Andy nu se afla în apropiere de Litchfield County, unde familia Harrison avea o fermă de cai, dar Andy încheie conversaţia cu ea fără să o considere un eşec total. Îi arătase Barbarei interes, îi pusese întrebări politicoase, spusese o anecdotă amuzantă despre Max şi-i povestise cum făcuseră ei doi cunoştinţă la Hamptons, detaliu care Barbarei păru să-i facă plăcere. În cele din urmă, din lipsă de alte teme de conversaţie, pomenise despre perioada în care lucrase la *Runway* pentru Miranda Priestly. Doamna Harrison se învioră brusc, se aplecă înainte pe scaun şi se apucă să-i pună o grămadă de întrebări. Îi plăcuse lui Andy la *Runway*? Nu-i aşa că munca pentru Miranda Priestly fusese cea mai minunată experienţă pe care şi-ar fi putut-o închipui? Barbara avu grijă să pomenească şi că orice fostă prietenă a lui Max ar fi făcut moarte de om pentru un asemenea job, că toate o idolatrizau pe Miranda şi visau ca într-o bună zi să apară în paginile revistei ei. Dacă micul proiect de care se ocupa acum Andy ar fi dat cumva greş, avea ea de gând să se întoarcă la *Runway*? Barbara se arăta cu adevărat cucerită de tema de conversaţie, iar Andy depuse eforturi susţinute să zâmbească suav şi să se declare de acord cu tot ce spunea ea.

— Andy, sunt convins că te-a plăcut foarte mult, o asigură Max după ce se aşezară amândoi într-un local deschis non-stop din Upper East Side, încă agitaţi de la petrecerea abia terminată.

— Ştiu şi eu? N-am simţit cine ştie ce plăcere din partea ei, declară Andy şi sorbi din shake-ul de ciocolată.

— *Toată lumea* te-a plăcut, Andy. Adjunctul meu chiar a ţinut să-mi spună ce amuzantă ai fost. Bănuiesc că i-ai spus vreo anecdotă despre Hanover, New Hampshire.

— Da, am o glumiţă preferată când am de-a face cu oameni din Dartmouth.

— Iar asistenţii povesteau peste tot ce amabilă şi drăguţă ai fost faţă de ei. Probabil nu mulţi oameni se obosesc să-i bage în seamă la astfel de ocazii. Îţi mulţumesc că ai stat de vorbă şi cu ei.

Max îi întinse un cartof pai înmuiat în ketchup, iar când ea clătină din cap, îl înghiţi el însuşi.

— Au fost cu toţii foarte deschişi şi amabili, mi-a făcut plăcere să vorbesc cu ei, zise ea şi se gândi că într-adevăr îi

făcuse plăcere să converseze cu absolut toată lumea, cu excepţia mamei lui Max, cea rece ca gheaţa.

În plus, se simţea uşurată: Miranda nu apăruse. Ce binecuvântare! Dar graţie legăturii ei romantice cu Max şi numeroaselor cunoştinţe ale familiei Harrison, avea să vină şi vremea aceea cât de curând, Andy ştia prea bine.

Se întinse peste masă şi îl luă pe Max de mână.

— M-am simţit foarte bine în seara asta. Îţi mulţumesc că m-ai invitat.

— Nu, *eu* îţi mulţumesc, domnişoară Sachs, răspunse el, îi sărută mâna şi-i aruncă una din privirile acelea care o făceau să i se taie genunchii. Ce zici, mergem înapoi la mine? Cred că noaptea asta abia acum începe.

1. Regiune situată lângă Long Island, în statul New York, care cuprinde mai multe oraşe recunoscute pentru a fi locul de vacanţă preferat de newyorkezii înstăriţi.
2. Parc mare din New York, destinaţie preferată pentru locuitori şi vizitatori ai oraşului.
3. Bernard Madoff (n. 1938), fost broker şi finanţist, devenit cel mai mare escroc de bursă din istorie. A fost condamnat la 150 de ani de închisoare.
4. House, M.D., serial american despre o echipă de medici din New Jersey.

Capitolul 3

Mergi înainte, fată dragă

— Nu-ţi face griji, drăguţă, orice mireasă are emoţii în ziua nunţii. Ştiai, nu? Doar ai văzut destule de când ai revista aia. Cu ce ştim noi două, am putea să scriem un roman întreg!

Nina o conduse pe Andy în camera ei, cu un braţ petrecut ferm pe după umeri. Pe fereastra largă a încăperii se vedeau culorile spectaculoase – roşu, portocaliu şi galben – ale frunzelor de toamnă, copaci care se întindeau pe kilometri întregi. Peisajul din Rhinebeck era probabil cel mai frumos din lume, mai ales în perioada asta a anului. Cu abia câteva minute în urmă, priveliştea o făcuse să retrăiască amintirile plăcute ale tinereţii petrecute în Connecticut: zile răcoroase de toamnă, în care juca fotbal cu prietenii şi mergea cu ei la cules de mere, după care începea un nou semestru la facultate. Acum însă culorile păreau şterse, iar cerul aproape mohorât. Se ţinu de măsuţa de scris ca să-şi recapete echilibrul.

— Îmi dai puţină apă? o rugă Andy pe Nina.

Simţea gust de oţet şi că e pe cale să vomite din nou.

— Desigur, draga mea. Ai grijă să n-o verşi pe tine.

Nina desfăcu dopul şi i-o întinse.

Apa avea un gust metalic.

— Lydia şi fetele ei aproape că au terminat pregătirile pentru mama ta şi domnişoarele de onoare. Când sunt gata, o să vină aici să-ţi facă retuşurile finale.

Andy dădu din cap în semn că a înţeles.

— Oh, draga mea, nu-ţi face griji, totul o să fie bine! Nişte fluturaşi în stomac, asta-i ceva firesc. Dar imediat o să vezi cum se deschid uşile alea, iar la altar o să te-aştepte chipeşul tău mire… şi n-o să-ţi mai doreşti decât să te arunci în braţele lui.

Andy se înfioră. Mama logodnicului-ce-i-vadeveni-curând-soţ o ura. Sau cel puţin nu era de acord cu căsătoria lor. Ştia că cele mai multe mirese nu se înţeleg prea bine cu soacrele, dar aici era mai mult la mijloc. Era ceva de rău augur, în cel mai rău caz un adevărat coşmar. Putea, evident, să se înţeleagă mai bine cu Barbara. Putea chiar să depună mari eforturi în privinţa asta. Dar nu putea să se preschimbe în Katherine. Şi ce se întâmplase cu Katherine în Bermuda?

De ce Max *omisese absolut tot despre întâlnirea lor de acolo*? Dacă nu avea nimic de ascuns, de ce dosise totul? Indiferent de ce se întâmplase sau nu se întâmplase, Andy voia o explicaţie.

— Asta-mi aduce aminte – oare ţi-am povestit despre miresica mea care s-a măritat cu un magnat al petrolului din Qatar? O împieliţată de fată, rea de gură. Aveau vreo mie de invitaţi, închiriaseră toată insula Necker din British Virgin Islands şi aduseseră toţi oaspeţii acolo cu avioane particulare. Mirele şi mireasa s-au certat toată săptămâna de dinaintea nunţii, pentru toate cele, de la locul invitaţilor la masă până la ordinea în care va dansa mama fiecăruia dintre ei. Chestii normale. Dar în dimineaţa nunţii mireasa i-a zis unei verişoare ceva despre cariera ei de prezentatoare de televiziune, cam aşa: „X-ulescu crede că după şase luni, cel mult un an de lucrat pe plan local, o să mă aleg cu o ofertă de la un post naţional de televiziune“, la care mirele a sărit ca ars. S-a răţoit la ea: nu se înţeleseseră că n-o să mai lucreze după nuntă? La care eu am rămas cu gura căscată. Un asemenea detaliu ar cam trebui rezolvat înainte de ziua nunţii.

Andy nu se putea gândi decât la durerea surdă de cap care o chinuia. Îşi dorea cu disperare ca Nina să înceteze cu vorbăria.

— Nina, eu chiar vreau…

— Stai puţin, abia acum urmează partea cea mai haioasă a poveştii. I-am lăsat singuri să discute chestiunea în linişte şi pace şi după o jumătate de oră, când m-am întors, păreau că s-au calmat. Iar eu m-am gândit că problema s-a rezolvat. Bun, ta-na-na-naa, mirele porneşte spre altar, domnişoarele de onoare aşijderea, pe urmă fetiţele drăgălaşe care duceau florile şi mai rămăseseră doar mireasa şi tatăl ei, care stăteau lângă mine la intrarea în biserică. Totul se desfăşura conform planului. Începe melodia pe care trebuia să intre ea, toţi cei prezenţi se întorc să o vadă, iar mireasa, cu un zâmbet radios pe faţă, se apleacă spre mine şi îmi şopteşte ceva la ureche. Ştii ce mi-a zis?

Andy clătină din cap.

— Mi-a zis „Nina, îţi mulţumesc pentru că ai organizat totul perfect. A fost exact ce mi-am dorit şi sigur o să te angajez şi la nunta mea viitoare“. L-a luat pe taică-său de braţ şi a plecat cu capul sus! Poţi să crezi una ca asta? *A plecat!*

În pofida faptului că avea o stare aproape febrilă, Andy simţi cum o trece un fior.

— Te-a mai sunat de atunci? se interesă ea.

— Da, bineînţeles. A divorţat după două luni şi s-a logodit din nou un an mai târziu. A doua nuntă n-a mai fost de aşa anvergură, dar la fel de drăguţă. Însă una e să contramandezi nunta imediat după ce trimiţi invitaţiile – e destul de neplăcut şi atunci, dar se mai întâmplă. Dar s-o faci în ziua cu pricina? Mergi înainte, fată dragă. Îţi mişti picioarele până la altar şi de-a doua zi n-ai decât să faci ce te taie capul, înţelegi ce vreau să zic? râse Nina şi trase o duşcă din sticla ei de apă.

Coada de cal i se legănă voios.

Andy aprobă anemic. Ea şi Emily discutau uneori pe tema asta. În cei trei ani de când lansaseră *The Plunge*, văzuseră câteva nunţi contramandate cu câteva săptămâni înaintea evenimentului. Dar chiar în ziua cea mare? Nici măcar una.

— Hai să te aşezi pe scaun, să punem şi pelerina, ca să fii gata pentru când vine Lydia. Se pricepe să estompeze un pic machiajul după ce se termină de făcut pozele pentru album. Abia aştept să le văd pe coperta revistei! O să se vândă într-un catralion de exemplare!

Plină de tact, Nina nu exprimă ceea ce amândouă gândeau în clipa aceea: revista în care va apărea nunta lor se va vinde într-un catralion de exemplare nu pentru că Andy era fondator asociat al publicaţiei cu pricina, sau pentru că Monique Lhuillier în persoană concepuse rochia unicat a lui Andy, nici măcar pentru că Barbara Harrison găsise cei mai iscusiţi şi scumpi organizatori de nuntă, florari şi firme de catering, ci pur şi simplu pe motiv că Max reprezenta a treia generaţie de preşedinţi ai uneia dintre cele mai de succes companii mediatice din America. Nu conta că din cauza vremurilor economice grele şi a unor decizii neinspirate ale predecesorului său, Max se vedea nevoit să vândă valorile imobiliare ale firmei, bucată cu bucată. Faptul că Max era încontinuu frământat de viitorul companiei nu prea conta în ochii publicului larg: prestigiosul nume Harrison, la care se adăugau înfăţişarea lui falnică, manierele impecabile şi facultatea de prestigiu absolvită menţineau iluzia că Max, sora şi mama lui erau mult mai avuţi decât erau în realitate. Trecuseră mulţi ani de când familia lor apăruse pe lista *Forbes* a celor mai bogaţi americani, însă percepţia nu se schimbase.

— Sigur o să se vândă, ciripi o voce în spatele ei. Revista cu nunta asta o să se vândă de cum ajunge la chioşcuri, continuă Emily şi făcu o mică piruetă, urmată de o plecăciune. Îţi dai seama că ce port eu s-ar putea să reprezinte prima rochie acceptabilă în comparaţie cu

hidoasele rochii purtate de domnişoarele de onoare din istoria nunţilor? Dacă vrei neapărat să ai domnişoare de onoare la nuntă – idee oricum vulgară, după părerea mea –, măcar rochiile astea nu sunt oribile.

Andy se întoarse în scaunul rotativ ca să arunce o privire mai atentă. Cu părul prins în coc şi gâtul lung şi graţios dezgolit, Emily se asemăna cu un superb şi delicat bibelou chinezesc. Movul mătăsii îi scotea în evidenţă roşeaţa din obraji şi albastrul limpede al ochilor. Rochia se drapa languros peste sâni şi şolduri şi se revărsa până la glezne. Aşa se face că Emily reuşea, chiar îmbrăcată într-o rochie de domnişoară de onoare, să arate mai bine decât mireasa.

— Eşti superbă, Em. Îmi pare aşa de bine că-ţi place rochia, zise Andy, bucuroasă că pentru moment ceva îi abătea gândurile.

— Ei, să nu exagerăm. „Îmi place“ e cam mult spus, dar măcar nu mi-e total dezagreabilă. Ia stai să mă uit şi eu un pic la tine, întoarce-te. Oho!

Emily se apropie şi Andy îi simţi răsuflarea; o adiere de fum dulceag de ţigară, amestecat cu bomboane de mentă îi pătrunse în nări, provocându-i un nou acces de greaţă, care însă trecu imediat.

— Arăţi al dracului de bine. De unde şi până unde ai tu sâni aşa de senzuali? Ţi-ai făcut cumva implanturi şi mie nu mi-ai spus? Cum ai putut să îmi ascunzi ceva atât de important?

— E uimitor ce poate face o cusătoreasă bună din două antricoate sfrijite, râse Andy.

Din partea cealaltă a camerei, Nina zbieră:

— N-o atinge!

Dar se dovedi că Emily era mai iute.

— Mmm, foarte frumos. Îmi place mai ales ce plinuţă eşti aici, zise ea pipăindu-i decolteul. Şi ce e cu pietroiul atârnat în jurul gâtului, chiar între sânii ăştia mortali? Demenţial. Lui Max o să-i placă ce vede.

— Unde e mireasa? auzi Andy vocea mamei, din sufrageria apartamentului. Andy? Iubito? Am venit cu Jill şi cu bunica şi vrem să te vedem!

Nina le pofti în dormitor pe mama, sora şi bunica miresei şi instrui pe toată lumea să nu se îngrămădească prea mult în jurul lui Andy pentru că e puţin cam ameţită şi le rugă să aştepte acolo câteva clipe, după care plecă să pună la punct nişte amănunte de ultim moment.

— Ce-şi închipuie femeia asta că e aici, spital cu ore de vizită? se burzului bunica lui Andy. Ce e, draga mea, cumva

te temi din cauză că urmează noaptea nunţii? E firesc. Nu zice nimeni că trebuie să-ţi placă, dar trebuie totuşi să…

— Mamă, poţi să o faci să tacă? murmură Andy şi se frecă uşor pe tâmple.

Doamna Sachs se întoarse spre mama ei.

— Gata, ajunge, te rog.

— Care e problema? Toate fetiţele din ziua de azi se cred mari experte numai pentru că sar imediat la aşternut cu oricare bărbat le-aruncă o privire.

Emily îşi împreună mâinile admirativ, iar Andy aruncă o privire rugătoare în direcţia surorii ei.

— Bunico, nu-i aşa că Andy e foarte frumoasă? se supuse Jill dorinţei nerostite de a schimba subiectul. Şi poartă cercei care seamănă cu ce ai purtat şi tu la nuntă. Cerceii în formă de lacrimă nu se demodează niciodată.

— Nouăsprezece ani aveam, fecioară neprihănită, când m-a luat bunicu-tău de nevastă şi am rămas gravidă în timpul lunii de miere, cum făceau toate femeile pe vremea mea. Nici vorbă să-şi congeleze cineva ovulele, cum fac fetele de azi. Tu ai făcut deja treaba asta, Andrea? Am citit undeva că toată fetele de vârsta ta ar trebui să-şi congeleze ovulele, cu bărbat sau fără.

Andy oftă adânc.

— Am treizeci şi trei de ani, bunico. Iar Max are treizeci şi şapte. Sper c-o să avem copii într-o bună zi, dar n-avem de gând să trecem la treabă chiar în noaptea asta.

— Andy? Unde aţi plecat cu toţii?

— Lily? Aici suntem, în dormitor! Intră, zise Andy.

Prietena ei cea mai veche intră în cameră şi arăta încântător în rochia cu spatele gol pe care şi-o alesese, din aceeaşi mătase mov ca rochiile celorlalte domnişoare de onoare. Împreună cu ea intrase sora mai mică a lui Max, Elizabeth, care se apropia de treizeci de ani, îmbrăcată într-o rochie cu alt model, dar de aceeaşi culoare. Semăna la conformaţie cu fratele ei, avea picioare puternice şi umeri largi, poate puţin cam prea largi pentru o fată. Dar cutele din jurul ochilor Elizei atunci când zâmbea, precum şi pistruii de pe obraji o făceau să pară mai blajină, mai feminină. Iar părul des, mătăsos, de un blond natural, care i se revărsa vălurit pe spate, era absolut spectaculos. Elizabeth tocmai înfiripase o relaţie cu Holden „Tipper“ White, un fost coleg de la Colgate[1]. Se cunoscuseră la un concurs anual de tenis organizat în scop de binefacere în cinstea tatălui lui, care pilotase un avion în Chile pe când Tipper avea doisprezece ani. Andy se pomeni că se întreabă dintr-odată: Oare nici

Elizabeth n-o crede o nevastă bună pentru Max? Stătea oare uneori de vorbă cu mama ei, pline amândouă de părere de rău după Katherine, cu priceperea ei impresionantă în materie de golf şi cu engleza ei melodioasă şi aristocrată?

Gândurile îi fură întrerupte de sosirea Ninei.

— Atenţie la mine, doamnelor, li se adresă Nina – părea cam agitată. E vremea să pornim. Ceremonia începe în vreo zece minute. Colegele mele vă vor aduce în curând buchetele de flori, vă vor conduce la parter şi vă vor arăta unde trebuie să mergeţi. Jill, băieţii tăi sunt gata?

Andy se sili să zâmbească. Mama, bunica şi prietenele îşi luară la revedere cu urări de bine şi strângeri de mână. Nu mai rămăsese vreme să-i povestească lui Jill sau lui Lily ce se întâmplase, ca să le dea ocazia să-i spună că exagerează.

Asfinţitul se apropia, zilele de octombrie începuseră deja să se scurteze, aşa încât zecile de candelabre argintii atârnate de plafon dădeau exact efectul impresionant preconizat de Nina. Andy ştia că invitaţii începuseră să se aşeze pe scaune, savurând şampania pe care servitorii o aduceau pe tăvi şi muzica de clavecin din fundal, aranjamente făcute dinainte de către nenumăraţii membri plini de tact ai echipei organizatorilor de nuntă.

— Andy, iubito? Am să-ţi dau ceva, zise Nina şi reuşi să parcurgă din trei paşi distanţa dintre uşă şi scaunul pe care stătea fata.

Îi întinse o foaie de hârtie împăturită.

Andy îi aruncă o privire întrebătoare.

— Mai ţii minte? Când ţi s-a făcut rău? Cred că mi-am îndesat-o în buzunar în agitaţia aia.

Andy păli dintr-odată, aşa că Nina se grăbi să o liniştească.

— Nici o grijă, n-am citit-o. Toată lumea ştie că aduce ghinion dacă citeşte cineva scrisorile de dragoste dintre mire şi mireasă în ziua nunţii.

Andy simţi că i se întoarce din nou stomacul pe dos.

— Mă laşi o clipă, te rog?

— Desigur, draga mea. Dar nu mai mult de o clipă! Mă întorc să te conduc jos peste…

Andy îi închise uşa în nas, aşa că nu mai auzi restul frazei.

Rămasă singură, despături scrisoarea şi se apucă să o citească din nou, deşi cuvintele îi erau înscrise în minte pe vecie cu litere de foc. Fără să stea măcar pe gânduri, se deplasă la baie pe cât de repede îi permitea rochia de mireasă şi când ajunse rupse metodic hârtia în zeci de bucăţi, pe care le azvârli în toaletă.

— Andy? Eşti acolo, iubito? Ai nevoie de ajutor? Nu încerca să te duci singură la toaletă, cu toate marafeturile pe tine! îi strigă Nina prin uşă.

Andy ieşi din baie.

— Nina, de fapt, eu…

— Îmi pare rău, draga mea, dar a sosit clipa cea mare, înţelegi? Tot ce plănuim amândouă de zece luni încoace e pe punctul de a se înfăptui la perfecţie. Ţi-am zis că l-am văzut pe mirele tău? Dumnezeule, arată trăsnet în frac! A ajuns deja la altar, Andy! Şi te aşteaptă acolo.

A ajuns deja la altar.

Andy se simţea incapabilă să-şi controleze propriile picioare în vreme ce Nina o conducea pe coridor. Iar la capătul lui, dincolo de uşile duble, o aştepta tatăl ei, care pur şi simplu radia de fericire.

Când dădu ochii cu ea, se apropie, îi luă mâinile într-ale lui, o sărută pe obraz şi îi spuse că arată minunat.

— Max e un bărbat foarte norocos, declară el şi îi întinse braţul.

Aceste cuvinte rostite cu simplitate aproape că dezlănţuiră un tsunami de deznădejde, dar Andy izbuti cumva să se stăpânească. Chiar era Max un bărbat „norocos“? Sau era pe cale să facă, după cum insinua mama lui, o greşeală de proporţii? O singură vorbă dacă i-ar fi suflat, tatăl ei ar fi rezolvat totul. Cu câtă disperare îşi dorea să se sprijine de el şi să-i şoptească: „Tăticule, nu vreau să fac asta acum“, aşa cum spusese şi pe când avea cinci ani, iar el o încuraja să sară de pe platformă drept în partea cea mai adâncă a piscinei publice. Dar în clipa aceea începu să se audă muzică şi, ca în transă, îşi dădu seama că uşile fuseseră date de perete şi oaspeţii se ridicaseră cu toţii în picioare pentru a o întâmpina. Trei sute de chipuri zâmbitoare şi încurajatoare se întoarseră spre ea.

— Eşti gata? auzi vocea şoptită a tatălui ei, care o aduse înapoi la realitate.

Andy trase adânc aer în piept. *Max mă iubeşte*, se gândi ea. *Şi eu îl iubesc pe el.* Aşteptaseră trei ani până să se căsătorească – şi ea insistase să aştepte. E drept că soacră-sa nu o plăcea. E drept că amintirea fostei lui prietene mai dăinuia pe undeva. Dar nimic din toate astea nu definea nici pe departe relaţia dintre ei, nu?

Andy îşi plimbă privirea peste toţi prietenii, membrii familiei, colegii şi cunoştinţele şi îşi înăbuşi hotărâtă îndoielile. Îşi îndreptă atenţia asupra ochilor surâzători ai lui Max, care stătea drept şi mândru la altar, şi-şi spuse că totul era în regulă. Inspiră încă o dată pe nas, se îndreptă de umeri

şi-şi repetă pentru a suta oară că e bine ce face. Şi merse înainte.

1. Colgate University, facultate de arte din Hamilton, New York.

Capitolul 4

Şi e oficial!

O trezi zbârnâitul telefonului. Se ridică brusc în capul oaselor şi iarăşi nu-şi dădu seama unde se află. Apoi, învălmăşite, amănuntele zilei dinainte o copleşiră. Chipuri zâmbitoare de-a lungul rândurilor de scaune, în vreme ce se îndrepta încet spre altar. Expresia de încântare şi adoraţie cu care o întâmpinase Max când a luat-o de mână. Iubirea amestecată cu teamă pe care o resimţise atunci când buzele li se atinseseră pentru a consfinţi legătura dintre ei înaintea tuturor cunoscuţilor. Şedinţa de fotografii de pe terasă, în vreme ce oaspeţii luau un cocktail. Şeful orchestrei, care îi prezentase pe ringul de dans drept domnul şi doamna Harrison. Primul lor dans împreună pe muzica lui Van Morrison. Toastul emoţionat şi înlăcrimat al mamei ei. Foştii colegi de facultate ai lui Max, care cântaseră o versiune cam zărghită dar drăguţă a imnului universităţii lor. Cum tăiaseră tortul împreună. Cum dansase cu tatăl ei pe o melodie lentă. Nepoţii ei, care făcuseră *breakdancing* pe melodia „Thriller“, în vreme ce oaspeţii aplaudau însufleţit.

Oficial, ştia că seara se desfăşurase perfect, era sigură de asta. Nimeni, mai ales noul ei soţ, nu părea să-şi dea seama de frământările ei lăuntrice; de regretele şi mânia ei, de zăpăceala din sufletul ei la auzul toastului-de-cele-mai-bune-urăriadresate-fericitului-cuplu, scrâşnite cu cea mai desăvârşită nepăsare de care fusese vreodată în stare mama vreunui mire, de când dăinuia omenirea; de necontenitele întrebări care o chinuiau, dacă nu cumva Miles şi ceilalţi prieteni ai lui Max ştiau despre Katherine şi Bermuda ceva ce ea nu aflase. *Ce să fac acum?* se întreba. *Să zic ceva?* Jill, părinţii ei, Emily, Lily, toţi prietenii şi rudele ei, toţi prietenii lui Max şi rudele lui o felicitaseră toată seara, o îmbrăţişaseră, îi admiraseră rochia, îi spuseseră că e o mireasă superbă. Minunată. Norocoasă. Perfectă. Până şi Max, omul care ar fi trebuit să o înţeleagă cel mai bine în lumea asta, îi tot aruncase priviri cu subînţeles, priviri care ziceau: *Da, ştiu, şi eu simt acelaşi lucru, totul e amuzant şi poate chiar aiurea, dar hai să ne bucurăm că se întâmplă o singură dată în viaţă.*

Într-un sfârşit, la unu noaptea, orchestra se opri din cântat şi ultimii oaspeţi îşi luară gentuţele elegante primite

cadou, umplute cu vinul casei, miere şi nectarine. Andy îl urmă pe Max în apartamentul rezervat mirilor. Max auzise, de bună seamă, prin uşa de la baie că ei i se făcuse din nou rău, pentru că atunci când o văzu că intră în dormitor se purtă plin de grijă faţă de ea.

— Iubita mea, biata de tine, şopti el liniştitor şi o mângâie pe obrajii aprinşi ca de febră, aşa cum i se colorau întotdeauna când nu se simţea bine. Se pare că cineva a cam întrecut măsura la şampanie în ziua nunţii.

Andy nu se obosi să-l contrazică. În schimb, îngreţoşată şi simţind că ia foc, se mulţumi să-i îngăduie să o ajute să se dezbrace de rochie şi să se vâre în patul uriaş, unde îşi afundă fericită capul înfierbântat în mormanul de perne răcoroase. Max se duse în baie, de unde se întoarse cu o cârpă udă şi rece pe care i-o puse pe frunte, în vreme ce povestea despre selecţia de melodii interpretate de orchestră, despre toastul inteligent al lui Miles, despre rochia scandaloasă a Agathei, despre barul care rămăsese pe la miezul nopţii în pană de whiskey-ul lui preferat. Andy auzi apoi sunetul chiuvetei de la baie, al apei trase la toaletă şi al uşii dormitorului închisă binişor. Max se urcă lângă ea în pat şi-şi lipi pieptul gol de al ei.

— Max, nu pot, protestă ea cu voce cam înţepată.

— Nu, bineînţeles, zise el încetişor. Ştiu că te simţi îngrozitor.

Andy închise ochii.

— Eşti soţia mea, Andy. *Soţia* mea. Vom fi mereu împreună, scumpa mea.

O mângâie cu atâta blândeţe pe păr, că ei aproape îi veni să plângă de emoţie.

— O să ne facem o viaţă minunată împreună şi promit că o să am mereu grijă de tine, orice ar fi.

O sărută pe obraz şi stinse lampa de pe noptieră.

— Dormi acum şi mâine o să te simţi mai bine. Noapte bună, iubirea mea.

Andy murmură la rândul ei „noapte bună“ şi se căzni, pentru a mia oară în cursul acelei seri, să uite de bileţel. Reuşi cumva să adoarmă în câteva minute.

Lumina se prefira prin zăbrelele uşilor de lemn de la balcon, dând de ştire că se făcuse dimineaţă. Telefonul hotelului contenise pentru moment, dar zbârnâi din nou aproape imediat. Lângă ea, Max scoase un geamăt uşor şi se întoarse pe partea cealaltă. Probabil că Nina suna ca s-o înştiinţeze că era îndeajuns de cald afară pentru ca micul dejun să se servească pe terasă; ultimul amănunt care mai rămăsese de hotărât pentru weekendul ăsta. Andy sări din pat

şi se repezi în sufragerie, dornică să răspundă la telefon înainte ca Max să se trezească. Pur şi simplu încă nu se simţea în stare să-i vorbească.

— Nina? gâfâi ea în receptor.

— Andy? Îmi cer scuze, se pare că am întrerupt ceva… Te sun eu mai târziu, acum du-te şi vezi-ţi mai departe de distracţie.

Zâmbetul lui Emily se simţea prin receptor.

— Emily? Cât e ceasul? se interesă Andy, în vreme ce căuta din priviri un ceas prin încăpere.

— Scuze, iubito. E şapte şi jumătate. Am vrut să fiu prima care te felicită. Articolul scris de *Times* e fenomenal! Eşti pe prima pagină la secţia de nunţi a ziarului şi poza de-acolo e fantastică! E făcută când te-ai logodit? Mi-a plăcut la nebunie rochia pe care o porţi acolo. Cum se face că eu n-o ştiu?

Articolul din *Times*. Aproape că uitase de el. Dăduseră toate informaţiile cu multe luni înainte şi chiar după ce un redactor o sunase ca ea să confirme amănuntele de ultim moment, tot îşi zisese că publicarea nu era sigură. Ridicol din partea ei, fireşte. Ţinând cont de istoricul familiei Harrison, singura întrebare era de fapt dacă nunta lor va fi subiectul unui simplu anunţ sau al articolului de fond, dar ea nu se mai gândise la treaba asta. Dăduse ziarului informaţiile despre nuntă la rugămintea Barbarei, dar îşi dădea seama acum că nu fusese defel o rugăminte, ci ordin: nunţile din familia Harrison erau anunţate în *Times,* şi cu asta, basta. Andy îşi zisese că va fi ceva amuzant pe care să-l poată arăta cândva copiilor lor.

— Vezi că au lăsat ziarul la uşa apartamentului vostru. Citeşte-l şi sună-mă după aceea, adăugă Emily şi închise.

Andy trase pe ea halatul oferit de hotel, porni cafetiera din bucătărie şi luă săculeţul de catifea purpurie agăţat de clanţă. Despături apoi pe masă imensul ziar *Sunday Times*. Pe prima pagină a secţiei de stil se lăţea un articol despre doi tineri proprietari ai unor cluburi de noapte şi, dedesubt, un altul despre apariţia legumelor rădăcinoase în meniurile restaurantelor distinse din oraş. Apoi, după cum o prevenise Emily, iată şi bucăţica lor de prestigiu: prima nuntă despre care se vorbea.

Andrea Jane Sachs şi Maxwell William Harrison s-au căsătorit sâmbătă la Astor Courts Estates în Rhinebeck, New York, în cadrul unei ceremonii oficiate de doamna Vivienne Whitney, judecătoare la Curtea de Apel.

Domnişoara Sachs, în vârstă de treizeci şi trei de ani, va continua să-şi folosească numele în activitatea profesională. Este fondator asociat şi

redactor-şef al revistei The Plunge*, dedicate nunţilor. A absolvit Universitatea Brown cu rezultate deosebite.*

Mireasa este fiică a Robertei Sachs şi a lui Dr. Richard Sachs, ambii originari din Avon, Connecticut. Mama ei este agent imobiliar în districtul Hartford. Tatăl este medic psihiatru cu cabinet particular în Avon.

Domnul Harrison, treizeci şi şapte de ani, este preşedinte şi director general al Harrison Media Holdings, companie mediatică deţinută de generaţii întregi de familia lui. A absolvit Universitatea Duke şi a obţinut un MBA[1] *de la Harvard.*

Este fiul Barbarei şi al răposatului Robert Harrison, din New York. Mama mirelui este director la Muzeul Whitney şi membră a consiliului de administraţie al societăţii medicale filantropice Susan G. Komen. Tatăl lui a fost, până la moartea sa, preşedinte şi director general al Harrison Media Holdings. Autobiografia lui, intitulată Editorul*, a fost bestseller pe plan naţional şi internaţional.*

Andy sorbi din cafea şi văzu cu ochii minţii exemplarul cu autograf din *Editorul* pe care îl observase pe noptiera lui Max încă de când s-au cunoscut. Max îi arătase volumul la vreo şase, poate chiar opt luni după ce începuseră să se vadă şi, deşi el n-o spusese pe şleau, ea îşi dăduse seama că tomul acela era cel mai valoros obiect pe care îl are. Pe coperta interioară, domnul Harrison nu scrisese decât: „Dragă Max, citeşte ce e aici. Cu dragoste, tata“. De copertă însă era prinsă cu agrafe de birou o scrisoare – patru pagini scrise de mână, împăturite în trei. Scrisoarea reprezenta de fapt un capitol pe care tatăl lui nu îl inclusese în carte de teamă că ar putea conţine amănunte prea intime ale vieţii lor de familie şi că l-ar stingheri pe Max într-o bună zi dacă ar fi făcute publice. Începea prin a povesti cum se născuse Max în timpul unui val de arşiţă din vara lui ’75 şi descria cu lux de amănunte cum, în decursul următorilor treizeci de ani, fiul lui devenise cel mai minunat tânăr pe care ar fi nădăjduit să-l cunoască. Max nu vărsase lacrimi când îi arătase scrisoarea, dar Andy băgase de seamă cum fălcile i se încleştează şi vocea îi devine uşor răguşită. Acum, familia era aproape complet ruinată din cauza unor decizii proaste pe care domnul Harrison le luase în ultimii ani de viaţă. Iar Max se simţea răspunzător de restaurarea bunului nume al tatălui şi voia să asigure bunăstarea în care trăiau mama şi sora lui. Devotamentul acesta faţă de familie era unul dintre lucrurile pe care Andy le iubea cel mai mult la el. Avea convingerea că moartea tatălui său fusese evenimentul care îl schimbase pe Max pentru totdeauna. Se cunoscuseră foarte curând după aceea, iar ea se simţise dintotdeauna norocoasă că fusese prima fată cu care

el avusese o relaţie după aceea. „Eşti ultima fată cu care mă întâlnesc“, aşa îi plăcea lui să-i spună.

Andy luă din nou ziarul în mână şi continuă lectura.

Cei doi s-au cunoscut în 2009 când nişte prieteni le-au făcut cunoştinţă. „M-am dus acolo crezând că particip la un dineu oficial“, a declarat domnul Harrison. „Când s-a servit desertul, nu mă gândeam decât la cum să fac să mă văd din nou cu ea.“

„Îmi aduc aminte că Max şi cu mine ne-am îndepărtat de restul grupului ca să putem să stăm de vorbă în tihnă. Sau poate m-am dus doar ca să-l urmăresc. Sau să-i dau târcoale“, a spus domnişoara Sachs râzând.

Cei doi au început imediat o relaţie romantică, la care s-a adăugat una profesională: domnul Harrison este principalul finanţator al revistei domnişoarei Sachs. Când s-au logodit şi s-au mutat împreună, în anul 2012, s-au angajat să se ajute unul pe celălalt în carieră.

Tinerii căsătoriţi îşi vor împărţi timpul între Manhattan şi reşedinţa familiei mirelui în Washington, Connecticut.

Îşi vor împărţi timpul? se miră ea. *Nu tocmai*. Când situaţia financiară precară ieşise la iveală după moartea tatălui său, Max luase nişte hotărâri dificile în numele mamei sale, care era prea îndurerată ca să poată acţiona şi care, conform propriilor cuvinte, „nu avea priceperea specifică bărbaţilor în materie de afaceri“. Andy nu participase personal la discuţiile respective pentru că ea şi Max abia începuseră să se vadă pe atunci, dar îşi aducea bine aminte cât fusese de mâhnit când casa din Hamptons se vânduse la doar două luni după ziua aceea perfectă de vară pe care o petrecuseră amândoi acolo şi îşi amintea şi nopţile nedormite pe care Max le petrecuse când îşi dăduse seama că va fi nevoit să vândă casa în care copilărise, o ditamai clădirea de pe Madison Avenue. De doi ani încoace, Barbara locuia într-un apartament luxos de trei camere aflat într-un bloc respectabil, foarte vechi, la intersecţia dintre 84th Street şi cu West End, înconjurată şi acum de covoare, picturi minunate şi mătăsuri fine, dar nu-şi revenise din şocul pierderii celor două case ale ei şi încă se plângea de ceea ce singură numea „exilul“ în West Side. Casa cu mansardă de la malul oceanului, din Florida, fusese vândută familiei Dupont, prieteni cu familia Harrison, care se prefăcuse că dă crezare explicaţiei cum că Barbara nu mai dispune de „răgazul şi energia“ necesare pentru a se deplasa la Palm Beach; un milionar de douăzeci şi trei de ani, care învârtea ceva cu Internetul, înhăţase cabana pentru schi din Jackson Hole, pentru care plătise aproape nimica toată. Singura proprietate care le rămăsese era casa de la ţară din Connecticut. Se

întindea pe paisprezece acri de teren deluros şi avea şi un grajd în care încăpeau patru cai, plus un iaz pe care se putea vâsli, dar casa în sine nu mai fusese renovată de prin anii ’70, iar animale nu mai aveau demult – întreţinerea lor costa enorm. Familia ar fi fost nevoită să facă investiţii masive ca să modernizeze casa şi terenul, aşa că o închiriau cât puteau de des, săptămânal sau lunar ori uneori doar pentru weekend, prin intermediul unui agent imobiliar discret, pentru ca nimeni să nu afle că închiria o casă de vacanţă chiar de la legendara familie Harrison.

Andy termină de băut cafeaua şi-şi aruncă din nou ochii pe anunţul din ziar. Oare câţi ani răsfoise ea astfel de pagini, privind fascinată fotografii cu mirese fericite şi miri chipeşi, apreciindu-le studiile şi joburile, perspectivele şi fondul? Şi de câte ori nu se întrebase dacă va fi şi ea trecută acolo într-o bună zi şi, dacă da, ce vor scrie despre ea şi dacă îi vor pune şi o poză. De zece ori? Mai mult? Iar acum, cât de bizar i se părea să se gândească la alte fete care stăteau probabil acum ghemuite pe canapea, în garsoniere amărâte, cu codiţe dezordonate şi pulovere ponosite, citind despre nunta lui Andy şi gândindu-se: *Ce cuplu perfect! Amândoi au absolvit universităţi selecte şi au joburi bune şi în poza asta zâmbesc ca oameni îndrăgostiţi până peste cap. Eu de ce nu pot să găsesc aşa un bărbat?*

Şi mai era ceva. Da, era vorba de biletul înveninat. Nu se putea stăpâni să nu se gândească la el. Dar mai era o amintire: cum scrisese mental anunţul care avea să fie publicat în *New York Times* la nunta ei cu Alex – acum, gândul acesta o făcea să se simtă jenată. Compusese numeroase variante pe când erau împreună. Andrea Sachs şi Alexander Fineman, absolvenţi ai Universităţii – şi aşa mai departe. Repetase de atâtea ori anunţul în sinea ei, încât i se părea aproape nefiresc să-şi vadă numele alături de cel al lui Max.

De ce oare nu se putea debarasa de trecut? Mai întâi coşmarul cu Miranda, iar acum amintirile legate de Alex.

Încă înfăşurată în halatul luxos de la hotel şi cu verigheta cu diamant pe inelarul stâng, Andy îşi reaminti să nu romanţeze prea mult trecutul. Da, e drept că Alex fusese un prieten foarte bun. Mai mult, îi putuse încredinţa orice taină şi îi fusese bun partener de viaţă. Dar adesea era uluitor de încăpăţânat şi cu idei cam fixe. Aproape imediat ce ea obţinuse jobul acela la *Runway,* el considerase că nu era demn de ea şi n-o încurajase în carieră aşa cum sperase. Deşi nu o spusese niciodată, Andy avea impresia că Alex e

dezamăgit de faptul că ea nu alesese o profesie mai altruistă, ca profesoară sau ceva în domeniul medical sau non-profit.

Max, pe de altă parte, se bucura de cariera ei. Investise în *The Plunge* de la bun început şi spunea adesea că asta fusese una dintre cele mai profitabile şi îndrăzneţe decizii financiare pe care le luase. Îi plăceau mult dârzenia şi dorinţa ei de a şti cât mai multe; îi spunea mereu ce minunat i se pare să aibă o iubită care se interesează şi de altceva, în afară de societăţi filantropice sau de cine pleca la St. Barths de Crăciun. Nu era niciodată prea ocupat ca să asculte noi idei pentru articole, să o prezinte diverselor personalităţi din lumea afacerilor sau să-i facă rost de noi parteneri pentru reclame. Nu conta că nu se pricepea deloc la rochii de mireasă sau torturi de nuntă; era mereu plăcut impresionat de revista la care lucrau ea şi Emily şi declara mereu că e mândru de Andy. Înţelegea cum e să fii ocupat şi să lucrezi până la ore târzii din noapte. De când îl cunoştea nu se întâmplase niciodată să îl vadă nemulţumit de faptul că ea stătuse peste program sau că seara vorbea uneori la telefon în interes de serviciu sau că mergea câteodată şi sâmbăta la lucru, numai ca să fie sigură că numărul respectiv al revistei era pregătit la perfecţie înainte să intre la tipar. Deseori era ocupat şi el cu munca, în încercarea de a găsi idei noi de afaceri, cu ochii la pachetul tot mai mic de acţiuni pe care Harrison Media le controla încă; adesea era prin avioane în drum spre diverse oraşe unde trebuia să rezolve crize spinoase sau să mângâie orgolii rănite. Fiecare îşi potrivea programul în funcţie de al celuilalt, se încurajau unul pe altul, se sfătuiau amândoi. Înţelegeau regulile şi erau de acord cu ele: muncă multă, distracţie pe măsură. Dar mai întâi munca.

Se auzi soneria de la apartament şi Andy fu readusă la realitate. Nu era încă pregătită să aibă de-a face cu mama ei, cu Nina sau fie cu sora ei, aşa Andy rămase nemişcată. *Pleacă*, spuse în gând. *Lasă-mă un pic să mă gândesc.*

Însă intrusul nu intenţiona să plece şi, oricine ar fi fost, sună de încă trei ori. Andy îşi adună puterile, zâmbi larg şi deschise.

— Bună dimineaţa, doamnă Harrison! intonă directorul staţiunii, un bătrânel distins, al cărui nume Andy nu şi-l mai amintea.

Era însoţit de o cameristă care împingea un cărucior de la room-service.

— Vă rugăm să acceptaţi un mic dejun festiv, alături de felicitările noastre. Ne-am gândit că poate dumneavoastră şi domnul Harrison aţi dori ceva de ciugulit înainte ca micul dejun oficial să fie servit.

— A, da, mulţumesc. Foarte drăguţ din partea dumneavoastră.

Andy înfăşură mai bine halatul în jurul trupului şi se dădu la o parte ca să lase camerista să intre cu căruciorul. Semnul cu NU DERANJAŢI pe care îl atârnase de clanţă căzuse pe covorul de pe coridor. Andy oftă, îl ridică şi îl atârnă la loc de clanţă.

Camerista împinse căruciorul în sufragerie şi îl propti lângă fereastră. Conversară puţin despre ceremonie şi despre recepţie, în vreme ce femeia turna suc de portocale în pahare şi dădea la iveală farfurioarele cu gem şi unt, după care, spre uşurarea lui Andy, făcu o mică plecăciune cam stângace şi plecă.

Încântată că încheiase cura de slăbire dinaintea nunţii, Andy luă coşuleţul cu produse de patiserie şi trase adânc în piept aroma ademenitoare care se simţea prin şerveţel. Scoase apoi o chiflă caldă şi muşcă cu poftă. Şi îşi dădu seama deodată că-i e foame.

— Ia te uită cine se simte mai bine, zise Max şi ieşi din dormitor cu părul ciufulit, purtând doar o pereche de pantaloni de pijama. Ia vino aici, miresica mea puţin pilită. Cum e cu mahmureala?

Nu terminase de mestecat când el o învălui într-o îmbrăţişare caldă. Andy zâmbi când îi simţi buzele pe gât.

— N-am fost pilită, mormăi ea cu gura plină.

— Ce e cu toate astea?

Max luă din coşuleţ o brioşă cu afine şi o băgă în gură. Turnă câte o cafea pentru fiecare şi o pregăti pe a ei exact aşa cum îi plăcea, cu doar un strop de lapte şi două bobiţe de îndulcitor, apoi sorbi lung dintr-a lui.

— Mmm, ce buuună!

Andy îi aruncă o privire lui Max, cum bea din cafea fără cămaşă, cu trupul lui superb. Ar fi vrut să se strecoare împreună înapoi sub plapumă şi să nu mai iasă niciodată de acolo. I se năzărise totul? Fusese oare doar un vis îngrozitor? În faţa ei era omul pe care în urmă cu treisprezece ore îl iubise mai mult decât pe oricine altcineva din lume şi în care avusese încredere deplină, care acum îi ţinea scaunul şi îi aşeza şerveţelul în poală cu o uşoară plecăciune glumeaţă, omul care o numea zâmbind „doamna Harrison“. La naiba cu afurisitul ăla de bileţel! Cui îi păsa de ce gândeşte mama lui? Şi ce dacă se întâlnise din întâmplare cu o fostă? Nu-i ascundea nimic. Pe *ea* o iubea, pe Andy Sachs.

— Ia uită-te la articolul ăsta, zise Andy şi îi întinse lui Max ziarul.

Zâmbi când îl văzu cum i-l smulge din mână.

— Bunicel, nu ţi se pare?

— Bunicel? făcu Max începând lectura. E perfect, declară după un minut, când termină.

Max veni la masă lângă ea şi îngenunche ca atunci când o ceruse în căsătorie.

— Andy? i se adresă el şi o privi drept în ochi cu expresia aceea care o făcea să i se oprească inima în piept şi care îi plăcea aşa de mult. Ştiu că e ceva în neregulă cu tine. Nu ştiu ce te nelinişteşte sau te îngrijorează, dar vreau să ştii că te iubesc mai mult decât pe oricine şi că sunt aici, lângă tine, când vei putea să-mi spui ce te frământă. Bine?

Ei, vezi? Mă înţelege! îi veni să strige în gura mare. *Simte că e ceva în neregulă. Iar lucrul ăsta înseamnă tocmai că totul e în regulă, nu-i aşa?* Cu toate acestea, cuvintele „Am citit biletul mamei tale. Ştiu că te-ai văzut cu Katherine în Bermuda. S-a întâmplat ceva acolo? Şi de ce nu mi-ai spus nimic?“ nu putură să-i iasă pe gură. Aşa că se mulţumi să strângă mâna lui Max şi se strădui să gonească toate temerile. Weekendul de nuntă era doar unul şi nu voia să-l strice cu suspiciuni şi cu o ceartă.

Andy se dispreţui întrucâtva pentru că ascundea ce gândeşte. Dar totul avea să fie bine. Neapărat.

1. MBA – Master of Business Administration.

Capitolul 5

Nu aş numi-o întâlnire romantică

Andy descuie uşa de la biroul *The Plunge* din West Chelsea şi rămase o clipă nemişcată. Totul era în regulă. Nu se întâmplase niciodată să dea peste vreun suflet de om la birou înainte de ora nouă – conform orelor de creativitate pentru locuitorii oraşului New York, oamenii începeau să-şi facă apariţia abia pe la zece, chiar zece şi jumătate –, iar Andy era încântată că aşa stăteau lucrurile şi azi. Cele două sau trei ore înainte să vină ceilalţi pentru ea erau partea cea mai productivă a zilei, deşi uneori se simţea aidoma Mirandei pentru că lăsa e-mailuri şi mesaje telefonice până ca lumea să se trezească.

Nimeni nu protestase, nici măcar Max, când ea sugerase să scurteze călătoria de după nuntă, din Adirondacks. După ce Andy tot vomase vreo două zile – şi, din păcate pentru Max, căsătoria nu se consumase pe durata acelor zile –, soţul nu s-a împotrivit când Andy a declarat că amândoi s-ar simţi mai bine acasă. În plus, aveau să aibă parte de o lună de miere în toată regula în Fiji, în decembrie. Fusese un cadou din partea celor mai buni prieteni ai părinţilor lui Max, iar Andy, fără să ştie exact amănuntele, auzise ceva legat de „elicopter“, „insulă proprietate particulară“ şi „bucătar-şef“ aşa că ideea respectivă o umplea de elan. În condiţiile astea, să contramandeze câteva zile de minivacanţă în nordul New Yorkului nu părea mare scofală.

Andy şi Max îşi stabiliseră o rutină atunci când se mutaseră împreună, cu un an în urmă, după cererea în căsătorie. În timpul săptămânii se trezeau la şase dimineaţa. El făcea cafeaua, în vreme ce ea se ocupa de micul dejun şi sucul de fructe. Plecau împreună şi mergeau la Equinox[1], la intersecţia dintre 17th Street şi 10th şi petreceau acolo exact patruzeci şi cinci de minute; Max ridica greutăţi şi exersa pe scări fixe, iar Andy îşi petrecea timpul pe benzile de alergat, la o viteză fixă de 5,8 kilometri pe oră, cu ochii la iPod, în care trăsese muzică, şi dorindu-şi ca timpul să zboare cât mai iute. Înapoi acasă, făceau duş şi se îmbrăcau, după care se urcau în maşină, iar Max o lăsa pe ea la sediul *The Plunge*, la intersecţia dintre 24th Street şi 11th, şi pleca pe West Side Highway, la biroul lui din centru. Amândoi erau aşezaţi comod la birou înainte de ora opt în fiecare dimineaţă şi,

afară de cazul în care ar fi fost grav bolnavi sau vremea era foarte rea, programul lor rămânea neschimbat. În dimineaţa asta însă, Andy îşi pusese telefonul să vibreze cu douăzeci de minute mai devreme decât de obicei şi îl aşezase sub pernă. Imediat ce perna a început să tremure, se strecurase de sub aşternuturi. Fără să mai facă duş sau să bea cafea, îşi trase pe ea cea mai comodă pereche de pantaloni de trening pe care o avea şi bluza albă care se potrivea la toate şi se grăbi să iasă pe uşă afară când auzi alarma telefonului de pe noptiera lui Max. Îi trimise un SMS prin care îl anunţa că trebuie să plece mai devreme la serviciu şi că o să se vadă mai târziu la petrecerea de pe iaht, deşi stomacul încă îi era dat peste cap şi muşchii o dureau, extenuaţi. În timpul nopţii, avusese treizeci şi nouă de grade temperatură.

Celularul sună înainte să apuce măcar să-şi scoată haina de pe ea.

— Emily? Cum de te-ai trezit la ora asta? întrebă Andy cu ochii la ceasul delicat de aur, cadou de logodnă de la tatăl ei. E cam cu două ore mai devreme decât te scoli de obicei.

— Dar tu de ce răspunzi? i-o întoarse ea nedumerită.

— Pentru că ai sunat.

— Voiam doar să-ţi las un mesaj. N-am crezut că o să răspunzi.

— Mulţumesc, râse Andy. Vrei să închid telefonul şi s-o iei de la capăt?

— Nu trebuia să te odihneşti azi, ca pregătire pentru o seară obositoare de degustat vin, sau aşa ceva?

— De fapt, pentru zgâit la frunze şi masaj.

— Serios, acum, de ce eşti trează la ora asta? Parcă erai în concediu pe undeva prin nord.

Andy apăsă pe speaker şi-şi scoase haina, după care se prăbuşi pe scaun. Avea senzaţia că nu mai dormise de săptămâni întregi.

— Ne-am întors mai devreme pentru că mă simt ca naiba. Dureri de cap, vomă, febră. Nu ştiu dacă e intoxicaţie alimentară, gripă sau ceva care te loveşte şi dispare imediat. În afară de asta, Max n-a vrut să lipsească de la petrecerea pe iaht de diseară, la care trebuie să mă duc şi eu. Aşa că am şters-o de acolo.

Andy îşi coborî privirea la vestimentaţia ei abominabilă şi îşi zise că trebuie neapărat să-şi lase timp de o fugă până acasă ca să se schimbe.

— Petrecere pe iaht diseară? Şi eu de ce n-am fost invitată?

— N-ai fost invitată pentru nici eu nu avusesem de gând să mă duc. Iar acum, că ne-am întors mai devreme, am în

plan să mă duc exact pentru o oră şi pe urmă să mă scufund pur şi simplu în camfor şi să mă uit la un maraton *Toddlers and Tiaras*[2].

— Pe-al cui iaht e petrecerea de anul ăsta?

— Nu-mi aduc aminte cum îl cheamă. Un miliardar care dă pe dinafară de fonduri, ca de obicei. Genul care are mai multe case decât avem noi perechi de pantofi. Şi probabil cu o droaie de neveste. Se pare că fusese bun prieten cu tatăl lui Max, dar Barbara a decretat că exercită o proastă influenţă asupra lui, aşa că i-a interzis soţului să se mai vadă cu el. Cred că are şi nişte cazinouri.

— Pare un tip care se pricepe să organizeze petreceri pe cinste…

— El personal nu vine. Şi-a pus iahtul la dispoziţie ca o favoare făcută lui Max. Nici o grijă, nu lipseşti de la nimic interesant.

— Mda. Aşa ai zis şi anul trecut, şi pe urmă am aflat că au venit toţi cei din SNL[3].

Revista *Yacht Life* nu adusese profit nici un sfanţ de când apăruse, cu zece ani în urmă, dar Max avea obiceiul să declare că reprezintă una din cele mai valoroase posesiuni ale Harrison Media. Revista conferea un soi de prestigiu şi distincţie firmei; oricine deţinea un iaht voia să aibă un articol scris acolo despre el. În fiecare octombrie, *Yacht Life* organiza o petrecere în cadrul căreia decerna un premiu celui mai frumos iaht din anul respectiv şi în fiecare an evenimentul atrăgea un număr respectabil de membri ai protipendadei locale; făceau turul Manhattanului pe puntea unui iaht exagerat de luxos, unde sorbeau şampanie, ciuguleau din trufe umplute cu te miri ce şi se prefăceau că nu bagă de seamă că se află pe fluviului Hudson cel suprapoluat, şi nu pe apele cristaline din minunatul Cap d'Antibes.

— Şi asta chiar a fost interesant, nu? zise Andy.

Emily rămase o clipă tăcută.

— Asta e tot? Nu te simţi bine şi te duci la petrecerea pe iaht. Cumva mai e şi altceva?

Puteai să spui ce pofteşti despre Emily – că e băgăreaţă, insolentă sau chiar nesimţită uneori –, dar avea un simţ de observaţie mai pătrunzător decât toţi cunoscuţii lui Andy.

— Altceva? Adică? făcu Andy cu glas subţiat, ca întotdeauna când minţea sau se simţea nelalocul ei în ceea ce priveşte tema de conversaţie.

— Habar n-am. De asta te sunasem. Te-ai descurcat admirabil tot weekendul, dar cred că te frământă ceva. E doar

din cauză că abia te-ai măritat, nu-i aşa? Eu, una, am avut atacuri de *panică* în prima săptămână după ce m-am măritat cu Miles. Am plâns zile întregi. Nu-mi venea să cred că, teoretic, el e ultimul bărbat cu care o să mă culc vreodată. Ultimul cu care o să mă *sărut*! Dar totul o să fie mult mai bine în curând, Andy, ai cuvântul meu.

Andy simţi că inima începe să-i bată cu putere. De două zile, de când găsise biletul acela, nu suflase nimănui o vorbă despre el.

— Am găsit în geanta lui Max un bilet de la mama lui. Îi spunea că face o greşeală colosală că se însoară cu mine – asta *dacă* hotărăşte s-o facă.

La capătul celălalt al firului se lăsă liniştea.

— Doamne sfinte, am crezut că e vorba de ceva mult mai grav, zise Emily în cele din urmă.

— Şi crezi că asta mă face să mă simt mai bine?

— Serios, Andy, ce-ţi închipuiai? Ştii bine că Harrison ăştia sunt de modă veche. Şi, în fond, care soacră îşi place nora? Nici o fată nu e destul de bună pentru fiul ei.

— Katherine e destul de bună, se pare. Ţi-a spus Miles că Max s-a văzut cu Katherine în Bermuda?

— Poftim? făcu Emily surprinsă.

— Barbara a scris că, vai, ce minunată e Katherine şi că Max ar trebui să se gândească bine, că e un *semn* ceresc că s-au întâlnit în Bermuda. Şi, vai, ce *încântat* a fost el să o revadă!

— Pe Katherine? Vezi-ţi de treabă. Nu ai de ce să fii îngrijorată din cauza ei. Avea obiceiul să-i trimită linkuri cu magazinele de bijuterii pe care le prefera înainte de orice zi de naştere sau aniversare. Purta *deux-pièces*-uri din tricot, Andy. De la Prada, ce-i drept, dar, oricum – din tricot. Era ultima pe lista noastră de preferinţe, dintre toate prietenele pe care le-a avut Max.

Andy îşi frecă tâmplele cu vârfurile degetelor. Emily şi Miles îl ştiau pe Max dinaintea ei, îi cunoşteau tot istoricul întâlnirilor cu iubite şi se întâlniseră cu toate fetele respective. Nu, Andy chiar nu voia să afle alte amănunte.

— Mă bucur să aud, declară Andy şi simţi cum o ia durerea de cap.

— N-a pomenit nimic despre treaba asta pentru că nu are nici o importanţă, continuă Emily. Pentru că e nebun după *tine*.

— Em, eu…

— Îndrăgostit până peste cap, ca să nu mai spun că e un bărbat pe cinste, în pofida câtorva foste de prost gust pe care le-a avut. Şi ce dacă a fost şi ea în Bermuda? Mare scofală.

Garantat nu te-a înşelat cu ea. Cu nimeni! O ştim amândouă prea bine.

Cu două zile în urmă, Andy ar fi putut să jure că Emily avea dreptate. Max nu era un sfânt, dar bărbatul de care se îndrăgostise Andy avea cu adevărat suflet bun. Să-şi închipuie contrariul era aproape de neconceput. Trebuia să admită însă că o speriase faptul că nu-i spusese nimic…

— Dar e o fostă, Emily! *Prima lui iubire*! Femeia cu care şi-a pierdut virginitatea. Cea cu care, pasămite, nu s-a însurat din cauză că n-a fost destul de „fascinantă“. N-a spus decât lucruri frumoase despre ea. Cum să nu mă întreb dacă n-a făcut o ultimă încercare, de dragul „vremilor de demult“? N-ar fi primul bărbat care face o prostie la petrecerea burlacilor. Sau poate îşi închipuise că o viaţă liniştită ca cea a tatălui său, alături de o nevastă cumsecade care stă acasă, nu e un lucru prea rău. Dar până la urmă se hotărăşte că vrea o fată mai rebelă şi dă tocmai peste mine. Ce grozav din partea lui!

— Exagerezi, zise Emily, dar ceva din tonul ei îi trezi bănuieli lui Andy.

Şi apoi, Emily rostise prima cuvântul *înşelat*. Andy nici nu voise să se gândească la el, dar iată că prietena ei îl scosese pe gură…

— Ce să fac acum? Dacă el chiar m-a *înşelat*?

— Andy, devii caraghioasă. Şi isterică. Pur şi simplu vorbeşte cu Max. Află adevărul.

Andy simţi un nod în gât. Nu avea obiceiul să plângă – şi când o făcea, era mai mult din cauza stresului decât din tristeţe –, dar acum ochii i se umplură de lacrimi.

— Ştiu. Dar nu-mi vine să cred ce se întâmplă. Dacă e adevărat, cum aş putea să-l iert? E foarte posibil să fie şi acum îndrăgostit de ea! Îmi închipuisem că o să ne petrecem tot restul vieţii împreună, şi acum…

— Andy! Vorbeşte cu el, o întrerupse Emily. Termină cu bocitul şi vorbeşte cu el, bine? Azi o să vin ceva mai târziu la birou, trebuie să iau micul dejun cu cei de la Kate Spade[4]. Dar mă găseşti la telefon dacă vrei…

Andy îşi dădea seama că trebuie să-şi vină în fire înainte să apară colegii. Trase adânc aer în piept şi îşi promise că va sta de vorbă cu Max, deşi ştia prea bine că va amâna momentul cât va putea de mult. Se pomeni brusc că-şi pune cele mai sinistre întrebări, ca de exemplu: Care dintre ei va trebui să se mute din apartament? Ea, de bună seamă – doar fusese cumpărat din banii familiei Harrison. Şi cine l-ar lua pe Stanley, căţelul lor maltez? Ce o să le spună celorlalţi?

Cunoştinţelor? Prietenilor? Părinţilor ei? Surorii lui Max? Cum vor putea să treacă de la a fi cei mai buni prieteni, care trăiesc împreună, dorm împreună, îşi încurajează unul altuia visurile şi aspiraţiile, la străini cu desăvârşire? Se legaseră unul de altul în tot ce ţinea de viaţă personală, de casă, familie, muncă, preocupări, planuri de viitor, revistă. În absolut tot. Cum putea să îndure să-l piardă? Îl iubea.

Ca şi când Max i-ar fi simţit tulburarea sufletească de la o distanţă de patruzeci de străzi, în *inbox* îi apăru un e-mail de la el.

Draga mea Soţie,

Sper că faptul că ai plecat mai devreme azi-dimineaţă înseamnă că te simţi mai bine. Mi-a fost dor de tine. Mă tot gândesc la weekendul nostru minunat şi sper că şi tu zâmbeşti gândindu-te la el, la fel ca mine. Am primit vreo sută de e-mailuri de la invitaţi care spuneau cât de mult le-a plăcut nunta. Am câteva întâlniri de afaceri până pe la două, dar te sun pe urmă ca să ne facem planul pentru diseară. Aş vrea foarte mult să vii şi tu, dar numai dacă te simţi bine. Dă-mi de ştire.

Cu dragoste, Soţul tău

Soţie. Era soţia lui Max. Cuvântul îi răsună în minte şi i se păru ciudat, dar în acelaşi timp minunat. Răsuflă adânc şi îşi reaminti că e cazul să-şi păstreze calmul. Nimeni nu era pe moarte. Nu era vorba de metastază. Nu aveau trei copii şi o ipotecă strivitoare. În plus, în pofida nesuferitei de maică-sa, îl iubea. Cum putea să nu-l iubească pe bărbatul care anul trecut de Sfântul Valentin – sărbătoare pe care Andy declarase de nenumărate ori că o dispreţuia din cauza atâtor obiceiuri siropoase legate de ea – îmbrăcase balconaşul lor în pânză neagră şi lipise de ea steluţe care sclipeau în întuneric? Pe cel care aranjase o masă pentru doi, pe cel care o servise cu sandviciuri cu caşcaval şi anşoa (preferatele ei), în loc să o servească în mod clasic, cu friptură, pe cel care-i oferise un supercondimentat cocktail Bloody Mary, nu vin Cabernet, şi să devoreze îngheţata ei preferată Häagen-Dazs, nu vreo cutie de ciocolată oferită de regulă femeilor? Stătuseră la masa aceea până după miezul nopţii şi admiraseră cerul prin telescopul industrial luat cu împrumut de Max din cauză că Andy se plânsese în urmă cu câteva luni că singurul lucru care nu îi plăcea la oraş era că nu poate să vadă stelele.

Vor trece ei de impasul ăsta.

Îi fu uşor să-şi repete acest îndemn liniştitor în următoarele două ceasuri, cât în jur era linişte deplină şi biroul îi aparţinea cu totul. Dar se simţi cuprinsă din nou de

panică atunci când ceilalţi începură să sosească pe la zece şi se apucară să discute entuziasmaţi despre nuntă, mai ales după ce Daniel, directorul artistic, sosi la zece cu un card de memorie plin de fotografii pe care abia aştepta să le treacă în revistă împreună cu ea.

— Sunt senzaţionale, Andy, îţi taie răsuflarea, nu alta. Ai luat decizia perfectă când l-ai ales pe St. Germain să se ocupe de fotografii. E mai ceva decât o primadonă, e adevărat, dar e al naibii de bun meseriaş. Uite aici.

— Ai deja poze de la nuntă? se miră Andy.

— Fără retuşuri. Nu întreba cât a costat să le obţin mai repede.

Daniel, pe care Andy îl angajase anul trecut după ce intervievase nu mai puţin de zece candidaţi, introduse cardul de memorie direct în iMac-ul lui Andy. Se deschise un ecran cu întrebarea dacă vrea să importe fotografiile, iar Daniel apăsă pe „Da".

— Ia priveşte aici.

Daniel apăsă un buton şi pe ecranul ei de 27 de inchi se ivi o fotografie cu mirii. În poză, Andy se uita direct în aparat şi i se vedeau limpede ochii de un albastru pătrunzător şi faţa cu piele fără cusur. Max avea buzele lipite de obrazul ei; bărbia îi era pronunţată şi chipul de o formă bine definită. Frunzele din spatele lor, în nuanţe de galben şi portocaliu, se evidenţiau din fundal şi contrastau puternic cu fracul negru şi rochia albă. Semăna cu o poză de pe coperta unei reviste, una dintre cele mai frumoase din câte văzuse vreodată.

— Spectaculos, nu-i aşa? Ia uită-te la asta.

După câteva clickuri, pe ecran se ivi o fotografie alb-negru de la recepţie. Zeci de oaspeţi erau adunaţi în jurul ringului de dans şi aplaudau zâmbind, în vreme ce Max o cuprindea cu braţele pentru primul lor dans, pe „Warm Love"[5]. Fotografia îl surprindea pe mire tocmai când se apleca să o sărute pe frunte, cu braţele petrecute în jurul taliei lui Andy, al cărei păr castaniu se revărsa pe spate. Detaliul adăugat trenei după ultima probă, bumbii aceia strălucitori, arătau fantastic, se gândi Andy. Şi se bucura că hotărâse să poarte pantofi cu toc cui, mai joşi; în felul ăsta diferenţa de înălţime dintre ei era mai pronunţată şi arătau mai elegant în poze.

— Uite câteva poze doar cu tine, făcu Daniel. Sunt nemaipomenite.

Daniel deschise un fişier intitulat „portrete". Dădu *scroll* câteva secunde şi se opri asupra unuia. Ecranul se lumină brusc cu imaginea chipului şi umerilor lui Andy, care

fuseseră pudraţi discret şi străluceau. În majoritatea pozelor, Andy surâdea voit reţinut (conform fotografului, ridurile sunt mai greu de estompat dacă râzi sau zâmbeşti cu toată gura). O singură poză o arăta zâmbind larg şi, deşi încreţiturile din jurul ochilor erau cel mai clar vizibile acolo, în fotografia aceea arăta de departe cel mai autentic. În mod clar, poza fusese făcută înainte ca ea să intre în camera lui Max şi să găsească biletul.

Toată lumea o prevenise că era imposibil să-l angajeze pe St. Germain, dar ea nu s-a putut abţine măcar să încerce. Avusese nevoie de mai bine de o lună şi de nu mai puţin de o duzină de telefoane pentru ca agentul lui St. Germain să primească un mesaj din partea ei. Îi răspunsese de nenumărate ori că *The Plunge* e o revistă mult prea obscură pentru a fi măcar luată în considerare de către ilustrul lui client, dar în cele din urmă îi promise că o să-i transmită rugămintea ei, cu condiţia să înceteze cu telefoanele. Când Andy văzu că trecuse o săptămână întreagă fără să audă nimic din partea lui, scrise de mână o scrisoare şi i-o trimise prin mesager la studioul lui din Chinatown. În scrisoare se angaja să-i publice câte o poză pe coperta a două numere viitoare ale revistei, la alegerea lui, cu toate cheltuielile plătite, oriunde în lume ar fi dorit să facă pozele cu pricina, şi promise că *The Plunge* va participa la următorul eveniment de stângere de fonduri pentru ajutorarea victimelor cutremurului din Haiti, opera lui preferată de binefacere. Urmarea a fost că a primit un telefon de la o femeie care s-a prezentat doar ca „prietenă“ a lui St. Germain şi, când Andy s-a declarat de acord cu cererea ei ca *The Plunge* să publice un articol despre adorata nepoată a lui St. Germain, care se logodise şi a cărei nuntă avea să aibă loc toamna următoare, fotograful-imposibil-de-angajat îşi puse semnătura dedesubtul numelui său pe contract. Reuşita fusese una dintre cele mai mari din cariera ei profesională şi ea zâmbea şi acum când îşi amintea toate amănuntele.

Andy fusese îngrozită la ideea că va fi fotografiată de un artist atât de faimos – şi încă unul specializat în nuduri –, dar St. Germain a făcut-o imediat să se simtă în largul ei. Iar ea realizase imediat de ce anume e atât de bun în meseria lui.

— O, ce uşurare! croncănise el când păşise în camera lui Andy, cu doi asistenţi după el.

La sosirea lor, Andy se simţise ciudat de recunoscătoare pentru însuşi faptul că îşi făcuseră apariţia. Deşi nu purta decât un sutien fără bretele şi un costum modelator până la piept, Andy se simţi bucuroasă şi îndatorată faimosului fotograf.

— Uşurare? Pentru că trebuie să fotografiezi o mireasă modestă, şi nu o brigadă întreagă de fotomodele în bikini? Bună, eu sunt Andy. Mă bucur să te cunosc în sfârşit.

St. Germain nu părea să aibă peste un metru şaptezeci, subţirel, cu pielea albă diafană, dar cu o voce bubuitoare, ca a unui jucător de fotbal american. Nici accentul greu de identificat (franţuzesc? britanic? vag australian?) nu părea să se potrivească fizionomiei.

— Ha, ha! Da, exact. Fetele alea au fost sărite de pe fix, complet *aberante*! Dar, zău aşa, *ma chérie*, mă bucur grozav că nu trebuie să punem machiaj pe tot corpul, e aşa de obositor.

— Nici vorbă de machiaj pe tot corpul, promit. Şi dacă totul se desfăşoară conform planului, n-o să vezi nici dacă sunt la curent cu ultima modă în epilarea inghinală, râse Andy.

După atâta efort depus să-i obţină serviciile, Andy îşi închipuise că o să-i fie nesuferit, dar St. Germain avea un farmec irezistibil. Aflase de la „prietena“ lui că venise cu avionul direct de la Rio, unde făcuse poze pentru ultimul număr al revistei *Sports Illustrated*, ediţia rezervată costumelor de baie. Cinci zile, două duzini de fotomodele, sute sau chiar mii de metri de picioare suple şi bronzate.

St. Germain aprobă din cap, de parcă Andy vorbise extrem de serios.

— E bine. Ah, sunt aşa de sătul să mă uit la fete slăbănoage în bikini. Fireşte, aşa ceva visează majoritatea bărbaţilor, dar ştii şi tu zicala… arată-mi o femeie frumoasă, ca să-ţi arăt un bărbat sătul de… Ei, probabil ai auzit continuarea, surâse el răutăcios.

— Nu cred c-a fost atât de rău, zâmbi Andy la rândul ei.

— Poate că ai şi tu dreptate.

Se aplecă uşor înainte şi întoarse bărbia lui Andy spre lumină.

— Rămâi puţin nemişcată.

Înainte ca ea să-şi dea seama măcar ce se petrece, unul dintre asistenţi îi înmână lui St. Germain un aparat de fotografiat cu lentila cât un buştean de pus de foc, iar el apăsă de vreo douăzeci-treizeci de ori pe buton.

Mâna lui Andy i se îndreptă rapid spre faţă.

— Stai! Încă nu m-am machiat la ochi. Nici nu mi-am pus rochia pe mine!

— Nu, nu, eşti foarte frumoasă exact aşa cum eşti. Splendidă! Ţi-a spus vreodată logodnicul tău că eşti superbă când te înfurii?

— Nu.

St. Germain întinse aparatul undeva spre stânga lui. Asistentul îmbrăcat din cap până-n picioare în negru se repezi să-l ia şi îi dădu un altul.

— Mmm, păi ar trebui. Da, chiar aşa. Sclipiceşte pentru mine, draga mea.

Andy coborî umerii şi se întoarse spre el nedumerită.

— Poftim?

— Haide, sclipiceşte!

— Nu ştiu cum faci să sclipiceşti.

— Raj! zbieră el.

Un asistent sări ca ars din spatele canapelei, unde ţinea un reflector. Se propti în faţa ei, scoase la înaintare un şold provocator, ţuguie buzele, înclină uşor capul şi-şi îngustă ochii într-un soi de imitaţie a unei priviri sexy, de vino-ncoa'.

St. Germain arătă cu capul spre asistent.

— Vezi? Aşa le spun fetiţelor în bikini. Sclipiceşte.

Andy râse şi acum, amintindu-şi momentul. Îi arătă lui Daniel una din pozele peste care trecuse. Fotografia o înfăţişa cu ochii aproape lipiţi, ca şi când ar fi fost drogată, şi cu buzele ţuguiate ca o raţă.

— Vezi? Aici am sclipicit.

— Ce ai făcut?

— Nu contează.

— Uită-te la asta, făcu Daniel şi mări o imagine cu Andy şi Max, care tocmai se sărutau în cursul ceremoniei. Uite ce frumoasă e.

Andy îşi aminti vag senzaţia ireală pe care o avusese din clipa în care răsunaseră primele note din Canon de Pachelbel şi uşile se dăduseră de perete, confirmându-i că nu mai are scăpare. La braţ cu tatăl ei, îi zări pe părinţii cumnatului ei, câţiva veri depărtaţi de-ai mamei ei şi bona din Caraibe a lui Max, femeia despre care el crezuse că-i e mamă până pe la patru ani. Tatăl ei o conducea cu blândeţe şi cu siguranţă el era răspunzător pentru păstrarea direcţiei de mers, precum şi, foarte probabil, pentru menţinerea ei în poziţie verticală. Un grup de foste colege de facultate şi soţii lor îi zâmbiră de undeva din dreapta. Ceva mai încolo, o trupă întreagă de prieteni de-ai lui Max, foşti colegi de cămin, în jur de zece-doisprezece, enervant de arătoşi cu toţii, cu femei la fel de atrăgătoare la braţ, se întoarseră şi ei să o privească. Andy se întrebă în treacăt de ce oare nu se împărţiseră în oaspeţi ai mirelui de o parte a sălii şi cei ai miresei, de cealaltă. Se demodase oare obiceiul? Dar n-ar fi fost cazul să ştie chiar ea răspunsul la întrebarea asta, că doar era expertă într-ale nunţilor? Însă nu, nu ştia.

O explozie de *chartreuse*[6] îi atrase atenţia: Agatha, asistenta înaintată într-ale modei care le ajuta pe ea şi pe Emily, primise, pare-se, o înştiinţare scrisă de la marele hipster din ceruri cum că hainele neon la femei şi barba, plus pălăria de fetru la bărbaţi mergeau de minune. Angajaţii revistei, în jur de douăzeci, veniseră cu toţii şi erau îngrămădiţi în jurul Agathei. Unii, ca de exemplu directorul de fotografie şi directorul editorial, se prefăceau entuziasmaţi de ideea de a petrece Columbus Day[7] la nunta şefei lor. Asistenţii, redactorii asociaţi şi fetele de la vânzări nu reuşeau însă să fie ipocriţi desăvârşiţi. Andy considerase o cruzime să-i silească pe toţi să-şi petreacă weekendul la o ocazie legată de serviciu, când şi aşa lucrau atât de multe ore în timpul săptămânii, dar Emily insistase. Susţinuse că făcea bine la moralul echipei să iasă împreună din birou, să bea şi să danseze împreună. Şi, aşa cum făcuse în legătură cu florile, cu meniul şi cu numărul de oaspeţi, Andy se dăduse bătută.

Pe când Andy se apropia de partea cealaltă a încăperii, simţindu-şi picioarele vlăguite, ca şi când tocmai şi-ar fi croit drum prin nămeţi de jumătate de metru, atenţia îi fu atrasă pe neaşteptate de un chip din mulţime. Părul blond părea ceva mai închis la culoare, dar gropiţele din obraji erau inconfundabile. Costumul negru şi elegant îi venea perfect – evident, nu era un frac, pentru că n-ar fi purtat nicidecum ceva atât de ordinar. Codul vestimentar, obişnuia el să susţină, era ceva total lipsit de gust. Multe obişnuia el să susţină, iar Andy îşi amintea bine cum îi ascultase cu adevărată veneraţie proclamaţiile, ca venite direct de la Dumnezeu. Gafa de după Alex şi dinainte de Max: Christian Collinsworth. Avea aceeaşi înfăţişare – superb, afectat şi plin de sine – ca în dimineaţa aceea, cu cinci ani în urmă, când se deşteptase pentru ultima dată alături de el în apartamentul din Villa d'Este, goală printre cearşafuri, cu câteva clipe înainte ca el să o anunţe nonşalant că prietena lui va sosi a doua zi la Lacul Como şi, dacă Andy ar dori, el poate să le prezinte una alteia. Când Emily o rugase pe Andy să-l invite la nuntă ca favoare făcută ei personal, Andy refuzase categoric, dar când doamna Harrison îl pusese în fruntea listei de musafiri, alături de părinţii lui, prieteni apropiaţi ai familiei Harrison, n-a mai fost în stare să spună nimic. *Ştii ce, Barbara? Îmi pare grozav de rău, dar aş zice că e oarecum penibil să invit la nuntă un bărbat cu care am avut o relaţie fabuloasă. Să nu mă înţelegi greşit, tipul a fost grozav în pat, dar mi-e teamă că prezenţa lui ar putea să transforme ora de cocktailuri în*

ceva destul de neplăcut. *Înţelegi, nu-i aşa?* Drept urmare, iată-l acolo, cu o mână pe după umerii mamei lui, întors spre Andy cu expresia aceea a lui. Cea care nu se schimbase de cinci ani încoace şi care zicea: *Amândoi ştim că avem împreună un secret voluptuos.* Era exact expresia pe care Christian o afişa când se uita cam la jumătate din populaţia feminină a Manhattanului.

— O să merg frumuşel spre altar şi o să trebuiască să văd mutra cuiva cu care m-am culcat mai demult, se plânsese Andy lui Emily când îşi aruncase privirea peste lista de invitaţi ai doamnei Harrison.

Ce-i drept, numele lui Katherine fusese şters de pe listă la ordinul lui Max. Lui Andy îi veni să chiuie când Max o anunţase pe mama lui de treaba asta la un mic dejun în care discutaseră planurile de nuntă. „Fără Katherine. Fără foste“, aşa se exprimase, în pofida statutului ei de „prietenă apropiată a familiei“. Când Andy îi mărturisise mai apoi lui Max că pe lista mamei lui era şi Christian Collinsworth, Max o privise drept în ochi şi zisese: „Mă doare-n fund de Christian, dacă pe tine nu te deranjează“. Andy dăduse aprobator din cap şi se declarase de acord: era probabil mai cuminte să se lase păgubaşă ca să n-o supere şi mai mult pe Barbara.

Emily îşi dăduse ochii peste cap.

— La fel ca tine sunt nouăzeci şi nouă la sută din mirese, cu excepţia, eventual, a vreunei habotnice sau a vreunei anormale care şi-a întâlnit iubirea vieţii în clasele primare şi cu altul nu s-a mai culcat. Nu te formaliza. Îţi garantez că nici Christian nu se formalizează câtuşi de puţin.

— Ştiu, răspunsese Andy. Eu oricum am fost femeia cu numărul o sută şi ceva pentru Christian. Dar tot mi se pare ciudat să-l văd la nunta mea.

— Eşti o femeie de treizeci de ani care stă de opt ani la New York. M-ar fi îngrijorat dacă *nu* ar fi venit la nuntă cineva cu care te-ai culcat, în afară de soţul tău.

Andy îşi ridicase privirea din planificarea pe care o avea în faţă şi se uitase la Emily.

— Ceea ce mă face să mă-ntreb…

— Patru.

— Nu se poate! Cine? Nu-mi vin în minte decât Jude şi Grant.

— Ţi-l aminteşti pe Austin? Cel cu pisicile?

— Nu mi-ai spus că te-ai culcat cu el!

— Păi, da, nu e ceva cu care să mă laud, conchisese Emily şi sorbise din cafea.

— Cu el, se fac trei. Cine-a mai fost?

— Felix. De la *Runway*. Lucra la…

Andy crezuse că o să pice de pe scaun.

— Dar Felix e homosexual! S-a căsătorit cu partenerul lui anul trecut. Când te-ai culcat cu el?

— Vai, Andy, eşti aşa de scrupuloasă! S-a întâmplat o singură dată, după evenimentul de la Fashion Rocks dintr-un an. Miranda ne-a trimis cu nişte pahare de băutură în salonul VIP din spate. Înghiţisem şi noi cam mult martini. A fost amuzant. Am sfârşit prin a ne duce fiecare la nunta celuilalt, şi cui ce-i pasă, oricum? În fond, trebuie să te mai şi relaxezi un pic.

Andy îşi aminti că atunci fusese de acord, dar asta înainte de a se pomeni îndesată într-o rochie de mireasă şi expediată spre altar pentru a se mărita cu un bărbat care foarte probabil tocmai o înşelase, în vreme ce individul de care fusese dintotdeauna puţin obsedată rânjea la ea (obraznic, ar fi putut să jure!) de pe un scaun de pe margine.

Restul ceremoniei rămânea în ceaţă şi abia când un pahar pocni sub piciorul lui Max revenise brusc la realitate. Zdrang! Lucrul se înfăptuise. De aici înainte, nu va mai fi niciodată doar vechea Andy Sachs şi atât – cu tot ce însemna asta. Din clipa în care terminau de rostit jurămintele, va fi pentru tot restul vieţii fie măritată, fie divorţată. Cum de se petrecuse aşa ceva?

Telefonul de pe biroul lui Andy începu să sune. Se uită la ceas: zece şi jumătate. Vocea Agathei se auzi în interfon:

— ’Neaţa, Andy. Max pe linia unu.

Agatha venea tot mai târziu la birou, dar Andy nu se putea hotărî să-i facă observaţie. Întinse mâna ca să apese pe butonul interfonului pentru a-i spune Agathei că nu poate să preia convorbirea cu Max, dar răsturnă din greşeală ceaşca de cafea, iar mâna îi alunecă pe butonul telefonului la linia unu.

— Andy? Eşti bine? Îmi fac griji pentru tine, draga mea. Cum te mai simţi?

Cafeaua, acum suficient de rece ca să se simtă şi mai neplăcut decât dac-ar fi fost caldă, se prelingea de pe marginea biroului drept pe pantalonii lui Andy.

— Sunt bine, se grăbi ea să mintă.

Se uită de jur împrejur să găsească un şerveţel, sau măcar o coală de hârtie ca să şteargă lichidul. Nu găsi nimic şi rămase cu ochii pironiţi la cafeaua care se îmbiba încet în foile calendarului de birou şi în poala ei şi o podidi plânsul. Din nou. Pentru cineva care plângea atât de rar, ea cu siguranţă bâzâise cam mult în ultima vreme.

— Plângi? Andy, ce s-a întâmplat? vru Max să ştie, iar îngrijorarea pe care i-o simţea în voce o făcu să plângă şi mai

abitir.

— Nu, nimic, sunt bine, minţi ea din nou, cu ochii la cafeaua care formase o pată rotundă pe pulpa ei stângă.

Îşi drese vocea.

— Uite, o să trebuiască să trec pe acasă ca să mă schimb înainte de petrecerea pe iaht, aşa că pot să-l scot la plimbare pe Stanley. Vrei tu să suni la agenţie, să nu mai trimită pe cineva? Tu mai treci pe acasă sau mai degrabă ne vedem acolo? De la ce debarcader pleacă iahtul?

Discutară amănuntele din seara aceea şi Andy reuşi să încheie convorbirea fără să mai vină vorba de criza ei de plâns. Îşi dădu cu un pic de pudră pe faţă privindu-se într-o oglindă mică de pe birou, înghiţi două calmante cu o gură de cola dietetică, apoi îşi văzu de treburi tot restul zilei fără alte pauze şi, din fericire, fără prea multe lacrimi. Reuşi chiar să găsească o jumătate de oră ca să se ducă până la Dream Dry să-şi aranjeze puţin coafura, lucru care împreună cu o rapidă schimbare a vestimentaţiei, acasă, şi un pahar de Pinot Grigio rece ca gheaţa o făcură să se simtă ceva mai bine. Max se apropie grăbit de ea imediat ce o văzu păşind pe covorul roşu de pe puntea iahtului; sărutul lui blând şi aroma mentolată a răsuflării lui o ameţiră de bucurie. Iar apoi îşi aminti tot restul.

— Arăţi minunat, murmură el şi o sărută pe gât. Mă bucur aşa de tare că te simţi mai bine!

Un val de greaţă o izbi ca un ciomag şi Andy îşi duse iute mâna la gură.

Max încreţi îngrijorat din sprâncene.

— Iahtul se cam leagănă din cauza vântului. Nu-ţi face griji, s-a anunţat c-o să se oprească în curând. Haide, vreau să-i anunţ pe toţi că ai venit.

Petrecerea era în toi şi au primit împreună vreo sută de felicitări pentru căsătorie. Era posibil să fi trecut abia patru zile de când se dusese la altarul acela? O boare răcoroasă se simţi în aer. Andy duse o mână la păr, iar cu cealaltă îşi înfăşură mai bine şalul în jurul umerilor. Cel mai mult se bucura de faptul că soacra ei avusese un angajament dinainte stabilit şi trebuise să se ducă pe undeva prin Upper East Side în seara aceea, aşa că nu putea să vină pe iaht.

— Iahtul ăsta e cel mai frumos de până acum, zise Andy plimbându-şi privirea prin sufrageria lui de inspiraţie marocană. Bun gust desăvârşit, adăugă ea plimbându-şi palma peste tapiţeria cusută fin şi peste barul sculptat de mână.

Soţia redactorului-şef al *Yacht Life*, o femeie al cărei nume Andy nu reuşea cu nici un chip să-l ţină minte, se

apropie şi îi zise:

— Am auzit că i-au dat mână liberă să facă decoraţiunile. Complet liberă. Adică fonduri nelimitate.

— Cui?

Femeia îi aruncă o privire piezişă.

— Cui? Lui Valentino! Proprietarul l-a angajat să-i decoreze tot iahtul. Poţi să-ţi închipui aşa ceva? Cât trebuie să fi costat să-l angajeze pe unul dintre cei mai distinşi experţi în design vestimentar ca să aleagă materiale pentru canapelele de pe iaht?

— De neimaginat, îngână Andy, deşi în realitate avea idee.

Puţine o mai surprindeau după anul în care lucrase la *Runway* şi ceea ce încă o uimea nu se referea câtuşi de puţin la cheltuielile nebuneşti pe care le făceau oamenii bogaţi.

Andy se mai uită o dată la femeia aceea (Molly? Sadie? Zoe?) cum desfăcea o minitortilla cu sos tartar şi se uita peste Andy, mestecând.

Dintr-odată femeia făcu ochii cât cepele.

— Dumnezeule, a venit. Nu pot să cred că e aici, bălmăji ea cu gura plină, încercând în zadar s-o ascundă acoperind-o cu mâna.

— Cine a venit? se interesă soţul ei cu totală indiferenţă.

— Valentino! A venit! Uite!

Femeia reuşi să înghită mâncarea din gură şi să se dea pe buze cu un nou strat de ruj cu o mişcare aproape graţioasă.

Max şi Andy se întoarseră spre covorul roşu şi, într-adevăr, Valentino, bronzat, subţirel şi bine îmbrăcat, tocmai îşi scotea cu grijă pantofii şi păşea pe iaht. Un lacheu aflat ceva mai la o parte îi întinse un mic buldog cu botul ud şi gâfâind, pe care Valentino îl luă fără un cuvânt şi pe care se apucă să-l mângâie. Îşi plimbă plictisit privirea peste cei din jur şi, fără a părea mulţumit ori nemulţumit, se întoarse şi-şi întinse mâna liberă cuiva. Numai că vechiul lui partener, Giancarlo, nu se zărea nicăieri. În locul lui, Andy privi cu oroare cum cinci degete lungi cu unghii date cu lac roşu apar de undeva de pe scara de sub punte şi se încleştează ca nişte gheare de braţul lui Valentino.

Nuuuuu!

Andy îi aruncă o privire lui Max. Urlase aievea sau doar în gând?

Parcă mişcându-se cu încetinitorul, femeia îşi făcu apariţia, cu fiecare centimetru mai îngrozitoare; mai întâi cocul, apoi bretonul şi la urmă faţa, cu expresia ei dintotdeauna – cea de dezgust desăvârşit. Pantalonii albi croiţi la comandă, tunica de mătase şi pantofii cu toc înalt de

culoarea cobaltului erau toate de la Prada, iar jacheta de inspiraţie militară şi geanta de piele matlasată erau de la Chanel. Singura bijuterie pe care o purta era o brăţară Hermès lată, emailată, într-o nuanţă perfectă de albastru, perfect asortată cu restul vestimentaţiei. Andy citise pe undeva în urmă cu câţiva ani că aceste brăţări luaseră locul faimoaselor eşarfe pe care le purtase odinioară în calitate de talisman Hermès – se pare că adunase aproape cinci sute, de toate culorile şi mărimile posibile, iar Andy se simţise profund recunoscătoare proniei că nu mai era treaba ei să i le procure. Privind-o cu o fascinaţie plină de oroare pe Miranda, care tocmai refuza să-şi scoată pantofii, Andy nici nu băgă de seamă că Max îi strângea mâna.

— Miranda, murmură ea cu voce sugrumată.

— Îmi pare foarte rău, îi şopti Max la ureche. Habar n-am avut că vine şi ea.

Mirandei nu-i plăcea să meargă la petreceri şi nu-i plăceau iahturile, aşa că se putea deduce de-aici că nu-i plăcea absolut deloc să se ducă la petreceri pe iahturi. Pe planetă vieţuiau să zicem trei, cel mult cinci persoane în stare s-o convingă să se suie pe o ambarcaţiune, iar Valentino se număra printre ele. Cu toate că ştia bine că Miranda nu va rămâne acolo mai mult de zece-cincisprezece minute, Andy tot se simţea cuprinsă de panică la ideea de a se afla în acelaşi spaţiu restrâns cu femeia care îi dădea şi acum coşmaruri. Chiar trecuseră zece ani de când o trimisese dracului în gura mare pe o stradă pariziană, înainte de a o tuli din ţară? Pentru că simţea că totul se întâmplase chiar ieri. Scotoci în geantă după celular, disperată să o sune pe Emily, şi abia atunci îşi dădu seama că Max îi dăduse drumul la mână şi făcuse un pas înainte pentru a-l saluta pe Valentino.

— Mă bucur mult să vă revăd, stimate domn, i se adresă Max cu stilul acela oficial rezervat cunoştinţelor părinţilor lui.

— Sper că mă iertaţi pentru deranj, răspunse Valentino cu o mică plecăciune. Iniţial, Giancarlo avusese de gând să mă reprezinte astă-seară, dar oricum eram la New York ca să mă văd cu această fermecătoare doamnă, aşa că m-am gândit să facem împreună o nouă vizită iahtului pe care l-am decorat.

— Suntem încântaţi că aţi putut veni, stimate domn.

— Maxwell, ajunge cu atâta „stimate domn“. Tatăl tău mi-a fost bun prieten. Aud că te descurci de minune cu afacerile preluate de la el, hm?

Max zâmbi încordat, fără să-şi dea seama dacă întrebarea lui Valentino fusese simplă politeţe sau zeflemea.

— Mă străduiesc. Pot să vă ofer dumneavoastră şi… doamnei Priestly ceva de băut?

— Miranda, scumpo, vino să cunoşti pe cineva. Ţi-l prezint pe Maxwell Harrison, fiul răposatului Robert Harrison. Maxwell se ocupă acum de Harrison Media Hol…

— Da, ştiu, îl întrerupse ea cu răceală şi aţinti asupra lui Max o privire glacială şi impasibilă.

Valentino părea la fel de surprins ca Andy.

— Aha! Nu mi-am dat seama că vă cunoaşteţi deja, zise el şi păru să aştepte lămuriri.

Şi în aceeaşi clipă Max murmură: „Nu ne cunoaştem“, iar Miranda rosti: „Ei bine, ne ştim“.

Se lăsă o tăcere penibilă, pe care Valentino o sparse cu un hohot de râs.

— Nasul îmi spune că e ceva cu dedesubturi aici! Abia aştept să aflu într-o bună zi care-i povestea! Ha-ha!

Andy îşi muşcă limba şi simţi gust de sânge. Greaţa îi revenise, gura îi era încleiată şi nu-i trecea prin cap ce i-ar putea spune Mirandei.

Din fericire, Max era mai versat decât ea în politeţuri. Îşi petrecu un braţ pe după Andy şi zise:

— Iar ea este soţia mea, Andrea Harrison.

Din reflex, Andy îl corectă în gând – *Andrea Sachs, în plan profesional*, dar imediat îşi dădu seama că Max evitase anume să-i rostească numele de fată. Însă nu conta. Miranda zărise deja pe cineva de mult mai mare interes în partea cealaltă a încăperii şi, înainte ca Max să termine de rostit prezentarea, Miranda se îndepărtase deja cu vreo zece metri. Nu-i mulţumise lui Max, nu aruncase nici măcar o privire în direcţia lui Andy.

Valentino îşi luă o expresie plină de scuze, apoi strânse la piept buldogul şi se repezi după ea.

Max se întoarse spre Andy.

— Îmi pare aşa de rău. N-am avut nici cea mai vagă idee că…

Andy îl opri punându-i o mână pe piept.

— Nu-i nimic. Zău. Lucrurile au mers mai bine decât m-aş fi aşteptat. Nici nu s-a uitat la mine. Nici o problemă.

Max o sărută pe obraz şi îi spuse că e frumoasă şi că nu e cazul să fie vreodată intimidată de cineva – cu atât mai puţin de Miranda Priestly, legendară pentru obrăznicia ei –, apoi o rugă să-l aştepte, urma s-aducă puţină apă de băut. Andy îi zâmbi nesigur şi se întoarse să privească la echipajul iahtului care tocmai ridica ancora şi pregătea vasul pentru plecare. Îşi propti trupul de balustrada de metal de pe punte şi se strădui să inspire adânc aerul răcoros de octombrie.

Mâinile îi tremurau, aşa că şi le puse de jur împrejurul ei şi închise ochii. Seara avea să ia sfârşit în curând.

1. Club de fitness din New York.
2. Toddlers and Tiaras – „Copii şi coronițe“, reality show american constând în organizarea unui concurs de frumuseţe pentru copii.
3. Saturday Night Live, spectacol de televiziune din SUA, produs de NBC Studios.
4. Firmă newyorkeză de articole vestimentare şi accesorii.
5. Melodie interpretată de Van Morrison.
6. Culoare vie între verde şi galben, numită astfel datorită asemănării cu nuanţa unui lichior franţuzesc, Green Chartreuse.
7. Ziua care comemorează sosirea lui Cristofor Columb în America.

Capitolul 6

Nu e destul să scrii un necrolog ca să se împlinească

În dimineaţa de după petrecerea de pe iaht, când se auzi alarma lui Max, Andy îşi dori să dea de pământ cu telefonul (sau cu posesorul). Abia după ce el o împunse de mai multe ori, reuşi să se smulgă din pat şi să se prelingă într-o pereche de pantaloni de trening şi un vechi hanorac Brown. Mestecă încet banana pe care el i-o întinse în drum spre uşă, apoi îl urmă apatică până după colţ, la sala de sport, unde până şi trecerea cardului prin cititor i se păru un efort covârşitor. Se sui pe o bicicletă eliptică şi o setă pentru răstimpul extrem de ambiţios de patruzeci şi cinci de minute, dar cu asta i se topi şi ultima rămăşiţă de vlagă de care dispunea şi, îndată ce aparatul trecu de la programul de încălzire la cel de ardere a caloriilor, Andy apăsă de urgenţă butonul de oprire, îşi luă sticla de apă Poland Spring şi ziarul *US Weekly* şi se retrase pe o banchetă de lângă sala de biciclete. Când sună celularul şi recunoscu numărul lui Emily, mai să-i scape telefonul din mână.

— E ora şase şi cincizeci şi două de minute dimineaţa. Tu chiar vorbeşti serios? făcu Andy şi se pregăti de atacul lui Emily.

— Dar ce, nu te-ai trezit încă?

— Bineînţeles că m-am trezit. Sunt la sală. Dar ce se întâmplă cu tine? Suni din puşcărie? Sau din Europa? E a doua zi din săptămâna asta când vorbim înainte de nouă dimineaţa.

— N-o să-ţi vină să crezi cine m-a sunat, Andy!

Glasul lui Emily era încărcat de gradul acela de entuziasm rezervat de obicei celebrităţilor, preşedinţilor sau foştilor iubiţi cu care nu încheiase încă definitiv.

— Oricine a fost, sper că n-a sunat înainte de şapte dimineaţa.

— Ghici.

— Las-o baltă, Em.

— Îţi dau un indiciu: e vorba de cineva care o să ţi se pară foarte, foarte interesant.

Şi dintr-odată Andy intui totul. Dar de ce o sunase pe Emily? Ca să-şi uşureze conştiinţa vinovată? Ca să-i mărturisească iubirea nemuritoare pentru Max? Să anunţe că

e gravidă cu copilul lui? Andy nu fusese în viaţa ei mai sigură de ceva.

— Katherine, nu-i aşa?

— Cine?

— Fosta lui Max. Cu care s-a văzut în Bermuda şi care…

— Tot n-ai stat de vorbă cu el despre treaba asta? Zău, Andy, eşti de-a dreptul caraghioasă. Nu, n-a fost Katherine – de ce naiba să vrea ea să mă sune? Nu, a fost cineva de la Elias-Clark.

— Miranda! şopti Andy.

— Nu tocmai. Un individ pe care îl cheamă Stanley, care nu s-a obosit să-mi spună ce hram poartă sau alte amănunte din astea, dar am căutat pe Google şi am dedus că e consilier principal la Elias-Clark.

Andy se aplecă şi-şi sprijini capul între genunchi exact în clipa în care melodia „Call Me Maybe“ răsună asurzitor în difuzoarele sălii de biciclete. Se ridică apoi şi îşi acoperi urechea liberă cu mâna.

— Habar n-am de ce m-a sunat, dar mi-a lăsat mesaj aseară pe robot cum că e ceva important şi m-a rugat să-l sun cât mai curând.

— Sfinte Sisoe!

Andy umbla cuprinsă de neastâmpăr de colo-colo între vestiarul femeilor şi sala de exerciţii. Prin uşa deschisă îl vedea pe Max care făcea flotări.

— Interesant, nu-i aşa? Mărturisesc că sunt de-a dreptul curioasă, zise Emily.

— Sigur are de-a face cu Miranda. Am văzut-o aseară. Mai întâi în persoană, pe urmă în coşmaruri. A fost o noapte lungă.

— Chiar ai *văzut-o*? Unde? La televizor? râse Emily.

— Ha-ha. Viaţa mea e atât de banală, încât aşa ceva nici nu se poate concepe, nu? Am văzut-o la petrecerea de pe iaht! A fost acolo împreună cu Valentino. Chiar am servit cocktailuri şi pe urmă ne-am dus toţi patru la Da Silvano să luăm cina. Trebuie să recunosc că a fost absolut adorabilă. Nu mi-a venit să cred.

— Dumnezeule, îmi stă inima! Cum de nu m-ai sunat în secunda în care ai ajuns acasă? Sau din baia de la restaurant? Andy, minţi de îngheaţă apele! E curată *sminteală*!

— Bineînţeles că e sminteală, nebuno! Tu chiar îţi închipui că aş mânca împreună cu Miranda o farfurie de *tagliatelle* şi nu ţi-aş spune imediat? A fost acolo aseară, e adevărat, dar nu mi-a aruncat nici măcar o privire şi singura

interacţiune a fost cu Chanel-ul ei N°5 când a trecut pe lângă mine fără vreun semn că m-ar fi recunoscut.

— Te urăsc, făcu Emily.

— Şi eu te urăsc. Dar, serios vorbind, nu ţi se pare prea de tot ca să fie doar o coincidenţă? Aseară am văzut-o pentru prima dată de nu ştiu când şi a doua zi te sună.

— Nu ea m-a sunat, ci Stanley, ripostă Emily.

— Acelaşi lucru.

— Crezi că s-au prins că ne folosim de numele Mirandei când intervievăm celebrităţi? Nu e o crimă, nu? făcu Emily îngrijorată.

— Poate că în sfârşit şi-au dat seama că i-ai şterpelit toată agenda cu vreo două mii de contacte şi acum vor să te roage să n-o dai publicităţii? fu de părere Andy.

— Nouă ani mai târziu? Greu de crezut.

Andy îşi masă muşchii îndureraţi ai pulpelor.

— Poate s-a hotărât că te vrea înapoi. Şi-a dat seama pesemne că ai fost cea mai bună trimiţătoarede-ţoale-murdare-la-spălătorie şi aducătoare-demâncare-de-prânz pe care a avut-o în viaţa ei şi nu mai poate trăi fără tine.

— Superb. Uite ce e, acum merg la duş şi peste vreo jumătate de oră ies pe uşă. Ne vedem la birou?

Andy se uită la ceas, încântată că găsise pretextul să plece de la sală.

— În regulă. Ne vedem acolo.

— Bine. Şi încă ceva, Andy. Diseară gătesc friptură. Să vii mai devreme să mă ajuţi, bine? Tu te ocupi de dovlecei. Miles nu ajunge acasă decât pe la opt.

— Sună bine. O să-i spun lui Max să ia legătura cu Miles. Pa!

Friptură şi dovlecei era cina preferată a fetelor, cea pe care o găteau una pentru cealaltă de cinci ani încoace, de când învăţaseră să o prepare la un curs de gătit pe care îl frecventaseră împreună. Era singurul fel de mâncare pe care îl învăţaseră temeinic în decursul întregului semestru. Şi de fiecare dată când găteau afurisita aia de friptană cu dovlecei – cam de două-trei ori pe lună –, Andy îşi amintea de 2004, anul de după plecarea ei de la *Runway*, când întregul ei univers se schimbase.

Andy nu era genul acela de fată care îşi aminteşte ce a purtat în prima zi de şcoală, la a treia întâlnire cu un băiat sau într-o anume zi de naştere, nici când s-a cunoscut cu diverse prietene sau cum şi-a petrecut fiecare vacanţă. Dar anul de după plecarea de la *Runway* îi rămăsese pe vecie întipărit în amintire. În fond, nu în fiecare an îşi dă omul demisia, îşi vede părinţii divorţând, se pomeneşte că iubitul avut de şase

ani îi dă papucii şi că cea mai bună prietenă (bine, recunosc, *singura* prietenă) se mută la celălalt capăt al ţării.

Totul începuse cu Alex, la aproape o lună după ce ea se întorsese din faimoasa călătorie „Du-te-dracului-Miranda“ de la Paris. Oh, da, îi crăpa obrazul de ruşine şi acum de câte ori îşi amintea incidentul, îngrozită de propriu-i comportament. Da, credea că modul în care demisionase era cel mai urât şi mitocănesc mod de a părăsi un loc de muncă, oricât de neplăcut ar fi fost. În acelaşi timp, dacă ar fi putut să dea timpul înapoi şi să se afle din nou acolo, credea că probabil n-ar schimba nici un afurisit de amănunt. Prea o umpluse de satisfacţie. Decizia de a reveni acasă – la Lily, la familia ei şi la Alex – fusese cea bună şi nu regreta decât că întârziase atât de mult, dar, spre surprinderea ei, nu era destul să pocnească din degete pentru ca lucrurile să se aranjeze armonios la locul lor. Preţ de un an, Andy fusese atât de prinsă la *Runway* cu sarcinile ei de găsit oameni şi lucruri şi de a naviga abil prin bazinul acela de rechini care era lumea creatorilor de modă, încât nici nu băgase de seamă ce se petrece în jurul ei, în afara acelei lumi.

Cum ajunseseră atât de înstrăinaţi, ea şi Alex, încât el să nu mai creadă că au destule în comun? Susţinuse că totul între ei s-a schimbat. Spusese că nu o mai recunoaşte. Da, era foarte bine că a plecat de la *Runway*, dar chiar nu-şi dădea seama că se schimbase complet în răstimpul cât lucrase acolo? Fata de care se îndrăgostise el făcea doar ce considera că e just, dar noua Andy era mult prea dornică să le facă pe plac celorlalţi. *Cum adică?* întrebase Andy şi-şi muşcase buzele, când tristă, când furioasă. Alex se mulţumise să clatine din cap drept răspuns. O vreme s-au ciondănit încontinuu. Alex părea veşnic *dezamăgit* de ea. Când a înştiinţat-o în cele din urmă că vrea să se despartă şi, dacă veni vorba, că acceptase un post de profesor în Delta Mississippiului, Andy se simţi nenorocită, dar nu şi surprinsă. Oficial, se despărţiseră, dar nu se simţeau aşa. Se mai vedeau şi vorbeau din când în când la telefon şi aşa au ţinut-o vreo lună. Mereu se ivea un pretext să-şi dea telefoane sau să-şi trimită e-mailuri: un pulover uitat, o întrebare pentru sora ei, idei de vânzare a biletelor cumpărate din timp pentru concertul cu David Gray, la care urmau să meargă în toamna aceea. Până şi momentul în care îşi luaseră adio fusese bizar, prima dată când Andy se simţise nelalocul ei cu Alex. Îi urase succes. Îmbrăţişarea lui fusese frăţească. Dar în sinea ei ea nu voia să creadă că Alex putea să se mute pentru totdeauna în Mississippi. Crezuse că or să rămână o vreme despărţiţi, or să se gândească mai bine la ce se petrecuse, iar el o să ajungă cu

siguranţă la concluzia că făcuse o greşeală monumentală (cu plecatul în Mississippi şi cu despărţirea de ea) şi se va grăbi să se întoarcă la New York. Erau meniţi să fie împreună. Toată lumea ştia asta. Era nevoie doar de puţin timp.

Dar Alex nu-i dăduse nici un telefon. Nici în timpul celor două zile cât durase drumul cu maşina până acolo, nici după ce ajunsese, nici după ce îşi terminase de amenajat căsuţa pe care o închiriase, întrucât oraşul era prea mic ca să existe blocuri de apartamente. Andy îi tot găsea justificări şi le recita necontenit în gând. *E obosit după atâta condus, e copleşit de regrete în legătură cu noua lui viaţă.* Preferata ei era: *probabil că în Mississippi nu are semnal la telefon*. Dar după ce trecură trei zile, apoi o săptămână întreagă fără ca el să-i trimită măcar un e-mail, realitatea o izbi cu putere: totul se petrecuse aievea. Alex o părăsise. Părea hotărât să se îndepărteze de ea şi n-avea de gând să se întoarcă. Andy plângea în fiecare dimineaţă sub duş şi în fiecare seară în faţa televizorului, iar uneori şi în mijlocul zilei, pentru că avea timp. Fusese angajată ca liber-profesionist să scrie la blogul pentru nunţi *Şi au trăit fericiţi…*, dar asta nu-i era de mare ajutor. Cine se credea ea să recomande viitoarelor mirese numărul potrivit de invitaţi la nuntă sau destinaţia perfectă pentru luna de miere, când propriul iubit o considera atât de respingătoare, că nici măcar nu o suna?

— Fostul iubit, o corectase Lily când Andy îi mărturisise ce gândea.

Erau în dormitorul lui Lily de la bunica ei, acolo unde copilărise în Connecticut, şi sorbeau un soi de ceai dulceag de lămâie primit de Lily de la manichiurista coreeană la care avusese programare.

Andy rămase o clipă cu gura căscată.

— Tu chiar ai spus ce am auzit?

— Andy, nu vreau să te amărăsc, dar cred că a venit vremea să accepţi adevărul.

— Să accept adevărul? Cum adică? Nu a trecut decât o lună.

— O lună în care n-ai primit nici un cuvinţel din partea lui. Sunt sigură că o să mai vorbiţi în viitor, dar e destul de limpede ce înseamnă asta. Nu zic că sunt de acord cu ce face, dar n-aş vrea să-ţi închipui că…

Andy o opri cu un gest al mâinii.

— Am priceput, mulţumesc.

— Nu fi aşa. Ştiu că ţi-e greu. Nu pretind că este floare la ureche. V-aţi iubit mult. Dar cred că ar fi mai bine să mergi mai departe.

Andy râse ironic.

— Asta e cumva o perlă nepreţuită de înţelepciune din programul tău de recuperare în doisprezece paşi, de la Alcoolicii Anonimi?

Lily se rezemă de spetează ca izbită de un pumn nevăzut.

— Am spus-o pentru că ţin la tine, a zis ea încetişor.

— Îmi pare rău, Lil, n-am vrut să zic asta. Ai dreptate, îmi dau seama că ai dreptate. Dar încă nu-mi vine să cred că…

Se strădui din răsputeri să se abţină, dar i se puse un nod în gât şi ochii i se umplură de lacrimi. Apoi izbucni pe neaşteptate într-un plâns cu sughiţuri.

— Vino aici, draga mea, îi zise Lily şi se aşeză lângă ea pe canapea.

Cât ai clipi, braţele prietenei sale o învăluiră, iar Andy îşi dădu seama că e prima dată de săptămâni întregi când o îmbrăţişează cineva. Îi plăcea atât de mult senzaţia – era de-a dreptul jalnic.

— E normal pentru un bărbat: stă o vreme cu ale lui, se gândeşte. Pe urmă îi vine mintea la cap.

Andy se şterse de lacrimi şi reuşi chiar să zâmbească slab.

— Ştiu, zise ea şi dădu afirmativ din cap.

Dar amândouă ştiau că Alex nu era un bărbat obişnuit şi nu dădea deocamdată nici un semn că s-ar răzgândi vreodată.

Lily se aşeză pe covor.

— Ar trebui să-ţi tragi şi tu o aventură, ceva.

— Aventură? Păi nu trebuie să ai mai întâi o relaţie stabilă ca să poţi să zici că înşeli?

— O aventură de o noapte, o chestie trecătoare. Chiar vrei să-ţi aduc aminte când te-ai mai culcat şi tu cu altcineva? Nu de alta, dar pot…

— Nu cred că are vreo…

— În clasa a zecea, cu Scott nu-mai-ştiu-cum, cel cu bărbia ieşită în afară exagerat de mult, cu care te-ai cuplat într-o seară la baie în vreme ce eu vomam de mama focului. Ţi-l mai aminteşti?

Andy îşi duse o mână la frunte.

— Of, încetează.

— Şi pe urmă ţi-a trimis o felicitare, pe care scria „Azi-noapte“ pe copertă şi „mi-ai luminat viaţa“ înăuntru, şi ţie asta ţi s-a părut lucrul cel mai drăguţ şi cel mai romantic din lume.

— Te implor, termină.

— Te-ai culcat cu el vreo patru luni! Nu ţi-a păsat că poartă sandale Teva, că refuză net să-şi spele rufele şi că îţi

tot trimitea felicitări aşa, din senin. Ai dovedit din plin că ştii să porţi ochelari de cal când este vorba de bărbaţi. Aşa că eu zic să o faci din nou!

— Lily…

— Sau nu. Acum poţi să ţinteşti mai sus dacă vrei. Am două cuvinte pentru tine: Christian Collinsworth. Nu apare mereu în calea ta?

— Ba da, dar îl interesa persoana mea numai pentru că sunt cu cineva. Eram. Imediat ce-şi va da seama că sunt liberă, o să fugă mâncând pământul.

— Dacă „liberă“ înseamnă „liberă să-şi caute alt iubit“, atunci e posibil să ai dreptate. Dar dacă asta înseamnă „liberă să facă sex fără vreo răspundere, doar din plăcere“, cred că de aşa ceva o să fie foarte dornic.

— Ce-ai zice să plecăm naibii de aici? ripostă Andy într-o încercare disperată de a schimba subiectul, cu ochii pe e-mailurile din BlackBerry-ul ei. Ia uite aici: Travelzoo oferă o călătorie de patru zile şi trei nopţi în Jamaica, totul inclus, zbor, hotel şi mese, la preţul de trei sute nouăzeci şi nouă de dolari, în weekendul de President's Day[1]. Nu-i rău, ce zici?

Lily nu răspunse.

— Ei, haide, o să ne distrăm grozav. Stăm şi noi puţin la soare, bem *margarita* – mă rog, tu te-ai lăsat, dar eu o să beau –, poate şi facem cunoştinţă cu ceva bărbaţi? A fost o iarnă urâtă pentru amândouă. Meritătăm o vacanţă.

Andy îşi dădu seama că ceva era în neregulă pentru că Lily continua să tacă, privind ţintă covorul.

— Care e problema? Adu-ţi cărţile după tine, dacă vrei, n-ai decât să citeşti pe plajă. Călătoria asta e exact ce ne trebuie amândurora.

— Mă mut, mărturisi Lily aproape în şoaptă.

— Ce faci?

— Mă mut.

— În alt apartament? Ai găsit ceva? Parcă aveai de gând să termini mai întâi anul universitar, dat fiind că nu ai cursuri decât de două ori pe săptămână, şi să cauţi apartament abia la vară.

— Mă mut în Colorado.

Andy se holbă la prietena ei, fără să mai poată articula nimic. Lily rupse o bucăţică minusculă din cornul ei cu scorţişoară, dar o lăsă pe farfurie. Rămaseră amândouă acolo fără să scoată o vorbă preţ de un minut, care lui Andy i se păru că a durat o oră.

Într-un sfârşit, Lily trase adânc aer în piept.

— Cred că am nevoie de o schimbare. Alcoolismul, accidentul, luna petrecută la clinica de reabilitare… Asociez atât de multe lucruri cu oraşul ăsta, atâtea lucruri neplăcute mi s-au întâmplat aici. Nu i-am spus încă nici bunicii.

— Colorado?

Andy ar fi avut multe întrebări să-i pună, dar era prea şocată să poată rosti mai mult.

— Cei de la UC Boulder s-au declarat dispuşi să-mi transfere creditele şi să-mi plătească totul dacă predau la rândul meu un singur curs la pre-universitar pe semestru. Au aer curat acolo şi nişte cursuri interesante, în plus o grămadă de oameni care habar nu au de trecutul meu.

Lily îşi ridică privirea din covor, iar ochii îi erau plini de lacrimi.

— Dar tu nu vei fi acolo; ăsta e singurul lucru care mă întristează. O să îmi fie foarte dor de tine.

Urmă o sesiune întreagă de plânsete. Fetele au hohotit, s-au îmbrăţişat şi s-au şters la nesfârşit de rimelul scurs pe obraji, incapabile să-şi închipuie cum va fi ca un continent întreg să le despartă. Andy se strădui să o încurajeze, să-i pună un milion de întrebări şi să asculte cu atenţie răspunsurile, dar nu se putea gândi decât la realitatea incontestabilă: peste doar câteva săptămâni va rămâne cu desăvârşire singură în New York City. Fără Alex. Fără Lily. Fără viaţă.

La câteva zile după ce Lily plecă, Andy merse să-şi găsească refugiu în casa părinţilor ei, în Avon. Tocmai terminase de înfulecat trei porţii de cartofi piure cu mult unt şi smântână gătiţi de mama ei, băuse două pahare de Pinot şi avea de gând să-şi desfacă nasturii de la jeanşi, când mama ei se aşeză şi ea la masă, o luă de mână şi o anunţă că divorţează de tatăl ei.

— Vreau să înţelegi că vă iubim amândoi foarte mult pe tine şi pe Jill şi că decizia asta nu e în nici un caz din cauza voastră, se grăbi doamna Sachs să adauge.

— Nu mai e o copilă, Roberta. Cu siguranţă nu-şi închipuie că din cauza ei divorţează părinţii.

Vocea tatălui ei era mai tăioasă decât de obicei şi, dacă ar fi fost să recunoască cinstit, băgase de seamă că aşa era de ceva vreme încoace.

— Totul e de comun acord şi amical. Nu avem pe… altcineva în viaţa noastră, nu e nimic de genul ăsta la mijloc. Atâta doar că ne-am înstrăinat unul de altul după atâţia ani împreună.

— Avem aspiraţii diferite, adăugă tatăl ei zadarnic.

Andy dădu din cap.

— Nu ai nimic de spus? vru să ştie doamna Sachs cu sprâncenele încruntate de îngrijorare maternă.

— Ce aş putea să spun? rosti Andy şi dădu pe gât restul de vin din pahar. Jill ştie?

Tatăl ei dădu afirmativ din cap, iar mama ei îşi drese vocea.

— Păi, dacă ai… vreo altă… întrebare sau altceva…

Mama ei părea îngrijorată. O privire scurtă aruncată în direcţia tatălui îi confirmă că acesta era pe cale să se lanseze în tactici psihiatrice, întrebări cu privire la sentimente sau sfaturi enervante ca de exemplu *Ce simţi în clipa asta e foarte firesc* şi *Ştiu că va dura puţin până când te vei obişnui*. Dar nu avea chef de aşa ceva în clipa de faţă.

Andy ridică din umeri.

— E treaba voastră. Dacă sunteţi amândoi fericiţi, nu mă priveşte.

Se şterse pe buze cu şerveţelul, îi mulţumi mamei pentru cină şi ieşi din bucătărie. Se comporta din nou ca o adolescentă răutăcioasă, dar nu putea să se stăpânească. Ştia prea bine că destrămarea căsătoriei de treizeci şi patru de ani a părinţilor săi nu avea nimic de-a face cu ea, dar în mintea ei era numai: *Mai întâi Alex, pe urmă Lily, iar acum asta*. Se adunase prea mult.

Munca depusă pentru colectarea datelor, luarea de interviuri şi redactarea articolelor pentru *Şi au trăit fericiţi…* îi distrăgea atenţia o vreme, dar Andy tot nu reuşea să găsească ceva cu care să umple ceasurile nesfârşite dintre terminarea lucrului şi mersul la culcare. Se dusese la un pahar de câteva ori cu o altă redactoriţă, o tigroaică de femeie care petrecuse mai tot timpul uitându-se peste umărul lui Andy la tinerii absolvenţi care se foiau prin bar. Ocazional se mai vedea cu câte un fost coleg de la Universitatea Brown sau cu vreo prietenă care vizita New Yorkul cu treburi, dar în cea mai mare parte din timp Andy era singură. Alex dispăruse pur şi simplu de pe faţa pământului. Nu dăduse nici măcar un telefon şi singurul mesaj de la el fusese un succint „Mulţumesc că ţi-ai adus aminte, sper că o duci bine“ e-mail trimis drept răspuns la un mesaj telefonic lung, plin de emoţie şi, din câte îşi dădea seama acum, umilitor, pe care Andy i-l lăsase cu ocazia zilei lui de naştere: împlinea douăzeci şi patru de ani. Lily se aranjase cu bine la Boulder şi îi tot povestea plină de înflăcărare despre apartamentul ei, despre biroul ei şi despre nişte cursuri de yoga pe care începuse să le frecventeze şi care îi plăcuseră grozav. Nici măcar nu era dispusă să se prefacă nefericită de dragul lui Andy. Iar părinţii ei se despărţiseră în mod oficial după ce

fuseseră de acord ca doamna Sachs să păstreze casa, iar tatăl lui Andy să se mute într-un apartament nou mai aproape de centrul oraşului. Se pare că actele de divorţ fuseseră depuse şi se duceau amândoi – separat, de astă-dată – la terapie, „împăcaţi“ acum cu decizia luată.

Iarna fu lungă şi friguroasă. Lungă, friguroasă şi *însingurată*. Aşa că Andy luă calea urmată înaintea ei de toţi newyorkezii tineri în primii zece ani de locuit în oraş: se înscrise la un curs de gătit intitulat „Cum să fierbi apa“.

I se păruse o idee bună, ţinând seama de faptul că ea folosea cuptorul exclusiv pentru depozitarea de cataloage şi reviste. Singurele ocazii în care făcea ceva care ar fi putut justifica utilizarea noţiunii de „gătit“ era atunci când punea cafeaua la fiert sau scotea din dulap borcanul cu unt de arahide. Iar să comande mereu mâncare de la restaurante rămânea – indiferent de cât de modeste erau mâncărurile – tot un stil de viaţă mult prea extravagant. Sau mai bine zis ar fi *fost* o idee bună dacă New Yorkul nu s-ar dovedi veşnic cel mai mic oraş din lume exact în momentele în care ai cea mai mare nevoie să-ţi păstrezi anonimatul: în partea cealaltă a bucătăriei-sală de curs, chiar din prima oră se afla, cu o expresie îmbufnată şi duşmănoasă, nimeni altcineva decât asistenta principală de la *Runway*, extraordinara Emily Charlton.

Opt milioane de oameni în New Yorkul ăsta, şi Andy nu era în stare s-o evite pe singura ei duşmancă declarată? Îşi dori cu disperare o şapcă de baseball, ochelari de soare supradimensionaţi, orice ar fi putut-o feri de căutătura fioroasă care va poposi cât de curând asupra ei şi care îi bântuia şi acum coşmarurile. Să plece oare? Să se retragă de la curs? Să încerce să se înscrie la un curs care are loc în altă seară? Pe când îşi cumpănea opţiunile, instructorul se apucă să citească lista celor înscrişi; la auzul numelui lui Andy, Emily tresări, dar apoi se stăpâni cu abilitate. Reuşiră să evite să se privească în ochi şi adoptară un soi de înţelegere tacită, să se poarte ca şi cum nu s-ar fi recunoscut una pe cealaltă. Emily nu se prezentă la a doua oră, iar Andy nădăjduia că poate s-a lăsat de tot; Andy lipsi de la următoarea oră din cauza unor obligaţii de serviciu. Ambele fură profund nemulţumite să se revadă la a patra oră, dar la un moment dat deveni tot mai dificil să se ignore cu desăvârşire, aşa că începură să încline capul cu răceală, în chip de salut. Spre sfârşitul celei de-a cincea ore de curs, Andy mormăi un soi de „Bună“ abia perceptibil oarecum spre Emily, iar aceasta îi adresă un mormăit asemănător drept răspuns. Nu mai rămăsese decât o singură oră! Era posibil, ba chiar foarte

probabil, să termine întreg cursul fără să-şi transmită altceva decât câteva sunete guturale, iar Andy se simţea uşurată la acest gând. Dar apoi se petrecu ceva inimaginabil. Instructorul se apucă să citească lista ingredientelor pentru felul de mâncare pe care urmau să-l gătească, după care le puse pe cele două duşmance declarate să lucreze împreună ca „partenere de lucru în bucătărie“ – Emily trebuia să pregătească ingredientele, iar Andy să le prăjească. Ochii li se întâlniră pentru prima dată, apoi căutară cu repeziciune în altă parte. O singură privire fusese suficientă: Andy îşi dădu imediat seama că Emily era îngrozită la fel de tare ca ea.

Lucrau una lângă alta fără o vorbă şi, după ce Emily se apucă să cureţe sistematic dovleceii, Andy se sili să i se adreseze:

— Cum mai merg treburile?

— Treburile? Merg foarte bine.

Emily se pricepea şi acum să arate clar că fiecare cuvinţel rostit de Andy i se pare extrem de dezagreabil. Era aproape încurajator să vezi că nimic nu se schimbase. Deşi Andy îşi dădea prea bine seama că fosta ei colegă nu vrea să pună întrebarea şi nu dă doi bani pe răspuns, Emily izbuti totuşi să facă efortul:

— Dar tu ce mai faci?

— Eu? Bine, foarte bine. Greu de crezut că a trecut deja un an, nu-i aşa?

Tăcere.

— Ţi-l mai aduci aminte pe Alex? S-a mutat în Mississippi, a acceptat un post de profesor acolo.

Andy încă nu putea să recunoască faţă de alţii că el pusese capăt relaţiei.

Ştia că ar trebui să tacă din gură, dar nu reuşi.

— O mai ştii pe Lily, prietena mea, care venea uneori la birou seara târziu, după ce pleca Miranda, fata care a avut accidentul ăla de maşină pe când eu eram la Paris? S-a mutat şi ea! La Boulder. N-am crezut că e în stare de aşa ceva, dar iată că acum face yoga şi se caţără pe munţi, s-a transformat total în numai şase luni. Iar eu scriu acum pentru un blog de nunţi, *Şi au trăit fericiţi…* Ai auzit de el?

Emily zâmbi, nu răutăcios, dar nici foarte amabil.

— Cumva *Şi au trăit fericiţi…* e afiliat cu *The New Yorker*? Parcă mi-aduc aminte de o grămadă de vorbărie de-a ta cum că o să scrii pentru ei…

Andy simţi că se înroşeşte la faţă. Cât fusese de naivă! Cât de tânără şi de proastă! Bătuse străzile vreo doi ani, luase zeci de interviuri şi scrisese nenumărate articole care nu aveau să fie publicate niciodată, dăduse o grămadă de

telefoane la redactori şi le propusese neobosită idei editoriale, iar atunci îşi dăduse seama de realitate: e un succes nemaipomenit să ţi se publice ceva despre *orice* în oraşul ăsta.

— Da, am fost o proastă, zise Andy încetişor.

Aruncă o privire furişă spre cizmele până la genunchi şi jacheta de piele de culoarea untului pe care le purta Emily şi o întrebă:

— Dar tu ce faci acum? Mai eşti la *Runway*?

Pusese întrebarea din politeţe, pentru că nu avea nici o îndoială că Emily fusese promovată în vreun post simandicos, unde va rămâne până moare sau se mărită cu vreun milionar – una din două.

Emily se îndoise de tot de şale deasupra dovleceilor pe care îi măcelărea fără milă, iar Andy trăgea nădejde că n-o să-şi reteze şi vreun deget.

— Nu.

Puteai să simţi tensiunea din aer când Andy luă din mâinile lui Emily bucăţile de dovlecel şi le puse în tigaie, cu usturoi tocat, sare şi piper. Imediat, tigaia începu să scuipe ulei încins.

— Dă focul mai mic! strigă instructorul de pe podiumul de unde supraveghea treaba, în partea cealaltă a bucătăriei. Facem dovlecei prăjiţi aici, nu foc de tabără.

Emily potrivi focul şi îşi dădu ochii peste cap, iar simplul gest îi aminti lui Andy de vremurile de dinainte, din biroul de la *Runway,* când Emily îşi dădea ochii – mai luminoşi în perioada aceea – peste cap de o mie de ori pe zi atunci când Miranda cerea un pahar de lapte bătut sau un SUV nou sau o poşetă din piele de piton sau un medic pediatru sau un zbor până în Republica Dominicană; Andy se zbătea ca peştele pe uscat şi se căznea să descifreze ce i se spune, în vreme ce Emily îşi dădea ochii peste cap şi suspina zgomotos, exasperată din cauza incompetenţei lui Andy. Şi tot aşa, la nesfârşit.

— Uite ce e, Em, eu…

Se opri brusc întrucât Emily întoarse capul şi o fixă cu asprime.

— Emily, o corectă ea răspicat.

— Îmi pare rău, Emily. Cum aş putea să uit? Aşa m-a numit Miranda aproape un an din viaţă.

În mod surprinzător, remarca ei o făcu pe Emily să pufnească şi Andy ar fi putut să jure că a observat chiar şi un zâmbet anemic.

— Da, aşa a făcut, nu?

— Emily, eu…, începu Andy şi se opri, nu foarte sigură de cum să procedeze.

Se apucă să amestece energic dovleceii în tigaie, în ciuda indicaţiei instructorului „să-i lase să se prăjească uşurel, fără să-i mişte prea mult“.

— Ştiu că a trecut multă vreme de când… ăăă, de anul trecut, dar îmi pare rău că nu am limpezit lucrurile între noi.

— Te referi la felul în care te-ai fofilat să-mi iei locul în călătoria la Paris, deşi ăsta fusese visul meu de când mă ştiu şi deşi eu am muncit dintotdeauna neobosit, mult mai mult decât tine –, şi pe urmă ai avut tupeul să-ţi pui coada pe spinare şi să *demisionezi* fix în mijlocul călătoriei? Nu te-ai gândit o clipă la cât de prost dispusă o să fie Miranda sau cât o să dureze până reuşesc să angajez şi să instruiesc pe altcineva – aproape trei săptămâni, dacă vrei să ştii, ceea ce înseamnă că am fost singură cu gâtul în jug, zi şi noapte, la dispoziţia ei.

Emily se holba la dovleceii ei.

— N-ai trimis nici un e-mail să-ţi iei la revedere, să-mi mulţumeşti sau să-mi zici să mă duc la dracu'. De-aia nu am limpezit lucrurile între noi.

Andy privi curioasă la partenera ei de gătit. Emily chiar se simţea jignită? N-ar fi crezut aşa ceva dacă n-ar fi văzut-o cu ochii ei, dar se părea că Emily chiar e supărată că Andy nu mai luase legătura cu ea.

— Îmi pare rău, Emily. M-am gândit că sunt ultima persoană cu care ai fi vrut să vorbeşti atunci. Nu e nici un secret că nu mi-a plăcut să lucrez pentru Miranda. Acum îmi dau seama că nu a fost uşor nici pentru tine şi poate că aş fi putut să fiu mai puţin rebelă.

— Rebelă? Ai fost o scorpie în toată regula.

Andy inspiră adânc pe nas şi expiră încet pe gură. Simţi un puternic imbold să se dezică de tot, s-o facă pe Emily linguşitoare pe cinste, aşa cum era de fapt, şi să-şi ia adio pentru totdeauna de la *Runway* şi de la toţi cei în legătură cu ea. Simplul fapt că vorbise şaizeci de secunde despre toate astea adusese din nou în prim-plan toată suferinţa şi angoasele de atunci: nopţile nedormite, nenumăratele pretenţii, telefonul care suna încontinuu, insultele, înjosirile şi comentariile pasiv-agresive. Cum se simţise grasă, neghioabă şi necorespunzătoare în fiecare dimineaţă şi istovită, secătuită de puteri şi descurajată în fiecare seară.

Dar ce rost avea să se certe acum cu ea? Peste o oră şi jumătate cursul avea să ia sfârşit pentru totdeauna, iar Andy va putea să plece, să cumpere o cutie mare de îngheţată Tasti

D-Lite în drum spre casă şi, cu puţin noroc, n-o va mai vedea niciodată pe fosta ei colegă cea urâcioasă.

— Gata, dovleceii s-au copt. Ce mai avem de făcut? întrebă ea, dădu tigaia de pe foc şi turnă un pic de ulei de măsline într-o nouă tigaie.

Emily deşertă în tigaie două mâini de varză de Bruxelles tăiată în jumătăţi, apoi turnă peste muştar Dijon, oţet şi vin.

— M-a concediat, dacă vrei să ştii.

Andy scăpă din mână lingura de lemn, care căzu cu zgomot pe pardoseală.

— Poftim?

— M-a concediat. Cam la patru luni după ce ai plecat tu. Tocmai terminasem de instruit o nouă angajată, a patra; era cam opt dimineaţa, într-o zi ca oricare alta, ea a intrat bine mersi pe uşă, abia dacă mi-a aruncat o privire şi mi-a zis să nu mă obosesc să mai vin a doua zi – sau în oricare altă zi.

Andy rămăsese cu gura căscată.

— Tu vorbeşti serios? Şi n-ai nici o idee de ce?

Mâna cu care Emily amesteca în varză tremură uşor.

— Nu. Am lucrat pentru ea aproape trei ani – am învăţat până şi afurisita aia de limbă franceză ca să pot să le dau meditaţii lui Caroline şi Cassidy în timpul meu liber –, iar ea m-a aruncat ca pe un gunoi. Mai aveam doar câteva săptămâni până la mult promisa promovare pe postul de redactor asociat pe probleme de modă, şi zdrang! Adio. Nu tu explicaţie, scuze sau mulţumire, nimic.

— Îmi pare aşa de rău, e groaznic…

Emily o opri cu un gest al mâinii stângi.

— Asta s-a întâmplat anul trecut. S-a terminat. Ei, poate nu de tot – mă trezesc de dimineaţă şi-mi doresc şi acum s-o calce un autobuz, dar după aia reuşesc să îmi văd de treabă tot restul zilei.

Andy s-ar fi bucurat dacă n-ar fi văzut expresia de durere de pe chipul lui Emily. De câte ori nu se mirase oare că Emily nu-şi dă seama cât de odios îi umileşte şi-i terorizează Miranda pe cei care lucrează pentru ea? De câte ori îşi dorise cu ardoare să aibă şi ea o prietenă în biroul ăla? Situaţia ar fi fost mai suportabilă dac-ar fi avut o parteneră de suferinţă, ca să se încurajeze una pe alta? Nimeni nu lucrase cu mai multă râvnă sau abnegaţie decât Emily, dar Miranda îşi călcase cuvântul dat cu privire la promovare. Era o nedreptate profundă.

Andy se şterse de ulei pe şorţ.

— I-am scris necrologul într-o zi. Nu că e ciudat?

Emily puse jos furculiţa şi se holbă la Andy. Era prima dată de când începuse cursul când privirile li se întâlneau

pentru atât de mult timp.

— Poftim?

— Aşa, ca exerciţiu mental. Cred că pot să afirm că n-am insistat prea mult asupra realizărilor ei profesionale. A fost ceva surprinzător de eliberator. Nu eşti singura care trage nădejde ca Miranda să crape cât mai devreme.

În cele din urmă, Emily zâmbi.

— Şi deci ai lucrat la un ziar? Te-am căutat pe Google după ce-ai plecat, dar n-am găsit prea multe despre tine.

Andy nu prea ştia ce să zică la un asemenea comentariu. Simţea o satisfacţie ciudată că Emily se interesase de ea. În săptămânile care urmaseră plecării ei de la *Runway* se gândise adesea să o sune ca să-şi ceară scuze pentru că demisionase atât de brusc, punând-o astfel pe prima asistentă într-o situaţie neplăcută, dar de fiecare dată fusese o laşă şi renunţase la idee. În fond, n-aveai cum să-i zbieri Mirandei Priestly *Du-te dracului* fără să primeşti un şut în dos de la Emily Charlton. Aşa că Andy evitase neîndoielnicele înjurături şi trântitul telefonului în nas şi îşi ţinuse simţămintele de vinovăţie în adâncul sufletului.

— Nu prea erau multe de găsit despre mine. Am locuit o vreme la Lily acasă, până şi-a revenit după accident. Am dus-o cu maşina la orele de terapie fizică şi la programul de recuperare în doisprezece paşi de la Alcoolicii Anonimi, lucruri de genul ăsta. Am scris un pic pentru ziarul local, articole despre logodne şi nunţi. Când m-am mutat într-un final înapoi în oraş, mi-am trimis CV-ul pe la toate firmele listate în Mediabistro[2] şi am sfârşit prin a scrie la *Şi au trăit fericiţi…* Deocamdată mă descurc binişor, scriu destul de multe articole acolo. Tu cu ce te ocupi?

— Dar ce scrii acolo? E un website pentru nunţi, nu? Am urmărit un site asociat cu ei, cel despre design interior. Nu-i rău.

Complimentul era de departe cel mai entuziast pe care Andy îl primise vreodată din partea lui Emily, aşa că se grăbi să răspundă.

— Mulţumesc! Da, se referă la tot ce e legat de nunţi, de la inele de logodnă la flori, rochii, liste de cadouri pentru mirese, liste de oaspeţi, cele mai bune locuri pentru ceremonie şi luna de miere, accesorii, organizatori, inspiraţii pentru primul dans… înţelegi tu.

Nu era nimic colosal, dar Andy îşi găsise un locşor plăcut la acest website şi nu era cu desăvârşire nefericită.

— Dar tu cu ce te ocupi?

— Doamnele din colţ! se răsti instructorul şi arătă spre ele cu o racletă din silicon. Mai puţină vorbărie şi mai mult gătit. În pofida numelui cursului, ar trebui să învăţaţi aici să faceţi mai mult decât să fierbeţi apă.

Emily dădu din cap.

— Acum îmi amintesc. I-ai luat un interviu Victoriei Beckham despre ce i-a plăcut cel mai mult la nunta ei şi ai întrebat-o şi o chestie: dacă o mireasă ar vrea să arunce cu banii pe un singur lucru la nuntă, care ar fi acela? Şi ea a zis că băutura, pentru că în fond asta garantează că lumea se simte bine. Tu ai luat interviul ăsta, nu?

Andy zâmbi fără să vrea; i se părea o noutate ciudată că lumea chiar citea ce scrie ea.

— Da, al meu a fost articolul.

— M-am întrebat dacă tu l-ai scris, dar pe urmă mi-am zis că trebuie să fie o altă Andrea Sachs, pentru că tu sigur ai devenit corespondent de război sau ceva de genul ăsta. Acum mi-aduc aminte. Mi-am pus o alertă Google pentru Posh, ca să citesc tot ce se scrie despre ea. Chiar ai cunoscut-o personal?

Emily chiar îi punea întrebări despre viaţa particulară? Dădea dovadă de interes? Fusese impresionată de ceva făcut de Andy? Părea ceva mult prea nebunesc ca să fie crezut.

— N-am stat de vorbă cu ea decât cincisprezece minute, dar, da, m-am dus în camera ei de hotel când a trecut prin New York acum vreo două luni. Am făcut cunoştinţă şi cu el.

— Nu se poate!

Andy confirmă din cap.

— Nu vreau să te jignesc, dar cum ai convins-o să dea un interviu pentru un blog de nunţi?

Andy rămase o clipă pe gânduri, cântărind cât de sinceră e cazul să fie cu Emily, apoi mărturisi:

— Am sunat-o pe reprezentanta ei de PR şi i-am spus că am lucrat în ultima vreme la *Runway*, direct cu Miranda Priestly şi, întrucât Miranda e aşa o mare admiratoare a Victoriei Beckham, speram că îmi va acorda un foarte scurt interviu despre nunta ei.

— Şi a acceptat doar pentru că i-ai spus asta?

— Da.

— Dar Mirandei nici măcar nu-i place de Victoria Beckham.

Emily puse pe un platou cu o lingură varza de Bruxelles şi dovleceii şi se aşeză pe un scăunel. Andy se duse până la tava cu biscuiţi şi caşcaval, umplu o farfurie şi, după ce o aşeză între ea şi Emily, se aşeză şi ea.

— Chestiune complet neînsemnată. Funcţionează atât timp cât Victoria – sau cel puţin reprezentanta ei de PR – o admiră pe Miranda, şi toată lumea în general face la fel. Până acum cu tertipul ăsta am avut succes sută la sută.

— Poftim? Ai făcut treaba asta de mai multe ori? Ai dat oamenilor impresia că ai scris la *Runway*?

— N-am minţit, zise Andy şi îşi băgă în gură un cub de cheddar. Am lucrat acolo. E treaba lor cum îmi interpretează afirmaţiile.

— Genial. Absolut genial. De ce naiba nu? Doar nu te-ai ales cu nimic după ce i-ai fost sclavă atâta vreme. Cu cine altcineva te-ai cunoscut?

— Păi să vedem. Am convins-o pe Britney Spears să-mi dea o listă cu cele mai bune melodii pentru primul dans al mirilor, pe Kate Hudson să-mi povestească în ce fel are de gând să fugă împreună cu alesul inimii, pe Jennifer Aniston să-şi descrie rochia de mireasă a visurilor ei, pe Heidi Klum să prezinte coafura perfectă pentru ziua nunţii şi pe Reese Witherspoon să vorbească deschis despre avantajele şi dezavantajele căsătoriei când eşti foarte tânără. Săptămâna viitoare îi iau un interviu lui J. Lo despre cum să organizezi potrivit a doua sau a treia nuntă.

Emily întinse mâna spre farfurie şi îşi făcu un mic sandvici din două feliuţe de caşcaval şi doi biscuiţi, iar Andy simţi cum falca îi alunecă spre podea. *Emily Charlton mănâncă?*

— Sună grozav, Andy, zise ea printre înghiţituri.

Îşi dădu seama că Andy o priveşte uluită, aşa că surâse în colţul gurii şi explică:

— A, da, acum mănânc. Asta a revenit prima după ce m-a concediat. Pofta de mâncare.

— Ei bine, tot slabă ai rămas, zise Andy cu sinceritate, iar Emily surâse din nou. Îmi spui cu ce te ocupi acum? adăugă ea.

Instructorul se ivi pe neaşteptate lângă ele.

— Doamnelor? Ce se întâmplă aici? Pentru că sunt sigur că „a sta de pomană şi a lua gustărici“ nu face parte din materia cursului.

Îşi împreună mâinile şi ridică din sprâncene.

— Iar eu sunt sigură la rândul meu că „a fi un imbecil desăvârşit“ nu face parte din însuşirile unui instructor, ripostă Emily. Dar noi oricum eram pe cale să plecăm, adăugă ea şi îi aruncă o privire lui Andy.

— Da, exact. Mulţumim pentru aşa un curs teribil.

Veselia din vocea lui Andy o umplu de încântare pe Emily, iar ceilalţi cursanţi se întoarseră spre ele. Fetele îşi

adunară lucrurile şi ieşiră în goană pe hol, unde se prăpădiră de râs.

Lucrurile ar fi putut să devină cam jenante după câteva momente, dar nu se întâmplă asta. E adevărat că înainte vreme nu putuseră să se sufere una pe cealaltă, dar petrecuseră destul timp împreună ca să se simtă în largul lor împreună. Andy sugeră timid să meargă pe undeva la un pahar ca să-şi continue discuţia, iar Emily se grăbi să fie de acord. Un pahar de *margarita* se preschimbă în trei pahare, iar trei pahare se lungiră într-o cină şi cina deveni propunere pentru alte planuri două zile mai târziu. Curând, fetele se întâlneau în mod regulat după lucru, la micul dejun sâmbăta şi la câte o pauză de cafea la *Harper's Bazaar* unde Emily fusese de curând promovată în postul de editor junior pe probleme de modă şi unde i se repartizase un birou mic, dar cu ferestre.

Andy începu imediat să primească invitaţii la toate petrecerile organizate de departamentul ei de modă; la rândul său, Andy o invita pe Emily ca „asociată" a sa la interviuri luate celebrităţilor. Fiecare îşi dădea cu părerea despre situaţii ce ţineau de serviciul celeilalte, se amuza pe seama vestimentaţiei celeilalte şi lăsa telefonul deschis la orice oră pentru ca cea care iese în oraş şi se întoarce târziu acasă să aibă pe cine să sune ca să stea de vorbă. Lui Andy îi era şi acum dor de Alex şi de Lily, încă se întrista când se gândea la divorţul părinţilor, încă se simţea însingurată şi debusolată, dar acum se întâmpla foarte adesea ca în mijlocul unui asemenea moment de întristare Emily să dea un telefon sau un SMS prin care să o cheme să ia cina împreună la un nou local de sushi proaspăt deschis în SoHo sau să iasă la cumpărături după un ruj roşu sau un espressor sau o pereche de sandale fără toc.

Nu se petrecuse peste noapte, dar evenimentul cel mai puţin probabil din viaţa lui Andy deveni realitate: Emily Charlton, duşmancă declarată, devenise prietena ei. Şi nu doar o prietenă, ci prietena ei cea mai bună, prima persoană pe care o suna să-i spună ceva bun sau rău. Tocmai de aceea doi ani mai târziu li se păru lucru firesc ca, după ce Emily plecase de la *Bazaar*, iar Andy începuse să se plictisească de *Şi au trăit fericiţi*, să le vină ideea cu *The Plunge*. Fusese de fapt ideea lui Emily, dar Andy configurase scopul şi misiunea revistei, schiţase tot felul de propuneri pentru copertă şi genuri de articole şi găsise primele nunţi despre care să scrie. Cu reţeaua de contacte a lui Emily de la fostul serviciu şi experienţa ei în editarea de reviste şi cu talentul lui Andy în redactarea de articole bune şi cunoştinţele pe care le

dobândise în materie de ceremonii nupţiale, ajunseseră să conceapă şi să creeze un produs unic şi deosebit de estetic. Apăruse apoi Max, unul dintre cei mai buni prieteni ai soţului lui Emily, care avea să devină investitor principal al revistei şi soţ al lui Andy, şi iată cum vieţile lor ajunseseră atât de strâns legate, încât uneori Andy abia dacă-şi mai amintea vremurile când se detestaseră una pe cealaltă. Cu timpul şi muncind din greu, ea şi Emily reuşiseră să se distanţeze de Miranda. Până acum.

Lui Andy nu-i venea să creadă cât de înspăimântată se simţea stând pe scaunul lui Emily, tot cu tenişii şi treningul pe ea şi cu pumnii atât de strânşi, că unghiile îi intraseră adânc în palmele transpirate, în vreme ce Agatha forma bine-cunoscutul număr de telefon al dispeceratului firmei Elias-Clark.

— Chiar facem treaba asta? gemu Andy, frământată de dorinţa, dar şi de teama de a şti mai mult.

— Ăă, da, aş dori să vorbesc cu domnul Stanley Grogin, vă rog. Sun din partea revistei *The Plunge*, făcu Agatha şi îşi drese glasul, evident încântată să se afle în centrul dramei în curs de desfăşurare.

— Domnul Grogin? Sunt asistenta doamnei Emily Charlton. Dumneaei este plecată pentru moment într-o călătorie, dar m-a rugat să vă sun şi să vă întreb cu ce vă putem fi de folos.

Andy simţi un strop de sudoare cum i se prelinge între sâni.

— Mmm, da, înţeleg. O conferinţă prin telefon. Aş putea să aflu despre ce este vorba?

Agatha făcu o mutră de parcă tocmai ar fi gustat ceva dezgustător, apoi îşi dădu ochii peste cap, ceva gen Emily.

— Da, bineînţeles. O să-i transmit şi o să vă sun din nou. Vă mulţumesc foarte mult.

Emily nu mai aşteptă ca fata să pună telefonul în furcă şi se aplecă să apese pe butonul care încheia convorbirea.

— Ce-a zis? întrebară Andy şi Emily în acelaşi timp.

Agatha sorbi un strop din sucul ei verde de fructe şi păru amuzată de situaţie.

— A zis că vrea să stabilească o conferinţă prin telefon între el şi voi două.

— O conferinţă? Despre ce? se interesă Andy.

De ce naiba voia un avocat de la Elias-Clark să stea de vorbă cu ele după atâţia ani? Afară doar dacă auzise de modul oarecum duplicitar în care Andy *probabil* că se folosea şi acum de numele Mirandei pentru a obţine interviuri de la celebrităţi.

— N-a vrut să spună.

— Cum adică „n-a vrut să spună“? aproape că zbieră Emily. Ce a răspuns când i-ai pus întrebarea?

— Numai că e liber de regulă dimineaţa înainte de unsprezece şi că o să discute chestiunea doar cu voi două… plus vreo doi dintre colegii lui.

— Oh, Doamne, se răzbună! Ne dă în judecată. O să ne facă viaţa un iad, ştiu eu…, se căină Andy.

— Miranda nu dă nici două parale pe vreuna din noi, te asigur, zise Emily cu autoritatea ei de odinioară, când fusese asistentă principală. Dacă ai uitat toate zilele alea, aminteşte-ţi măcar atâta: noi am murit din punctul ei de vedere şi ea are lucruri mai importante de făcut decât să aducă la suprafaţă nişte gunoaie vechi. Treaba asta se referă cu siguranţă la altceva.

Emily avea dreptate. Sigur era vorba de altceva. Dar Andy era şocată şi acum că simplul nume „Elias-Clark“ apărut pe ecranul telefonului fusese în stare să o transporte înapoi în atmosfera de teroare deplină în care trăise atâta amar de vreme. Nu avea nici o importanţă ce *voia* Elias-Clark. Miranda Priestly, Satana în persoană, cu coada ei de diavol şi poşeta de la Prada, pusese din nou stăpânire pe universul lui Andy, aducând cu sine amintiri dureroase şi angoase reînnoite. Era ca şi cum ultimii zece ani se dizolvaseră de tot.

1. Sărbătoare federală în SUA, celebrată în a treia zi de luni din februarie, comemorând ziua de naştere a preşedintelui George Washington. Şi ziua de naştere a lui Abraham Lincoln este în luna februarie.

2. Site al comunităţii media din New York, care cuprinde şi locuri de muncă.

Capitolul 7

Băieţii tot băieţi rămân

Trecuse deja o săptămână de la nuntă, iar Andy nu se simţea mai bine, ci din contră, mai rău. Tâmplele îi pulsau tot timpul acum, era veşnic ameţită şi buimacă şi uneori chiar îngreţoşată. Ba avea febră, ba nu prea, dar nu părea să îi dispară complet. Începea să aibă senzaţia că nu va mai scăpa în veci de gripa asta.

Pe când deschidea uşa de la şifonier ca să ia de acolo halatul ei cel mai des purtat, din polar, Max îşi ridică puţin capul.

— ‘Neaţa, zise el şi-i dărui cel mai dulce zâmbet somnoros al lui. Hai să te mai cuibăreşti un pic lângă mine.

Andy strânse halatul magenta în jurul trupului şi legă cordonul.

— Nu mă simt grozav. Mă duc să pun de cafea. Nu sunt în stare de exerciţii azi, aşa că o să mă duc mai devreme la lucru.

— Andy? Vrei să vii puţin aici? Vreau să vorbim.

Preţ de o clipă Andy avu senzaţia oribilă că Max îi va face mărturisiri cu privire la Katherine. Poate că îşi dăduse seama că scrisoarea mamei lui dispăruse. Poate că…

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea şi se aşeză la marginea patului, cât putea mai departe de el.

Stanley îi aruncă o privire cercetătoare, întristat că micul dejun nu părea iminent, după cum nădăjduise.

Max îşi luă ochelarii de pe noptieră, şi-i puse pe nas şi îşi propti capul într-o mână.

— Aş vrea să te duci la un doctor azi. Insist chiar.

Andy nu rosti o vorbă.

— Au trecut nouă zile de când te simţi aşa. Nouă zile de când ne-am căsătorit…

Andy ştia ce vrea să spună. Trecuse mai bine de o săptămână şi făcuseră dragoste o singură dată, după care Andy se scufundase în apă fierbinte în cadă timp de o oră, zicând că are frisoane. Şi spusese adevărul. Dar răbdarea lui luase sfârşit, ca şi pretextele ei de a-l evita. Andy nu-şi dorea nimic mai tare decât să se simtă în sfârşit mai bine.

— M-am programat deja la doctor pentru azidimineaţă. M-am gândit că pot să contramandez dacă îmi e mai bine, dar nu e cazul.

Declaraţia ei păru să-l mulţumească pe Max.

— Minunat. Nemaipomenit. Sună-mă imediat după aceea să-mi spui ce ţi-a zis, bine?

Andy dădu afirmativ din cap.

Max se înfăşură mai bine în pătură.

— Altminteri, totul e în regulă? Ştiu că nu te simţi grozav, dar de o vreme ai fost oarecum… distantă. Toată săptămâna asta. Am greşit eu cu ceva?

Andy nu avusese de gând să aibă discuţia acum. Tot aşteptase momentul cel mai potrivit, când nici unul dintre ei nu era stresat, grăbit sau bolnav, dar trecuse deja destul timp. Venise momentul să capete o explicaţie.

— Ştiu ce s-a întâmplat în Bermuda.

Abia atunci îşi dădu seama Andy că-şi ţine răsuflarea.

Max îngustă ochii, nedumerit.

— În Bermuda? La petrecerea burlacilor?

— Da.

Avea oare de gând să o mintă? Ăsta ar fi fost singurul lucru în stare să facă totul şi mai neplăcut.

Max o privi.

— Probabil că te referi la Katherine, zise el încetişor, iar Andy simţi că se sufocă.

Deci era adevărat. Scrisoarea Barbarei era justificată: Max avea secrete faţă de ea; acum era limpede.

— Deci te-ai văzut cu ea acolo, zise Andy ca pentru sine.

— Da, m-am văzut cu ea acolo. Dar poţi să mă crezi când îţi spun că *habar n-am avut* că o să vină. Adică, ştiam că părinţii ei au o casă acolo, dar nici prin cap nu mi-a trecut că ea şi soră-sa or să se găsească tocmai în weekendul acela – din câte sunt într-un an – pentru o vacanţă cu spa acolo. Au venit la noi într-o seară la cocktailuri. Nu e o scuză, dar te rog să nu-ţi închipui că s-a întâmplat ceva între noi, pentru că nu s-a întâmplat. *Nimic*.

Descoperirea acestor amănunte, chiar puţine câte fuseseră, îi provocă ciudat de multă mâhnire, mai multă decât ar fi crezut.

Atunci, de ce nu mi-ai spus nimic? îi venea să urle la el. *Dacă totul a fost atât de drăgălaş şi nevinovat, ce-a fost cu scrisoarea aia? Şi de ce mi-ai ascuns totul?*

— Apropo, cum ai aflat? Nu că ar fi vreun secret, eram doar curios.

— Am găsit scrisoarea de la mama ta, Max. Cea în care te implora să nu te căsătoreşti cu mine. Nu e vorba numai de Katherine, nu-i aşa?

Max părea pe punctul de a i se face rău, ceea ce pentru o clipă o mulţumi pe Andy.

— Şi este evident un mare secret, altfel mi-ai fi spus atunci când s-a întâmplat. Sau la scurtă vreme după. A fost destul de important ca să i-l pomeneşti mamei tale, dar nu şi mie.

El rămase tăcut, aşa că Andy îl luă în braţe pe Stanley şi zise:

— Ar fi cazul să mă duc la duş, altfel o să întârzii la doctor.

— Aveam de gând să-ţi spun, jur, dar mi s-a părut egoist din partea mea să te fac să te simţi îngrijorată sau nelalocul tău pentru ceva *deloc* important.

— Îngrijorată? Nu aş fi fost deloc *îngrijorată*. Dar poate c-aş fi fost tentată să scot inelul ăsta de pe deget!

După atâtea zile de întrebări şi nelinişte îndurate în tăcere, i se părea minunat să zbiere cât putea de tare.

— Poate că aş fi refuzat să port rochia aia albă şi să-mi proclam iubirea pentru tine în faţa prietenilor şi a familiilor noastre. Mai ales a familiei *tale*, de vreme ce nici măcar nu le place de mine. Îşi închipuie că îţi sunt net inferioară. Poate că asta aş fi făcut. Aşa că să nu te aud spunând că ai ţinut secretul ăsta din adâncă preocupare pentru bunăstarea *mea*.

Chiar în vreme ce vorbea, îşi dădea seama că e nedreaptă. Bineînţeles că avusese de ales în ziua aceea. Şi alesese să ducă totul la capăt, nu să se pună pe sine, pe el şi familiile lor într-o situaţie jenantă, cu istericale de gelozie. Se dusese la altar pentru că îl iubea pe Max şi avea încredere în el – îşi dorea să aibă –, convinsă că există o explicaţie raţională pentru toate. Ar fi fost oare cazul să întârzie ceremonia cu câteva minute înainte de începere numai din cauză că dăduse peste o scrisoare care nici măcar nu era datată sau din cauza unei soacre răutăcioase? Nu, evident. Dar Max nu trebuia să ştie amănuntele astea. Nu încă.

— Andy, exagerezi…

Ţinând căţelul strâns la piept, Andy trânti uşa de la baie şi o încuie pe dinăuntru. Max bătu furios şi o strigă din dormitor, dar zgomotul duşului îi acoperi glasul. Când intră în bucătărie complet îmbrăcată să ia o banană şi o sticlă de ceai cu gheaţă, Max sări în picioare şi încercă s-o îmbrăţişeze.

— Andy, nu s-a întâmplat nimic!

Ea se smulse din braţele lui şi acum doar mâna lui i se mai sprijinea de umăr.

Andy privi în jur la apartamentul lor de o sută de metri pătraţi, cu ferestre spre sud, cu două dormitoare decomandate

plus birou la etajul al paisprezecelea, cu terasă la dormitorul principal şi o bucătărie proaspăt renovată ce se deschidea spre sufrageria întinsă şi camera de zi. Familia Harrison cumpărase apartamentul pentru Max când terminase facultatea şi, deşi nu tocmai ieftin, nici nu se compara la preţ cu celelalte proprietăţi ale familiei. Tocmai de aceea Barbara îl convinsese să nu vândă apartamentul când vânduse toate celelalte bunuri imobiliare; putea constitui măcar o investiţie la nevoie. Când el şi Andy hotărâseră să se mute împreună, Max se oferise imediat să-şi pună mult-iubitul apartament la vânzare ca să aleagă amândoi un alt loc, dar Andy protestase, zicând că era ridicol să cheltuie atâta bănet când apartamentul acela era mai mult decât suficient pentru ei doi. Max o sărutase şi declarase că e încântat de lipsa ei de materialism. Andy râsese şi îi dăduse de ştire că avea de gând să arunce la gunoi cea mai mare parte din mobilierul lui şi să cheme un decorator. Acum, când se uită de jur împrejur, Andy îşi dădu seama că apartamentul arăta foarte frumos şi că ea avea mare noroc să locuiască acolo. Covoare Berber groase, canapele moi de catifea şi scaune matlasate care parcă te invitau să te aşezi pe ele. Fotografii înrămate, din călătoriile lor prin lume, decorau pereţii. Îşi adusese fiecare nimicurile personale (broscoiul ei african din lemn, care scotea un orăcăit gros când îi treceai un băţ pe spinare, bustul înclinat al lui Buddha pe care Max îl cărase după el tocmai din Thailanda) şi toate cărţile lor, la care se adăugau mii şi mii de CD-uri, iar toate aceste amănunte confereau apartamentului un aer de cămin plin de căldură, unde puteai să te refugiezi cu plăcere.

— Sună-mă când termini, bine? Mă îngrijorează starea ta. Pot să cumpăr în drum spre casă antibiotice sau ce-ţi prescrie doctorul, să-mi spui doar de ce ai nevoie. Îmi dau seama că mai sunt multe de discutat, aşa că încerc să ajung acasă cât mai devreme. O să trecem peste asta, îţi promit. Ar fi trebuit să-ţi spun ce s-a întâmplat, Andy, acum îmi dau seama. Dar îţi jur că te iubesc. Şi nu s-a întâmplat nimic în Bermuda. Zero barat.

Mâna pusă pe umărul ei i se părea un act de violenţă.

— Andy?

Ea nu-i răspunse, nici măcar nu se uită la el.

— Te iubesc atât de mult. O să fac orice trebuie ca să-ţi câştig din nou încrederea. Am făcut o mare greşeală că nu ţi-am spus că m-am văzut cu o fostă iubită, dar nu te-am înşelat. Şi eu nu sunt totuna cu mama. Te rog, hai să stăm de vorbă când vii acasă diseară, da? Te rog.

Andy se sili să-şi ridice privirea şi să se uite la el. Iar în ochii lui îndureraţi şi la fel de îngrijoraţi, ea îşi recunoscu cel mai bun prieten, partenerul, bărbatul pe care îl iubea mai mult decât pe oricine altcineva din lumea asta.

Andy îşi dădea seama că discuţia nu era nici de departe încheiată; cu siguranţă aveau să stea de vorbă în seara aceea şi Max va trebui să mai ducă ceva muncă de lămurire cu ea, dar nu mai era nimic de făcut în momentul acela. Dădu afirmativ din cap, îl strânse uşor de braţ şi, fără o vorbă, puse poşeta pe umăr şi ieşi închizând uşa în urmă.

— Andrea? Mă bucur să te revăd, draga mea, zise doctorul Palmer în timp ce-i studia fişa.

Nu ridică privirea. După treizeci, poate chiar patruzeci de ani de practică, oare cum mai suporta omul ăsta să audă pacienţi care se văicăreau de dureri de cap sau usturime în gât? Lui Andy aproape că îi era milă de el.

— Să vedem, ultima examinare medicală completă e de acum doi ani – eşti în urmă cu una, ştii asta –, dar azi ai făcut programare pentru că nu te simţi bine. Ce te supără?

— Nu cred că e ceva serios, dar de vreo săptămână încoace mă simt destul de prost şi nu mai trece. Am o durere neîncetată de cap şi stomacul dat peste cap.

— Pare să fie un microb care circulă în ultima vreme. Vreo problemă respiratorie?

Îi făcu semn să deschidă gura. Andy se înecă atunci când doctorul îi apăsă limba cu un instrument metalic.

— Nu, nu chiar. Doar o stare febrilă care vine şi pleacă.

— Aha. Respiră adânc. Aşa.

Urmă o verificare rapidă pentru ochi, urechi, apoi doctorul o apăsă pe abdomen şi o întrebă cum se simte. Ea declară că bine, deşi ceva iraţional o îmboldea să-i tragă un pumn drept în nas pentru că-i îngrămădea pielea (grăsimea?) în mâini.

— Bine, dacă tot eşti aici o să-ţi iau o probă de streptococ pentru că ai gâtul iritat, dar sunt aproape sigur că nu asta e problema. Sincer să fiu, cred că e vorba de un virus pe care l-ai căpătat şi care o să treacă de la sine. Îţi recomand să faci vaccinul antigripal dacă tot ai venit. Când nu te simţi bine ia Tylenol, e analgezic şi antigripal, bea multe lichide, odihneşte-te şi sună-mă dacă mai faci febră.

Vorbea repede, nota de zor în fişa ei şi se pregătea de plecare. De ce erau doctorii mereu aşa de grăbiţi? Andy aşteptase aproape o oră ca să intre în cabinet, iar acum el ţâşnea ca din gura tunului după abia patru minute.

— Vrei cumva să faci un test pentru boli venerice? se interesă doctorul Palmer fără să se obosească să ridice ochii din hârtii.

— Poftim? se înecă Andy.

— Protocol, atâta tot. Aşa îi întrebăm pe toţi pacienţii necăsătoriţi, le dăm şi opţiunea asta.

— Dar eu sunt măritată, ripostă Andy. De vreo săptămână.

Se minună din nou cât de ciudat i se părea încă să rostească acel cuvânt. Măritată.

— Felicitări! Ei bine, dacă asta e tot, acum trebuie să plec. Mi-a părut bine să te revăd, Andy. Cred că o să te simţi mai bine cât de curând.

Doctorul se îndreptă spre ieşirea din cabinet şi, înainte să aibă răgazul de a se gândi la ce vrea să spună, Andy izbucni:

— Aş dori să fac teste pentru toate bolile, vă rog.

Doctorul Palmer se răsuci spre ea.

— Ştiu că probabil totul e doar în capul meu şi că n-ar trebui să-mi fac griji, dar tocmai am aflat că soţul s-a văzut cu o fostă iubită la petrecerea burlacilor. Adică, îmi dau seama că nu e vorba de o prostituată şi, evident, nu cred că s-a întâmplat ceva între ei – el se jură că nu s-a întâmplat, dar… mai bine să fiu precaută decât să-mi pară rău pe urmă, nu?

Se opri o clipă să-şi tragă sufletul. Continuă apoi ceva mai calm:

— Ne-am căsătorit în weekendul trecut.

Nouăzeci şi nouă la sută din fiinţa lui Andy ştia că se comportă cu desăvârşire ridicol. Era aproape sigură că Max n-o înşelase cu Katherine sau cu altcineva. Fusese iubitor şi onest cu ea de la bun început şi, cu toate că făcuse o greşeală când nu pomenise întâlnirea, îl credea că nu se întâmplase nimic. Şi chiar dacă avusese loc ceva între ei, ce şanse erau să se aleagă cu vreo boală venerică de la Katherine von Herzog, prinţesa cea neîntinată în persoană? Von Herzog-ii nu făceau herpes. Basta. Şi totuşi, dacă exista vreo posibilitate microscopică de a i se certifica faptul ca boala ei avea de-a face cu Max şi Katherine, voia să ştie odată pentru totdeauna.

Doctorul Palmer aprobă din cap.

— Laboratorul e la capătul holului, pe stânga. Du-te acolo şi o să ţi se ia sânge. Lasă şi o mostră de urină la baie. Când te întorci, să-ţi scoţi hainele. Ai aici lângă scaun un halat de unică folosinţă. Mă întorc imediat cu o asistentă.

Andy vru să-i mulţumească, dar el se făcu nevăzut cu repeziciune. Fata se dădu jos de pe masa de consultaţie şi o porni spre laborator, unde o femeie voluminoasă, fără umbră de zâmbet pe faţă îi luă sânge iute şi aproape fără durere şi fără ca privirile să li se întâlnească o clipă măcar, apoi o îndrumă spre baie. Andy se înapoie în sala de consultaţie şi, aşa cum i se spusese, se schimbă în halatul de unică folosinţă şi se sui înapoi pe masa de consultaţie. Un exemplar antic din revista *Real Simple* aflat pe scaun îi atrase atenţia şi ea se strădui să se concentreze asupra unui articol cu un plan în zece paşi despre cum se curăţă cuva maşinii de spălat rufe. Uşa se deschise şi doctorul intră, împreună cu un alt bărbat.

— Andy, dumnealui e domnul Kevin, asistent practicant la noi, îl prezentă doctorul Palmer pe bărbatul asiatic care nu părea să aibă o zi peste şaptesprezece ani. Îmi pare rău că nu avem nici o asistentă disponibilă în momentul de faţă. Nu te deranjează, nu-i aşa?

— Bineînţeles că nu, minţi Andy.

Din fericire, examinarea nu dură prea mult. Nu a văzut ce face doctorul, iar el nu s-a deranjat să o lămurească şi simţi doar o uşoară apăsare şi o atingere familiară, în genul celei pentru testul Papanicolau. Încercă să nu se uite la domnul Kevin, care se holba între picioarele ei desfăcute de parcă nu mai văzuse aşa ceva niciodată. Tocmai când începu să se simtă clar nelalocul ei, doctorul Palmer apropie cu o mişcare hotărâtă marginile halatului peste partea de jos a corpului ei şi o bătu liniştitor pe gleznă.

— Gata, am terminat, Andrea. În funcţie de cât de ocupat este laboratorul, o să primeşti unele rezultate astăzi, iar altele mâine. La ieşire, verifică la recepţie dacă avem numărul tău de telefon. Dacă nu îţi dau veşti până mâine după-amiază pe la cinci, poţi să telefonezi la cabinet.

— Ăă, bine. Dacă mai trebuie să fac altceva…

— Nu, am rezolvat tot. Ne auzim în curând.

Şi înainte ca ea să mai apuce să scoată o vorbă sau să întrebe măcar ce fel de analize îi făcuse, doctorul ieşi pe uşă afară.

Plăti investigaţiile neacoperite de asigurarea medicală, puse haina pe ea, îşi folosi cardul ca să intre la metrou şi abia atunci îşi dădu seama că doctorul nu-i spusese nimic liniştitor. Nici un „Sunt sigur că n-ai de ce să-ţi faci griji“ sau „E bine să fim precauţi, dar sunt sigur că totul e-n regulă“, nici măcar „Nu văd nimic pentru care să te îngrijorezi“. Doar un evaziv „Gata, am terminat“ şi se catapultase spre uşă. Oare se temea de o nouă ieşire isterică din partea ei sau văzuse ceva în cursul consultaţiei care-l pusese pe gânduri?

Andy abia dacă putu să se concentreze la treabă la serviciu. Barbara, Katherine, Bermuda şi bolile venerice pe de o parte. Miranda, de cealaltă. Nu ştia care era mai înspăimântătoare. Încercă să-şi ocupe mintea uitându-se pe varianta online a tabloidului *Page Six*, dar pe monitor i se ivi o poză cu fiicele Mirandei. Nu mai erau fetiţele care o chinuiseră pe Andy acum câţiva ani, dar gemenele arătau nu mai puţin lamentabil. Fotografia le înfăţişa la deschiderea oficială a unei galerii în seara precedentă. Caroline era îmbrăcată în negru din cap până în picioare, înlănţuită toată în jurul unui individ cu coşuri şi mustaţă fixată cu ceară. Cassidy încercase – cu succes, recunoscu Andy – să-şi însuşească stilul de tunsoare cu capul pe jumătate ras. Pantalonii lucioşi de piele, strânşi pe corp, îi scoteau în evidenţă trupul scheletic şi, în combinaţie cu rujul ei roşu-sângeriu, o făceau să semene cu o păpuşă chinezească goth. Textul de dedesubt anunţa că ambele fete erau în anul întâi de facultate, venite acasă cu ocazia vacanţei de toamnă; Caroline era la RISD[1], iar Cassidy la nu ştiu ce universitate franţuzească din Dubai. Andy nu se putu abţine să se întrebe ce părere avea Miranda despre alegerile făcute de cele două fiice ale sale, iar întrebarea îi aduse pe buze un zâmbet fugar.

Emily bătu la uşa lui Andy şi intră fără să mai aştepte răspuns.

— Hei, arăţi groaznic. Eşti încă bolnavă? Şi, mai ales, ai vorbit cu Max?

— Răspunsul la ambele întrebări e „da“, zise Andy şi luă o bomboană Hershey's Kisses dintr-un bol de sticlă, pe care îl împinse apoi spre Emily.

Emily oftă, luă o bomboană, o scoase din învelişul de hârtie şi o băgă în gură.

— Ei bine, ce a zis? Apropo, l-am întrebat pe Miles iar el se jură că n-a fost nici o femeie pe-acolo. Şi l-am crezut. Nu că n-ar mai înşira şi baliverne, dar de regulă îl prind cu minciunica…

— E adevărat, Em. Katherine a fost acolo. Max a recunoscut.

Prietena ei întoarse capul de parc-ar fi fost tras de un elastic. Andy rămase cu privirea fixată pe pata minusculă de ciocolată de pe buza de jos a lui Emily, întrebându-se de ce se simte atât de amorţită sufleteşte.

— Cum adică „a recunoscut“? Ce a recunoscut, de fapt?

Celularul lui Andy scoase un bip şi un text apăru pe ecran. Fetele se aplecară amândouă să vadă dacă era de la Max, şi chiar de la el era. Emily se uită întrebător la Andy.

Ce a zis doctorul?

Amintirea momentelor în care zăcuse pe masa de consultaţie cu picioarele desfăcute în vreme ce doi bărbaţi analizau cum i se ia o probă din părţile corporale private o umplu pe Andy de dorinţa arzătoare de a-l asasina pe Max. În toţi anii în care fusese activă sexual, începând din liceu, inclusiv cu bărbaţi din bazinul ăla de rechini care era New Yorkul, Andy nu fusese niciodată îngrijorată că a luat vreo boală venerică. Fusese dintotdeauna atentă, aproape exagerat de atentă, şi mândră de asta. I se părea o nedreptate ca tocmai acum, când se credea în siguranţă şi lăsase garda jos, dăruindu-se complet *soţului* ei, să stea ca pe ghimpi în aşteptarea rezultatelor la analize pentru boli venerice.

Se apucă să tasteze răspunsul cu degetele mari de la mâini.

Rezultatele vin azi mai târziu sau mâine. Probabil e doar un virus.

— Andy?

Andy desfăcu încă o bomboană şi îi muşcă vârful înainte de a o băga pe toată în gură.

— Vrei să te opreşti o clipă din înfulecat şi să-mi spui ce se petrece? izbucni Emily şi înşfăcă bolul, pe care îl puse pe podea. Indiferent cum se termină povestea asta, nu o să fii prea încântată dacă pui pe tine cinci kile de la dulciurile astea, îţi garantez.

— Păi nu sunt prea multe de povestit. I-am spus că ştiu ce s-a întâmplat în Bermuda, iar el a mărturisit şi şi-a cerut scuze.

Emily înclină uşor capul. Femei din toată lumea ar fi făcut moarte de om să aibă părul acela mătăsos şi ondulat, castaniu-roşcat, iar ea zicea mereu că vrea să-l vopsească blond.

— Ahaaa. Dar tu *nu* ştii de fapt ce s-a întâmplat în Bermuda. Ştii numai că a dat peste fosta prietenă.

Andy o opri cu un gest al mâinii.

— Te rog, încetează. Nici măcar nu sunt dispusă să dezbat chestiunea. Ştiu că încerci să mă consolezi, dar Max şi-a cerut scuze de o mie de ori, m-a asigurat că întâlnirea n-a fost plănuită dinainte, că pasămite Katherine era acolo cu sora ei, că au trecut pe la ei şi-au petrecut ceva timp împreună. Zice că intenţiona să-mi spună, dar din neştiute şi tâmpite motive s-a gândit c-ar fi fost egoist din partea lui să-mi spună, drept care şi-a ţinut gura şi a tras nădejde că totul o să dispară de la sine.

— Andy, nu pot să cred că…

— Ei bine, să crezi, ripostă ea, enervată de simpla idee că prietena ei cea mai bună îi punea cuvintele la îndoială. Mi-am petrecut dimineaţa la analize pentru boli venerice.

Emily rămase cu gura căscată într-un stil total lipsit de eleganţă, lucru deloc caracteristic pentru ea. Apoi izbucni într-un râs nebun.

— Andy! făcu ea şi umerii i se scuturau de râs. Îţi baţi joc de mine. Max nu ţi-a transmis nici o boală. Şi te asigur că nici Katherine nu i-a transmis lui vreuna.

Andy înălţă din umeri.

— Nu ştiu ce să-ţi spun. El pretinde că nu s-a întâmplat nimic. Dar a fost în Bermuda cu şase săptămâni în urmă – întâmplător cu fosta lui, iar acum eu am tot felul de simptome ciudate pe care nu mi le pot explica. Tu ce ţi-ai închipui în locul meu?

— Că eşti regina dramelor de pe pământ. Nu zău, Andy, boli venerice?

Fetele tăcură o clipă în vreme ce angajaţii începeau să vină la birou, rând pe rând, apoi Andy o auzi pe Agatha care asculta mesajele telefonice primite în seara dinainte.

— Îmi dai voie să-ţi fiu o prietenă rea pentru un minut? Promiţi că n-o să mă urăşti dacă te întreb ceva?

— Nu pot să-ţi promit, dar o să încerc, răspunse Andy.

Emily deschise gura ca să spună ceva, apoi o închise.

— Nu, scuze, lasă, nu e nimic important.

— Vrei să ştii despre Elias-Clark, nu-i aşa? Care-i următoarea noastră mutare, nu?

Trecuseră patru zile de la convorbirea aceea telefonică, iar Emily o întrebase deja de vreo şase ori pe Andy ce are de gând să facă. Între timp, Elias-Clark sunase din nou ca să programeze acea conferinţă, iar Agatha le spusese că o să îi sune ea cât de repede poate.

— Bănuiesc că trebuie să-i sunăm.

Emily dădu afirmativ din cap, dar era evident că răspunsul o mulţumeşte foarte mult.

— Foarte bine, zise ea.

Telefonul lui Emily sună, iar ea îşi coborî privirea la aparat.

— E Daniel. Sunt sigură că te-a bătut şi pe tine la cap, dar cred că vrea să ştie ce-am hotărât pentru coperta numărului din februarie.

— N-am hotărât încă nimic, spuse Andy, ştiind că răspunsul ăsta nu ajuta deloc.

— Ei bine, nu te-ai răzgândit, nu-i aşa? Eşti de acord să punem poze de la nunta ta? În locul tău, aş fi de acord fără să clipesc.

Andy oftă. Aproape că uitase.

— Am văzut pozele făcute, sunt superbe. În plus, am cheltuit cam tot bugetul pe onorariul lui St. Germain şi n-avem nimic altceva în loc, cât de cât acceptabil. Toată ediţia a fost gândită în jurul pozelor ăstora.

— Foarte adevărat.

Pe neaşteptate, Andy simţi că i se pune un nod în gât.

— Ce să mă fac, Em? Am senzaţia că lucrurile îmi scapă complet de sub control. Nu-mi vine să cred că familia lui mă urăşte. Iar povestea asta cu Katherine e de-a dreptul înfiorătoare.

Emily flutură din mână.

— Am văzut cum vă uitaţi unul la celălalt. Dumnezeule, dacă Miles şi cu mine am avea jumătate din câtă iubire aveţi voi doi, am avea un mariaj de aur. Te adoră şi îl cunosc – îşi dă palme la ora asta şi se întreabă cum a putut să fie atât de măgar şi e îngrozit c-o să te piardă. Dar ştii ce e Max? Un bărbat. Un bărbat care a dat-o în bară că nu ţi-a spus adevărul, dar acelaşi bărbat de care te-ai îndrăgostit, cel care a zis că nu s-a ivit nimeni alături de care să se aşeze la casa lui. Până când te-a cunoscut pe tine.

Andy aruncă o privire spre Emily.

— Dacă aşa se poartă când e aşezat la casa lui, nici nu pot să-mi închipui ce făcea când zbura din floare în floare.

— Îţi mai aduci aminte cum te-a implorat să te muţi cu el, la şase luni după ce te-a cunoscut? A vrut să meargă să-ţi cumpere un inel de ziua ta! Şi dacă omul ăsta mai pomeneşte o singură dată de cum o să „întemeieze o familie“, Miles zice că-i sparge capul. Te iubeşte cu adevărat, Andy, ştii bine.

— Da, ştiu. Trebuie doar să-mi repet treaba asta de mai multe ori, răspunse Andy, tuşi şi îşi tamponă ochii cu o batistă. Da, o să publicăm poze de la nunta mea în revista din februarie, adăugă ea repede, ca să nu se răzgândească.

— Serios? făcu Emily, iar uşurarea de pe chipul ei era aproape hazlie.

— Serios. Pozele chiar sunt minunate. Nu văd nici un motiv să le irosim.

Emily dădu din cap şi se grăbi să iasă din biroul lui Andy, de bună seamă pentru ca nici una dintre ele să nu apuce să zică ceva care să strice treaba.

Când Andy ajunse aproape de blocul unde locuia, se simţea nu foarte calmă, dar măcar ceva mai liniştită decât înainte. O dată pe săptămână, Max juca într-o ligă de baschet de amatori, dar Andy ştia că plănuise să lipsească astăzi ca să vină acasă şi să aibă grijă de ea. Dacă pleca de la birou la ora obişnuită, va ajunge acasă în următoarele treizeci de minute.

Ce putea să facă? Să accepte faptul că soţul ei o minţise total cu privire la întâlnirea cu prima lui iubire? Avea suficientă experienţă ca să ştie că unde e fum e şi foc, nu-i aşa? Iar dacă neglijase să pomenească de întrevederea cu Katherine, se întâmplase mai mult acolo, nu? Şi dacă se întâmplase mai mult, ce-i rămânea de făcut? *Să-l părăsească?* Barbarei i-ar plăcea grozav să audă una ca asta – Andy şi-ar lua tălpăşiţa în mai puţin de două săptămâni. Un bărbat în costum se opri locului pe stradă şi se întoarse spre ea. Cumva rostise vorbele cu voce tare? Era pe punctul de a-şi pierde minţile?

Andy îşi aruncă geanta Louis Vuitton cea enormă – o namilă de taşcă despre care se zicea că poate să care două sute de kile fără să i se rupă vreo curea – pe băncuţa de pe coridor şi îşi scoase pantofii. Se uită la ceas. Îi rămâneau vreo douăzeci şi cinci de minute. Îi trebuiră vreo opt să găsească o felie de pâine integrală, să o ungă cu unt de arahide, să scoată o doză de cola dietetică din frigider şi să le dea pe toate pe gât. Cum să înceapă discuţia? *Max, te iubesc, dar cred că ar trebui să ne gândim câteva zile la relaţia noastră*. Fraza suna ca o replică dintr-un film de duzină. Trase adânc aer în piept. Când va veni vremea, o să spună ce o să-i vină pe limbă.

Ecranul celularului se lumină şi pe el îşi făcu apariţia un SMS.

Ajung acasă în zece minute. Ai nevoie de ceva?

Nu, mulţumesc. Ne vedem atunci.

Îi trecu prin minte să sune pe cineva, pe oricine, ca timpul să treacă mai repede, dar ce putea să spună? *Bună, Lily. Te-ai distrat bine la nuntă? Ai avut o călătorie plăcută înapoi cu avionul? Minunat. Da, eu tocmai aştept să se întoarcă Max acasă ca să-i spun că vreau să ne despărţim pentru câteva zile ca să ne gândim la relaţia dintre noi. Şi asta la ceva mai mult de o săptămână după nuntă!* Se apucă să-şi roadă unghiile şi se uită la ora indicată pe ecranul celularului. Când telefonul sună pe neaşteptate, mai-mai că sări ca arsă. Era un număr ascuns, dar renunţase de mult să mai evite numerele necunoscute.

— Alo? rosti ea în receptor şi constată cu surprindere că vocea îi tremură.

— Cu Andrea Sachs, vă rog.

— La telefon. Cu cine vorbesc?

— A, bună, Andrea. Sunt Kevin, de la cabinetul doctorului Palmer. Sun ca să-ţi spun rezultatele unor analize. Ai câteva minute?

O, da, am o grămadă de minute, se gândi ea. *Replica „Vreau să ne despărţim câteva zile“ merge perfect*

combinată cu vreo dezgustătoare suferinţă genitală. Am toate minutele de care e nevoie.

— Da, am timp, mulţumesc.

— Aşa, să vedem… Analizele au ieşit negativ la streptococi, dar cred că asta era de aşteptat. La capitolul boli cu transmitere sexuală, veştile sunt bune. Negativ la chlamydia, gonoree, hepatită, herpes, SIDA, HPV, sifilis şi vaginită bacterială.

Andy aşteptă cu nerăbdare ca el să vorbească mai departe, dar urmă o tăcere stingheră.

— Foarte bine, zise ea şi se întrebă de ce asiaticul se poartă aşa de ciudat. Aşadar, la toate analizele rezultatul e negativ?

Domnul Kevin tuşi uşor.

— Păi, n-au ieşit negativ chiar la *toate*…

Andy îşi stoarse creierii să găsească ce lipsea de pe listă. *A pomenit de SIDA, nu? Şi de herpes?* Oare apăruse ceva nou, vreo boală modernă de care nici n-auzise încă? Iar el şovăia să-i spună din cauză că Andy era pe moarte? O să-l ia şi pe Max cu ea, îşi jură în sinea ei…

— Nivelul tău de gonadotropină corionică e destul de ridicat, Andrea. Felicitări! Eşti însărcinată.

Undeva în adâncurile minţii, Andy ghici încotro bate el cu anunţul acela încă de pe la cuvântul „felicitări“, dar se simţea incapabilă să prelucreze informaţia. Era ca şi cum cineva ar fi aşternut o pânză neagră peste lentila vieţii ei. Totul era negru-tuci. Era conştientă şi respira, dar incapabilă să simtă sau să vadă ceva. Avea întrebări de pus, atât de multe întrebări, dar, mai presus de toate, era şocată şi buimacă. Însărcinată? Nu putea să fie adevărat. Nu avea cum să fie. Trebuie să fi fost o greşeală. Dar o voce micuţă îi şopti de undeva la ureche: *Ai bănuit de la bun început. Greţurile, ciclul neregulat, durerile, mişcările îngreunate şi slăbiciunea generală. Ai ştiut, Andy, dar n-ai putut să recunoşti nici faţă de tine însăţi.*

Lătratul ascuţit al lui Stanley o readuse la realitate. Câinele nu lătra decât atunci când cineva deschidea uşa de la intrare, ceea ce însemna că Max ajunsese acasă.

— Andrea? Eşti acolo?

Preţ de o clipă, Andy nu-şi dădu seama dacă domnul Kevin sau Max pusese întrebarea.

— Da, da, sunt aici, zise ea în telefon. Mulţumesc pentru informaţie.

— Ai deja un medic ginecolog sau vrei să-ţi recomandăm pe cineva? Fără o ecografie, nu-mi dau seama cât de avansată e sarcina, dar din analize reiese că nu e

tocmai la începuturi. Cred că ar fi indicat să te programezi cât mai curând.

— Andy? Eşti acasă? întrebă Max din hol şi uşa de la intrare se trânti în urma lui.

Stanley se apucă să latre cu furie.

— Mulţumesc, domnule Kevin. Mă descurc, minţi ea – şi simţea că o face pentru a mia oară în ziua aceea.

Sarcina nu era tocmai la începuturi. Asta ce mai însemna?

— Bună, şopti Max, veni în spatele ei şi o sărută pe gât. Cu cine vorbeşti?

Andy acoperi receptorul cu palma.

— Cu nimeni.

— Andrea? Te mai pot ajuta cu ceva? se auzi vocea din telefon.

— De aceea m-am simţit rău în ultima vreme? vru ea să ştie.

Domnul Kevin îşi drese vocea.

— Da, sarcina cu siguranţă explică starea de vomă şi de oboseală. Doctorul Palmer e de părere că celelalte simptome – durerea de gât, febra şi durerile musculare – se datorează unui virus. Sau poate stresului. O să te simţi mai bine cât de curând.

— Da, sunt sigură c-o să mă simt minunat în curând. Mulţumesc de telefon.

Apăsă tasta prin care se punea capăt convorbirii, trase adânc aer în piept şi încercă să-şi domolească bătăile năvalnice ale inimii.

— Totul în regulă? se interesă Max.

Apoi deschise uşa frigiderului, scoase de acolo un Gatorade[2] verde şi dădu pe gât jumătate din conţinutul sticlei în vreo trei secunde.

Andy nu răspunse. Nu era prea sigură că vocea îi mai funcţiona.

Max se şterse la gură şi îi aruncă o privire spăsită.

— Îmi pare rău că am întârziat. Ştiu că trebuie să stăm de vorbă astă-seară. Care e situaţia? Te-a sunat doctorul? Vino încoace. Stai lângă mine.

Andy îl lăsă să o conducă la canapea, iar ea se pomeni calculând mental distanţa dintre sufragerie şi baia de serviciu, în caz că i se face rău şi trebuie să vomite. Max se apucă să o mângâie pe păr, iar lui Andy îi lipsea energia necesară să-l facă să înceteze.

— Hai să vorbim, scumpa mea. Ştiu că săptămâna asta a fost foarte lungă pentru tine, ai fost obosită din cauza nunţii

şi pentru că nu te-ai simţit bine şi… toată tevatura asta cu Katherine. Şi trebuie neapărat să te lămuresc, pentru că am impresia că azi-dimineaţă nu m-am exprimat destul de limpede. Nu s-a întâmplat nimic. Nimic. M-am gândit mult şi vreau să-ţi spun că fac orice – *orice* pe lume – să depăşim împreună criza asta şi să te ajut să te simţi mai bine.

Andy încercă să vorbească şi nu reuşi. Un copil. Copilul ei şi al lui Max. O nouă generaţie Harrison. Se întrebă dacă Barbara avea să-şi respingă şi nepotul.

— Ce se petrece în căpşorul ăsta al tău? Ce ţi-a zis doctorul? Iei antibiotice? Să mă duc să cumpăr nişte medicamente? Ai vreo reţetă? Spune-mi ce se petrece cu tine.

Andy nu-şi dădu seama de unde găsi energia necesară, dar, înainte să îi vină ceva în minte, se sili să zâmbească. *Însărcinată. Însărcinată. Însărcinată.* Cuvântul îi reverbera încontinuu în minte şi abia se putea stăpâni să nu-l strige cât o ţinea gura. Ce mult dorea să-i spună lui Max! Dar nu, avea nevoie de timp să se gândească.

Se aplecă spre Max, îl bătu uşurel pe mână şi-i zise:

— Hai să vorbim altă dată, bine? Încă nu mă simt grozav. Mă duc să mă întind puţin în pat, da?

Şi, înainte ca el să apuce să scoată o vorbă, Andy ieşi pe uşă.

1. Rhode Island School of Design.

2. Marcă de băutură sportivă, considerată superioară apei în ceea ce priveşte rehidratarea şi influenţa asupra performanţei.

Capitolul 8

Nimic de la David's Bridal[1], nici un fir de floarea-miresei, nici un pantof pe care apoi poţi să-l vopseşti

Trecuse o săptămână de când domnul Kevin sunase să-i dea vestea care îi schimbase viaţa, iar Andy încă nu suflase nimănui o vorbă. Nici lui Emily, nici lui Lily, mamei sau surorii ei şi, evident, nici lui Max. Avea nevoie de un pic de timp să se gândească, nu de o avalanşă de sfaturi şi păreri şi în nici un caz de felicitări şi chicoteli de încântare care ar năvăli cu siguranţă cu grămada. Pe de o parte, era covârşită de emoţie. Un copil! Andy nu fusese niciodată una dintre fetiţele în stare de la vârsta de zece ani să înşire pe nerăsuflate toate amănuntele nunţii visurilor ei, începând cu materialul rochiei până la nuanţa florilor purtate de domnişoarele de onoare, dar dintotdeauna îşi închipuise că va deveni mamă la un moment dat. Când era foarte tânără, se gândise că va avea doi copii înainte de vârsta de treizeci de ani, un băiat şi o fată (băiatul mai întâi, fireşte). Ceva mai încolo a început să înţeleagă că a avea doi copii – la naiba, chiar şi *unul singur* – înainte de treizeci de ani nu era chiar aşa cum socotise până atunci. Aşa că Andy făcu unele schimbări la plan. Pe când se apropia de treizeci de ani, după un timp considerabil petrecut cu gândul la chestiunea asta, ajunse la concluzia că doi, poate trei copii, făcuţi la un moment dat între treizeci şi patruzeci de ani, ar fi ideal să aibă. Mai întâi doi – un băiat, apoi o fată – la vreo doi ani unul de altul, pentru a fi sigură că vor fi prieteni apropiaţi în cursul vieţii lor, în pofida faptului că erau de sex diferit. Al treilea copil, o fată, va veni trei ani mai târziu, destul cât Andy să-şi tragă sufletul, dar nu prea mult, aşa fel ca Andy să nu fie prea bătrână, iar fetiţa să se înţeleagă bine cu sora mai mare şi să fie lumina ochilor fratelui ei.

Ceea ce nu preconizase, evident, era un mic fapt din cauza căruia vestea primită acum nu era sută la sută fantastică (în afară de amănuntul sâcâitor că fusese gravidă la propria ei nuntă şi oricine trecuse măcar printr-o grădiniţă putea să facă nişte socoteli fără prea multă greutate): mai precis, că nu era convinsă că putea avea încredere în tatăl copilului ei, că bunica sus-numitului copil n-o putea suferi şi

că aflase că e însărcinată înainte cu vreo treizeci de secunde de a sugera o despărţire de soţul ei. Asta da schimbare de planuri! Toate argumentele logice care o asigurau că ar trebui să-l părăsească dacă o înşelase cu Katherine – în fond, nu îi lega decât un document legal, n-aveau copii ale căror vieţi să fie distruse de un divorţ – dispăruseră cât ai clipi datorită unei simple mostre de pipi şi unui telefon de la un asistent medical.

Cineva stinse lumina, iar mama lui Andy îşi făcu apariţia din bucătărie cu un tort sclipind pe deasupra de lumânări aprinse. Începură cu toţii să cânte.

— Era neapărat necesar să pui toate cele patruzeci şi două de lumânări, nu-i aşa, mamă? făcu Jill.

— Patruzeci şi trei. Una în plus, să-ţi aducă noroc, răspunse doamna Sachs.

Băieţii şi Kyle încheiară cu succes interpretarea stridentă a bine-cunoscutului „La mulţi ani“, apoi stăruiră ca Jill să-şi pună o dorinţă.

— Dorinţa mea e să-l sterilizeze careva pe bărbatu-meu, bombăni Jill pe sub mustaţă în vreme ce se apleca deasupra tortului.

Andy aproape că pufni în cana de cafea. Cele două surori o dădură pe râs.

— Ce ai zis, mami?

— Îmi doresc sănătate şi fericire pentru copiii mei, soţul, sora şi mama mea, zise Jill şi suflă în lumânări.

— Te simţi bine? o întrebă Kyle pe Andy, atingând-o uşurel cu cotul.

Cumnatul ei îi oferi o felie de tort pe o farfurie de hârtie, dar Jonah o înhăţă înainte ca Andy să apuce măcar să întindă mâna după ea.

— Jonah! Dă-i tortul imediat mătuşii tale. Ştii regula – doamnele mai întâi!

Jonah ridică privirea, cu furculiţa coborâtă ameninţător spre glazură şi cu un aer deznădăjduit. Andy izbucni în râs.

— Lasă-l în pace, o să iau felia următoare.

Furculiţa lui Jonah se înfipse imediat în tort. Se apucă să mestece o felie enormă şi îi aruncă lui Andy un zâmbet recunoscător, pictat cu ciocolată.

Kyle îi oferi o altă felie, care izbuti să ajungă în mâna ei înainte de a fi interceptată, apoi o privi în ochi.

— Serios acum, Andy, te simţi bine? Arăţi un pic… obosită.

„Obosită“. În traducere liberă: „Arăţi ca naiba şi nu-mi dau seama de ce“. Da, de bună seamă că era obosită. Dintr-o mie de motive diferite.

Se sili să surâdă.

— Am cam mult de muncă la birou, a mai fost nunta şi toate cele. Nu prea mă simt pregătită pentru o călătorie de serviciu. Dar cel puţin plec la Anguilla.

Kyle o privi întrebător.

— Harper Hallow şi Mack. Se căsătoresc la Viceroy în Anguilla weekendul ăsta şi vor apărea în revistă. Se pare că el ar fi vrut ca nunta să aibă loc pe nu ştiu ce scenă în Fresno – am impresia că acolo s-au cunoscut pe când erau în turneu –, dar ea l-a convins să renunţe la idee. Din fericire.

— Ăsta da job. Întreg Universul ar da orice să vadă nunta asta, iar tu *vei fi acolo*, comentă el.

— Incredibil, nu? Are cel mai bun job din lume, adăugă Jill şi tamponă cu şerveţelul ceva gros şi scârbos lăsat probabil de unul dintre copii pe umărul ei.

Deşi Andy devenea şi acum nervoasă când cineva îi spunea că are „cel mai bun job din lume", până şi ea se vedea nevoită să recunoască – era fără doar şi poate ceva de excepţie. Îi plăcea nespus ideea că făcea ceva pornind de la zero, că lua idei şi poze izolate şi le transforma într-o revistă cu cap şi coadă. Era extraordinar de plăcut să găseşti soluţii azi şi să scrii mâine, după care să petreci alte câteva zile cu editarea articolelor, urmate de o săptămână de planificare a revistei. Iar variaţiile o stimulau mereu, ca să nu mai vorbim de veşnicele obstacole care se cereau trecute. Şi, mai presus de orice, îi plăcea ideea că nu are şef.

Când Emily propusese pentru prima dată ca ele două să-şi fondeze împreună propria revistă de nunţi, Andy refuzase categoric. Fetele plecaseră la spa în cea de-a doua vacanţă anuală. Andy venise cu ideea să pornească tradiţia cu pricina, când îşi dăduse seama că se zgârcise tot anul la cheltuieli, făcând economii pentru vacanţă, dar nu avea cu cine să se ducă. În pofida mariajului recent şi (credea Andy) impulsiv al lui Emily cu Miles, un producător de televiziune cu cinci ani mai mare decât ea şi care tocmai dăduse lovitura cu un serial de un succes neaşteptat, Emily se declarase de acord să-şi lase acasă proaspătul soţ pentru patru zile de tratamente spa, soare şi nisip alături de Andy. Discuţia avu loc pe când fetele se aflau în cea mai caldă cadă de baie din cele trei disponibile la hotelul Mandarin Oriental de pe Mayan Riviera. Goale puşcă. Tocmai ieşiseră de la un masaj cu pietre calde din camera cu vedere la ocean, rezervată de obicei tinerelor cupluri, şi se duseseră în salonul de relaxare pentru femei, unde Emily aruncase prosopul pe un şezlong şi făcuse un mic dans de încântare înainte de a sorbi din ceaiul ei de ghimbir şi de a ciuguli o caisă deshidratată, după care se scufundă

încet, voluptuos, în cada cu apă fierbinte şi aburindă. Andy abia se abţinu să se uite cu invidie la proporţiile ideale ale trupului lui Emily, la sânii ei perfecţi, la pulpele lungi şi fesele rotunjite, fără un gram de celulită. Andy era slăbănoagă şi ea, ce-i drept, dar trupul ei nu avea aspectul seducător al lui Emily – ea era toată numai linii drepte şi unghiuri. Se întrebă de ce naiba era atât de timidă şi jenată în faţa celei mai bune prietene a ei, dar nu putu să-şi lepede prosopul decât la marginea căzii, în care se scufundă în fix trei secunde. Pe când Emily sporovăia bine dispusă, Andy avu grijă să-şi ţină umerii bine ascunşi sub bulbucii aburinzi, simţindu-se expusă cu toate că era acoperită în întregime.

— Cum adică „nu“? Nici nu mi-ai auzit toată ideea, scânci Emily în felul acela prefăcut bosumflat din care Andy îşi dădu seama că nu e de fapt supărată.

— Nu trebuie să aud toată ideea. Mi s-a luat de ce e tipărit. Şi la fel gândeşte şi restul lumii. Crezi sau nu, dar mie chiar îmi *place* jobul meu.

La vremea aceea, Andy avea o şefă zdravănă la minte, scria articole pentru *Şi au trăit fericiţi…* şi tocmai îi venise o idee pentru un roman pe care voia să-l scrie. Cu blogul acela şi cu orele flexibile de lucru, era sigură că va putea să scrie săptămânal destul cât să-şi permită un agent. Era pe cale să-şi croiască drum spre… ei bine, spre o viaţă cu strictul necesar, dar era şi asta ceva.

— Da, dar e doar un *job*! Eu vorbesc aici de o *carieră*. De antreprenoriat. O s-o lansăm împreună şi o să fie copilul nostru. Nu-mi spune că nu eşti pregătită pentru ceva mai mult decât cele mai bune zece coafuri pentru mirese! *Şi au trăit fericiţi…* e un site drăgălaş cu câte ceva interesant pe ici, pe colo şi cu umplutură răsuflată în rest. Ştim amândouă că aşa e.

— Mulţumesc frumos.

Emily plesni apa cu o mână.

— O, Andy, nu mai fi atât de sensibilă. Ţi se cere prea puţin acolo. Eşti prea talentată pentru ce faci acum. Vreau să scrii articole de fond pentru o revistă de succes, să colaborezi cu fotografi brilianţi care să execute viziunea ta, să delegi pe alţii să scrie plecând de la idei ale tale, să le revizuieşti articolele, să le fii tuturor mentor şi îndrumător. O să călătoreşti în locuri îndepărtate, o să iei interviuri unor celebrităţi şi bineînţeles că vom accepta fonduri, gratuităţi şi rabaturi pentru că nu vom pretinde nici de departe c-am fi imparţiale. Nu-i aşa c-o să fie *nemaipomenit* de distractiv?

Andy îşi împinse bărbia înainte.

— Nu se ştie.

— Poţi s-o mai spui o dată. O să fie de neînchipuit. Eu o să mă ocup de treburile oficiale ale revistei, toate chestiile care ţie nu-ţi plac. O să dau petreceri, o să caut firmele interesate de reclamă şi o să mă ocup de tot ce înseamnă angajări şi concedieri. O să găsesc spaţiu pentru birou şi o să cumpăr echipamentul şi materialele care ne trebuie. O să găsim nişte oameni extraordinari care să supravegheze lucrurile pentru ca noi să ne concentrăm să redactăm cea mai şic revistă pentru nunţi din toată ţara. A, da, am pomenit cumva c-o să avem şi asigurare de sănătate? Şi un salariu suficient de mare ca să ne permitem să cinăm în oraş din banii noştri? Poţi să-ţi închipui aşa ceva?

Andy simţi cum se destinde în cada cu apă fierbinte, unde muşchii încordaţi ai umerilor începură în sfârşit să se deznoade. Recunoştea în sinea ei că *putea* să-şi închipuie. La drept vorbind, totul părea al naibii de senzaţional. Dar nu putea să nu se întrebe cum vor fi ele două în stare să lanseze şi să redacteze o revistă periodică de-adevăratelea. Nu aveau la activ decât câţiva ani de lucru ca amărâte asistente de redacţie, la care se adăugau alţi câţiva ani de scris la un blog modest. Şi cum va fi revista lor mai bună decât zecile de alte asemenea publicaţii spumoase care înfăţişau voaluri mătăsoase şi rochii mulate? Şi cum anume puteau ele să finanţeze toate astea la început? Birou în Manhattan? În garsoniera lui Andy abia dacă intra o masă de bucătărie care îndeplinea în acelaşi timp şi rolul de birou de scris şi, deşi apartamentul duplex unde locuiau Emily şi Miles era ceva mai mare şi mai stilat, abia dacă ar fi avut loc în el pentru un şifonier în plus, în nici un caz pentru un întreg *departament artistic*. Ideea suna minunat, dar putea fi ea pusă în practică?

Emily îşi dădu fericită capul pe spate pentru a-şi uda părul adunat elegant în coc.

— Andy, logica asta prea multă îţi face rău. Se duce naibii partea frumoasă, zău aşa. Lasă totul în seama mea – ştiu eu ce am de făcut.

— Ei da, ăsta chiar că e un plan de afaceri teribil. Când facem cerere la bancă pentru împrumut şi ne întreabă la ce ne trebuie, le spun pur şi simplu că ştie Emily ce are de făcut.

— Chiar ştiu! Miles are o duzină de prieteni, poate chiar mai mulţi, bancheri din New York sau cu legături la Hollywood, care caută să investească permanent în genul ăsta de lucruri. Le place la nebunie să bage bani în afaceri ingenioase în stadii incipiente, mai ales când au de-a face cu mass-media sau cu o publicaţie. Nu se pot stăpâni – pentru ei, toate astea se leagă de sex, fotomodele şi glamour. Iar nouă o să ne convină să încurajăm astfel de iluzii. Pentru că, aşa cum

o văd eu, revista noastră va fi diferită de toate fiţuicile de nimic de pe piaţă.

Andy se căznea să proceseze informaţia despre duzina de investitori care ardeau de nerăbdare să arunce cu bani în dreapta şi-n stânga, dar chestia cum că revista lor se va distinge net de celelalte aducea şi mai mult a ficţiune.

— Serios? Pentru că eu, una, cunosc binişor lumea publicaţiilor de nunţi şi crede-mă că nu e uşor să găseşti mereu materiale noi. Nu prea se schimbă multe de la un an la altul.

— Nu contează! ripostă ea.

Bolboroseala apei încetă treptat. Emily ieşi din cadă, cu pielea perfectă şiroind. Se aşeză pe banchetă în faţa lui Andy şi sorbi din ceai.

— Revista noastră va fi stilată în cel mai înalt grad. Aristocratică. Versiunea luxoasă a ideii de nuntă. Expresii gen „vânzare cu reducere“ nu vor apărea niciodată în paginile publicaţiei noastre. Nici „lună de miere pentru buzunarul tuturor“ sau „metode ingenioase de a economisi“ ori „buchete minunate la preţ redus“. Nu vom publica articole despre rentabilitate şi… nimic ieftin. Nu va fi nimic de la David's Bridal, nici un fir de floarea-miresei, nici un pantof pe care apoi poţi să-l vopseşti.

— Îţi dai seama, sper, că suntem în mijlocul unei recesiuni mondiale.

— Tocmai de aceea cititorii noştri vor dori ceva care să-i inspire! Tu ai impresia că nouăzeci şi nouă la sută din cei care citesc *Runway* îşi pot permite măcar o pereche de ciorapi pe care o văd acolo? Bineînţeles că nu.

În pofida simţului ei practic, Andy simţi că începe să se entuziasmeze.

— Într-adevăr, răspunse ea. *Runway* nu e un catalog de produse – e inspiraţie. Pentru femeile deştepte şi stilate care nu-şi pot permite să se îmbrace la comandă, prezintă idei pe care le pot folosi când se duc la cumpărături pe care *pot* să şi le permită. E foarte posibil ca femeile care găsesc inspiraţie în aspectul extravagant al hainelor din *Runway* să se inspire şi din nunţile extravagante din *The Plunge*.

Emily se lumină la faţă.

— *The Plunge*?

— Nu-ţi place cum sună? *Plunge*, adică să te avânţi în necunoscut, dar poate să însemne şi decolteu adânc… e un nume simplu, dramatic şi deloc forţat. E perfect.

— Îmi place. La nebunie. *The Plunge*. Eşti un geniu, aşa o să numim revista noastră!

Emily se ridică şi se apucă să ţopăie de încântare, goală puşcă.

— Ştiam eu că o să prinzi ideea. Ce-ar fi să începi să te gândeşti unde să-i facem lansarea? Poate la Sydney? Sau Maui? Ce zici de Provence? Ori Buenos Aires. Crede-mă, o să fie senzaţional.

Emily, nebuna, impulsiva de Emily avusese dreptate. Fireşte, pe parcurs se iviseră destule obstacole şi dificultăţi (biroul-mansardă, care n-a fost gata decât la vreo şase luni după data la care firma constructoare le promisese că va fi gata; probleme mai mari decât anticipaseră în a găsi o tipografie; răsfoitul a nu mai puţin de *două mii cinci sute* de CV-uri primite după ce publicaseră opt poziţii pentru angajare), dar, în cea mai mare parte, treburile dintre planificare şi executare decurseseră relativ bine, mulţumită aproape în totalitate credinţei oarbe şi ambiţiei lui Emily şi prietenilor bine plasaţi şi burduşiţi cu bani ai lui Miles – cu Max în calitate de finanţator principal, deţinând 18,3% din capitalul firmei. Un grup de alţi cinci finanţatori deţineau împreună 15 procente, ceea ce însemna că Andy şi Emily deţineau câte o treime de căciulă. Ele erau acţionarele principale, cu 66,6% împreună, aşa încât voturile lor puteau decide orice; indiferent de cum votau ceilalţi, ele aveau ultimul cuvânt în toate chestiunile importante ce priveau revista.

The Plunge era gândită cu o tentă clară de rafinament şi aristocraţie: rochii unicat; bijuterii din diamante, demne de a fi lăsate moştenire generaţiei următoare; idei despre cum să alegi cele mai elegante servicii de chelneri, cele mai frumoase insule particulare de închiriat pentru luna de miere, cele mai inspirate liste de cadouri. La început, revista fusese destul de modestă, cu apariţie trimestrială şi cu doar vreo patruzeci de pagini, dar doi ani mai târziu Andy şi Emily publicau de şapte ori pe an (o dată la două luni, plus o ediţie specială în luna iunie) şi aveau mai multe abonamente şi vânzări la stand decât anticipaseră iniţial.

După cum preconizase Emily, nu mulţi cititori ai revistei lor îşi puteau permite stilul de viaţă descris în *The Plunge*, dar aveau destul simţ practic şi bun gust în materie de lux, încât să fie în stare să folosească fotografiile superbe şi articolele cu descrieri amănunţite ca inspiraţie pentru propria lor nuntă. Primele câteva luni din existenţa revistei nu fuseseră cine ştie ce senzaţionale. Conţineau articole despre cele câteva nunţi elegante şi sexy la care avuseseră acces: una dintre colegele lui Emily de la *Bazaar* se măritase la un club de iahturi cu un investitor foarte bogat; o prietenă din

colegiu cu Emily, al cărei logodnic regizase vreo duzină de filmuleţe de succes; doctoriţa dermatolog a lui Emily, celebritate care acceptase să-i apară nunta în revista lor cu condiţia ca paginile ei să pomenească denumirea exactă a produsului injectabil folosit de cabinetul său la tratamentele de întinerire. Mirii şi miresele nu erau faimoşi, ce-i drept, dar nu se precupeţise nici o cheltuială la nunţile astea, iar fotografiile făcute au conferit revistei un prestigiu pe care nu l-ar fi obţinut doar cu simple articole despre liste de cadouri de nuntă şi verighete.

În mod cu totul ironic, Andy făcuse rost de cuplul care scosese *The Plunge* din semiobscuritate, transformând-o într-o curiozitate naţională. Max fusese invitat la nunta unei prietene pe care o cunoştea din copilărie, o fată foarte frumoasă, fiică a unui miliardar din Venezuela, care se mărita cu un „afacerist“ mexican, pasămite. Un singur telefon de la Max, alături de promisiunea că mireasa va avea ultimul cuvânt asupra a ce fotografii vor fi publicate fuseseră de ajuns ca nunta lor să-şi facă loc în *The Plunge*. Numărul respectiv, cu poze senzaţionale din zona Monterrey şi cu femei voluptuoase din America Latină, îngropate în bijuterii sclipitoare, se bucurase de atenţia tuturor site-urilor de bârfe şi de divertisment, ca să nu mai vorbim de o apariţie la emisiunea *60 minutes* într-o poveste despre FBI, „afaceristul“ mexican şi arsenalul de armament automat al echipei lui de paznici care făcea ca întreg Ministerul Apărării Naţionale să pară sărăcăcios aprovizionat.

Din momentul acela fusese uşor să facă rost de nunţi pentru publicat. Şi Andy, şi Emily aveau încă lista de contacte de la *Runway* şi nu se sfiau să se folosească de ea. Stabiliseră un fel de rutină cu o coregrafie bine gândită, ca un balet. Ambele fete cotrobăiau pe Internet şi prin revistele de bârfe în căutarea oricărui zvon cât de îndepărtat al unei posibile logodne, aşteptau câteva săptămâni să se domolească zarva, apoi sunau direct vedeta cu pricina sau agentul acesteia – în funcţie de cât de mare era simpatia vedetei faţă de *Runway* sau Miranda. În acest moment, numele Mirandei era pomenit fără urmă de jenă, se preciza că ele două lucraseră pentru ea *ani întregi* (nu era o minciună) şi se explica (fără lux de amănunte) cum că ele îşi „extinseseră“ sfera de activitate, care includea acum o revistă somptuoasă. După convorbirea telefonică, trimiteau prin FedEx un exemplar din revista cu nunta aceea mexicană, aşteptau apoi exact o săptămână şi dădeau încă un telefon. Până la momentul de faţă, şapte din cele opt celebrităţi pe care le contactaseră acceptaseră să le apară nunta în *The Plunge*,

câtă vreme aveau libertatea să vândă poze şi la ziare săptămânale. Andy şi Emily nu protestau niciodată când li se cerea acest lucru pentru că fotografiile pe care le făcea revista lor, împreună cu articolele bine scrise de Andy, plasau oricum *The Plunge* cu mult deasupra fiţuicilor de duzină care se vindeau la aprozare. La asta se adăuga faptul că după fiecare număr în care apărea vreo vedetă, actriţă de renume, fotomodel, muzician sau alt soi de celebritate, le era mult mai uşor să o convingă pe următoarea să-şi dea acordul, fără să mai fie nevoie să se folosească de prea multe aluzii la *Runway*. Formula aceasta funcţionase excelent ani de zile, iar fetele îi dădeau înainte. Nunţile celebrităţilor de tot felul deveniseră nu numai elementul de bază al revistei lor, dar şi caracteristica definitorie, lucrul care se vindea cel mai bine.

Câteodată îi venea greu să creadă ce se petrece. Chiar şi acum, când răsfoia revista publicată nu de mult, în noiembrie, cu Drew Barrymore şi Will Kopelman pe copertă, tot i se părea de neînţeles că revista exista numai datorită viziunii avute de Emily cu câţiva ani în urmă şi a soluţiilor, ideilor şi greşelilor pe care le făcuseră amândouă de atunci încoace. Andy pornise la drum cam şovăind, ce-i drept, dar acum revista asta era iubirea vieţii ei, copilul ei. Construiseră din temelii ceva de care puteau fi mândre şi în fiecare zi Andy îi era recunoscătoare lui Emily – pentru revistă şi pentru fericita ei urmare, faptul că îl cunoscuse în acest fel pe Max.

— Crezi că Madonna va fi şi ea acolo? o întrebă mama ei şi li se alătură lui Andy, Kyle şi Jill, cu farfuria de tort în mână. Dacă ţin bine minte, ea şi Harper frecventează aceleaşi medii cabalistice sau aşa ceva.

Jill şi Andy se întoarseră şi se holbară la mama lor.

— Ce? N-am voie să răsfoiesc *People* în sala de aşteptare la dentist? făcu ea şi luă în furculiţă o bucăţică de tort.

De când divorţase, mama lui Andy devenise foarte atentă la ce şi cât mănâncă.

— Exact asta m-am întrebat şi eu, răspunse Andy. Nu cred că va fi acolo pentru că a plecat prin Pacificul de sud cu ceva treburi. Dar agentul ei a confirmat că Demi va fi prezentă. Nu mai e chiar aşa de vioaie de când s-a despărţit de Ashton, dar nu e mai puţin interesantă.

— Eu, una, aş vrea să mi se confirme că nimic din trupul lui Demi Moore nu e de-adevăratelea, zise doamna Sachs. M-ar face să mă simt ceva mai bine.

— Şi pe mine la fel, adăugă Andy şi îşi îndesă în gură ultima bucată de tort.

Abia se putuse abţine să bage mâna în tort ca un copil mic şi să-l înghită dintr-odată. Prefera de departe să-i fie rău decât foame.

— Gata, trupă, distracţia s-a terminat. Jake şi Jonah, haideţi vă rog cu farfuriile la bucătărie şi daţi câte un pupic de noapte bună la toată lumea. Tati o să dea drumul la apă în cadă şi o să vă facă băiţă la amândoi, în timp ce eu îi dau biberonul lui Jared, anunţă Jill cu o privire semnificativă aruncată în direcţia lui Kyle. Pe urmă, fiindcă e ziua mea şi am voie să fac ce vreau, o să mă duc direct la culcare, iar tati o să vă ajute cu orice mai apare în timpul nopţii, bine, dragii mei?

Îl luă pe Jared în braţe şi îl sărută pe obrăjor. Bebeluşul întinse o mânuţă spre faţa ei.

— Pentru orice vise rele, „mi-e sete“, „mi-e frig“, „ia-mă în braţe“, îl treziţi pe tati noaptea asta, bine, puişori?

Cei doi băieţi mai mari dădură solemn din cap, iar bebeluşul chiui şi bătu din pălmuţe.

Jill şi Kyle îşi luară cei trei băieţaşi, îi mulţumiră mamei lui Andy pentru tort, sărutară pe toată lumea de noapte bună, apoi se făcură nevăzuţi la etaj. O clipă mai târziu, Andy auzi cum începe să curgă apa în cadă.

Doamna Sachs se duse în bucătărie, dar se întoarse imediat cu două căni de ceai English Breakfast decofeinizat, care scoteau încă aburi. Amestecase deja în ele lapte şi zaharină, şi îi întinse lui Andy una dintre căni.

— L-am auzit pe Kyle mai devreme, te întreba dacă totul e în ordine…

Mama lui Andy se concentră asupra pliculeţului de ceai, al cărui șnur îl înfăşura încet în jurul linguriţei.

Andy deschise gura să spună ceva, dar o închise iute la loc. Nu era una dintre fetele care la facultate suna acasă de trei ori pe zi ca să povestească părinţilor amănuntele relaţiilor ei romantice, dar îi era mai greu decât ar fi crezut – aproape imposibil – să nu-i spună propriei mame că va avea un copil. Ştia că ar trebui să-i spună, *voia* să-i spună. I se părea absolut anormal că în afară de doctor şi de laboranţi, ea şi domnul Kevin erau singurii la curent cu faptul că era însărcinată şi, cu toate astea, nu reuşea să rostească vorbele. Nu îi venea să creadă şi, cu toate îndoielile în ce-l privea pe Max, cu siguranţă era nepotrivit să dezvăluie situaţia altcuiva, fie şi mamei ei, înainte să-i spună lui.

— Totul e în ordine, zise ea fără să-şi privească mama în ochi. Sunt obosită doar.

Doamna Sachs dădu afirmativ din cap, dar ştia clar că Andy ascunde ceva.

— La ce oră ai avion mâine?

— La unsprezece, de la aeroportul JFK. Vine o maşină să mă ia de aici la şapte.

— Ei bine, o să ai parte de două zile undeva la căldură. Ştiu că nu apuci să te odihneşti cine ştie ce când asişti la o nuntă pentru revistă, dar poate o să găseşti o oră-două să stai la soare.

— Sper.

Andy cântări o clipă dacă să-i spună mamei despre telefonul primit de la Elias-Clark, dar ştia că asta ar declanşa o discuţie lungă. Prefera să se odihnească decât să-şi dea prilejul unei nopţi de coşmaruri cu Miranda.

— Ce mai face Max? Nu s-a supărat că pleci aşa de curând după nuntă?

Andy înălţă din umeri.

— E bine. Duminică se duce împreună cu băieţii la meciul cu Jets[2], aşa că probabil nici n-o să bage de seamă că am plecat.

Doamna Sachs nu răspunse de data asta, iar Andy se întrebă dacă nu cumva mersese prea departe. Mama ei îl plăcuse dintotdeauna pe Max şi era încântată s-o vadă pe Andy fericită, dar nu încerca să înţeleagă ce însemna averea familiei Harrison şi ceea ce ea considera drept nevoia lor de a fi permanent activi social.

— M-am văzut din întâmplare cu Roberta Fineman la prânzul oficial al federaţiei când m-am dus în oraş, ţi-am spus?

Andy încercă să se prefacă indiferentă.

— Nu, nu mi-ai spus. Ce mai face?

— Foarte bine. Are un iubit cu care se vede de mai mulţi ani. Cred că e ceva serios. Am auzit că e dentist, văduv, e foarte posibil să se căsătorească.

— Aha. A zis ceva de Alex?

Nu putea suferi că pune o asemenea întrebare, dar nu se putea stăpâni. Deşi se despărţiseră cu opt ani în urmă şi se văzuseră o singură dată de atunci, Andy tot era profund uluită de cât de puţine ştie despre viaţa actuală a lui Alex. Pe Google nu găsise decât informaţii biografice generale pe care le ştia deja, plus un articol datat cu trei ani în urmă în care el vorbea plin de entuziasm despre muzica live din Burlington. Andy aflase că el preda la Universitatea din Vermont şi bănuia că locuia şi acum în Vermont. În unica ocazie în care se văzuseră pomenise ceva despre o iubită, o fată cu care mergea la schi, dar nu dăduse şi alte amănunte. Nu folosea Facebook, ceea ce nu o surprindea pe Andy. Lily fie nu ştia

mai mult, fie nu era dispusă să-i spună – probabil prima variantă, de bună seamă pentru că Lily şi Alex nu-şi trimiteau unul altuia decât vederi de sărbători; o singură dată, când el avusese de gând să se mute în oraşul ei, Lily îi trimisese un e-mail în care îi descria experienţa ei la UC Boulder.

— Da, a zis. Şi-a terminat masteratul şi se mută înapoi la New York împreună cu prietena lui. Sau poate că s-au mutat deja. Ea lucrează ceva în domeniul artistic, nu-mi amintesc exact ce anume, dar oraşul îi oferă multe posibilităţi, aşa că probabil şi Alex o să-şi caute de lucru aici.

Interesant. Alex şi schioarea cea drăguţă care lucrează în domeniul artistic sunt tot împreună, după trei ani. Şi ceva chiar mai interesant: se muta înapoi în oraş.

— Da, mi-a povestit despre prietena lui când am dat peste el în magazin la Whole Foods. Asta a fost… vai, cât a trecut? Abia începusem să mă văd cu Max… adică acum trei ani. Probabil că e o relaţie serioasă.

Rostise ultima frază în speranţa că mama ei va respinge ideea, că va începe o analiză comică ori va emite o părere cum că Alex cu siguranţă nu avea o relaţie serioasă. Dar doamna Sachs se mulţumi să clatine din cap.

— Da, Roberta speră că se vor logodi înainte de sfârşitul anului. Bineînţeles, fata nu are decât vreo douăzeci şi cinci de ani, aşa că nu cred că se grăbeşte. Dar eu cred că Roberta trage de fapt nădejde să aibă nepoţi. Ca şi mine, de altfel.

— Dar tu ai nepoţi. Chiar trei. Adevărate comori, toţi trei.

Mama lui Andy izbucni în râs.

— Te încarcă bine de tot, nu-i aşa? N-aş dori nimănui trei băieţi.

Sorbi o gură de ceai.

— Nu-mi aduc aminte când te-ai văzut cu Alex. Mi-ai spus atunci?

— Lucram încă la *Şi au trăit fericiţi…* şi abia făcusem cunoştinţă cu Max. Tu erai în croazieră pe fluviu, cu cei de la clubul de carte. Îmi amintesc că ţi-am trimis un e-mail în care îţi spuneam de întâlnire, iar tu mi-ai răspuns de pe o tastatură caraghioasă care înlocuia peste tot litera y cu z.

— Mereu mă surprinde ce memorie bună ai.

— Alex era în oraş pe vară la nişte studii postuniversitare la Columbia. Nu ştiu cum se face că era la Whole Foods în ziua aceea, dar Max şi cu mine tocmai venisem de la jogging şi am intrat în magazin după nişte apă. Eu arătam ca naiba, iar Alex era îmbrăcat pentru interviu. Am stat la o cafea toţi trei vreo zece minute şi îţi dai seama cât de

penibil a fost. Atunci ne-a spus că se întâlneşte cu o studentă la masterat, dar că nu era nimic serios.

Andy evită să povestească cum inima îi bubuise tot timpul cât băuse acel mult prea mic espresso cu lapte şi cum râsese cam prea tare şi dăduse cam prea viguros din cap ori de câte ori Alex făcuse o glumă sau un comentariu. Nu-i spuse mamei nici cum se întrebase dacă Alex va fi încântat să se vadă mai târziu cu prietena lui, dacă o iubea, dacă o considera singura persoană care îl înţelege cu adevărat. Andy nu spuse cu câtă disperare îşi dorise ca Alex s-o sune sau să-i trimită un e-mail după întâlnirea aceea întâmplătoare şi cât fusese de dezamăgită – în ciuda noii sale relaţii cu Max – că nu mai vorbise cu el de atunci. Cât de amar plânsese în seara aceea sub duş când îşi amintise toţi anii petrecuţi împreună şi când se întrebase cum de se înstrăinaseră în asemenea hal, înainte de a urla la ea însăşi că ar fi cazul să nu se mai gândească la Alex şi să se concentreze asupra sentimentelor faţă de Max. Max cel arătos, sexy, cu simţ al umorului, fermecător, *înţelegător*. Nu rosti nimic din toate astea, dar ceva o asigură că mama ei înţelesese instinctiv.

Andy o ajută să spele vasele şi să pună restul de tort în frigider. Doamna Sachs îi făcu o descriere amănunţită a tuturor discuţiilor avute cu ceilalţi invitaţi pe toată durata nunţii lui Andy cu Max, cu păreri despre ce purtase fiecare, cât de mult băuse şi dacă păruseră că s-au distrat, făcând comparaţii cu nunţile copiilor prietenelor ei la care se dusese în ultimii câţiva ani (nunta lui Andy fusese, evident, superioară în toate privinţele). Avu mare grijă să nu pomenească nimic de cei din neamul Harrison. Jill îşi făcu o scurtă apariţie să toarne lapte în două căni şi într-o sticlă cu biberon, iar Andy simţi că îşi trădează mama şi sora pentru că nu le dă vestea. Se mulţumi să îi ureze încă o dată la mulţi ani lui Jill, le sărută pe amândouă de noapte bună, apoi se retrase în dormitorul ei din copilărie, care era la etaj, cel mai departe de scări.

Existau planuri ca dormitorul lui Andy să fie modernizat, acum că ea nu mai era copil – o ajutase pe mama ei să aleagă un pat mai mare, plus un set de cearşafuri din acelea ca de hotel şi o cuvertură de un alb imaculat cu nişte cusături verticale de culoarea cafelei – dar acţiunea în sine încă nu avusese loc. Covorul miţos – de un alb murdar de la atâţia ani de purtat pantofi în casă, împotriva dispoziţiilor mamei ei – şi cuvertura cu flori albe i se păreau acum vechi de o mie de ani. Pereţii erau acoperiţi cu mai multe imagini şi decupaje, rămase de prin anii liceului: programul sezonului 1997 la tenis, articole de ziar despre Matt Damon şi Marky

Mark, un poster cu filmul *Titanic*, o listă de telefoane utile, o floare veştejită, fost ornament pe o rochie de dans, o vedere trimisă de Jill dintr-o excursie în Cambodgia, un stat de plată de la magazinul de îngheţată la care Andy lucrase în vara de după absolvire şi poze, o mulţime de poze. Şi aproape toate o înfăţişau pe Lily, care surâdea alături de Andy, amândouă în rochii de tafta la absolvirea liceului, sau în jeanşi la muncă voluntară în adăpostul de animale sau în tricouri identice, singura dată când participaseră la un maraton pentru amatori. Andy scoase o pioneză şi desprinse una din fotografii: ea şi Lily la un parc de distracţii împreună cu un grup de prieteni; tocmai coborâseră din Gravitron şi, de la atâtea rotaţii, era una mai verde decât cealaltă. Andy îşi aminti cum dăduseră fuga în cel mai apropiat tufiş ca să vomite la mai puţin de un minut după ce făcuseră poza şi cum trei zile întregi după aceea a încercat să-i convingă pe părinţi că voma din cauza vitezei acelor răsuciri, şi nu a rebeliunii adolescentine care-o făcuse să bea alcool peste măsură (amândouă aceste fapte erau în realitate responsabile de starea ei).

Se întinse pe patul îngust – uşor lăsat la mijloc de la atâta folosit – şi formă numărul de telefon al lui Lily. Acum era nouă fără zece în Colorado, aşa că Lily de bună seamă abia îl culcase pe Bear. Lily răspunse de la al doilea apel.

— Bună, frumoaso! Cum ţi se pare viaţa de proaspăt căsătorită?

— Sunt gravidă, răspunse Andy înainte să aibă timp să se răzgândească.

La capătul celălalt al firului se lăsă o tăcere de trei-patru secunde, înainte ca Lily să vorbească:

— Andy? Tu eşti?

— Da, eu. Sunt gravidă.

— Doamne sfinte! Felicitări! Voi chiar nu pierdeţi vremea, nu-i aşa? Stai puţin, e imposibil să…

Andy îşi ţinu răsuflarea cât timp Lily calcula. Ştia că toată lumea va face exact acelaşi lucru şi că treaba asta o s-o enerveze la culme, dar în cazul lui Lily era cu totul altceva. Era aşa o uşurare să-i poată spune cuiva!

— Da, absolut imposibil. Şi asistentul mi-a zis că sarcina „nu e tocmai la începuturi“, n-am înţeles ce înseamnă asta şi, evident, suntem căsătoriţi de mai puţin de două săptămâni. Săptămâna viitoare am programare la ecografie. Am intrat într-o adevărată panică…

— Lasă panica! Ştiu, pare înspăimântător, îmi amintesc. Dar e aşa de minunat, Andy! Vrei să ştii dacă va fi băiat sau fată?

Ei, da, întrebarea asta venea firesc pe buze oricărei femei când află că o prietenă este însărcinată. Lui Andy i se puse un nod în gât, atât i se părea de inocentă întrebarea în sine, dar îşi dădu seama că această discuţie cu cea mai veche prietenă a ei nu se putea opri la aspectul festiv al lucrurilor. Nu vor putea dezbate şansele de a avea băiat sau fată, lista de nume pentru copil sau dacă-i mai bine sau mai rău să aibă un cărucior ridicol de costisitor. Erau alte lucruri de spus.

— Presupun că Max e în al nouălea cer! Nici nu pot să-mi închipui. Vorbeşte despre copii din ziua în care te-a cunoscut.

— Nu i-am spus, răspunse Andy atât de încet, încât nu fu sigură că Lily o auzise.

— *Nu i-ai spus*?

— Lucrurile sunt cam ciudate între noi. În ziua nunţii am dat de o scrisoare pe care Barbara i-a scris-o şi de atunci mă tot gândesc la ea, mărturisi Andy.

— Cât de ciudate, mai exact? Destul cât să te facă să-i ascunzi că eşti gravidă cu copilul lui?

Andy începu să vorbească şi, odată zăgazurile sparte, nu se mai putu opri până nu îi spuse absolut tot, inclusiv amănunte pe care nu le recunoscuse nici faţă de Emily. Cum se gândise să-i ceară lui Max să se despartă pentru o vreme şi cum fusese pe punctul de a propune despărţirea când primise telefonul acela de la domnul Kevin. Cum nu voia nici să-l atingă acum. Andy reuşi chiar să articuleze, pentru prima dată, îndoiala că Max îi spunea întreg adevărul cu privire la Katherine.

— Aşa că… acum ştii tot. Frumos tablou ţi-am pictat, nu-i aşa?

Andy trase de elasticul din păr, îl scoase şi-şi scutură capul. Puse obrazul pe perna cu floricele roz şi trase adânc aer în piept: aceeaşi aromă de Tide sau Bounce sau ce-o fi fost, dar îi amintea de copilărie şi nu voia să fie schimbat vreodată.

— Nu ştiu ce să spun. Vrei să vin până acolo? Pot să-l las pe Bear cu Bodhi şi să mă urc chiar mâine într-un avion…

— Mulţumesc, Lil, dar mâine plec la Anguilla cu serviciul. Şi oricum tu numai ce ai fost aici. Dar apreciez intenţia.

— Sărmana de tine! Şi mai dă-o naibii pe Barbara! Ce vrăjitoare. Dar tu probabil că te simţi atât de vulnerabilă acum! Îmi aduc foarte bine aminte cum a fost când eram însărcinată cu Bear – simţeam o spaimă nebună, o adevărată teroare, că Bodhi o să mă lase cu ochii în soare, gravidă,

singură. Nu ştiu exact ce anume e, dar când aştepţi un copil începi să *gândeşti* aşa. Nu mă pricep să explic prea bine.

— Ba ai explicat foarte bine şi înţeleg perfect. Acum o săptămână mă gândeam să ne despărţim pentru o vreme, ca să ne gândim la ce e de făcut. Ca să putem să fim cinstiţi unul cu altul şi să luăm nişte decizii. Ştiam că nu va fi uşor, dar asta aveam de gând să fac. Iar acum? Acum apare un *copil*! Copilul lui Max. Vreau să fiu supărată pe el, dar simt cum îi iubesc deja copilul.

— Oh, Andy, ştiu. Şi e doar începutul.

Andy îşi trase nasul. Nici nu-şi dăduse seama că plânge.

— Crezi că acum iubeşti copilul? Mai aşteaptă puţin.

— Am crezut… am crezut c-o să fie altfel.

Lily rămase o clipă tăcută. Andy îşi cunoştea bine prietena şi ştia că Lily se gândeşte acum dacă să îi vorbească despre propria ei experienţă cu copilul, pentru că nu voia ca dialogul să fie despre propria ei persoană. În cele din urmă, Lily spuse:

— Ştiu, scumpa mea. Ţi-ai închipuit cum o să te trezeşti într-o bună zi alături de soţul adorat, la doi ani după căsătorie, cum o să mergeţi în pas de dans la baie să vă uitaţi la beţişorul acela pe care ai făcut pipi, şi c-o să vă întoarceţi în pat, fericiţi şi extaziaţi, apoi o să vă îmbrăţişaţi, o să râdeţi şi o să cântaţi de bucurie. Iar el o să vină cu tine la doctor în fiecare săptămână, o să-ţi facă masaj la picioare şi o să-ţi cumpere murături şi îngheţată. Ei bine, ştii câte cupluri au parte de scenariul ăsta? Cam nici unul. Dar îţi spun sigur că asta nu înseamnă că altfel e mai puţin minunat.

Andy îşi aminti de ziua ceea, cu aproape patru ani în urmă, când Lily sunase să o anunţe că e însărcinată. Locuia de doi ani în Boulder şi se hotărâse s-o lase mai uşor cu cursurile pentru doctorat ca să predea mai mult. Fetele nu vorbeau foarte des, dar când vorbeau Andy era mereu invidioasă pe fericirea evidentă din vocea lui Lily. Andy îşi închipuise la început că recenta obsesie a lui Lily faţă de yoga e doar una din lunga listă de preocupări faţă de care ea dovedise un interes brusc, urmat de o aproape imediată lepădare: tenis, olărit, bicicletă eliptică, gătit. Când Lily o anunţase că are de gând să predea yoga în schimbul unui mic salariu şi a unor rabaturi la propriile ei cursuri, Andy dăduse cu înţelepciune din cap: era ceva firesc pentru Lily. Când ea o anunţase că se înscrisese la un curs de cinci sute de ore ca să devină profesoară de yoga, Andy râsese în sinea ei. Dar când Lily terminase cursul într-un timp record şi petrecuse următoarele patru luni la un ashram[3] din Kodaikanal, în

India, unde studiase diverse cursuri, cum ar fi de pildă „Yoga pentru dezechilibre emotive“ şi „Yoga pentru întărirea inimii“, predate de nişte swami[4] cu reputaţie pe plan mondial şi nume imposibil de pronunţat, Andy chiar căzuse pe gânduri. Nu mult după ce se întorsese în America, Lily începuse o relaţie cu proprietarul şi profesorul principal de la şcoala ei de yoga, un ins convertit la budism pe care îl chema Bodhi – fost Brian –, de fel din California de Nord, iar un an mai târziu Lily o sunase pe Andy ca să-i dea vestea cea mare: ea şi Bodhi aşteptau un copil care avea să se nască peste şase luni. Lui Andy nu-i venise să-şi creadă urechilor. Un *copil*? Cu *Bodhi*? Andy îl cunoscuse când Lily venise cu el în Connecticut, iar după aceea Andy abia îşi revenise: Bodhi avea părul împletit în codiţe subţiri, pachete de muşchi, ca să nu mai vorbim de obiceiul de a bea fără încetare dintr-un termos ceai verde – cald sau rece, în funcţie de anotimp. Păruse, ce-i drept, un tip de treabă şi era limpede îndrăgostit de Lily, dar lui Andy tot i se părea ceva fără noimă s-o vadă pe Lily cu el. Nu îi pusese multe întrebări despre sarcină, dar Lily o cunoştea foarte bine, aşa că explicase:

— Nu s-a întâmplat pur şi simplu, Andy. Bodhi şi cu mine ne-am angajat unul faţă de altul să fim împreună pe viaţă şi n-avem nevoie de patalama ca să oficializăm ceva. Îl iubesc şi amândoi vrem să avem copii.

Andy se simţise vinovată tot timpul cât Lily fusese însărcinată, pentru că avusese mari îndoieli în sinea ei; nu înţelegea ce fusese în capul prietenei sale, de ce făcuse aşa un salt mortal. Dar în clipa în care dădu ochii cu Lily alăptându-şi bebeluşul născut cu două săptămâni înainte, toate îndoielile i se risipiră şi Andy ştiu fără doar şi poate că Lily procedase exact cum era cel mai bine pentru ea, pentru fiul şi partenerul ei. Se înstrăinaseră pentru o scurtă vreme – Andy nu înţelegea nimic din ce simţea Lily în noua ei viaţă de mamă şi (un fel de) soţie –, dar era bucuroasă că prietena ei îşi întemeiase o viaţă fericită. Iar acum era încă şi mai bucuroasă pentru că Lily înţelegea perfect prin ce trece Andy.

— Masaj la picioare şi îngheţată? La naiba, mă mulţumeam cu câteva săptămâni fără coşmaruri cu chlamydia.

— Mă bucur că poţi să faci haz, zise Lily, iar Andy simţi uşurarea din vocea ei. Ştiu că ţi-e foarte, foarte greu acum, dar am voie să mă bucur pentru tine, nu-i aşa? O să ai un copil!

— Ştiu. Dacă n-ar fi extenuarea asta şi greaţa continuă, nu mi-ar veni să cred.

— Eu am crezut că am cancer înainte să aflu, mărturisi Lily. Nu puteam să-mi ţin ochii deschişi mai mult de trei ore la rând. Nu-mi închipuiam o altă explicaţie.

Andy rămase tăcută preţ de câteva clipe şi se gândi ce minunat era să poată sta de vorbă despre sarcină cu cea mai veche prietenă a ei şi probabil că tăcerea sa o îngrijorase pe Lily, pentru că o auzi spunând:

— Andy? Mai eşti la telefon? Sau ai aţipit?

— Scuze, mormăi ea şi se şterse de saliva care începuse să i se prelingă pe la colţul gurii.

— Te las acum, zise Lily.

Andy zâmbi:

— Mi-e dor de tine, Lil.

— Sunt aici, scumpa mea. Sună-mă *oricând*. Şi fă bine şi acordă-ţi singură permisiunea în Anguilla să stai puţin la soare, să bei un pahar de *piña colada* şi să uiţi de toate măcar o zi, bine? Îmi promiţi atâta lucru?

— O să încerc.

Mai schimbară câteva cuvinte de rămas-bun, iar Andy încercă să nu se simtă vinovată pentru că n-o întrebase nimic de Bear şi Bodhi. Dacă exista vreun moment în viaţa ei în care are voie să fie puţin egoistă, acum era exact acel moment, se gândi Andy. Lepădă jeanşii, care începuseră deja să fie incomod de strâmţi în jurul taliei, şi îşi trase puloverul peste cap. Spălat pe dinţi, pe faţă, folosit aţă dentară… toate astea n-aveau decât să aştepte, cugetă ea, puse capul la loc pe perna răcoroasă cu floricele şi trase cuvertura din copilărie până la bărbie. Viaţa o să pară mai frumoasă mâine dimineaţă.

1. Unul dintre cele mai mari magazine de îmbrăcăminte şi accesorii pentru nuntă din SUA, cu produse accesibile ca preţ.

2. New York Jets, echipă de fotbal american.

3. În India, loc în care un maestru spiritual trăieşte retras, departe de agitaţia lumii; termenul se mai poate referi la locul în care un guru primeşte elevi pentru a-i învăţa.

4. Ascet sau yoghin iniţiat în ordinul monastic întemeiat de Adi Shunkara sau ca maestru spiritual.

Capitolul 9

Piña colada pentru toată lumea

Zbor la ora unsprezece. Trei ore întârziere, cu oprire de urgenţă la Puerto Rico. Mers de la Saint Martin cu ceva care trecea drept „feribot“, echivalent cu a traversa un uragan călare pe un jet ski. Iar în cele din urmă aşteptat vreme de trei ore la o vamă unde nu exista aer condiţionat, urmat de un lung drum cu maşina pe drumuri prăfuite, pline de hârtoape. Călătoria era oricum obositoare, dar gravidă, părea ceva aproape imposibil de îndurat.

Şederea la hotel merita însă tot efortul, deşi termenul de „hotel“ nu prea se potrivea. Era de fapt o adevărată ţară a minunilor, semănând mai degrabă cu un încântător sătuc de vacanţă, unde vile mici cu acoperiş de trestie se ascundeau discret prin tufişurile de un verde îmbătător, aşezate în semicerc în jurul falezei. „Holul“ hotelului era, de fapt un pavilion deschis cu pardoseală de gresie şi mobilier sculptat în stil Bali, plin de colivii elaborate pentru păsări tropicale cântătoare şi cu vedere la oceanul de un albastru atât de profund, încât Andy avu o clipă impresia că are halucinaţii. Când păşi pe balconul apartamentului ei, Andy văzu o maimuţă care se legăna în copacul de deasupra.

Se aşeză pe marginea patului şi cercetă camera. Patul uriaş avea cearşafuri de un alb imaculat, iar salteaua era minunat de fermă şi, în acelaşi timp, moale şi pufoasă. Lângă intrare erau o masă şi câteva scaune din lemn de cocos, plus o canapea cu o măsuţă de sticlă în faţa ei şi un sistem audio Bose în stânga patului. Acoperişul din trestie cu margini de bambus şi cei trei pereţi de sticlă, care glisau, dădeau impresia că locuieşti în aer liber. Din balcon, atârnat deasupra piscinei, puteai sări direct în apa verde, care abia se distingea pe fondul vegetaţiei din jur, iar cele două şezlonguri din lemn de tec acoperite cu perne vărgate şi umbrela în culori asortate creau cel mai şic salon de bronzat pe care îl văzuse vreodată. Aproape fiecare centimetru pătrat din baia enormă era acoperit de marmură albă, inclusiv cele două dulăpioare şi duşul luxuriant, aproape mai spaţios decât dormitorul mic din apartamentul ei din New York. Pe barele încălzite atârnau prosoape atât de albe şi pufoase, că păreau din vată de zahăr; flori proaspete de plumeria decorau dressingul; sticle delicat mirositoare, pline cu şampon şi balsam, cu etichete prinse cu

şnuruleţe, fuseseră aranjate pe rafturi. La capătul cel mai îndepărtat al sălii de baie se afla o cadă enormă, înconjurată de palmieri şi vegetaţie luxuriantă. Pe trei părţi era înconjurată de pereţi înalţi de doi metri şi jumătate, dar altminteri era în aer liber şi, în chip miraculos, plină deja cu apă caldă, înmiresmată. Un borcănaş de lut cu săruri de baie fusese aşezat la marginea căzii, de undeva din jur se auzea o muzică suavă şi o aromă de verdeaţă, de flori, de copaci şi de pământ, scăldate toate în razele după-amiezii, umplea întreaga încăpere.

Andy se debarasă iute de pantaloni, iar tricoul căzu grămadă pe podea încă înainte ca ea să se dumirească pe deplin unde se află. Se cufundă în apa frumos mirositoare, potrivit de caldă pentru aerul acela umed, şi închise ochii. Mâinile i se plimbară instinctiv peste abdomen, mângâindu-l, nevenindu-i să creadă încă faptul că înăuntrul ei creştea o viaţă micuţă. Deşi nu-şi dăduse voie să se gândească până acum, realiză brusc că îşi doreşte un fiu. Nu ştia prea sigur de ce. Poate din cauză că le vedea pe sora ei şi pe Lily cu băieţi, singurii copii mici pe care îi cunoştea şi îi iubea. Sau poate o atrăgea ideea de a avea un băieţaşul mamii, un puiuţ drăgălaş cu părul lung, cu o jucărioară de care nu se mai desparte, îmbrăcat în cămăşuţă albastră şi cu papion în miniatură şi care să se ghemuiască în poala ei. Nu-şi amintea prea bine, dar Max declarase nu de mult că ei doi nu vor avea niciodată decât fetiţe. Şi zisese că abia aşteaptă să-şi înveţe fetiţele tenis, fotbal şi golf, să le îmbrace în mici uniforme şi să fie antrenor la echipa lor de baseball. Profeţia lui fusese că vor avea fetiţe blonde, deşi nici unul dintre ei nu era blond, şi că-l vor iubi pe tăticul lor mai mult decât pe oricare alt bărbat de pe faţa pământului. Iar asta era una din calităţile care o atrăsese pe Andy la el – un playboy cu inima caldă care îşi dorea un cămin şi o familie mai mult decât alţii pe care îi cunoscuse şi care nu se sfia s-o recunoască făţiş. Andy nu-l cunoscuse decât aşa, dar sora lui remarcase imediat că întâlnirea cu Andy fusese responsabilă de schimbarea lui Max în omul care fusese menit să devină. O să moară de fericire când va afla vestea cea mare.

Undeva în încăpere se auzi ţârâitul unui telefon, iar Andy se uită neliniştită de jur împrejur, dar observă destul de repede un receptor montat discret pe un perete chiar lângă cadă.

— Alo?

— Doamna Harrison? Bună ziua, numele meu este Ronald, sun de la recepţie. Doamna Hallow m-a rugat să vă

spun că repetiţia pentru cina de gală va avea loc peste o oră pe plajă. Îmi permiteţi să trimit pe cineva să vă conducă?

— Da, mulţumesc. Voi fi gata.

Dădu drumul la apa caldă şi puse picioarele direct sub jet. Trupul îi era complet extenuat, dar altminteri era lucidă şi vioaie. Peste o oră avea să asiste la repetiţia cinei de gală a celui mai distins cuplu din lumea muzicii. Harper Hallow adunase nu mai puţin de douăzeci şi două de premii Grammy în cariera ei – la egalitate cu grupul U2 şi cu Stevie Wonder –, dar fusese nominalizată de alte aproape zece ori; logodnicul ei era un rapper al cărui nume adevărat era Clarence Dexter, cunoscut acum sub numele artistic de Mack, care reinvestise sute de milioane de dolari câştigate din cariera muzicală într-o profitabilă linie de pantofi şi articole vestimentare. După nuntă aveau să devină unul dintre cele mai avute şi mai faimoase cupluri din lume.

Mai petrecu vreo câteva minute scufundată în apa caldă, apoi se sili să iasă din cada luxoasă şi să se ducă repejor la duş, unde se clăti de săpun şi se rase pe picioare pe băncuţa din lemn de tec, plasată convenabil chiar alături de cabina de duş. Se îmbrăcă într-o pereche de pantaloni albi de in, o bluză de mătase turcoaz cu portocaliu şi sandale argintii fără toc şi se gândi că Emily ar fi mândră de ea. Pe când îşi punea carneţelul de notiţe şi telefonul în geanta de pai pusă la dispoziţie de hotel, auzi soneria de la intrare. Un băieţel anguillan sfios, care purta o cămaşă răcoroasă cu mânecă scurtă, se ivi în uşă şi în tăcere îi făcu semn să îl urmeze.

După trei minute de mers pe jos, ajunseră la un pavilion unde se afla un mic bar lângă o piscină. Soarele începuse să apună; se răcorise puţin şi se vedea conturul vag al lunii. Sute de oameni se vânturau împrejur, cu sticle de bere de Caraibe sau cocktailuri în pahare în formă de nuci de cocos. O formaţie de muzică reggae formată din doisprezece inşi interpreta melodii locale şi un grup de copii, îmbrăcaţi în haine de tot felul, toate de marcă, chicoteau şi dansau în faţa lor. Andy căută cu privirea, dar nu-i văzu imediat pe Harper sau pe Mack.

Celularul îi sună exact când lua un pahar de apă minerală de la un chelner în uniformă.

Andy se îndreptă spre marginea pavilionului şi scoase telefonul din geantă.

— Em? Bună. Mă auzi?

— Unde eşti? Îţi dai seama, sper, că repetiţia pentru cină a început acum douăzeci de minute, da?

Vocea lui Emily era atât de sonoră, că Andy fu nevoită să ţină telefonul la oarecare depărtare de ureche.

— Aici şi sunt, la taclale cu cei mai fermecători oameni din lume. Nu-ţi face griji.

— Nu de alta, dar ştii bine că ne trebuie amănunte care să dea tenta personală şi toate bârfele pline de sevă în seara asta apar…

— Pentru asta sunt aici, cu carneţelul în mână, zise Andy şi aruncă o privire spre geantă, moment în care îşi dădu seama că uitase să ia un pix.

Dacă aşa e în primul trimestru de sarcină, oare cum avea să fie peste şase luni?

— Ce poartă Harper? întrebă Emily.

— Em? Abia te aud. Bate vântul foarte tare aici, replică Andy şi suflă în receptor, pentru efect.

— Mda. Bine, închide telefonul şi trimite-mi o poză. Mor de nerăbdare să văd cum arată totul.

Andy mai suflă o dată în aparat.

— Foarte bine! Acum trebuie să plec.

Închise telefonul şi se întoarse la petrecere. Barul în aer liber de unde oaspeţii îşi alegeau băuturile era înconjurat de torţe din bambus. Andy se pregătea să înregistreze nişte observaţii cu reportofonul telefonului, când o femeie care purta o cască în ureche şi o mapă plină de hârţoage i se aşeză pur şi simplu în cale.

— Tu eşti de bună seamă Andrea Sachs, zise ea şi păru uşurată că o găsise.

— Iar tu sigur eşti agenta lui Harper…

— Da. Eu sunt Annabelle.

O înhăţă pe Andy de un braţ şi o trase spre mesele puse direct pe nisip.

— Găseşti aici nişte şlapi, dacă preferi să porţi aşa ceva. Acolo e barul pentru băuturi şi aperitive pentru ora de cocktailuri şi, evident, chelnerii pot să-ţi aducă de băut orice vrei. Mack a aranjat să se aducă mâncarea şi vinul cu un avion special weekendul ăsta, aşa că te rog să deguşti din toate. Dacă vrei, pot să-ţi fac rost şi de un meniu, dacă ai nevoie pentru revistă.

Andy aprobă din cap. Agenţii celebrităţilor aveau tendinţa să fie extrem de impetuoşi şi să vorbească de trei ori mai repede decât un om obişnuit, dar cu siguranţă îi făceau lui Andy munca mai uşoară.

— Vom servi în curând cina, după care va urma o jumătate de oră rezervată toasturilor în cinstea mirilor, totul organizat de agentul lui Mack, care e şi un bun prieten. La urmă se va servi desertul, apoi băuturi. Există maşini care vor sta la dispoziţia tinerilor dornici să meargă la cea mai bună discotecă de pe insulă şi înapoi acasă. Fireşte, Harper se va

retrage în apartamentul ei imediat după desert, dar tu eşti bine-venită la petrecerea de după cină, dacă vrei.

— La discotecă? Cred că aş prefera să…

— Excelent, o întrerupse femeia şi o trase pe Andy mai departe după ea.

Se opriră la o masă circulară pentru opt persoane, în mijlocul căreia trona un ornament uriaş în formă de pasăre-a-paradisului şi în jurul căreia şapte oaspeţi atrăgători stăteau de vorbă.

— Şi am ajuns. Doamnelor şi domnilor, v-o prezint pe Andrea Sachs de la revista *The Plunge*. *The Plunge* va publica despre festivităţi, aşa că vă rog să aveţi grijă de ea.

Andy se îmbujoră la faţă când toţi cei aşezaţi în jurul mesei se întoarseră spre ea. Şi simţi un gol în stomac când auzi un glas bine cunoscut, care o transportă pe loc cu zece ani în urmă.

— Măi să fie, pe cine-mi văd ochii? cântă glasul cu un ton amuzat şi agresiv în acelaşi timp. Ce surpriză *interesantă*!

Nigel îi zâmbi radios, iar dinţii exagerat de perfecţi erau aproape luminoşi în lumina slabă a serii.

Andy dădu să zică ceva, dar avea gura prea uscată ca să poată scoate o vorbă.

Annabelle râse.

— A, da, era să uit că voi doi aţi lucrat împreună. Splendid! ciripi ea şi îi făcu semn lui Andy să ia loc. E un fel de minireuniune *Runway*!

Abia atunci Andy le văzu pe Jessica, cea care planifica evenimentele la *Runway*, şi pe Serena, una dintre editoarele junioare, aşezate de-a dreapta şi de-a stânga lui Nigel. Ambele reuşeau să arate mai tinere, mai slabe şi mai pline de încredere în sine decât cu zece ani în urmă, deşi, la drept vorbind, nimic din toate astea n-ar fi trebuit să o uimească… era ceva obişnuit la *Runway*.

— Ei bine, sunt cea mai norocoasă fată din lume, graseie Nigel. Andrea Sachs, vino să stai aici, lângă mine.

Purta ceva alb jumătate halat-jumătate rochie, revărsat peste nişte jeanşi subţiri, dar care semănau mai degrabă cu nişte colanţi. De gât îi atârna o eşarfă de mătase cu franjuri, lungă până la genunchi, pe care se vedea un nu-prea-subtil logo Louis Vuitton tipărit de sus până jos. În pofida căldurii tropicale, toate aceste articole vestimentare culminau cu o căciulă căzăcească din blană de nurcă şi nişte papuci de catifea mov.

Andy nu avu încotro şi se aşeză lângă Nigel. Acesta zâmbi larg, dar deloc plăcut.

— Nici n-o să pomenesc în ce hal m-ai abandonat! Te-am luat sub aripa mea, şi – o trase pe Andy de marginea tunicii şi făcu o mutră dezgustată – *aşa* mă răsplăteşti? Ai plecat! Fără măcar să-ţi iei la revedere!

După fiascoul din Paris, Andy nu se dusese la *Runway* să-şi ia nici măcar un creion din fostul ei birou, dar compusese o scrisoare lungă, recunoscătoare pentru Nigel, în care îşi cerea scuze pentru că dovedise lipsă de respect faţă de Miranda, cu mulţumiri pentru că îi fusese mentor. Nici un răspuns. În lunile care urmară, Andy îi trimisese prin e-mail o copie a scrisorii, urmată de încă vreo două misive de „Ce mai faci? Mi-e dor de tine“, şi chiar postase ceva pe blogul lui Nigel. Nada. Emily, la rândul ei, îi povestise că se repezise spre biroul lui la câteva clipe după ce fusese concediată, numai ca să dea peste o uşă încuiată şi o tăcere încăpăţânată din partea lui. Îi trimisese şi ea un e-mail şi chiar îl invitase o dată la o petrecere privată organizată de *Harper's Bazaar* în cinstea lui Marc Jacobs, dar nu se alesese cu vreun răspuns din partea lui.

Andy îşi drese vocea.

— Îmi pare foarte rău. Am încercat să iau legătura cu tine şi…

— Ei, lasă! zbieră Nigel fluturându-şi mâna. Să nu vorbim despre serviciu la o petrecere. Fetelor, vă mai amintiţi, cred, de Andrea Sachs?

Serena şi Jessica. Nici una dintre ele nu dădură măcar din cap şi nu-i adresară barem o umbră de zâmbet. Jessica privi cu dispreţ nedisimulat vestimentaţia lui Andy, în vreme ce Serena sorbi un strop de vin şi o privi fix pe deasupra paharului. Andy îl ascultă pe Nigel care trăncănea de zor despre îmbrăcămintea lui Harper şi haina sport a lui Mack. Andy sorbea din paharul ei cu apă minerală şi asculta în tăcere. Nigel era în mod clar ţicnit, dar în amintirea vremurilor de demult, Andy tot mai simţea oarecare afecţiune faţă de el. În cele din urmă, Nigel îi aruncă o privire încărcată de subînţeles, apoi se întoarse să stea de vorbă cu fotomodelul din stânga; Serena şi Jessica începură să socializeze cu ceilalţi oaspeţi, iar Andy îşi dădu seama c-ar trebui să se ridice de la masă şi să înceapă la rândul ei să stea de vorbă cu alţii. Trecuseră ani întregi de când se simţise atât de stingheră într-un grup de oameni. Zece ani, mai precis. Ciuguli un pic de pâine cu făină de porumb şi luă o gură de apă minerală cu lămâie, mângâindu-şi pe ascuns burtica pe sub masă. Se simţea atât de stingheră din cauză că îşi amintea de *Runway*, sau era faptul – pe care se străduia din răsputeri

să-l uite pentru moment – că se pomenise gravidă pe nepusă masă şi nici măcar soţul ei nu ştia?

Începură toasturile. Prietena cea mai bună a lui Harper, o coafeză faimoasă nu doar pentru talentul ei de stilist, dar şi pentru sprijinul activ acordat cauzei egalităţii între sexe, ţinu un toast mişcător şi un-pic-plicticos în cinstea fericitului cuplu. Imediat după aceea urmă unul dintre fraţii lui Mack, jucător profesionist de baschet, care în discursul lui făcu numeroase paralele între Mack şi Magic Johnson, toate la fel de deplasate. Şi apoi urmă Nigel, care ţesu o poveste minunată despre cum o cunoştea pe Harper din zilele în care fusese doar o adolescentă stângace, de nerecunoscut de către miliardele de fani din prezent, devenită idolul lor numai datorită muncii asidue a lui Nigel. Oaspeţii se amuzară copios.

În cele din urmă, după ce se servi desertul, Andy se scuză şi ieşi din pavilion. Cotrobăi prin geantă şi extrase de acolo telefonul. Formă numărul fără să-i pese de costul convorbirii internaţionale. Era o urgenţă.

Emily răspunse de la primul apel.

— Toate brune acolo? Te rog, nu-mi spune că s-au răzgândit cu nunta.

— Nu s-au răzgândit, se căsătoresc, răspunse Andy, liniştită să audă vocea prietenei ei.

— Atunci de ce mă suni în timpul cinei?

— Nigel e aici! Cu Serena şi Jessica. Şi am fost aşezată la masă cu ei. E cel mai oribil coşmar imaginabil.

Emily râse.

— Fii serioasă, nu sunt ei aşa de ai naibii. Lasă-mă să ghicesc: Nigel a pretins că n-ai încercat deloc să iei legătura cu el. Că l-ai azvârlit pur şi simplu din viaţa ta.

— Exact.

— Zi mersi că nu e şi *ea* acolo. Lucrurile ar putea sta mult mai prost, adăugă Emily.

— S-o văd de două ori în două săptămâni ar fi peste puterile mele. Cred că aş înnebuni complet.

La capătul celălalt al firului, Emily tăcu.

— Mai eşti la telefon? Ce s-a întâmplat? Îi mulţumeşti stelei tale norocoase că nu eşti aici cu mine? Pe cuvânt, Anguilla nu arată prea grozav în momentul de faţă.

— Andy, nu vreau să te îngrijorez, dar…, începu Emily încetişor.

— Doamne sfinte, e ceva în neregulă?

— Nu e nimic în neregulă! Of, te alarmezi din orice.

— Em…

— De fapt, am veşti incredibile. Poate cea mai bună veste pe care am primit-o vreodată.

Andy trase adânc aer în piept.

— Am vorbit cu avocatul de la Elias-Clark – mi-a dat de urmă, a aflat numărul de telefon şi m-a sunat acum vreo jumătate de oră, ceea ce înseamnă o oră foarte târzie pentru o convorbire de serviciu. Asta arată cât de nerăbdători sunt să discute cu noi! Îţi vine să crezi că el voia…

— Nerăbdători să ce, Emily? Ce voia?

Andy auzi pe cineva ţinând un toast la microfon undeva în spatele ei şi se pomeni dintr-odată că îşi doreşte să fie acasă în patul ei, ghemuită lângă Max, aşa cum făceau adesea înainte să găsească biletul acela.

— Păi, la început a repetat că voia o conferinţă. Aşa că m-am gândit că, gata, sigur vrea să ne dea în judecată, nu? Poate pentru că ne-am prezentat eronat în faţa clienţilor, sau mai ştiu eu ce altă aiureală de-asta, şi că Miranda o să…

— Emily. *Te rog.*

— Dar nu e vorba de nimic din toate astea, Andy! N-a vrut să-mi dea amănunte până nu discutăm faţă în faţă, dar a zis ceva vag, cum că ar fi interesaţi de „afacerea *The Plunge*“, ca să-l citez pe el. Ştii că asta nu poate să însemne decât un singur lucru!

Andy dădu din cap. Ştia exact ce înseamnă treaba asta.

— S-ar părea că vor să ne cumpere revista.

— Da!

Andy îşi dădea seama că Emily se străduieşte – fără prea mare succes – să nu-şi trădeze entuziasmul prin voce.

— Parcă ne înţelesesem că n-o vindem în primii cinci ani, c-o să avem răbdare să dezvoltăm un produs ca lumea, cu o fundaţie solidă. Abia au trecut trei ani, Emily.

— Ştii la fel de bine ca mine că o asemenea ocazie nu se ratează! ţipă Emily în receptor. Vorbim de Elias-Clark. Nici mai mult, nici mai puţin decât cel mai prestigios trust editorial din lume. S-ar putea să fie ocazia vieţii noastre.

Pe Andy o trecu un fior. Însăşi ideea că EliasClark putea arăta interes faţă de revista lor era de ajuns s-o facă să simtă exaltare, o profundă mulţumire lăuntrică. Dar în suflet i se strecurase şi groază.

— Em, chiar trebuie s-o spun? Chiar e nevoie? Ai uitat că Miranda e director editorial al întregii firme Elias-Clark acum, nu doar al revistei *Runway*, ceea ce înseamnă că ar fi din nou şefa noastră?

Andy tăcu o clipă să se liniştească.

— Poate ţi se pare un detaliu mărunt, dar eu zic să-l iei totuşi în calcul.

— Nu-mi fac griji pentru asta, ripostă Emily şi Andy aproape că o vedea cu ochii minţii cum flutură din mână, de parcă ar fi discutat de unde să cumpere un sandvici.

— Ei bine, tu nu stai acum la masă cu Tocătorii de la *Runway*. Cred că te-ar îngrijora suficient dacă ai fi aici.

Emily oftă, de parcă asta era exact reacţia la care se aşteptase.

— Uite ce e, Andy, vrei măcar să-ţi păstrezi deschiderea în privinţa asta? Măcar până auzim ce vor? Promit că n-o să ne luăm nici un angajament dacă ţie nu-ţi convine.

— Foarte bine. Pentru că mie nu-mi convine deloc să lucrez din nou pentru Miranda Priestly. Pot să-ţi spun treaba asta de pe acum.

— Încă nu ştim ce vor să ne propună! Du-te să-ţi iei ceva de băut, bucură-te de petrecere şi lasă toate celelalte în seama mea, bine?

Andy aruncă o privire în jur locului aceluia magnific. Poate nu i-ar strica încă un pahar de *piña colada*.

— E doar o şedinţă, Andy. Vedem atunci despre ce e vorba. Zi după mine: E doar o şedinţă.

— Bine, e doar o şedinţă, răspunse Andy.

Îşi repetă fraza în sinea ei de vreo trei ori şi încercă din răsputeri să o şi creadă. Dar pe cine încerca să păcălească? În realitate, lucrurile stăteau mult mai înspăimântător.

Capitolul 10

Un halat din cadoul pentru cuplu

Cât timp trecuse oare de când se sărutaseră? Andy încercă să-şi amintească. Părea imposibil de închipuit, dar nu simţise decât de câteva ori buzele lui Max pe ale ei de când îşi juraseră credinţă veşnică şi se sărutaseră în faţa a trei sute de invitaţi la nuntă. Avu o senzaţie familiară, dar şi tulburătoare în acelaşi timp atunci când Max se ivi pe nepusă masă la aeroport, venit cu un taxi direct de la serviciu; totul păru lipsit de complicaţii, iar ea se simţi peste măsură de fericită să-l vadă. Era şi uşurată să se vadă întoarsă din Anguilla, departe de Nigel şi de trupa de la *Runway*, şi se simţea în siguranţă ghemuită în braţele lui Max pe bancheta din spate a taxiului, învăluită de parfumul lui şi de săruturile sale experte. Era o ideală întoarcere acasă, cel puţin aşa gândi Andy înainte să vadă pe ecranul televizorului din taxi o reclamă la zborul companiei aeriene JetBlue spre Bermuda.

Max îi urmări privirea spre ecranul micului televizor. Îşi dădu bine seama ce-i trece ei prin cap, dar încercă să-i distragă atenţia cu alte câteva săruturi pătimaşe.

Andy încercă să-i răspundă cu aceeaşi pasiune, dar se pomeni că nu-şi poate desprinde gândurile de la scrisoarea Barbarei.

— Andy…

Max simţi cum ea se dezlipeşte de el. Încercă să o ia de mână, dar ea şi-o trase îndărăt. Hormonii din timpul sarcinii, se vede treaba, nu erau de natură să-i fie de vreun ajutor în situaţia dată. Citise ea pe undeva că viitoarele mămici ajungeau să deteste până şi mirosul soţilor lor. Oare începuse deja să se petreacă asta?

Max scoase cardul din portofel şi-l trecu prin cititorul taxiului când acesta trase la scara blocului lor de pe 16th Street, colţ cu 8th Street. Îi deschise uşa lui Andy şi schimbă în treacăt câteva amabilităţi cu portarul de seară. Andy intră în apartament, unde Stanley se năpusti să o întâmpine, în culmea fericirii. Căţelul se ţinu după ea până la dormitorul principal, cu patul enorm care trona în mijloc, alături de un fotoliu pentru citit. Andy îi trimise câţiva pupici zgomotoşi, iar Stanley se grăbi s-o urmeze în baie, unde ea încuie uşa, dădu drumul la apă în cadă şi luă câinele în braţe.

— Vai, cum duhneşti, şopti ea în urechea bleagă, cu faţa îngropată în blana caldă.

Lui Stanley îi plăcea la nebunie să ronţăie beţe din acelea speciale, despre care se zicea că sunt făcute din mădular de taur, detaliu ce o făcea pe Andy să-i vină rău ori de câte ori se gândea la treaba asta, gravidă sau nu.

Stanley se apucă să o lingă pe faţă şi reuşi să-i bage limba şi în gură, iar lui Andy îi veni să vomite. Căţelul trase un hămăit de scuze.

— Nu-i nimic, băiete. Nu eşti singurul care mă face să vărs în ultima vreme.

Îşi scoase rochia, ciorapii negri, sutienul şi chiloţii şi se întoarse să-şi analizeze din profil imaginea în oglindă. Cu excepţia dungilor roşii lăsate de ciorapi, care o strânseseră toată ziua, Andy era nevoită să recunoască faptul că abdomenul ei arăta la fel ca întotdeauna. Nu era complet plat, după cum remarcă trecând o mână peste el. Dar uşoara umflătură pe care o observa nu era nimic nou. Talia ei poate era ceva mai îngroşată, mai puţin clar definită decât fusese cu o lună sau două în urmă. În curând avea să dispară cu desăvârşire. Ştia prea bine ce urma, şi totuşi i se părea imposibil de conceput o asemenea noţiune – aproape la fel de imposibilă ca şi ideea că înăuntrul ei se afla un bob cât fasolea, în care bătea o inimă.

Cu luminile scăzute şi cu Stanley lungit pe un prosop lângă cadă (din care mai degusta uneori câte un pic), Andy se afundă încet în apă şi oftă adânc. Max bătu la uşă şi o întrebă dacă se simte bine.

— Sunt bine, doar fac o baie.

— De ce ai încuiat? Vreau să intru.

Andy aruncă o privire spre Stanley, care gâfâia cu capul deasupra căzii cu apă fierbinte.

— Din greşeală, zise ea şi auzi cum paşii lui se îndepărtează.

Înmuie o cârpă în apă şi şi-o puse pe piept. Inspiră şi expiră adânc şi pluti uşor în cadă, ca şi când n-ar fi cântărit nimic. E-mailul săptămânal de la centrul de nou-născuţi îi reamintise că are voie să facă baie doar cu apă călduţă, nu fierbinte şi, întrucât nu putea să sufere băile cu apă care nu era opărită, Andy făcuse compromisul unei băi fierbinţi, dar foarte scurte, de doar câteva minute. Nu mai era şedinţa tihnită de relaxare dinainte, dar va trebui să-i fie de ajuns.

În timp ce apa se scurgea zgomotos din cadă, Andy se înfăşură în halatul ei moale. Halatul acela era jumătate din cadoul de nuntă primit din partea bunicii lui Max. Al ei era roşu ca mărul şi avea brodat pe piept „doamna Harrison“ cu

alb în partea stângă. Cel primit de Max era alb şi avea brodat „domnul Harrison“ cu roşu. Andy legă şnurul în jurul taliei şi îşi aminti în treacăt de discuţia pe care o avuseseră după îi arătase lui Max cadoul.

— Super, zisese el şi pusese jos geanta aceea jerpelită pe care o căra după el peste tot – chiar şi pe atunci.

— Frumos din partea ei, dar nici nu m-a întrebat dacă am de gând să-mi schimb numele, zise Andy.

— Şi ce dacă? întrebase Max şi o trăsese spre el ca să o sărute. A crezut că este de la sine înţeles. Are nouăzeci şi unu de ani, poţi să o ierţi.

— Asta înţeleg. Atâta doar că… N-am de gând să-mi schimb numele.

Max râse.

— Bineînţeles că ţi-l schimbi.

Se pronunţase cu o încredere trufaşă care o supărase mai mult decât orice altceva ar fi putut să facă sau să spună.

— De mai bine de trei decenii numele meu e Andrea Sachs şi am de gând să-l păstrez. Ţie cum ţi s-ar părea dacă cineva ţi-ar cere să-ţi schimbi numele după atâţia ani?

— E altceva…

— Nu e deloc altceva.

Max se uită la ea pătrunzător.

— De ce nu vrei numele meu? o întrebă cu un glas atât de sincer mâhnit, încât ea aproape că se răzgândi pe loc.

Andy îi strânse mâna.

— Max, nu e vorba de o declaraţie ostentativă şi nu e nimic personal. Doar că Sachs e numele cu care am crescut, cu care m-am obişnuit. Am muncit din greu să-mi fac o carieră şi Sachs e numele pe care l-am folosit în tot timpul ăsta. E chiar aşa de greu de înţeles?

Max rămase tăcut. În cele din urmă ridică din umeri şi oftă. Andy îşi dădu seama că asta e doar prima din multele discuţii ce vor urma. Asta însemna căsătoria, nu? Discuţii şi compromisuri? Îl îmbrăţişă şi îl sărută pe gât, iar chestiunea păru dată uitării, dar deveni în curând un fel de frontispiciu pentru multe alte probleme mai de fond. *Ce fel de femeie nu vrea să ia numele soţului?* întreba el mereu, cu un aer circumspect. Aducea argumentul matern („Mama te iubeşte ca pe propria ei fiică“), la auzul căruia acum lui Andy îi venea să urle, pomenea de strămoşi („Numele ăsta e în familia noastră de nenumărate generaţii“) şi încerca s-o facă să se simtă vinovată („Credeam c-o să fii mândră să te măriţi cu mine – eu, unul, sunt mândru că eşti soţia mea“), iar când nimic din toate astea nu fu încununat de succes, încercă o ameninţare cu jumătate de gură: „Dacă nu vrei să-mi porţi

numele în văzul lumii, poate c-ar trebui să nu-mi ţin nici eu verigheta în văzul lumii“, dar când Andy înălţase din umeri şi-l anunţase că n-are decât să nu poarte inelul, el îşi ceruse scuze. Recunoscuse că era dezamăgit, dar că va încerca să-i respecte decizia. Iar ea simţise imediat că e ridicol să se împotrivească la ceva care era evident extrem de important pentru el, dar mult mai puţin important pentru ea. Când îşi încolăcise braţele în jurul gâtului său şi-l anunţase c-o să păstreze numele de Sachs în plan profesional, dar îl va schimba în Harrison pentru toate celelalte cazuri, Max păru că se topeşte de recunoştinţă şi uşurare. În taină, se simţea şi ea mulţumită: o fi fost ceva antifeminist şi de modă veche, dar simţea că îi va face plăcere să aibă acelaşi nume cu soţul ei. Iar acum şi copilul lor se va numi Harrison.

— Salutare, zise el şi-şi ridică privirea din revista *GQ* când Andy se îndreptă spre pat.

Purta doar o pereche de boxeri Calvin Klein. Pielea lui de un arămiu perfect arăta ca şi când era uşor bronzat; avea abdomenul musculos, dar nu exagerat, şi umeri largi, lângă care te simţeai foarte bine. Fără să vrea, fu atrasă din nou de el.

— Bună baia?

— Ca întotdeauna.

Andy îşi turnă nişte apă din carafa de pe noptieră şi sorbi din pahar. Fu tentată să se întoarcă să-i admire trupul, dar se sili să-şi ia cartea şi să înceapă să citească.

Max se apropie de ea în pat. Muşchii i se încordară în vreme ce o prinse în braţe din spate şi o sărută pe gât. Andy simţi în stomac un fior bine-cunoscut de excitare.

— Ai pielea atât de fierbinte. Te-ai copt acolo, nu alta, şopti el, iar Andy se gândi imediat la copil.

Îl simţi cum o sărută din nou pe gât şi înainte să-şi dea seama ce se petrece, halatul îi alunecase pe umeri şi căzuse până la brâu. Mâinile lui Max îi prinseră blând sânii ca într-un căuş. Dar ea se îndepărtă de atingerea lui şi se acoperi la loc cu halatul.

— Nu pot, zise ea şi-şi feri privirea.

— Andy.

Vocea îi sună plină de gravitate şi dezamăgire. Ca de om învins.

— Îmi pare rău.

— Andy, vino încoace. Uită-te la mine.

Îi luă uşurel bărbia într-o mână şi îi întoarse capul spre el. O sărută încetişor pe buze.

— Ştiu că te-am rănit şi mă doare nespus. Toată situaţia asta…, continuă el făcând nişte cercuri din mână…, cu mama

mea, cu faptul că nu mai poţi avea încredere în mine şi că nu mai vrei să te apropii… e vina mea şi înţeleg ce simţi. Dar e vorba doar de un bileţel, nu s-a întâmplat *nimic*. Nimic. Îmi pare rău, dar numai pentru faptul că nu ţi-am spus, pentru nimic altceva.

Tăcu o clipă, înciudat de-acum.

— Trebuie să treci peste situaţia asta. Când pedepseşti, nu repari crima.

Andy simţi cum i se pune un nod în gât şi îşi dădu seama că va începe cât de curând să plângă.

— Sunt însărcinată, şopti ea abia auzit.

Max încremeni şi Andy simţi că se holba la ea.

— Poftim? Am auz…?

— Da. Sunt însărcinată.

— Doamne sfinte, Andy, e absolut incredibil!

Sări în picioare şi începu să umble de colo-colo, cu faţa aprinsă de surescitare.

— Când ai aflat? De unde ştii? Ai fost la doctor? De cât timp eşti?

Se lăsă în genunchi lângă pat şi îi cuprinse ambele mâini într-ale lui. Fericirea evidentă care îl apucase îi făcea aşa de bine lui Andy! Situaţia i se părea şi aşa greu de îndurat, nici nu-şi putea închipui cum ar fi fost să-l vadă pe Max că primeşte vestea cu inima îndoită – sau mai rău. Simţi cum el îi strânge mâinile, iar ea fu învăluită de recunoştinţă.

— Când am avut programare la doctorul Palmer, îţi aminteşti? Înainte să plec în Anguilla. Au făcut un test de urină şi m-au sunat seara să-mi dea rezultatul.

Andy se hotărî că era mai bine să nu pomenească faptul că ceruse teste pentru toate bolile venerice.

— Ai aflat încă de *săptămâna trecută* şi nu mi-ai spus nimic?

— Îmi pare rău, zise ea. Am avut nevoie de puţin timp să mă gândesc.

Max o privi fără să trădeze ce gândeşte.

— Oricum, doctorul crede că sarcina „nu e tocmai la începuturi“ – nu înţeleg exact ce înseamnă asta. O să-mi spună mai multe după ce mă duc la ecografie, dar bănuiesc că s-a întâmplat atunci, la Hilton Head…

Pe chipul lui Max se vedea limpede că îşi aminteşte. Închiriaseră o casă împreună cu Emily şi Miles pentru o săptămână de vară târzie. Se întâmplase în seara aceea, la duşul în aer liber, când se strecuraseră împreună ca doi adolescenţi, chiar înainte de cină. Când Andy îi jurase lui Max că se poate, că avusese ciclul cu o săptămână înainte, aşa că se cam lăsaseră duşi de val.

— La duş? Atunci crezi că s-a întâmplat?

Andy dădu afirmativ din cap.

— Schimbasem anticoncepţionalele în luna aceea şi câteva săptămâni nu le-am mai luat; se pare că am calculat greşit.

— Ştii cum se zice, nu-i aşa? Aşa a fost menit să fie. Copilul ăsta a fost menit să fie.

Era expresia preferată a lui Max. Faptul că s-au cunoscut – aşa a fost menit să fie. Succesul revistei ei – a fost menit să fie. Căsătoria lor – a fost menită să fie. Iar acum şi copilul.

— Păi, nu ştiu ce să zic, răspunse Andy, dar nu putu să nu zâmbească. Eu cred că înseamnă că acum avem dovada că metoda calendarului dă greş, dar, da, putem să zicem şi ca tine.

— Când faci ecografia? Ca să ştim când vine copilul?

— Mâine am programare la ginecolog.

— La ce oră? vru el să ştie, înainte ca ea să apuce măcar să termine de vorbit.

— La nouă şi jumătate. Am vrut mai devreme, dar nu s-a putut.

Max se repezi imediat la telefon. Lui Andy îi veni să-l îmbrăţişeze când auzi cum lasă instrucţiuni secretarei să anuleze sau să reprogrameze toate întâlnirile pe care le avea stabilite pentru a doua zi de dimineaţă.

— Pot să te duc la micul dejun mâine înainte să mergem la doctorul nostru?

De ce aşteptase atât de mult până să-i spună? Iată-l aici pe Max al ei, pe bărbatul cu care se *măritase*. Era firesc să fie foarte emoţionat la vestea că vor avea un copil. Era firesc ca el să anuleze totul fără să şovăie o clipă, ca să fie prezent la prima ecografie – şi Andy ar fi putut să parieze că va merge la toate celelalte. Era firesc ca el să spună „doctorul *nostru*“ şi nu se îndoia că el va spune „*suntem însărcinaţi*“ şi „*copilul nostru*“. Nu-şi închipuise că se va comporta în vreun alt mod, şi totuşi era o uşurare enormă să vadă totul cu ochii ei. Nu era cu desăvârşire singură.

— Păi, eu mă gândisem să dau o fugă până la birou o oră sau două înainte de programare. Am cam rămas în urmă cu treaba în ultima vreme. Mai întâi nunta, pe urmă greaţă, iar acum povestea asta cu Elias-Clark…

— Andy, zâmbi el şi îi strânse mâna. Te rog.

— Bine, mic dejun să fie atunci.

Un val de greaţă o cuprinse dintr-odată. Probabil că se oglindea pe faţa ei, pentru că Max o întrebă dacă se simte bine. Ea dădu din cap, fără să fie în stare să vorbească, şi se

năpusti spre baie. Pe când vomita, îl auzi cum comandă de la bodega din colţ o băutură fără alcool, sărăţele, banane şi suc de mere. Când se întoarse în pat, el o privi înţelegător.

— Sărmana de tine. O să am mare grijă de tine.

Fruntea îi pulsa din cauză că vomase, dar se simţea ciudat de bine, mai bine decât se simţise de săptămâni întregi.

— Mulţumesc.

— Vino aici şi dă picioarele încoace.

Îi făcu semn să se aşeze lângă el pe pat şi îi luă picioarele în poală.

Masajul i se păru ceva divin şi Andy închise ochii.

— Of, s-a zis cu luna de miere în Fiji aşa cum plănuisem, zise ea, amintindu-şi de asta pentru prima dată. Deşi nu văd de ce nu ne-am duce în decembrie, câtă vreme sarcina decurge normal.

Max se opri din masatul picioarelor ei şi o privi curios.

— Nici vorbă să zbori la capătul celălalt al lumii, aşa departe de doctorul tău. Să-ţi supui corpul stresului călătoriei şi diferenţei de fus orar? Sub nici o formă. O să avem noi timp de Fiji cu altă ocazie.

— Nu te superi că nu mergem?

Max clătină din cap.

— Andy, o să-i dăm copilului nostru totul, o să vezi. O să aranjăm camera perfectă şi o s-o umplem cu jucării de pluş şi hăinuţe adorabile şi o droaie de cărţi, iar eu o să învăţ tot ce se poate învăţa despre bebeluşi, ca să ştiu ce să fac încă din prima zi. O să schimb scutece şi o să-i dau biberonul şi o s-o duc la plimbare în cărucior. O să-i citim cărţi şi o să-i povestim cum ne-am cunoscut noi doi şi o să mergem cu ea în vacanţă la mare, unde o să se joace desculţă în nisip şi o să înveţe să înoate. Şi o să aibă parte de atât de multă iubire! Din partea ambelor noastre familii.

— Fetiţă, zici tu?

Trupul i se relaxă complet şi abia atunci simţi, după săptămâni întregi, cum stomacul i se linişteşte.

— Bineînţeles. O fetiţă blondă, ca un îngeraş. Aşa e menit să fie.

Când deschise ochii, ceasul arăta ora şase şi patruzeci şi cinci de minute A.M. Era sub plapumă, încă în halat, cu Max care sforăia uşurel alături. Lampa era aprinsă pe noptieră; trebuie că adormiseră amândoi în mijlocul discuţiei.

Făcură un duş şi se îmbrăcară, apoi Max chemă un taxi şi îndrumă şoferul spre Sarabeth în Upper East Side, un local şic situat foarte aproape de cabinetul ginecologic şi care nu părea convenabil decât celor care aveau programare acolo.

Andy nu reuşi să înghită decât nişte pâine prăjită cu dulceaţă de casă şi să bea o ceaşcă de ceai de muşeţel, dar îl urmări cu plăcere pe Max, care devoră o omletă, cartofi prăjiţi, costiţă bine afumată, două pahare de suc de portocale şi o cafea mare cu lapte. Şi tot timpul vorbi însufleţit despre programarea la medic, despre când s-ar putea naşte copilul, ce să-l întrebe pe doctor şi despre cum să dea vestea familiilor lor.

Plătiră consumaţia şi porniră pe jos pe Madison Avenue. Sala de aşteptare era plină; Andy observă pe puţin trei femei vizibil gravide, două dintre ele venite cu soţii, o mulţime de alte câteva femei care păreau mult prea tinere sau prea bătrâne ca să fie însărcinate. Cum de nu observase niciodată până atunci asemenea amănunte? Ce ciudat i se părea să se afle aici şi să-şi dea numele la recepţie, de mână cu Max. Andy se pomeni indignată când secretara abia îşi ridică privirea din hârţogăria ei. Cum adică? Tocmai o anunţase că a venit pentru ecografie. Pentru prima dată! Nu era o noutate pentru *toţi* cei întâlniţi în cale?

Cincisprezece minute mai târziu asistenta îi strigă numele şi-i dădu o eprubetă de plastic.

— Baia e la capătul coridorului, pe dreapta. Vă rog să aduceţi mostra în cabinetul numărul cinci. Soţul dumneavoastră poate să aştepte acolo.

Max îi zâmbi lui Andy, cu o privire prin care îi ura succes, şi o urmă pe asistentă spre cabinet. După trei minute, când Andy ajunse şi ea în cabinet, îl găsi umblând de colo-colo prin încăperea micuţă, ca un cuib.

— Cum a fost? întrebă el şi-şi trecu mâna prin păr.

— Am făcut pipi pe mână, ca de obicei.

— E chiar aşa de greu să nimereşti? râse el, părând uşurat de glumă.

— Nici n-ai idee.

Pe uşă intră o altă asistentă, o femeie voluminoasă cu zâmbet plăcut şi păr argintiu. Introduse un beţişor în eprubeta cu urină adusă de Andy, declară că e perfect, îi luă tensiunea arterială (la fel de perfectă) şi o întrebă când avusese ultimul ciclu menstrual (Andy nu putu să-i indice decât destul de vag).

— Foarte bine, scumpo. Doamna doctor Kramer vine imediat. Cântăreşte-te – să scazi vreo jumătate de kilogram pentru haine –, scoate tot ce ai de la brâu în jos şi pune asta pe tine.

Îi dădu un halat de unică folosinţă şi arătă spre masa de examinare. Max şi Andy urmăriră cu fascinaţie şi dezgust cum asistenta acoperă o sondă legată de aparatul de

ultrasunete cu ceva care aducea extraordinar de mult cu un prezervativ, pe care îl unge apoi cu lubrifiant. Le ură o zi bună şi ieşi apoi din cabinet, închizând uşa în urma ei.

— Deci aşa se face, glumi Max, cu ochii la sonda care acum era mai ceva ca un penis.

— Sperasem c-o să fie ceva de pus pe abdomen. Cel puţin aşa arată mereu la televizor…

Uşa se deschise, iar doctoriţa probabil că o auzise, pentru că zâmbi şi îi zise:

— Mă tem că deocamdată e prea curând pentru ecografie abdominală. Fătul e prea mic, nu poate fi văzut decât cu o ecografie transvaginală.

Doamna doctor Kramer se prezentă singură lui Max şi se apucă să pregătească aparatul. Era o femeie minionă de aproape patruzeci de ani şi lucra cu mişcări rapide şi hotărâte.

— Cum te simţi? întrebă ea peste umăr. Greţuri? Vărsături?

— Ambele.

— Absolut firesc. La majoritatea femeilor toate astea dispar după douăsprezece, maximum paisprezece săptămâni. Poţi să mănânci ceva fără să vomiţi? Biscuiţi, lichide simple, genul ăsta de lucruri?

— Uneori, răspunse Andy.

— Nu-ţi face griji deocamdată cu ce mănânci, copilul capătă tot ce are nevoie din corpul tău. Încearcă să mănânci puţin şi des şi să te odihneşti cât mai mult, bine?

Andy dădu afirmativ din cap. Doamna doctor Kramer desfăcu uşor halatul şi o instrui pe Andy să se întindă pe masa de examinare şi să-şi pună călcâiele în suporţii de pe margine. Andy simţi o uşoară apăsare între picioare, ceva rece, apoi nimic. Se gândi cu uşurare că e mai puţin neplăcut decât examenul pelvic dinainte.

— Iată, zise doctoriţa şi mişcă uşurel sonda.

Pe ecran se ivi imaginea zărită de ea de atâtea ori în filme – ceva negru cu punctişoare albe. Doctoriţa arătă spre unul din punctele luminoase din mijlocul unui vast spaţiu întunecat.

— Acolo. Vezi? Luminiţa aceea care pulsează? E inima copilului tău.

Max sări de pe scaun şi o luă pe Andy de mână.

— Unde? Acolo în mijloc?

— Exact.

Tăcu un moment, analiză cu atenţie ecranul şi continuă:

— Iar inima bate cu putere şi pare perfect sănătoasă. O clipă… uite acolo.

Mişcă sonda încă un pic şi dădu volumul mai tare. Bătaia acelei inimi micuţe suna ca un puls ritmic subacvatic, mai rapid decât un galop de cal. Sunetul umplea încăperea.

Andy era întinsă pe spate şi nu putea să ridice capul prea mult, dar vedea bine ecranul şi punctuleţul acela care pulsa: copilaşul ei. Era aievea şi creştea necontenit înăuntrul ei. Stătea nemişcată şi lacrimile îi curgeau tăcute pe obraji, fără să le poată opri. Când aruncă privirea spre Max, care o strângea şi acum cu putere de mână şi se se uita fix la ecran, văzu că şi ochii lui erau plini de lacrimi.

— Sarcina ta are zece săptămâni şi cinci zile şi totul arată cât se poate de bine.

Doctoriţa luă un carton rotund plastifiat şi-i roti cele două discuri.

— O să continuăm să monitorizăm sarcina prin ecografii, pentru că nu ştii exact când a început, dar din ce am văzut eu aici, copilul se va naşte la întâi iunie. Felicitări!

— Întâi iunie, şopti Max cu veneraţie, de parcă asta ar fi fost cea mai bună zi din lume. Un bebeluş de primăvară. Perfect.

Nu dispăruseră pe de-a-ntregul – îndoielile, temerile şi mânia pricinuită de biletul Barbarei –, iar Andy nici nu credea că vor dispărea vreodată, dar când văzu făptura aceea micuţă dinăuntrul ei şi îşi dădu seama că ea şi Max o creaseră, c-o vor vedea în curând şi că-i vor fi pururea părinţi, toate celelalte preocupări alunecară în plan secundar. După ce doctoriţa le spusese să vină la biroul ei şi ieşi din cabinetul de examinare, Max mai-mai că sări pe masă alături de ea şi strigă: „Te iubesc!“ atât de tare, că o făcu pe Andy să izbucnească în râs, iar simţămintele negative păliră încă şi mai mult. O să aibă grijă de relaţia ei cu Max. Îl va ierta şi va trece peste toate îndoielile. Doar aşa putea merge mai departe. O va face de dragul copilului lor.

Capitolul 11

Mai mult sau mai puţin faimos decât Beyoncé?

Imobilul care adăpostea biroul revistei *The Plunge* era, din fericire, diferit în toate privinţele de cel în care era Elias-Clark, sau chiar de cel în care *Şi au trăit fericiţi…* îşi aflase căminul. Depozit de cherestea la origine, în 1890, clădirea avusese câteva înfăţişări diferite – fabrică de conserve, uzină de prelucrare alimentară, depozit de ţesături şi atelier de mobilă – înainte de a deveni, după cum era de aşteptat, un spaţiu mult râvnit pentru birouri, cu ferestre înalte, pereţi din cărămidă nefinisată, podele de lemn, păstrate din vremurile vechi, şi cu vedere – la modă în ziua de azi – la fluviul Hudson (la Jersey City, mai bine zis). Andy îşi amintea şi acum surescitarea care o cuprinsese pe Emily atunci când agentul imobiliar le adusese la intersecţia străzilor 24 şi 11. Imobilul, asemănător unei fortăreţe, părea într-adevăr falnic, dar Andy se întrebă dacă nu cumva cartierul în care se afla era un pic cam… necizelat. Emily păşi cu o privire dispreţuitoare peste un beţiv adormit la intrare.

— Necizelat? Are personalitate, iar personalitate e exact ce ne trebuie, ripostase ea.

Personalitatea clădirii, care înlocuia căldura, aerul condiţionat şi convingerea raţională că nu vor sfârşi prin a fi asasinate acolo, era ceva de natură să o cam îngrijoreze oarecum pe Andy. Ce-i drept însă, interiorul clădirii era de o mie de ori mai frumos decât tot ce văzuseră până atunci, iar chiria era mai mică.

Andy trase cu putere uşa metalică a liftului, păşi înăuntru şi o închise în urma ei, acţiune pe care o putea executa de-acum la perfecţie chiar având în mâini cafele fierbinţi. În fiecare zi se jura că va urca pe scări; în fiecare zi urca în lift şi îşi zicea „mâine“. La etajul patru îi zâmbi recepţionerei actuale de la *The Plunge*. Recepţionerele care se perindaseră pe acolo erau toate abia ieşite din facultate şi nu stăteau decât atât cât să se asigure că ea sau Emily aveau veşnic parte de interviuri cu noi candidate.

Era plăcut să ajungă târziu la birou din când în când.

— ’Neaţa, Andrea, zise Agatha.

Agatha purta o rochie bleumarin cu ciorapi crem şi pantofi roşii înalţi, cu tocul mai gros, iar Andy se întrebă

pentru a nu ştiu câta oară cum reuşea asistenta ei să ţină mereu pasul cu moda. Trebuie să fi fost foarte obositor.

— Bună dimineaţa! strigă Andy veselă.

Agatha rămase acolo ca un câine credincios de pază, în vreme ce Andy trecu pe lângă ea în drum spre birou, o versiune ceva mai mare, cu ferestre, a celor din jur şi îi zise din mers:

— Vino puţin.

Se gândi imediat că tonul pe care rostise cererea fusese un pic prea dur şi poruncitor, aşa că adăugă cu un zâmbet forţat:

— Dacă ai un moment.

— Uite, Emily te-a sunat cam din trei în trei secunde. I-am promis c-o să-ţi spun să treci pe la ea în birou imediat ce ajungi.

— I-am spus că întârzii în dimineaţa asta. E prima dată în şase luni când vine la lucru înaintea mea şi sare pe pereţi? zise Andy şi îşi dădu seama că probabil telefonul de la Elias-Clark o isterizase de fapt pe Emily. Bine, mă duc la ea. Fă-mi, te rog, legătura acolo dacă sună cineva dintre cei care s-au ocupat de nunta lui Harper.

Agatha dădu din cap, profund plictisită.

Ceea ce *The Plunge* avea în comun cu *Runway* erau fetele cu picioare lungi, care preferau pantofii cu toc cui şi hainele de marcă. În conformitate cu contractul lor de muncă, Emily era cea care se ocupa de angajarea personalului. Singura excepţie era Carmella Tindale, care jumătate din timp redacta articole şi făcea treabă de administraţie în cealaltă jumătate, o fată pe care Andy o acaparase de la *Şi au trăit fericiţi…* şi fără de care avea convingerea fermă că nu poate trăi. Carmella era plinuţă, cu păr castaniu dezordonat, sub care se vedeau vreo doi centimetri de rădăcini grizonate. Purta un soi de pantaloni de trening fără o formă anume, saboţi Merrell iarna sau şlapi vara şi singura ei tentativă de a ţine pasul cu moda era reprezentată de un rucsac Prada (autentic, zicea Emily) pe care îl decorase chiar ea cu o colecţie interesantă de desene în relief, mărgele şi modele ţesute. Carmella era un dezastru desăvârşit în materie de modă, iar Andy ţinea enorm la ea. Celelalte fete păreau verişoare primare cu gaşca de Tocători de la *Runway*, care mai de care mai slăbănoagă, cu picioare mai lungi şi mai drăguţă decât alta. De-a dreptul deprimant.

— Bună dimineaţa, Andy, o salută Tal, o evreică zveltă palidă, cu păr negru ca smoala şi o figură care ar fi putut opri un tanc.

Purta nişte pantaloni verzi mulaţi, un sacou scurt şi cizmuliţe de piele întoarsă cu toc înalt.

— ’Neaţa, Tal. Ai luat legătura cu cei de la OPI? Avem nevoie de un răspuns ferm până la sfârşitul săptămânii.

Tal dădu din cap în semn că a înţeles.

Celularul lui Andy sună.

— Excelent. Dă-mi de ştire imediat ce ai un răspuns de la ei.

Îşi îndreptă apoi atenţia spre telefon.

— Max? Tu eşti?

— Bună, iubito. Cum te simţi?

Înainte să-l audă întrebând se simţise bine, dar imediat ce se gândi la starea ei, o năpădi un val de greaţă.

— Bine. Tocmai mergeam la o şedinţă în biroul lui Emily. Ce s-a întâmplat?

— Mă gândeam. Ce-ar fi să-i chemăm la noi acasă la cină pe mama şi sora mea, pe mama ta, pe Jill şi Kyle, pe tatăl tău şi pe Noreen? Le spunem că i-am invitat ca să ne uităm la poze şi să le alegem pe cele mai frumoase pentru album. Şi pe urmă le dăm vestea cea mare.

Dorise cu atâta ardoare să le spună mamei şi lui Jill despre sarcină atunci când le văzuse ultima dată, dar acum că Lily şi Max aflaseră – şi avea de gând să-i spună chiar atunci şi lui Emily – i se părea destul.

— Ştiu şi eu? Poate că…

— O să fie grozav. O să mergem la ecografia de după primul trimestru, oare cum i-a zis doctoriţa?

— Translucenţă nucală.

— Exact. O facem la începutul săptămânii viitoare, iar după ce ne asigurăm că totul e în regulă cu copilul – şi bineînţeles că aşa va fi – o să aducem cea mai mare fericire posibilă familiilor noastre. Pot să-l rog pe cel care se ocupă de planificarea petrecerilor companiei să găsească o firmă de catering care să livreze tot ce vrem la domiciliu, să gătească, să servească, să facă după aceea curăţenie… tu n-o să trebuiască să mişti un deget. Ce zici?

Andy îi zâmbi unei fete din tagma Tocătorilor cu care se intersectă – purta cizme până la genunchi şi vreo cinci kilograme de lanţuri de aur, artistic înnodate şi răsucite la gât.

— Andy?

— Scuze… Da, sigur, e o idee bună.

— O să fie minunat! Sâmbăta viitoare la cină?

— Nu, Jill, Kyle şi copiii pleacă înapoi în Texas sâmbătă dimineaţa. Poate vineri?

— Sigur că da. O să vorbesc cu toată lumea şi mă ocup de amănunte. Andy?

— Hmm?

— O să fie extraordinar. Toţi or să fie atât de fericiţi pentru noi…

Andy nu putu să nu se întrebe cum va reacţiona Barbara. Nora cea nedorită urma să-i dăruiască un mult-dorit nepoţel. Ce dilemă! Probabil că faţa ei bine injectată cu botox n-avea să dezvăluie nimic din ce gândeşte. Dar cine ştie? Poate că vestea despre un nepot va îmbunătăţi lucrurile…

— Îmi place ideea, zise ea. E modul perfect să-i anunţam.

— Te iubesc, Andy.

Ea tăcu o secundă, sau mai bine zis o fracţiune de secundă, apoi îi răspunse:

— Şi eu te iubesc.

— Andy? Ia vino-ncoace! porunci Emily din biroul ei înconjurat de geamuri, pe un ton îngrijorător de familiar.

— Aud că eşti chemată la apel. Vorbim mai târziu, spuse Max şi închise.

Andy aproape îl auzea cum zâmbeşte.

Intră în biroul lui Emily, se aşeză într-un fotoliu de piele şi-şi scoase mocasinii ca să-şi îngroape picioarele în covoraşul moale şi gros de blană de oaie. Emily ignorase cu desăvârşire bugetul redus alocat decorării interiorului şi cheltuise o avere din fondurile personale pentru a face ca biroul ei să arate ca scos din *Elle Decor*. Masa de scris de un roşu lăcuit, scaunele albe de piele şi covoraşul de blană nu erau decât începutul. O comodă joasă şi elegantă adăpostea colecţia ei personală de cărţi şi reviste, perdele străvezii ornamentau ferestrele fastuoase şi pe peretele din cărămidă nefinisată se întindeau poze cu toate copertele *The Plunge* de când apăruse revista. Pe cei doi pereţi care despărţeau biroul ei de restul spaţiului, Emily atârnase o serie de figurine de sticlă şi alte ornamente care atrăgeau lumina şi aruncau în toate direcţiile raze multicolore. O sculptură modernă înfăţişând doi dalmaţieni de mărime naturală împodobea un colţ al încăperii, iar în partea de jos a bibliotecii fusese încorporat un mic frigider în care Emily îşi ţinea rezervele de apă minerală Evian, şampanie rosé şi sucuri organice Honest Teas. O duzină de fotografii personale, elegant înrămate, fuseseră plasate pe toate suprafeţele disponibile. Andy îşi aminti că Emily îşi dorise de la doisprezece ani să fie asistenta Mirandei. Sau poate chiar Miranda însăşi?

— Slavă Domnului, în sfârşit ai venit! făcu Emily şi ridică privirea din calculator. Numai o clipă să termin de scris e-mailul ăsta…

Andy observă pe masă un vraf de poze de la propria ei nuntă. O luă pe cea de deasupra şi o cercetă cu atenţie. Îi plăcuse când o văzuse pe calculator, iar pe hârtie îi plăcea şi mai mult. Era una dintre puţinele fotografii în care considera că zâmbetul ei era sincer. Fusese făcută exact când muzica începuse pentru primul lor dans. Max venise din spate şi îşi pusese braţele în jurul ei. O sărutase pe gât iar ea, simţind că o gâdilă, îşi dăduse capul pe spate, îl sprijinise de umărul lui şi izbucnise în râs, surprinsă şi încântată de gestul lui. Fotografia o înfăţişa într-un moment firesc, fără nimic prestabilit. Era o selecţie cam nonconformistă pentru coperta unei reviste, dar Andy şi Emily voiau de mult să facă ceva mai puţin obişnuit.

— Îţi vine să crezi că suntem pe punctul de a termina ediţia din martie a revistei? întrebă Andy uitându-se încă la fotografia cu ea şi Max.

— Mmm, mormăi Emily cu privirea aţintită în ecranul calculatorului.

— Chiar crezi că putem folosi o postură atât de naturală pentru copertă? Nu e cam… frivolă?

Emily oftă.

— E făcută de St. Germain. Nu ceva trimis de vreun văr din Shutterfly.

— Adevărat. Îmi place poza…

Emily deschise sertarul de sus al mesei de scris, scoase de acolo un pachet de Marlboro şi o brichetă, extrase din pachet o ţigară şi îi oferi pachetul lui Andy.

— Emily, suntem în *birou*, o certă Andy şi se surprinse neplăcut că vorbise ca o mamă cicălitoare.

Emily aprinse ţigara, trase adânc în piept şi suflă un norişor perfect de fum.

— Sărbătorim.

— N-am mai fumat de câţiva ani, zise Andy şi se uită jinduitor la ţigară. De ce-mi face aşa o poftă şi acum?

Emily îi oferi din nou pachetul, dar Andy se mulţumi să clatine din cap. Ştia c-ar trebui să plece din birou şi să se întoarcă după ce Emily termină de fumat – trebuia să se gândească acum la copil –, dar Emily ar fi omorât-o dacă ieşea pe uşă.

— Ce anume sărbătorim? se interesă Andy privind cu fascinaţie cum Emily inspiră şi expiră senzual fumul.

— N-ai să ghiceşti niciodată cine m-a sunat azi-dimineaţă, răspunse Emily şi se săltă puţin, surescitată, în scaun.

— Beyoncé?

— Nu. De unde ţi-a venit ideea?

— Cineva mai mult sau mai puţin faimos decât ea?

— Cine e mai faimos decât Beyoncé?

— Emily, spune-mi şi gata.

— Ghiceşte. Trebuie să ghiceşti. N-o să reuşeşti *cu nici un chip* să ghiceşti, dar încearcă totuşi.

— Sună amuzant. Păi să vedem… Jay-Z?

Emily oftă.

— Eşti atât de neinspirată! Cine e ultima persoană din univers care să sune la noi la birou ca să ceară să ne întâlnim?

Andy îşi suflă în mâini să şi le încălzească.

— Obama?

— Eşti incredibilă. N-ai nici un pic de imaginaţie!

— Emily…

— Miranda! Afurisita de Miranda Priestly a sunat azi-dimineaţă.

— Nu se poate, clătină Andy din cap. E pur şi simplu imposibil. Afară doar de cazul că s-a-ntâmplat vreo revoluţie la *Runway* şi noi nu suntem la curent cu ea. Miranda n-are cum să fi sunat aici. Pentru că Miranda nu sună nicăieri. Din câte ştiu eu, Miranda nu e capabilă, fizic, mental şi emoţional, să formeze un număr de telefon fără ajutorul cuiva.

Emily trase rapid fum în piept şi strivi mucul într-o scrumieră din sticlă colorată aşezată deoparte pe birou.

— Andy? Mă asculţi?

— Poftim? făcu Andy şi privi spre Emily, care o privi la rândul ei surprinsă.

— Ai auzit ce-am spus?

— Bineînţeles. Dar mai spune-mi o dată. Pentru că nu pot să înţeleg.

Emily oftă melodramatic.

— Nu, n-a sunat în persoană. A sunat asistenta ei principală, o fătucă din Africa de Sud pe nume Charla, şi a întrebat dacă putem să venim amândouă la birou să ne întâlnim cu ea. Peste două săptămâni. A insistat că întâlnirea va fi cu Miranda însăşi.

— De unde ştii că e din Africa de Sud? întrebă Andy numai ca s-o scoată din sărite pe Emily.

Prietena ei păru pe punctul de a exploda.

— Tu ai auzit ce ţi-am spus? Noi – tu şi cu mine – o să ne întâlnim cu Miranda!

— O, da, te-am auzit. Doar aveam grijă să nu-mi crească prea mult tensiunea, răspunse Andy.

Emily îşi împreună mâinile.

— Există o singură explicaţie pentru povestea asta. Ne-a chemat ca să discutăm o posibilă achiziţie.

Andy aruncă o privire la celularul ei şi îl aruncă în geantă.

— Eşti nebună dacă-ţi închipui că mă duc.

— Bineînţeles că te duci.

— Ba nu! Inima mea slabă nu poate să îndure o asemenea întâlnire. Ca să nu mai vorbim de respectul faţă de mine însămi.

— Andy, femeia asta e director editorial la EliasClark. Are cuvântul final asupra tuturor ediţiilor revistelor apărute sub egida firmei. Din nu ştiu care motiv, a solicitat prezenţa noastră la ora unsprezece, de vineri într-o săptămână. Iar tu, prietena mea şi co-fondatoarea revistei, vei fi prezentă la acea întâlnire.

— Crezi că ştie că ne folosim de numele ei când contactăm celebrităţi?

— Andy, nu cred că-i pasă de aşa ceva.

— Am citit pe undeva că l-a împuternicit pe istoricul ăla, cel super-intelectual, să-i scrie biografia. Crezi că vrea să ne ia el un interviu?

Emily îşi dădu ochii peste cap.

— Îhî, sună plauzibil. Din cele trei milioane de oameni cu care a lucrat de-a lungul anilor, vrea să vorbească tocmai cu cea pe care a concediat-o fără motiv în faţa a treizeci de alţi angajaţi şi cu cea care i-a zis la Paris să se ducă dracului. Alte idei mai ai?

— Nu. Dar ştii ceva? Nu mă deranjează să nu aflu niciodată.

— Cum adică să nu afli?

— Exact cum am zis. Cred că pot să trăiesc o viaţă plină de satisfacţii şi împliniri fără să ştiu de ce vrea din senin Miranda Priestly să ne vadă.

Emily suspină.

— Ce?

— Nimic. Am ştiut că va fi dificil cu tine. Dar oricum am confirmat întâlnirea.

— Nu se poate.

— Ba da. Cred că e vorba de ceva important.

— Important?

Andy îşi dădea seama că vocea îi sună cam isteric, dar nu se putea stăpâni.

— În caz că n-ai băgat de seamă, n-am mai fost sclave la smintita aia de ani de zile. Am muncit din răsputeri şi cu dăruire şi am creat o revistă de succes – fără să ne terorizăm

angajaţii şi fără să distrugem viaţa nimănui. În veci nu mai pun piciorul în biroul femeii ăleia.

Emily flutură din mână.

— Nu mai lucrează în acelaşi birou; s-a mutat la alt etaj. Şi n-ai decât să zici că nu mai pui piciorul acolo *după* întâlnire. Eu, una, vreau să ştiu ce vrea şi nu pot să mă duc singură.

— De ce nu? Eşti îndrăgostită până peste cap de ea. Du-te singură şi povesteşte-mi cum a mers. Sau nu-mi povesti. Nu-mi pasă.

— Andy, nu sunt îndrăgostită de ea, ripostă Emily, de-acum scoasă din fire. Dar când Miranda Priestly îţi dă întâlnire, te duci. Emily întinse un braţ peste birou, luă mâna lui Andy într-a ei şi continuă, bosumflată şi cu ochii trişti: Te rog, spune-mi că vii.

Andy îşi smulse mâna din strânsoare şi tăcu.

— Nici dacă te rog frumos? De dragul meu, prietena ta cea mai bună şi partenera ta de afaceri? Cea care ţi-a făcut cunoştinţă cu soţul tău?

— Ataci pe toate fronturile, nu-i aşa?

— Te rog din suflet, Andy. După aceea, mergem să mâncăm la Shake Shack, fac eu cinste.

— Uau. Scoţi artileria grea.

— Te implor. De dragul meu. Îţi rămân veşnic datoare.

Andy oftă din rărunchi. O vizită făcută Mirandei pe teritoriul ei o atrăgea la fel de mult ca ideea de a petrece o zi într-o puşcărie, dar Andy trebui să admită că şi pe ea o rodea curiozitatea.

Se sprijini de masă şi se ridică în picioare cu o greutate ostentativă.

— Bine. O să vin. Dar pe lângă hamburger, cartofi prăjiţi şi lapte bătut de la Shack, vreau şi un tricou cu logo-ul lor şi mai vreau şi o salopeţică pentru bebeluşul meu.

— S-a făcut! strigă Emily vizibil încântată. Îţi cumpăr tot magazinul… Se opri şi se holbă la Andy: Ce-ai zis adineaori?

— M-ai auzit.

— Nu cred. Mi s-a părut c-ai zis ceva de un bebeluş, dar eşti măritată de mai puţin de cinci minute, n-aveai când să… Emily se uită în ochii lui Andy şi gemu: Doamne sfinte, tu chiar nu glumeşti. Eşti borţoasă?

— Foarte.

— Dar ce v-a apucat, oameni buni? De ce naiba atâta grabă?

— N-am plănuit sarcina asta…

— Dar ce, habar n-aveaţi cum se fac copiii? Ai petrecut ultimii cincisprezece ani din viaţă reuşind să *nu* rămâi gravidă. Ce s-a întâmplat?

— Îţi mulţumesc că mă susţii cu atâta entuziasm.

— Ei bine, să administrezi o revistă şi să creşti copii nu prea merg mână în mână. Mă gândesc cum o să mă afecteze pe *mine* treaba asta.

— Mai durează. Abia încep al doilea trimestru de sarcină.

— Văd că eşti deja la curent cu limbajul specific.

Emily părea să facă nişte calcule mentale. Căzu greoi în scaunul ei şi zâmbi răutăcios.

— Uau. Chiar că n-aţi plănuit sarcina asta. Copilul e măcar al lui Max? întrebă aproape în şoaptă.

— Bineînţeles! Crezi cumva că m-am strecurat pe undeva după petrecerea burlăciţelor pentru o partidă de sex nebun cu vreunul din instructorii de yoga?

— Recunoaşte, ar fi fost foarte interesant.

— Nu vrei să-mi pui şi tu o întrebare ca de om normal? Ca de exemplu când voi naşte, sau dacă fac băiat sau fată? Sau chiar dacă mă simt bine?

— Sigur nu faci gemeni? Sau tripleţi? Atunci *chiar* că ar fi ceva.

Andy oftă.

Emily îşi ridică mâinile.

— Bine, bine, îmi pare rău. Dar trebuie să recunoşti şi tu că totul pare destul de incredibil. Când te-ai măritat? Acum o lună. Şi eşti deja gravidă în luna a treia. Nu e o mişcare tipică pentru tine, asta e tot. Şi ce-o să zică Barbara?

Andy simţi împunsătura din comentariul despre soacră, poate din cauză că şi ea se întreba exact acelaşi lucru.

— Ai dreptate, nu e o mişcare tipică pentru mine. Dar faptul e consumat şi nici măcar Barbara Harrison nu poate să-l schimbe. Şi dacă elimini toate celelalte fapte din ecuaţie şi te gândeşti numai c-o să am un copil, e minunat. Mai devreme decât preconizasem, dar tot minunat.

— Mmm.

Lipsa de entuziasm cu care Emily primea vestea nu era defel surprinzătoare. Nu spusese vreodată ceva pe tema asta şi-şi îndeplinea cu elan moderat îndatoririle de mătuşă faţă de nepoţii lui Miles, dar Andy presupunea că Emily nu vrea să aibă copii. Copiii făceau mizerie. Erau lipicioşi, gălăgioşi şi imprevizibili şi din cauza lor deveneai grasă şi şleampătă, cel puţin pentru o bucată de vreme. A avea copii era fără doar şi poate ceva atipic pentru Emily.

Se auzi o bătaie la uşă şi Agatha intră.

— Daniel întreabă dacă ai putea să vii până la el pentru câteva clipe. Zice că vrea să-ţi arate ceva, dar aşteaptă un telefon urgent şi nu vrea să iasă din birou.

— Du-te. Vorbim mai târziu, îi zise Andy, uşurată că îi dăduse în sfârşit vestea.

— Bineînţeles c-o să vorbim. Dar să ne gândim şi la întâlnirea aceea, da? Trebuie să discutăm ce o să porţi…

Ocoli masa de scris şi dădu într-o parte paltonul lui Andy.

— Nu se vede deocamdată nici o umflătură, dar tot trebuie să fim atente. Cred c-o să trebuiască să porţi rochia aceea cloş, cu epoleţi aurii. Nu e cine ştie ce, dar cel puţin e puţin drapată în talie…

Andy râse.

— O să ţin cont de sfat.

— Vorbesc serios, Andy. Înţeleg, mi-ai dat o veste mare, grozav, dar trebuie să arătăm perfect sută la sută pentru Miranda. Sper că n-o să-ţi verşi maţele sau ceva de genul ăsta.

— Totul o să fie bine.

— Splendid. O să-ţi spun eu cum merge cu cei de la Vera. Nu uita să iei legătura cu St. Germain – aşteaptă telefonul tău.

Emily îşi înhăţă impermeabilul şi geanta şi flutură din mână peste umăr.

— Felicitări încă o dată! zbieră ea, iar Andy se făcu mică de tot în scaunul ei şi se întrebă dacă Emily avea de gând să trăncănească despre vestea primită de faţă cu întreg personalul.

Dar, în fond, ce mai conta? Era însărcinată şi, dacă totul mergea bine – iar Andy se pomeni că îşi doreşte febril ca totul să meargă bine –, peste şase luni va avea un copil. Un copil. Întâlnirea cu Miranda, bârfele, toate se topiră când Andy se opri o clipă şi se închipui ţinând în braţe un bebeluş cu pielea catifelată şi dulce. Îşi puse ambele mâini peste pântec şi zâmbi pentru sine. Un copil.

Capitolul 12

Acuzaţii de hărţuire nefondate, plus o cămaşă-două de forţă

Andy intră în magazinul Starbucks cel mai apropiat de Elias-Clark Building şi se văzu nevoită să se ţină de tejghea ca să rămână dreaptă. Nu mai fusese acolo de zece ani, iar amintirile o năpădiră cu atâta intensitate şi dezgust, încât fu cât pe ce să leşine. O singură privire aruncată împrejur o asigură că nici una din feţele de la casierie sau de la aparatele de espresso nu-i era cunoscută. Cu coada ochiului o văzu pe Emily care îi făcea cu mâna de la o masă.

— Slavă Domnului că ai ajuns în sfârşit, făcu Emily şi sorbi din cafeaua ei frapată, cu evidentă grijă să nu i se şteargă rujul.

Andy se uită la ceas.

— Am ajuns cu aproape cincisprezece minute mai devreme. Tu de cât timp eşti aici?

— Nu vrei să ştii. Mă îmbrac şi iar mă îmbrac de la patru dimineaţa.

— Pare ceva foarte odihnitor.

Emily îşi dădu ochii peste cap.

— Dar a meritat, declară Andy şi privi admirativ la fusta strânsă pe corp, din buclé, la puloverul pe gât din caşmir şi la cizmele cu toc cui până-n plafon. Arăţi fantastic.

— Mulţumesc. Şi tu la fel, răspunse Emily maşinal, fără să-şi ridice privirea din telefon.

— Da, m-am gândit că rochia asta pe care am luat-o cu împrumut nu arată prea rău – pentru o rochie de gravide. Ce zici?

Emily o privi cuprinsă de panică.

— Ha, glumeam doar. Port rochia pe care mi-ai spus tu să o port şi nu e pentru gravide.

— Adorabil.

Andy abia îşi stăpâni un zâmbet.

— Când crezi că e cazul s-o pornim?

— Peste cinci minute? Sau poate chiar acum? Ştii bine ce mult îi place când întârzie cineva la o întâlnire.

Andy întinse mâna şi sorbi un pic din cafeaua lui Emily. Părea de-a dreptul noroioasă de la cât zahăr pusese în ea, aproape imposibil de tras prin pai.

— Cum poţi să bei mizeria asta?

Emily înălţă din umeri.

— Bun. Şi acum să recapitulăm: Nu-i datorăm nimic Mirandei. Mergem acolo să ascultăm ce are de zis şi nimic mai mult. Nu mai poate să ne distrugă vieţile cu o simplă fluturare a mâinii.

Vorbele sunau foarte bine, însă Andy nu era prea sigură că poate să le creadă.

— Nu-ţi face iluzii, Andy. E director editorial pentru întreaga firmă Elias-Clark. E şi acum femeia cea mai influentă din modă şi publicistică. Poate bine mersi să ne distrugă vieţile din simplul motiv că aşa are chef şi sunt convinsă că şi tu eşti trează de la trei dimineaţa.

Andy se ridică în picioare şi se încheie la paltonul ei de blană – avusese de gând să poarte ceva mai elegant, dar ziua era foarte geroasă şi n-avea chef să tremure de frig şi de groază în acelaşi timp. Petrecuse obişnuitele treizeci de minute zilnice cu îmbrăcatul în dimineaţa aceea. Pusese pe ea rochia cu epoleţi recomandată de Emily. N-ar fi câştigat vreun concurs cu ea, dar nici de lepădat nu era.

— Hai să mergem. Cu cât ajungem acolo mai repede, cu atât putem să plecăm mai repede.

— Grozavă atitudine, declară Emily şi clătină din cap.

Dar se ridică în picioare şi puse pe ea minunata ei scurtă de blană.

Nu schimbară o vorbă tot drumul până EliasClark Building, iar Andy se simţi relativ bine până când intrară în hol şi se îndreptară spre pupitrul de recepţie a vizitatorilor, loc unde nici una dintre ele nu mai fusese din ziua în care veniseră la interviul pentru angajare.

— E pur şi simplu ireal, zise Emily cu priviri furişe împrejur.

Mâinile îi tremurau.

— Eduardo nu mai e la uşă. Nici Ahmed la standul de ziare. Nu recunosc pe nimeni.

— Dar pe ea o recunoşti, nu? făcu Emily şi arătă undeva în spate cu un gest al capului, în vreme ce îndesa ecusonul de vizitator în poşetă.

Andy privi în direcţia indicată şi o văzu numaidecât pe Jocelyn, proaspăt-promovata directoare pe probleme de frumuseţe de la *Runway* şi marea favorită a tuturor. Ştia de pe blogurile de bârfe că Jocelyn fusese foarte ocupată în deceniul scurs de când o văzuse ea ultima dată – doi copii cu soţul ei bancher milionar, divorţ, plus recăsătorit cu un moştenitor de miliarde şi alţi doi copii din noul mariaj –, dar nimeni n-ar fi putut bănui toate astea doar privind-o: părea la fel de tânără, de subţire şi proaspătă ca atunci când Andy

cutreiera holurile acestei clădiri. În loc să îmbătrânească, părea să se fi stabilit comod în viaţa de femeie peste treizeci de ani şi avea acum un fel de graţie princiară în mişcări, graţie care îi lipsise în prima tinereţe. Andy se pomeni că se holbează la ea.

— Nu mă simt în stare de întâlnirea asta, murmură Andy.

O cuprinse un val de nelinişte. Cum îşi închipuise că poate, pur şi simplu, să-şi arate faţa aici, după tot ce se întâmplase, şi să valseze în biroul Mirandei Priestly ca şi când totul era în perfectă ordine? Fusese o idee îngrozitoare, dezastruoasă. Fu copleşită de o dorinţă nebună de a o rupe la fugă.

Emily o înhăţă de braţ şi pur şi simplu îi făcu vânt prin uşa turnantă şi de acolo în lift, unde se pomeniră, din fericire, singure. Emily apăsă butonul pentru etajul optsprezece şi se întoarse spre Andy:

— O să facem faţă acestei încercări, bine? întrebă ea, cu glasul tremurând puţin. Partea bună e că nu e nevoie să mergem la etajul cu *Runway*.

Andy nu avu timp să răspundă. Uşile liftului se deschiseră şi cele două fete se pomeniră faţă în faţă cu albul orbitor caracteristic oricărei săli de recepţie din Elias-Clark Building. După marea ei promovare, Miranda se mutase într-un birou somptuos de la etajul principal, dar păstrase şi fostul spaţiu de la *Runway*. Aşa că acum reuşea să se perinde nestingherită între cele două birouri şi să terorizeze în acest mod de două ori mai mulţi angajaţi în doar jumătate din timp.

— Se pare că n-au redecorat, bolborosi Andy.

Secretara, o brunetă subţire, cu părul strâns într-un coc aproape prea sever şi cu buzele rujate într-o nuanţă şocant de roşie, le întâmpină cu un zâmbet forţat care semăna mai mult cu un rânjet.

— Andrea Sachs şi Emily Charlton? Poftiţi pe aici.

Înainte ca Andy sau Emily să aibă timp să răspundă – sau măcar să-şi desfacă eşarfele de la gât –, secretara introduse cardul în cititor şi împinse uşile grele de sticlă. Odată trecută de ele, o porni în pas săltat fără să pară câtuşi de puţin stânjenită de tocurile cui înalte de zece centimetri. Emily şi Andy se văzură nevoite să alerge ca să ţină pasul cu ea.

Schimbară priviri în vreme ce o urmară pe secretară prin labirintul nesfârşitului coridor. Trecură pe lângă mai multe birouri cu vedere la măreţul Empire State Building, birouri pline de angajaţi îmbrăcaţi în costume scumpe şi cu diverse funcţii. Toate se întâmplau atât de repede! Nu avuseseră parte

de câteva momente în care să stea jos să-şi tragă răsuflarea şi să-şi adreseze câteva cuvinte de încurajare. Secretara nu le oferise nici măcar un pahar cu apă şi nu le luase paltoanele. Pentru prima dată, Andy înţelese – cu adevărat, în profunzime – cum se simţeau redactorii, scriitorii, fotomodelele, designerii, fotografii şi angajaţii de rând de la *Runway* care îşi părăseau relativa siguranţă oferită de birourile lor pentru a se aventura să-i facă Mirandei o vizită. Nu era de mirare că arătau cu toţii ca nişte zombi.

În câteva momente ajunseră într-un spaţiu foarte asemănător celui pe care Miranda îl ocupase la *Runway*: o anticameră cu două birouri imaculate pentru cele două asistente, ambele cu faţa spre o uşă glisantă dincolo de care se zărea o încăpere enormă cu o vedere impresionantă asupra oraşului şi elegant decorată în nuanţe de cenuşiu şi alb, cu câteva elemente galben-deschis şi turcoaz, care confereau biroului un aer de vilă la malul mării. Rame pictate din lemn, care reuşeau să pară antice şi moderne în acelaşi timp, încadrau fotografii ale lui Caroline şi Cassidy, acum în vârstă de optsprezece ani şi ale căror chipuri păreau frumuşele şi oarecum ostile într-un fel foarte specific fiecăreia. Covorul, orbitor de alb, se întindea de la un perete la altul, cu o singură dungă turcoaz în mijloc. Andy tocmai se uita la o tapiserie uriaşă aşezată în chip de tablou pe peretele îndepărtat, când se deschise o uşă, iar în încăpere îşi făcu apariţia Miranda. Fără să arunce măcar o privire în direcţia lui Andy, Emily sau a asistentelor ei, se duse cu pas hotărât la birou şi porni bine-cunoscuta meliţare:

— Charla? Mă auzi? Alo? E cineva acolo?

Fata care era probabil Charla tocmai se pregătea să le întâmpine pe Andy şi Emily; dar acum le făcu un semn cu degetul să aştepte; înhăţă un carnet – probabil Buletinul – şi dădu năvală în biroul Mirandei.

— Da, Miranda, aici sunt. Ce pot să…?

— Dă-i telefon lui Cassidy şi spune-i să o invite pe antrenoarea ei de tenis să vină cu noi în weekendul ăsta, pe urmă dă-i chiar tu un telefon antrenoarei. Un răspuns negativ nu e de acceptat. Spune-i soţului meu că o să plecăm de la apartament mâine la ora cinci fix. Informează-i pe cei de la garaj şi personalul din casa din Connecticut, ca să ştie exact când ajungem. Trimite la mine în apartament prin curier cartea aceea nouă, căreia i s-a făcut o recenzie duminica trecută, şi vezi să ajungă înainte să plecăm. Stabileşte o discuţie telefonică pentru luni dimineaţă la prima oră cu autorul. Fă o rezervare pentru masa de prânz azi la ora unu şi dă-le de ştire angajaţilor din New York ai lui Karl. Află la ce

hotel s-au cazat cei de la Bulgari şi trimite-le flori – cât mai multe. Spune-i lui Nigel că o să fiu gata de probat haine la ora trei, nici un minut mai târziu, şi ai grijă ca rochia şi accesoriile să fie gata. Ştiu că pantofii nu vor fi gata încă – sunt făcuţi la Milano cu comandă specială –, dar află dimensiunile exacte şi vezi să am o replică exactă pentru probă.

Abia în acest moment îşi trase o clipă răsuflarea, cu ochii în tavan, părând a se strădui să-şi amintească o ultimă poruncă.

— A, da, ia legătura cu cei de la Planned Parenthood[1] şi stabileşte o întâlnire pentru organizarea acţiunii de caritate care va avea loc la primăvară. Au venit persoanele cu care trebuia să mă văd la ora unsprezece?

Andy se pomeni, automat şi instinctiv, prinsă în amănuntele pe care le turuia de zor Miranda, cu mintea atât de profund concentrată asupra instrucţiunilor, în efortul de a memora şi asimila toate informaţiile, că nici nu auzi ultima întrebare. Emily o aduse înapoi la realitate cu un ghiont zdravăn în coaste.

— Pregăteşte-te, şopti Emily, îşi scoase paltonul şi îi dădu drumul pe jos lângă biroul uneia dintre asistente.

Andy se grăbi să facă acelaşi lucru.

— Şi cum zici să mă pregătesc? şuieră Andy drept răspuns.

— Miranda vă poate primi acum pentru întâlnire, declară Charla, iar chipul ei posomorât părea de rău augur.

Nu catadicsi să le conducă în biroul Mirandei. Poate îşi închipuia că fetele cunoşteau deja obiceiul locului sau hotărâse că nu erau destul de importante ca să merite efortul, ori pur şi simplu sistemul se schimbase în ultimii câţiva ani. Dar când Charla le făcu semn să intre în biroul Mirandei, Andy trase adânc aer în piept exact în aceeaşi clipă cu Emily şi, una lângă alta, păşiră în încăpere cât putură de încrezătoare.

Din fericire şi spre surprinderea lor, Miranda nu le cercetă din cap până-n picioare. Nici măcar nu le aruncă o privire. Nu le adresă o vorbă de bun venit, nu le invită să ia loc, nu dădu nici un semn că observase măcar prezenţa lor. Andy se luptă să-şi stăpânească impulsul de a-i da un raport de activitate sau de îndeplinire a vreunei îndatoriri, sau s-o anunţe că îi făcuse rezervarea pentru masa de prânz sau că o apostrofase pe vreo profesoară a gemenelor, conform instrucţiunilor primite. O simţea şi pe Emily încordată lângă ea. Nu ştiau ce să facă şi ce să spună, aşa că stăteau, pur şi

simplu, acolo. Preţ de vreo patruzeci şi cinci de secunde – cele mai penibile secunde de tăcere trăite de oricine în orice moment, pentru orice motiv. Andy aruncă o privire în direcţia lui Emily, dar prietena ei părea încremenită de groază şi de totală nedumerire. Aşa că rămaseră acolo, amuţite.

Miranda stătea cocoţată pe scaunul ei rece, metalic, cu spatele drept ca scândura, cu cocul distinct, ţeapăn ca o perucă. Purta o fustă plisată gri-cărbune din lână – sau poate din caşmir – şi o bluză de mătase în nuanţe vii de roşu şi portocaliu. Pe umeri avea o capă delicată albă din blană de iepure, iar în jurul gâtului se zărea un colier cu un rubin mare cât un ou de ciocolată. Oja şi rujul îi sclipeau în aceeaşi culoare, de vin roşu. Andy urmări fascinată cum buzele acelea subţiri, bine rujate, ating cana, sorb o gură de cafea şi se desprind. Miranda îşi trecu limba încet peste buza de sus, apoi peste cea de jos. Era ca şi când ar fi urmărit o cobră devorând un şoarece.

În cele din urmă – în cele din urmă! – Miranda îşi ridică privirea din hârţoage, se uită ţintă la cele două fete şi nu dădu vreun semn că le-ar recunoaşte. Se mulţumi doar să încline uşor capul, să se uite la Andy, apoi la Emily şi să zică:

— Ce e?

Ce e? *Ce e?* adică *De ce-aţi venit, intruselor, în biroul ăsta?* Andy simţi cum inima începe să-i bubuie şi mai rapid. Miranda chiar nu pricepea că *ea* fusese cea care le invitase pe *ele* acolo? Andy mai-mai să leşine de indignare când prietena ei deschise gura.

— Bună, Miranda, rosti Emily cu vocea mai calmă decât părea înfăţişarea ei, cu un zâmbet larg şi prefăcut pe faţă. Mă bucur să te revăd.

Andy zâmbi la rândul ei din reflex, la fel de prefăcut. Îşi propuseseră să-şi păstreze calmul şi demnitatea? Pe dracu'! Îşi ziseseră că femeia asta nu mai putea să le jignească sau că n-aveau nevoie de ea, ori că puterea pe care o avusese asupra lor se destrămase? Pe naiba! În loc să-şi amintească toate astea, stăteau acum amândouă dinaintea biroului ei, rânjind ca doi cimpanzei.

Miranda se holbă la ele, tot fără să pară că le-ar fi recunoscut. Şi tot fără să conceapă că ea însăşi le invitase la întâlnire.

Emily făcu o nouă încercare.

— Am fost amândouă încântate când ai solicitat această întâlnire. Cu ce-ţi putem fi de folos?

Andy o auzi pe Charla cum oftează în anticameră. Conversaţia asta putea să degenereze rapid într-o confruntare extrem de neplăcută.

Miranda însă păru total nedumerită.

— Da, fireşte, v-am chemat aici să discutăm despre revista voastră, *The Plunge*. Elias-Clark ar fi interesată s-o achiziţioneze. Dar la ce te-ai referit când ai spus că te bucuri să mă *re*vezi?

Andy întoarse brusc capul spre Emily, dar prietena ei rămăsese holbându-se încremenită la Miranda. Când Andy îndrăzni să se uite furiş spre Miranda, văzu că aceasta o săgeta pe Emily cu priviri ca nişte pumnale.

Andy nu avu de ales.

— Cred că Emily voia doar să spună că a trecut atât de mult timp de când am lucrat împreună. Deja aproape zece ani! Emily a fost asistenta ta principală timp de doi ani, iar eu…

— Doi ani şi jumătate! se zborşi Emily.

— Iar eu am lucrat aici un an.

Miranda îşi atinse o buză exagerat de umedă cu vârful unei unghii stacojii. Ochii i se îngustară în efortul de a se concentra. După o nouă tăcere penibilă, zise:

— Nu-mi amintesc. Vă puteţi închipui, fireşte, ce multe asistente am avut de atunci.

Emily părea cuprinsă de o furie turbată.

Speriată că prietena ei ar putea să spună ceva necuviincios, Andy se avântă în discuţie. Se sili să râdă lejer, dar sunetul emis suna jalnic şi plin de amărăciune, chiar în propriile urechi.

— Da, mă bucur că nu-ţi aminteşti, pentru că… activitatea mea, ăăă… nu s-a încheiat în cei mai buni termeni. Eram atât de tânără, iar Parisul frumos, dar atât de agitat…

Era rândul lui Emily să îi arunce priviri ucigătoare prin care îi comanda să tacă naibii din gură, dar Miranda fu cea care interveni:

— E vreuna dintre voi amărâta aceea de fată care a căzut într-o stare totală de stupoare şi-a trebuit cărată la spitalul de nebuni?

Fetele clătinară amândouă din cap.

— Şi nici una dintre voi nu e nebuna care mă tot ameninţa că-mi dă foc?

Afirmaţia părea mai mult o constatare decât o întrebare, dar Miranda le cercetă cu atenţie, să vadă dacă asta le stârneşte vreo reacţie.

Din nou, fetele clătinară din cap.

Miranda se încruntă uşor.

— Ţin minte o fată vulgară cu nişte pantofi de duzină care a încercat să convingă poliţia să mă aresteze în baza

unor acuzaţii nefondate de hărţuire, dar fata aceea era blondă.

— N-am fost noi, zise Andy.

Simţi însă privirea Mirandei aţintită arzător asupra cizmelor ei, care nu erau jignitor de ieftine, dar nici o creaţie de designer.

— Ei bine, înseamnă că n-aţi fost cine ştie ce interesante.

Andy zâmbi, dar de data asta fără nimic prefăcut. *Probabil că ai dreptate*, gândi ea. *Dacă numai te-am trimis la dracu' pe o stradă din Paris şi te-am lăsat baltă în mijlocul unei prezentări de modă, asta nici nu merită reţinut. Priceput.*

Andy nu avu răgazul să se revolte cum se cuvine, că gândurile îi fură întrerupte de vocea ascuţită a Mirandei, neschimbată după toţi aceşti ani, cu aceeaşi tonalitate şi ascuţime ca în toate amintirile şi coşmarurile lui Andy.

— Charla! Alooo! E cineva acolo? Alooo!

O tânără care în mod evident nu era Charla, ci o versiune a ei mai tânără, mai drăguţă şi mai speriată, se ivi în uşă.

— Da, Miranda?

— Charla, adu-l încoace pe Rinaldo. Am nevoie de cineva cu care să discut partea financiară.

Cererea asta se vedea limpede că o panicase pe fată.

— Ăăă, păi, ăăă, cred că Rinaldo nu e la birou astăzi. E în concediu. Ai dori să chem pe altcineva?

Miranda suspină atât de sonor şi cu atâta vădită dezamăgire, încât Andy se întrebă dacă această versiune Lite de Charla avea să fie concediată pe loc. Se uită la Emily în strădania de a schimba o privire cu ea, dar prietena ei stătea acolo, cu mâinile împreunate şi înţepenite, şi părea gata-gata să leşine.

— Pe Stanley, atunci. Adu-l aici imediat. Asta e tot.

Fata care nu era Charla se grăbi să iasă din birou, cu nelinişte şi teamă pe chip, iar Andy îşi dori să o poată îmbrăţişa. Dar se mulţumi să rămână locului şi să se gândească la căţelul ei Stanley, care în clipa asta era mulţumit şi în siguranţă, mestecându-şi probabil osişorul. Simţi brusc dorinţa aprigă să-l revadă. Sau poate că era doar dorinţa de a fi oriunde, nu aici.

Câteva clipe mai târziu, un bărbat între două vârste, care purta un costum surprinzător de demodat, îşi făcu apariţia în biroul Mirandei şi, fără să fi fost salutat de aceasta sau invitat să ia loc, le ocoli pe cele două fete şi se aşeză lângă Miranda la masa ei rotundă.

— Miranda? Vrei să mă prezinţi, te rog, musafirelor tale?

Emily rămase cu gura căscată. Iar Andy fu atât de surprinsă de stilul lui direct, că aproape izbucni în râs în gura mare. Cine era acest om cu suflet neînfricat şi îmbrăcat urât, care cuteza să i se adreseze Mirandei ca unui muritor de rând?

Miranda păru descumpănită o clipă, dar îşi reveni imediat şi le făcu celor două semn să se apropie. Fetele se aşezară.

— Stanley, ele sunt Andrea Sachs şi Emily Charlton, editoarea şi respectiv directoarea revistei *The Plunge*, cea mai recentă publicaţie în materie de nunţi de pe piaţă, după cum ţi-am adus la cunoştinţă luna trecută. Doamnelor, dumnealui e Stanley Grogin.

Andy aşteptă să audă cu ce anume se ocupă Stanley Grogin la firmă, dar aşteptă de pomană.

Stanley scotoci de zor prin nişte dosare, bombăni ceva ca pentru sine, apoi extrase trei teancuri de hârtii, prinse fiecare cu agrafe de birou, şi întinse câte una lui Emily, lui Andy, apoi Mirandei.

— Oferta noastră, spuse el.

— Ofertă? ripostă Emily cu glas piţigăiat.

Primele sale cuvinte după minute bune de tăcere păreau mai degrabă un strigăt de ajutor.

Stanley aruncă o privire spre Miranda.

— Le-ai prezentat deja ideea de bază?

Miranda se mulţumi să-i arunce o privire usturătoare drept răspuns.

— Miranda a pomenit că ea… ăăă… Elias-Clark ar dori să ne achiziţioneze, zise Emily.

— *The Plunge* a devenit o revistă solidă, atât din punct de vedere al abonamentelor, cât şi al reclamei, în trei ani de când există. Mă impresionează nivelul ei de eleganţă şi sofisticare, calităţi foarte rar întâlnite azi în lumea revistelor de nunţi. Cea mai interesantă parte este nunta celebrităţilor, care apare în fiecare număr. Meritaţi toată stima pentru această realizare.

Miranda îşi încrucişă mâinile deasupra hârtiilor de pe birou şi îi aruncă o privire lui Andy.

— Mulţumesc, şopti Andy răguşit.

Nu îndrăzni să arunce o privire spre Emily.

— Vă rog să vă gândiţi la oferta noastră, zise Stanley. Fireşte, o să prezentaţi informaţiile şi personalului vostru contabil.

În acest moment, Andy îşi dădu seama ce meschină li se părea acestor oameni revistuţa lor, dat fiind că se prezentaseră de unele singure la o întâlnire de afaceri – minus „personal contabil“. Luă de pe masă vraful de documente şi se apucă să le frunzărească. Emily făcu acelaşi lucru. Citi acolo expresii ca *echipa editorială curentă, tranziţie, mutarea sediului firmei*, bla, bla, bla şi începu să-şi piardă concentrarea. Abia în penultima pagină dădu peste preţul de achiziţie, o cifră atât de mare, încât o readuse brusc la realitate. Milioane de dolari. Îi venea greu să citească ceva dincolo de cuvântul *milioane*.

Stanley se apucă să lămurească nişte amănunte pe care Andy nu le înţelesese în întregime, le dădu copii suplimentare pe care să le distribuie echipei de avocaţi *(De reţinut*, se gândi Andy, *să angajăm echipă de avocaţi*) şi recomandă stabilirea unei noi întâlniri peste vreo două săptămâni în care să discute şi să clarifice alte chestiuni. Totul era aşa formulat încât să transmită clar ideea că tranzacţia era fapt împlinit, că fetele ar fi bune de internat la spitalul de nebuni dacă ar refuza o ofertă atât de generoasă din partea unei firme atât de prestigioase. Era doar o chestiune de timp.

Fata care nu era Charla apăru în prag şi anunţă că maşina Mirandei sosise să o ducă la prânz şi aştepta la parter. Andy avu o dorinţă nebună să întrebe dacă Igor mai era şi acum şoferul ei şi, dacă da, ce mai face, dar se sili să păstreze tăcerea. Miranda îi porunci fetei să-i aducă un pahar cu apă minerală Pellegrino cu lămâie, fără a da vreun semn că auzise despre maşina care sosise. Apoi se ridică în picioare.

— Emily, Ahn-dre-ah, rosti Miranda.

Andy aşteptă să audă ceva de genul „Mi-a făcut plăcere să ne vedem“ sau „Mă bucur că v-am revăzut“ sau „Vă urez o după-amiază plăcută“ ori „Aştept cu plăcere să luăm din nou legătura“, dar cele câteva secunde de tăcere apăsătoare care urmară celor două cuvinte dovediră că nu avea să fie rostit nimic din toate astea. Miranda înclină uşor capul în direcţia lor, bombăni ceva pe sub mustaţă cum că n-avea la dispoziţie o zi întreagă ca să audă un răspuns din partea lor şi ieşi pe uşă afară. Andy o văzu pe fata care nu era Charla cum îi oferă Mirandei paltonul gros de nurcă şi un pahar de cristal plin cu apă Pellegrino. Aceasta le înhăţă pe amândouă dintr-o mişcare, fără măcar să încetinească. Abia când Miranda dispăru pe coridor, Andy îşi dădu seama că nu mai respirase de cel puţin şaizeci de secunde.

— Ei bine, o adevărată aventură, nu-i aşa? zise Stanley în vreme ce îşi aduna hârţogăria de pe masă.

Le dădu fetelor câte o carte de vizită.

— Aşteptăm să luăm cât de curând legătura, să vedem cum vi se pare oferta. Sunaţi-mă dacă aveţi întrebări. Mai degrabă daţi de mine decât de ea. Dar fără îndoială ştiţi deja treaba asta.

Le strânse mâna cu seriozitate şi se făcu nevăzut fără o altă vorbă.

— Super personalitate omul ăsta, murmură Emily abia auzit.

— Crezi că ştie cine suntem? întrebă Andy.

— Bineînţeles că ştie. Pun pariu că ştie şi ce zodie suntem. Lucrează pentru Miranda.

— Ei bine, noi două formăm o echipă formidabilă, şopti Andy drept răspuns. Cât a durat toată întâlnirea? Şapte minute? Nouă? Şi noi care ne închipuiam un prânz împreună.

Emily o apucă atât de strâns de încheietura mâinii pe Andy, că o duru.

— Îţi vine măcar să *crezi* ce s-a întâmplat? Hai să ieşim de aici. Trebuie *neapărat* să stăm de vorbă.

Îi mulţumiră Charlei şi fetei care nu era Charla şi Andy se gândi ce incredibil era faptul că Miranda îi spusese pe nume pe toată durata întâlnirii. Ar fi vrut să stea de vorbă cu acele două tinere nefericite (Charla părea doar parţial descurajată, de parcă sufletul ei ar fi fost apăsat, nu complet nimicit; dar fata care nu era Charla avea privirea aceea golită de viaţă şi expresia neliniştită a suferinzilor de deprimare clinică), să le spună că, dacă voiau, puteau să aibă parte de o viaţă fără Miranda Priestly. Voia să le spună că aveau să îşi amintească într-o bună zi de acest an de sclavie şi, în pofida unor ocazionale simptome posttraumatice, vor fi mândre de faptul că supravieţuiseră celui mai groaznic loc de muncă de pe pământ. Se mulţumi însă să le zâmbească blând, să le mulţumească pentru ajutor, să ia paltonul din mâinile lor şi să o ia la trap după Emily cât putea mai iute, fără să-şi piardă complet demnitatea.

— Mergem la Shake Shack în centru sau la restaurantul original? întrebă Andy de cum ajunseră pe trotuar, cuprinsă brusc de o foame de lup.

— Zău aşa, Andy, oftă Emily. La hamburgeri îţi stă mintea acum?

— Am avut o înţelegere! Hamburgeri de la Shake Shack, cartofi prăjiţi şi lapte bătut. Şi o salopeţică pentru bebeluş. A fost o condiţie pentru întâlnirea asta!

Emily o apucă în goana mare spre Starbucksul unde se întâlniseră cu o oră în urmă.

— Poţi să te concentrezi o clipă la altceva decât mâncare? Îţi rămân datoare, bine? Uite, bea asta.

Emily comandă ceai cu gheaţă pentru Andy şi o cafea neagră pentru ea. Luară băuturile, iar Andy, enervată dar nedorind să facă scene, o urmă la o masă din colţul cel mai îndepărtat.

Ochii lui Emily sclipeau de surescitare; mâinile îi tremurau.

— Nu pot să cred ce s-a petrecut, zbieră ea. Adică, fireşte, *sperasem* treaba asta. Miles era convins, dar eu nu, nici pe departe. Vor să ne cumpere! Miranda Priestly e *impresionată* de revista noastră. Elias-Clark vrea să o achiziţioneze. Poţi să pricepi cum vine asta?

Andy dădu din cap.

— Îţi vine să crezi că nici măcar nu ne-a recunoscut? Ne-am dus acolo îngrozite de ce o să ne spună, iar ea n-avea nici cea mai vagă idee că pe vremuri noi am lucrat…

— Andy! Afurisita asta de Miranda Priestly vrea să ne cumpere revista! Revista *noastră*! S-o cumpere! Tu ai prelucrat măcar informaţia asta?

Andy luă o gură de ceai cu gheaţă şi îşi dădu seama că şi ei îi tremurau mâinile.

— O, da, am prelucrat-o. E chestia cea mai ţăcănită pe care am auzit-o în viaţa mea. Măgulitoare, fără doar şi poate, dar tot ţăcănită.

Emily rămase cu gura căscată într-un fel care o făcea să pară foarte neatrăgătoare. Şi rămase aproape o veşnicie aşa, holbându-se la Andy, cu falca de jos gata să atingă masa. În cele din urmă, clătină încet din cap.

— Doamne sfinte, la asta nu m-aş fi gândit niciodată…

— La ce?

— Deşi, evident, e perfect logic.

— Ce anume?

Colţurile buzelor lui Emily coborâră, iar fruntea i se încreţi a… a ce? Dezamăgire? Deznădejde? Mânie?

— Emily?

— Tu de fapt nu vrei să vinzi firmei Elias-Clark, nu-i aşa? Ai reticenţe.

Andy simţi cum i se pune un nod în gât. Lucrurile nu mergeau bine. Parte din sufletul ei era plin de mândrie. Revista lor era suficient de reuşită ca să atragă atenţia celui mai influent editor din lume. Elias-Clark voia s-o adauge la portofoliul ei. Putea să primească produsul lor un compliment mai mare? Dar. Numele de Elias-Clark era sinonim cu cel de Miranda Priestly. Emily chiar *voia* să

vândă *The Plunge* firmei Elias-Clark? Din câteva cuvinte rostite, atmosfera dintre ele se schimbase simţitor.

— *Reticenţe*? Andy tuşi. Da, cred că s-ar putea spune şi aşa.

— Andy, nu-ţi dai seama că pentru asta am muncit de la bun început? Ca să vindem revista? Şi că am primit o ofertă cu *ani de zile* înainte să ne închipuim că e posibil, o ofertă nemaipomenită de la *cea mai* prestigioasă editură de pe planetă? Cum e posibil să nu te bucuri?

— Mă bucură oferta asta, zise Andy cu seriozitate, cu calm.

Emily zâmbi larg.

— Mă simt la fel de măgulită ca şi tine, Em. Faptul că Elias-Clark vrea să cumpere revista noastră mică e năucitor. De necrezut, din toate punctele de vedere. Şi ai văzut ce preţ ni se propune? Andy se plesni peste frunte: Nu mi-am închipuit în veci că o să văd aşa o sumă.

— Păi atunci de ce arăţi ca cineva căruia tocmai i-a murit căţelul? se miră Emily.

Celularul ei sună şi pe ecran se ivi o fotografie cu Miles, dar Emily respinse apelul.

— Ştii bine de ce. Ai văzut şi tu.

Emily se prefăcu nedumerită.

— N-am avut răgaz să citesc tot documentul, dar în linii mari pare…

Andy scoase teancul de hârtii din geantă şi îl deschise la pagina 7.

— Îţi aminteşti clauza asta mică de aici? Prevede că întreaga echipă editorială senioare trebuie să-şi păstreze poziţia superioară cel puţin un an calendaristic, ca să ajute cu tranziţia.

Emily făcu un gest de indiferenţă cu mâna.

— E doar un an.

— *Doar un an?* Zău dacă-mi amintesc unde am mai auzit treaba asta.

— Ei, haide, Andy. Poţi să faci orice timp de un an.

Andy se holbă la prietena ei.

— De fapt, s-a dovedit că nu-i adevărat. Singurul lucru pe care nu pot să-l fac timp de un an e să lucrez pentru Miranda Priestly. Cred că proba a fost deja făcută.

Emily o privi sever.

— Nu e vorba numai de tine. Suntem partenere şi oferta asta e un adevărat vis împlinit.

Oferta în sine era, fără îndoială, măgulitoare, dar cum putea ea să se declare de acord să-şi vândă iubita revistă tocmai firmei Elias-Clark, ca să nu mai vorbim de obligaţia

de a lucra din nou acolo vreme de un an? Era de neconceput şi nu apucaseră nici măcar să se bucure împreună de o bârfă mică despre ce văzuseră acolo – de Miranda-dinnou-în-acţiune, de biroul ei, de asistentele sale chinuite, de experienţa în sine.

Andy se frecă la ochi.

— Poate că exagerăm amândouă. Ce-ar fi să luăm legătura cu un avocat în domeniul publicisticii şi să-l rugăm să negocieze în numele nostru? Poate scăpăm de clauza aia cu anul de tranziţie? Sau poate găsim pe altcineva care să achiziţioneze revista, acum că ni s-a făcut deja o ofertă? Dacă cei de la Elias-Clark sunt atât de dornici să o cumpere, e posibil să mai vrea şi alţii.

Emily doar clătină din cap.

— E vorba de Elias-Clark. E vorba de Miranda Priestly, pentru Dumnezeu. E ca şi când am primit o binecuvântare din partea lor.

— Caut soluţii, Em.

— Cauţi? Nu pot să cred că nu te *repezi* la o asemenea ocazie.

Andy tăcu. În cele din urmă întrebă:

— De ce atâta grabă? E prima ofertă şi s-a ivit cu ani întregi înainte să credem că e posibil. De ce să ne repezim în halul ăsta? Hai s-o luăm mai uşor, să cântărim şi să hotărâm ce e mai bine pentru amândouă.

— Vorbeşti serios, Andy? Am fi bune de spitalul de nebuni dacă nu acceptăm oferta asta. Amândouă ştim.

— Ţin foarte mult la *The Plunge*, rosti Andy încetişor. Îmi place tot ce am înfăptuit împreună. Îmi place biroul nostru, îmi plac angajaţii şi faptul că petrec atâta timp cu *tine* în fiecare zi. Îmi place că nu ne spune nimeni ce avem de făcut sau cum să ne facem treaba. Nu cred că vreau să renunţ încă la toate astea.

— Ştiu că ţii la revistă. Şi eu la fel. Dar pentru o ofertă ca asta un milion de inşi ar face moarte de om. Sau cel puţin oricine care a creat o firmă din temelii. Trebuie să vezi imaginea de ansamblu, Andy.

Andy se ridică şi îşi adună catrafusele. Îşi puse mâna pe braţul lui Emily.

— Am aflat de treaba asta acum cinci secunde. Hai să ne dăm puţin timp de gândire, bine? O să găsim noi o soluţie.

Emily izbi cu pumnul în masă, de nemulţumire. Nu cu putere, dar destul de tare cât să o facă pe Andy să încremenească locului.

— Sper că da, Andy. Sunt dispusă să mai stăm de vorbă pe tema asta, dar îţi spun de pe acum: nu putem să ratăm

ocazia asta. N-o să permit să stăm în calea propriului succes.

Andy îşi puse geanta pe umăr.

— La mine te referi. N-o să permiţi ca *eu* să stau în calea succesului *tău*.

— Nu asta am spus, protestă Emily.

— Dar e clar că asta ai gândit.

Emily înălţă din umeri.

— Ştiu că îi urăşti, dar cei de la firma asta sunt cei mai buni din lume şi se oferă să ne îmbogăţească. Poţi să priveşti situaţia în perspectivă de data asta?

— Te referi la perspectiva ta, care ai venerat dintotdeauna Elias-Clark? Şi, dacă e să fim cinstiţi, şi pe Miranda?

Emily îi aruncă o privire încărcată de ură. Andy îşi dădu seama că ar fi trebuit să nu mai spună nimic, dar nu se putu abţine.

— Ce e? Aş putea să fac pariu că şi acum te învinovăţeşti pentru că ai fost dată afară. Deşi eşti cea mai bună asistentă pe care a avut-o Miranda vreodată, tot crezi că a fost cumva îndreptăţită să te azvârle ca pe gunoiul de săptămâna trecută.

Chipul lui Emily se înflăcără de furie, iar Andy îşi dădu seama că mersese prea departe. Emily însă nu rosti altceva decât:

— Hai să nu vorbim despre asta acum, bine?

— Perfect. Am de făcut nişte drumuri şi pe urmă iau prânzul. Ne vedem mai târziu la birou, spuse Andy şi se îndepărtă fără altă vorbă.

Ziua de azi avea să fie foarte lungă.

1. Organizaţie non-profit care oferă servicii de sănătate pentru mamă şi copil.

Capitolul 13

E foarte posibil să mor până atunci

Andy îşi odihni capul pe speteaza banchetei din spate a taxiului şi trase adânc în piept aroma deloc neplăcută de vanilie a deodorantului maşinii. Era prima dată de săptămâni întregi când simţea un miros oarecare fără să-i vină să vomite. Încă mai respira adânc când îi sună telefonul.

— Bună, îi zise ea lui Max şi speră ca el să nu aducă vorba de întâlnire.

Se gândea cu plăcere cum în seara aceea vor da familiilor lor vestea despre copil şi nu voia să-şi aducă aminte de Miranda.

— Unde ai fost? Am lăsat vreo mie de mesaje la Agatha. Cum a mers întâlnirea?

Părea uşor agitat.

— Eu? O, da, mă simt bine, mulţumesc de întrebare. Cred că ai fost grozav de îngrijorat!

Îl ţinuse treaz aproape toată noaptea pe Max, atât fusese de îngrijorată înaintea acelei întâlniri.

— Vorbesc serios, Andy, cum a mers? Vor să vă achiziţioneze, nu-i aşa?

Asta o făcu pe Andy să se ridice în capul oaselor.

— Da, vor. De unde ştii?

— Ce altceva ar fi putut să vrea? strigă el triumfător. Ştiam eu, *ştiam* eu! Miles şi cu mine am pus pariu pe suma oferită. Bănuiesc că sunteţi atât de încântate amândouă!

— Nu cred că „încântate“ ar fi cuvântul cel mai potrivit, cel puţin pentru mine. „Îngrozită“ ar fi mai aproape de adevăr.

— Ar trebui să fii al naibii de mândră de tine, Andy! Ai reuşit! Tu şi Emily, deşi nimeni n-ar fi crezut că puteţi să faceţi aşa ceva, aţi creat revista asta din nimic, iar acum cea mai prestigioasă firmă de pe pământ vrea să o cumpere. Ceva mai bun nici nu se putea.

— Sunt onorată, zise Andy. Există însă câteva amănunte îngrijorătoare.

— Sunt sigur că nu e nimic cu care nu poţi să te descurci. Pot să vă recomand un avocat bun pe probleme din domeniul artistic, de la o companie cu care lucrăm noi. El o să poată clarifica totul.

Andy îşi frământă mâinile. Max vorbea ca şi când totul era fapt împlinit, când ele primiseră oferta abia în dimineaţa aceea.

— Când ziceai că vine toată lumea diseară? întrebă ea încercând să schimbe subiectul. Crezi că bănuieşte cineva ce vrem să le spunem?

— Ţi-am mai spus, am rezolvat eu totul. Este deja la noi acasă o echipă formată din soţ şi soţie, care pregătesc acum un adevărat festin. Toată lumea ajunge peste vreo oră. Or să sară în sus de fericire când vor auzi despre copil, iar acum avem încă o veste minunată s-o împărtăşim cu ei.

— Nu, nu vreau să pomenim nimic despre…

— Andy? Mă auzi? Uite, mai am de dat nişte telefoane. Ne vedem în curând, bine?

Andy auzi cum Max închide telefonul şi îşi sprijini din nou capul pe spetează. Evident, soţul ei era investitor – şi încă unul important la revistă. Era firesc să fie în culmea fericirii; oferta asta îl făcea să pară un adevărat geniu, ca să nu mai vorbim de faptul că avea să umple cuferele clanului Harrison. Dar ea nu era încă pregătită să împărtăşească povestea asta cu nimeni. Copilul era altceva – era exact genul de veste care se împărtăşea cu viitorii bunici, chiar cu o Barbara Harrison –, dar să petreacă o seară întreagă vorbind despre Miranda Priestly? Nu, mulţumesc.

În pofida îndoielilor avute iniţial, pe la ora zece seara Andy se văzu nevoită să recunoască totuşi că petrecerea avusese mare succes. Oaspeţii se simţeau bine şi acum. Pentru familia ei, era ceva firesc ca „ora de plecare“ să însemne „ora la care încep urările de bine, îmbrăţişările, al doilea val de îmbrăţişări, ora la care se pun noi întrebări, la care se mai merge o dată la toaletă, la care se sărută fiecare persoană din încăpere“. Dar pentru Barbara Harrison, această prelungire nesfârşită a plecării era ceva total neobişnuit. Ea era de regulă o musafiră perfect politicoasă, care întârzia puţin la venire, dar nu cât să fie grosolană, şi avea mereu grijă să mulţumească gazdelor şi să plece devreme. Cu excepţia Elizei, care trebuia să se întâlnească în oraş cu nişte prieteni şi plecase deja, toţi ceilalţi membri ai familiilor lor erau încă în sufragerie, unde stăteau de vorbă cu animaţie, beau cu nesaţ şi râdeau ca nişte adolescenţi.

— Sunt foarte fericită pentru voi, declară doamna Harrison într-un fel care nu trăda nimic din ce gândea cu adevărat.

Dar poate că era sinceră. Poate că un copil – un nou vlăstar Harrison – era destul cât să-i ofere lui Andy cât de cât

respect şi acceptare. Andy şi doamna Harrison se aşezară una lângă alta pe canapeaua fără spătar.

— Un nepot, măi să fie. Fireşte, am sperat aşa ceva, dar atât de curând! Chiar că este o surpriză.

Andy încercă să treacă peste partea cu „atât de curând“. Max insistase să nu spună nimănui că sarcina fusese neplanificată – nu voia ca lumea să creadă că era vorba o greşeală a lor –, dar Andy era sigură că mama lui nu era prea încântată de ideea că ea şi Max concepuseră acest copil cu două luni înainte de căsătorie. Tipic pentru nora ei cea lipsită de clasă.

— O să-l numiţi, evident, Robert, dacă e băiat, zise doamna Harrison, şi era clar că nu pusese o întrebare, ci făcuse o declaraţie.

Şi, ceea ce era şi mai enervant, Barbara se adresase lui Max de parcă el singur urma să ia decizia cu privire la numele copilului.

— Bineînţeles, zise Max fără nici măcar o privire spre Andy.

Nu avea nici o umbră de îndoială că îşi vor numi băieţelul, dacă asta vor avea, după tatăl lui Max, ba poate chiar şi pe fetiţă – Andy nici n-ar vrea altceva –, dar tot îi venea să se zburlească la ideea că Barbara făcea presupunerea automat.

Jill îi atrase atenţia şi tuşi. Tare.

— Ciudat, dar eu am senzaţia că or să aibă o fată. O fetiţă dulce, perfectă. Toată numai drăgălăşenie şi delicateţe şi tot ce le lipseşte celor trei băieţi ai mei. Cel puţin, asta sper.

— O fată ar fi minunat, se declară de acord doamna Harrison. Dar o să vrem şi un băiat la un moment dat, ca să se ocupe de afacerile familiei.

Andy se abţinu să spună că ea, femeie, era perfect capabilă să conducă o firmă şi fără îndoială că fiica ei va fi la fel de capabilă. Şi nu pomeni nimic nici despre faptul că tatăl lui Max, bărbat, nu dăduse dovadă de cine ştie ce pricepere în afaceri atunci când luase anumite hotărâri în numele firmei Harrison Media Holdings.

Max îi întâlni privirea şi îi mulţumi fără cuvinte.

De pe canapeaua din faţa lui Andy, bunica ei interveni în conversaţie:

— Copilul ăsta mai are şase luni până să se nască. E foarte posibil să mor până atunci şi dacă da, atunci insist să numeşti copilul după mine. Ida o să fie din nou la modă la un moment dat, nu-i aşa? Toate numele vechi revin în ziua de azi.

— Bunico, nu ai decât optzeci şi opt de ani şi eşti în putere. N-o să păţeşti nimic, spuse Andy.

— Să te audă Dumnezeu, zise bunica ei şi scuipă repede de trei ori.

— Gata, ajunge cu numele copilului, făcu Jill şi bătu din palme. Mai vrea cineva cafea fără cafeină? Dacă nu, cred că ar trebui să plecăm şi să-i lăsăm pe viitorii părinţi să se odihnească puţin.

Andy îi aruncă surorii ei o privire recunoscătoare.

— Da, sunt destul de obosită, aşa că…

— Nimeni în familia noastră n-a trăit peste optzeci de ani, îi dădu bunica înainte. Eşti nebună dacă nu-ţi dai seama că pot să mor din zi în zi.

— Mamă, nu mai vorbi aşa, zise doamna Sachs. Eşti perfect sănătoasă. Hai să ne adunăm catrafusele.

Bunica lui Andy flutură din mână ca pentru a alunga un gând.

— Am trăit destul cât s-o văd pe fata asta măritată, ceea ce nu credeam că mai apuc. Iar acum o văd nu numai măritată, dar şi gravidă. S-ar părea că minunile nu mai contenesc.

Se lăsă o tăcere penibilă, dar Andy izbucni brusc în râs. Bunica era într-o formă de zile mari. Andy o îmbrăţişă, apoi îi şopti lui Jill:

— Îţi mulţumesc că i-ai scos pe toţi de aici.

— Înainte să plecaţi, am dori să vă mai dăm o veste…, zise Max şi se ridică în picioare pentru a atrage atenţia tuturor.

— Doamne sfinte, gemu bunica lui Andy, o să aveţi gemeni. Doi şoareci identici dintr-o lovitură.

— Gemeni? întrebă doamna Harrison, cu cel puţin trei octave mai sus. O, Doamne.

Andy simţi privirea întrebătoare a lui Jill fixată asupra ei, dar tocmai se încrunta fioros la Max, care nici nu o văzu.

— Nu, nu, nu avem gemeni. E vorba despre *The Plunge*. Se pare că Andy şi Emily au primit…

— Max, te rog, interveni Andy încetişor, dar cât putu mai ferm fără să facă scandal.

El nu o auzi, sau poate preferă să nu o bage în seamă.

— …au primit o ofertă uluitoare de la Elias-Clark pentru achiziţia revistei *The Plunge*. O ofertă scandalos de generoasă, la drept vorbind. Fetele astea două mai că au reuşit imposibilul, revista lor a fost remarcată şi curtată atât de curând! Să ridicăm cu toţii un pahar în cinstea eforturilor lui Andy.

Absolut nimeni nu ridică paharul. Oaspeţii începură să turuie toţi în acelaşi timp.

Tatăl lui Andy:

— Elias-Clark? Asta înseamnă c-o să ai de-a face din nou cu ştii-tu-cine?

Barbara:

— Ei bine, pentru asta nici că se putea un moment mai oportun! O să poţi acum să scapi de acest mic proiect egoist şi să începi să te ocupi de ceva plin de satisfacţii, ca de exemplu timpul petrecut cu copilul tău. Şi poate intri în vreun consiliu de administraţie la opere de binefacere…

Jill:

— Uau, felicitări! Chiar dacă nu vrei să le vinzi lor, oferta în sine e o onoare.

Mama lui Andy:

— Refuz să accept c-o să lucrezi din nou cu… cu… of, cum o cheamă pe femeia aia? Cea care te-a chinuit un an întreg?

Bunica:

— Cum adică, lucrezi de atâta amar de vreme să pui treaba aia pe picioare şi acum te apuci aşa, nitam nisam, s-o vinzi? Nu-i înţeleg pe tinerii de azi.

Andy se uită chiorâş la Max până când el traversă încăperea şi o cuprinse în braţe.

— Minunat, nu-i aşa? Sunt atât de mândru de ea.

Probabil că Jill observă expresia lui Andy, pentru că sări în picioare şi spuse că au avut cu toţii destule emoţii pentru o seară şi că ar fi cazul să plece şi să-i lase pe Andy şi Max să doarmă.

— Te sun mâine de la aeroport, bine? zise Jill, se ridică în vârful picioarelor şi o cuprinse pe Andy pe după gât. Îmi pare aşa de bine pentru voi. E ceva extraordinar, zău. Şi nici măcar nu m-am supărat că mi-ai dat vestea în acelaşi moment ca soacrei tale. Nu mă simt jignită, nu-ţi face griji.

— Foarte bine, surâse Andy. Pentru că încep oricum să constat că femeile însărcinate au nevoie de încurajare.

Jill îşi puse haina de blană – afară era un frig tăios, deşi nu era decât noiembrie – şi zise:

— Bucură-te de situaţie cât poţi. Celor din jur le pasă doar la primul copil. N-ai decât să fii în luna a noua, gata să explodezi cu al doilea, şi nimeni nu-ţi oferă măcar un scaun. Şi la al treilea? Jill pufni: Te întreabă pe faţă dacă l-ai planificat sau nu. De parcă e de neînchipuit că o femeie vrea un al treilea copil de bună voie…

Andy râse.

— Nu că noi l-am fi făcut de bună voie…

— Astea-s amănunte, ripostă Jill.

Andy întinse mâna şi îi dădu lui Jill o şuviţă de păr pe după ureche. Aproape că uitase cum e să petreacă o clipă-două singură cu sora ei. Locuiau fiecare în alt colţ de ţară şi se vedeau foarte rar din cauza asta, iar când reuşeau să se întâlnească, aproape întotdeauna erau de faţă şi copiii, Kyle, Max şi mama lui Andy. Cele două surori nu fuseseră prea apropiate în copilărie – cei nouă ani diferenţă făcuseră ca Jill să plece la facultate pe când Andy era încă foarte mică –, dar în ultimii cinci-şase ani fetele începuseră să vorbească mai mult la telefon şi să plănuiască întâlniri mai dese. Avuseseră chiar mai multe de vorbit când Andy se logodise şi apoi se măritase, de la planuri de nuntă până la toate felurile în care logodnicii sau soţii reuşeau să fie nişte creaturi misterioase şi exasperante, iar Jill se dovedise a fi o doamnă de onoare înţelegătoare şi iubitoare. Nimic n-ar fi putut să le apropie mai mult decât sarcina asta, îşi zise Andy în timp ce o vedea pe Jill care îşi trăgea în picioare nişte cizme drepte maro, ca de călărie. De aproape un deceniu încoace, Jill se tot învârtise pe lângă băieţii ei, fusese mamă, lucru pe care Andy îl pricepuse la nivel intelectual, dar care nu însemna nimic pentru ea personal. Acum, când Andy urma să devină ea însăşi mamă, simţea că ea şi Jill vor avea în comun mai multe decât oricând până atunci şi abia aştepta să împărtăşească experienţa asta cu sora ei.

Oaspeţii avură nevoie de douăzeci de minute bune să-şi găsească hainele şi cizmele, să se îmbrace, să îmbrăţişeze gazdele şi să le adreseze o ultimă rundă de felicitări. Când uşa se închise în final, Andy se simţi c-o să se prăbuşească.

— Obosită? o întrebă Max şi se apucă să o maseze pe umeri.

— Da. Dar fericită.

— Toată lumea a părut sincer încântată. Iar bunica ta a fost într-o formă de zile mari astă-seară.

— În forma ei de obicei. Dar ai dreptate, au părut cu toţii încântaţi.

Se întoarse spre Max, care stătea în picioare în spatele canapelei. Hotărî să nu pomenească nimic despre anunţul cu Elias-Clark. Max făcuse eforturi considerabile ca acest eveniment să fie perfect şi era evident fericit pentru ea. Andy se sili să se gândească numai la aspectele pozitive ale zilei.

— Îţi mulţumesc pentru seara asta. Faptul că i-am adus împreună să le spunem tuturor a fost ceva foarte special.

— Te-ai simţit bine? Sincer? întrebă Max cu atâta speranţă, că ea se întristă fără să ştie de ce.

— Sincer.

— Şi eu la fel. Şi s-au bucurat cu toţii şi pentru povestea cu *The Plunge*. Zău aşa, e incredibil. Abia trei ani de la înfiinţare şi ai deja o ofertă de la…

Andy ridică mâna:

— Hai s-o lăsăm pe altă dată, bine? Vreau să mă bucur de seara asta.

Max se apropie şi o sărută, conducându-i trupul cu al lui spre bucătărie, iar Andy simţi un fior de plăcere la atingerea lui. Îşi dădu seama că pentru prima dată de la nuntă nu era nici complet epuizată, nici nu-i era greaţă. Max o muşcă de buza de jos, mai întâi delicat, apăsând-o apoi cu mai multă putere. Andy aruncă o privire spre cei doi angajaţi – soţ şi soţie – de la firma de catering, care acum curăţau în bucătărie. Max îi urmări privirea.

— Vino, spuse el răguşit şi o luă de încheietura mâinii.

— Nu trebuie să-i plăteşti? chicoti ea şi aproape că fu nevoită s-o ia la fugă ca să ţină pasul cu Max, care o pornise spre dormitor. N-ar trebui să le zicem măcar la revedere?

Max o trase după el în cameră şi închise uşa încetişor în urma lor. Fără o vorbă, o dezbrăcă şi o cuprinse în braţe. Ajunseră în pat sărutându-se, cu Andy deasupra lui Max. Îl prinse de încheieturi şi îl sărută pe gât:

— Îmi aduc aminte asta.

Max o răsuci pe Andy şi o aşeză pe spate, apoi se aplecă atent peste ea. Senzaţia fu minunată – greutatea trupului lui deasupra ei, parfumul pielii lui, mâinile lui blânde. Făcură dragoste încet, delicat. Când terminară, Andy îşi sprijini capul pe pieptul lui Max şi ascultă cum respiraţia lui devine liniştită şi măsurată. Îl auzi pe Stanley cum latră când angajaţii au plecat şi probabil aţipi o vreme, pentru că atunci când deschise din nou ochii se pomeni că tremură de frig deasupra pilotei, iar Stanley se strecurase între ea şi Max.

Andy se băgă sub pilotă şi mai rămase acolo zece-cincisprezece minute. Somnul nu veni însă, cu toate că era aşa de obosită, încât abia avea putere să se întoarcă pe partea cealaltă. Şi asta era tot o suferinţă nouă, de când era însărcinată: epuizare totală asociată cu o ciudată insomnie. Alături de ea, Max respira din ce în ce mai adânc şi egal, iar pieptul i se ridica şi cobora într-un ritm previzibil. Pe cât era de energic şi activ în timpul zilei, pe atât de profund dormea noaptea, pe spate, cu mâinile împreunate pe piept ca un cadavru, schimbându-şi foarte rar poziţia. O aeronavă 747 ar fi putut ateriza în dormitorul lor fără ca el să facă altceva decât să-şi mişte capul câţiva centimetri şi să-şi reia respiraţia monotonă. Oricum ar fi luat-o, era absolut înnebunitor.

Andy se dădu jos din pat cu grijă, puse pe ea halatul cu „doamna Harrison“ şi îşi trase în picioare şosetele pufoase cumpărate la un chioşc de ziare din aeroportul JFK. Luă în braţe căţelul care gemu în somn şi porni lipa-lipa pe coridor până la canapeaua din sufragerie, pe care se prăbuşi fără graţie. Colecţia lor de DVD-uri o dezamăgi total: mare parte erau meciuri de fotbal american pe care Max le înregistrase, dar pe care le văzuse între timp online; mai erau câteva emisiuni de dezbateri sportive; un episod foarte vechi din *Private Practice*; un DVD cu *60 Minutes*, pe care îl văzuse deja; un episod din *Modern Family* pe care îi promisese lui Max că o să-l vadă împreună; plus ultima oră dintr-un spectacol *Today*, difuzat cu vreo două săptămâni în urmă despre o nuntă, din care Andy şi Emily studiaseră toţi creatorii şi toate tendinţele discutate de Hoda şi Kathie Lee[1]. Andy deschise televizorul, dar nu găsi nimic mai acătării nici acolo: obişnuitele emisiuni de noapte, câteva reclame şi o reluare din *Design Star* pe HGTV. Andy era pe punctul de a se da bătută când ceva din programul miezului de noapte îi atrase atenţia: *Marea preoteasă a modei: viaţa şi cariera Mirandei Priestly*.

La naiba, îşi spuse ea. *Chiar trebuie?* Spre deosebire de toate cunoştinţele ei, inclusiv Emily, Andy refuzase să vadă documentarul când apăruse la cinema cu un an în urmă. Cui îi trebuiau asemenea amintiri? Vocea, chipul, tonul veşnic dezamăgit şi cuvintele încărcate de reproşuri. Andy îşi amintea toate astea ca şi când s-ar fi întâmplat abia ieri – ce nevoie avea să vadă totul pe un ecran mare? Dar aici, în siguranţa oferită de sufrageria ei, curiozitatea o convinse. *Trebuie*. Degetul ei ezită doar o clipă înainte de a selecta canalul cu pricina. Pe ecran se lăţi faţa mânioasă a Mirandei, într-o rochie Prada de culoare crem, cu o pereche de pantofi superbi cu toc înalt şi o cataramă aurie ornament şi, evident, cu veşnica eşarfă Hermés la gât.

— Nu cred că e momentul sau locul pentru aşa ceva, se adresă ea cu răceală nefericitului suflet care ţinea aparatul de filmat.

— Îmi pare rău, Miranda, se auzi un răspuns de undeva, apoi ecranul se întunecă pentru moment.

O secundă mai târziu, Miranda îşi făcu din nou apariţia, tot în biroul ei, dar acum purta un deux-pičces de lână, probabil Chanel, şi botine. Nu părea mai mulţumită decât în scena dinainte.

— Aliyah? Mă auzi?

Aparatul de filmat pivotă şi se fixă asupra unei fete înalte, exagerat de slabă, care nu părea să aibă o zi peste douăzeci şi unu de ani şi care era îmbrăcată în nişte colanţi albi cu sclipici, cu botine nefiresc de asemănătoare celor purtate de Miranda şi o vestuţă şic din caşmir pe deasupra unei cămăşi bărbăteşti de mătase. Părul ondulat al fetei fusese ciufulit în stilul acela sexy, stil Giselle, care lui Andy nu-i reuşise niciodată, şi ochii erau daţi cu contur negru. Lăsa impresia că Miranda tocmai îi întrerupsese o partidă nebună de sex pe biroul din încăperea alăturată – părea seducătoare, focoasă, neastâmpărată. Şi, evident, îngrozită.

— Anunţă pe toată lumea că sunt gata pentru repetiţie. Fusese organizată iniţial pentru azi după-amiază, dar trebuie să plec de la birou peste douăzeci de minute. Vezi să fie gata maşina. Sun-o pe Caroline pe mobil şi adu-i aminte de programarea pe care o are azi după-amiază. Ce s-a ales de geanta aceea pe care trebuia s-o trimiţi la reparat? Am nevoie de ea înainte de ora trei. La fel şi de rochia pe care am purtat-o anul trecut sau acum doi ani la evenimentul de la Biblioteca Publică New York. Sau poate la dineul societăţii pediatrice de luptă împotriva SIDA? Sau la întâlnirea din mansarda aceea sufocantă din Varick, după parada de modă din toamna trecută? Nu-mi aduc bine aminte, dar ştii la care mă refer. Să fie la mine acasă înainte de ora cinci, împreună cu nişte sandale potrivite. Şi cu mai multe perechi de cercei, din care să aleg. Fă o rezervare la Nobu pentru cină pentru astă-seară, cât mai devreme, şi pentru micul dejun mâine la Four Seasons. Asigură-te că de data asta au destul suc de grepfrut roz, nu doar alb, care are un gust oribil. Spune-i lui Nigel să ne vedem la atelierul lui James Holt azi după-amiază la două; anulează ora la coafor, dar confirmă ora pentru manichiură şi pedichiură.

Se opri doar o clipă, ca să-şi tragă răsuflarea.

— Şi o să am nevoie de Carte astă-seară după unsprezece, dar înainte de miezul nopţii. Să nu cumva – repet – să nu cumva s-o laşi în seama tâmpitului de portar şi să n-o aduci în apartament decât dacă sunt eu acolo. Avem… *oaspeţi* care rămân peste noapte şi nu se poate avea încredere. Asta e tot.

Fata dădu din cap într-un mod care nu inspira cine ştie ce siguranţă. Andy îşi dădu seama imediat că fata era nouă şi n-o despărţeau decât câteva ore, dacă nu chiar minute, de concediere. Nu avea la ea hârtie sau pix şi nici capacitatea de a reţine ordinele sau de a pune întrebările necesare pentru clarificarea lor. Instinctiv, Andy pusese mental o sumedenie de întrebări. *Cine era „toată lumea“ care trebuia anunţată*

cu privire la repetiţie? Unde e şoferul în clipa asta şi are el timp să se întoarcă la birou în timp util? Unde se duce Miranda? Unde are Caroline programare în după-amiaza asta şi a fost înştiinţată că are programare? Care geantă? Va fi ea reparată până la trei şi, dacă da, cum fac să fie adusă la birou? La ora aceea Miranda va fi încă la birou, sau va fi ajuns deja acasă? Care rochie? Ştiu sigur că a purtat câte o rochie diferită la fiecare eveniment enumerat, cum Dumnezeu aflu la care se referă? Mi-a indicat oare ceva – culoare/model/marcă – de unde să deduc pe care o vrea? Care sandale? Există în clădire la ora asta vreo redactoriţă specializată în accesorii şi, dacă da, reuşeşte să-i găsească în timp util nişte cercei? Ce fel de cercei se potrivesc oare cu misterioasa rochie? La ce oră să-i fac rezervarea la Nobu? Se referise la restaurantul din Tribeca sau cel de pe 57th Street? Dar cu micul dejun de la Four Seasons cum rămâne? Să fac rezervarea pentru şapte dimineaţa? Opt? Zece? De reţinut să trimit un dar de mulţumire şefului de sală pentru că a ajustat oferta de suc de grepfrut roz. Găseşte-l pe Nigel, transmite-i informaţii minunat de coerente şi ocupă-te de toate orele la coafor, manichiură şi pedichiură. Fă rezervare pentru câteva apartamente pentru momentul inevitabil în care Miranda mă va suna ca să mi se plângă de oaspeţii ei de peste noapte (prieteni de-ai lui bărbatu-său, fără îndoială) şi va pretinde să o scap neîntârziat de ei. Anunţă-l pe şofer că e posibil să facă un transport de la apartamentul Miandei la hotel. Comandă să se aducă în camere apă minerală Pellegrino, Cartea şi un rând de haine de zi pentru Miranda pentru mâine, inclusiv accesorii, pantofi şi articole de toaletă. Nu-ţi face iluzii că o să pui geană pe geană, pentru că va trebui s-o consolezi toată noaptea pe Miranda pentru această situaţie stresantă. Şi de la capăt.

Aparatul de filmat o părăsi pe Miranda şi o urmări pe fată, care se îndreptă spre biroul ei – acelaşi la care stătuse şi Andy cu zece ani în urmă – şi se apucă să mâzgălească ceva cu frenezie pe nişte post-it-uri. Camera focaliză chipul tinerei, oprindu-se asupra unei lacrimi care se prelingea încet pe obrazul ei fin. Andy simţi un nod în gât şi apăsă butonul de pauză. *Vino-ţi în fire*, se certă singură când îşi dădu seama cât de adânc îşi înfipsese unghiile în palme şi cât de încordaţi îi erau umerii, ridicaţi până la urechi. Îi era teamă să ridice privirea, în pofida faptului că imaginea încremenise locului, şi simţea aceeaşi oroare ca atunci când urmărea un film de groază în care o fată alerga printr-o pădure deasă, fără să-şi dea seama că un criminal în serie psihopat e pe cale să se năpustească asupra ei de după un copac. Tocmai de aceea

refuzase Andy să se ducă la cinema atunci când apăruse documentarul, în ciuda îndemnurilor şi ironiilor celorlalţi. Aşa se simţise douăzeci şi patru de ore pe zi, un an întreg. De ce să se supună din nou la chinul ăsta?

Stanley lătră la propria lui imagine în fereastră, iar Andy îl trase lângă ea.

— Ce zici, dragule, facem un ceai? De care ai vrea? Mentă?

Căţelul se holbă tâmp la ea.

Andy se ridică în picioare, se întinse şi îşi prinse mai bine cordonul halatului. Nu avea chef să aştepte până fierbe apa, aşa că se apucă să cotrobăiască prin cutia cu plicuri de cafea şi ceai pe care Max o ţinea la îndemână pentru cafetieră şi extrase de acolo un plic cu ceai de plante. Îl puse în aparat, adăugă nişte zahăr adevărat (terminase deocamdată cu îndulcitorii artificiali) în timp ce apa se încălzea şi apoi un strop de lapte. Ceaiul fu terminat în mai puţin de un minut şi ea se aşeză din nou pe canapea.

Emily ţinea şi acum legătura cu câţiva oameni de la *Runway*, aşa că era la curent cu nenumăratele cereri caraghioase ale Mirandei, cu concedierile revoltătoare şi jignirile în public. Se pare că anii n-o domoliseră şi nici n-o făcuseră mai modestă. Dădea gata şi acum asistentele mai repede decât o friptură la prânz. Termina şi acum fiecare ordin cu *Asta e tot*. Îşi suna şi acum angajaţii zi şi noapte, îi ocăra în telefon pentru că nu ghiceau ce gândeşte sau ce vrea, după care le trântea telefonul în nas şi îi suna din nou. Andy nu avusese nevoie să vadă secvenţa aceea la televizor ca să-şi amintească din nou toate astea – până în ziua de azi, una din soneriile clasice de la Nokia, auzită într-un autobuz sau la capătul celălalt al unui bar aglomerat, putea să-i producă un atac de panică. Iar scena văzută acum adusese din nou toate fricile în prim-plan.

După ziua aceea de pomină din Paris, lui Andy îi trebuiseră luni de zile până reuşise din nou să doarmă o noapte întreagă fără să se trezească. Sărea mereu din somn, cuprinsă brusc de spaimă crezând că a uitat să îndeplinească o sarcină sau alta – pierduse din nou Buletinul sau o trimisese pe Miranda la alt restaurant decât cel la care trebuia să meargă pentru o întâlnire. Andy nu mai luase în mână un exemplar din *Runway* de când plecase, dar, fireşte, revista îi ieşea în cale batjocoritor în restaurante, baruri, saloane de coafură sau manichiură-pedichiură, cabinete medicale, peste tot. Când o fată cu abia câţiva ani mai mare decât ea îi promisese „independenţă nelimitată în redactare“ şi-i oferise un job la *Şi au trăit fericiţi…*, câtă vreme scria pe teme

universal acceptate şi livra materialul la timp, Andy simţise că poate să aibă parte de un nou început. Lily se muta la Boulder. Alex se despărţise de ea. Părinţii o anunţaseră că vor divorţa. Andy împlinise douăzeci şi patru de ani în urmă cu câteva luni şi trăia singură într-un oraş care acum, pentru prima dată în doi ani, i se părea apăsător de vast. Televizorul şi câte o fostă colegă de facultate îi ţineau de urât. Şi apoi, din fericire, Emily.

Vocea ascuţită a Mirandei o readuse la realitate. Pauza se terminase, iar documentarul pornise din nou de la sine. Andy privi preţ de câteva clipe cum viitoarea-fostă-asistentă depuse strădanii zadarnice să-şi amintească noianul de sarcini care îi fusese azvârlit pe umeri. Andy văzu cum pe chipul ei se aşterne o expresie de uimire, urmată de panică şi culminând cu înţelegere şi acceptare a înfrângerii, iar sufletul îi fu cuprins de milă pentru fată, care va fi singura persoană surprinsă de concediere, căci fără îndoială era convinsă că locul acesta de muncă avea să-i deschidă calea spre un viitor strălucit. Fetei nici nu-i trecea prin minte că peste opt-zece ani avea să stea în sufrageria ei alături, poate, de un soţ şi cu un copil pe cale să se nască şi încă îi va veni să vomite sau să strângă pe cineva de gât ori de câte ori va auzi o anume sonerie de telefon sau va vedea cu coada ochiului o eşarfă sau va da peste o anumită emisiune la televizor.

Ca la comandă, un text apărut în partea de jos a ecranului anunţă că de la scena precedentă se scursese o zi. Miranda apărea aici îmbrăcată într-o haină Burberry, cu o geantă Yves Saint Laurent pe umăr, intrând în anticameră, în drum spre prânz sau vreo întâlnire.

Se holbă la asistenta principală, o altă fată pe care Andy nu o recunoştea, dar a cărei funcţie o ghicise pentru că stătea la fostul birou al lui Emily. În cele din urmă, asistenta îndrăzni să ridice privirea.

— Concediaz-o, porunci Miranda, fără să se ostenească să-şi coboare vocea măcar cu un decibel.

— Poftim? întrebă asistenta cu funcţia lui Emily, mai mult din cauza şocului, nu pentru că nu auzise bine.

— Pe ea, zise Miranda şi arătă cu mâna în direcţia asistentei secundare. E o tâmpită. O vreau ieşită pe uşă afară înainte să mă întorc. Apucă-te imediat de interviuri. Mă aştept să faci o treabă mai bună de data asta.

Miranda legă strâns cordonul hainei în jurul taliei microscopice şi părăsi biroul. Aparatul de filmat se fixă asupra asistentei secundare, care arăta de parcă Miranda ar fi pălmuit-o. Înainte ca ochii mari şi frumoşi ai fetei să se

umple de lacrimi, Andy clătină din cap şi închise televizorul. Văzuse destul.

1. Hoda Kotb şi Kathie Lee Gifford, prezentatoare la a patra oră a emisiunii *Today*.

Capitolul 14

Miranda Priestly aproape a zis că eşti superbă

Andy râse când o văzu pe Emily cum îşi încleştează mâinile de braţele scaunului până i se albesc, aşezându-se apoi binişor în scaunul din rândul întâi, chiar de lângă teren.

Emily îi aruncă o privire acră.

— Nu ştiu de ce te hlizeşti. Cel puţin eu sunt bolnavă, nu imensă.

Andy îşi coborî privirea spre burta ei, acum foarte vizibilă şi rotundă, arătând clar că e în luna a cincea, şi zâmbi:

— Sunt imensă, fu ea de acord.

— Locurile astea sunt gen Jay-Z, făcu Emily şi se uită în jur.

Max şi Miles stăteau tot lângă de teren, dar aproape de bancheta antrenorilor, de unde se uitau în extaz cum se încălzesc jucătorii. Întorceau capul după fiecare jucător de peste doi metri înălţime care alerga pe lângă ei, dribla, arunca mingea la coş sau se ferea.

— Din când în când, Miles chiar are o idee bună.

— Aş vrea să-mi pese şi mie cât de cât de Knicks[1] sau de baschet în general, spuse Andy mângâindu-şi burta. Simt că nu apreciez experienţa asta aşa cum ar merita.

Mulţimea din spatele lor izbucni în urale când Carmelo Anthony îşi făcu apariţia pe teren să facă încălzirea.

— Fii serioasă, zise Emily dându-şi ochii peste cap. Eu am venit ca să văd cum e să stai în rândul întâi ca un VIP, iar tu ai venit ca să înfuleci. Cât timp ne e clară treaba asta, totul e în regulă.

Andy luă o furculiţă de macaroane cu brânză şi le îndesă în gură.

— Zău că ar trebui să încerci şi tu mâncarea asta…

Emily păli uitându-se la farfurie.

— Ce? Doctorul a zis că trebuie să pun cincisprezece kile pe mine…

— Da, dar pe durata a nouă luni, nu în prima jumătate a termenului, ripostă Emily şi privi cu dezgust la farfuria plină cu vârf a lui Andy. Nu sunt eu expertă în sarcini, dar e limpede că ai de gând să te faci uriaşă ca Jessica Simpson.

Andy zâmbi. E drept, se bucura de câte o prăjitură şi de câte o felie de pizza în plus, acum că nu-i mai era greaţă. Nu

doar burta o avea mai mare – faţa şi fundul i se rotunjiseră de asemenea –, dar ştia că nu era nimic ieşit din comun. Nu se gândea la asta decât atunci când stătea de vorbă cu Emily, care le făcea pe femeile gravide „grăsane“ sau „îmbuibate“. Andy ajunsese să accepte faptul că pentru moment nu avea nici o altă plăcere decât mâncarea şi că nimeni nu se uita la o gravidă ca la o femeie slabă sau grasă, mare sau mică, nici măcar înaltă sau scundă; era gravidă şi atât.

Cei doi soţi ai lor se întoarseră spre ele şi le făcură cu mâna; Emily flutură şi ea o mână spre ei şi se strâmbă de durere, cu cealaltă mână pe burtă.

— Doamne sfinte, ce mă doare! Şi nu există nici un calmant ca lumea! Se duc nişte rataţi să ia codeină drept drog şi pe chestia asta restul tre' să se mulţumească pe viaţă cu Advil.

— Ţi-am spus că e o nebunie să venim aici în seara asta. Cine merge la Madison Square Garden în săptămâna în care iese din spital?

— Şi ce era să fac? întrebă Emily, sincer nedumerită. Să stau acasă în pijama la un film pe Lifetime, cât voi sunteţi aici? Şi apoi, adăugă ea arătând spre rândul întâi din partea cealaltă a terenului, acasă n-aş putea să-l văd pe Bradley Cooper.

— Iar el n-ar putea să-ţi vadă pielea de un bronz auriu perfect, răspunse Andy.

Emily îşi trecu degetele peste pomeţi.

— Exact.

Excursia din insula Vieques în care Andy şi Max plecaseră de Anul Nou împreună cu Emily şi Miles fusese desăvârşită: o vilă senzaţională la malul mării cu două apartamente alăturate, o piscină particulară, un barman care părea specializat în băuturi cu rom şi fructe, la care se adăuga înot, tenis şi zăcut cât cuprinde pe plajă la soare. Nu numai că nu s-au îmbrăcat elegant şi n-au plecat nicăieri tot timpul cât au fost acolo, dar în unele seri nici măcar nu se osteniseră să se schimbe; luaseră cina în costum de baie şi ceva pe deasupra. Andy şi Emily căzuseră de acord să nu discute despre oferta de la Elias-Clark sau despre orice altceva legat de afaceri cât dura concediul şi, cu o singură excepţie, când cineva pomenise la cină despre o posibilă investiţie într-o vilă la malul mării după ce încasau banii, pactul fusese respectat. Andy ştia că nu face decât să întârzie inevitabilul: aveau programată o conferinţă telefonică cu Stanley pentru ziua de luni, imediat după ce se întorceau la New York. Dar ce făcuseră în timpul acelei săptămâni? Dormiseră până târziu, băuseră la greu (Andy se tratase cu câte un pahar de

şampanie şi alte câteva de *piña colada* pline de calorii; gravidă fiind, îşi dădu seama cum trebuie să se fi simţit Max care nici acum, după atâţia ani, nu bea un singur pahar de alcool), citiseră reviste de doi bani şi se bronzaseră opt ore pe zi. Fusese cel mai relaxant concediu pe care şi-l amintea Andy, cel puţin înainte ca Emily să facă apendicită.

— Sunt sigură că e doar o toxiinfecţie alimentară, declarase ea în cea de-a opta dimineaţă, când apăruse la micul dejun palidă, transpirată şi cu un aer chinuit. Şi să nu vă închipuiţi o secundă măcar că aş fi gravidă, pentru că nu sunt.

— De unde ştii? Dacă vomiţi, e posibl să…

— Dacă pilula, plus steriletul nu pot să prevină sarcina, atunci am să dau un spectacol ţicnit în cinstea fertilităţii. Emily se îndoi de şale şi se strădui să-şi recapete suflul: *Nu* sunt gravidă.

Miles îi aruncă o privire plină de milă, dar continuă să îndese pâine prăjită în gură.

— Ţi-am spus eu că midiile alea nu aduc nimic bun, fu el de părere.

— Da, dar şi eu am mâncat şi n-am nimic, interveni Max şi turnă dintr-o cană de oţel inoxidabil cafea decafeinizată pentru el şi Andy.

— Uneori nu se îmbolnăveşte decât unul singur, făcu Miles şi se apucă să citească *Times* pe iPad.

Andy o privi pe Emily, care se ridică de la masă ţinându-se de burtă şi o apucă spre camera ei cât putu de repede.

— Mă îngrijorează starea ei, le spuse ea celor doi.

— O să-şi revină până diseară, zise Miles fără să-şi ridice privirea. Ştii tu cum face.

Max şi Andy se uitară unul la altul.

— Ce-ar fi să te duci să vezi ce face? o întrebă Max încetişor.

Ea încuviinţă.

Când ajunse în cameră, o găsi pe Emily făcută ghem, zvârcolindu-se pe pat, cu chipul schimonosit de durere.

— Nu cred că e toxiinfecţie alimentară, şopti Emily.

Andy sună la recepţie să întrebe de un doctor şi fu asigurată că asistenta de serviciu va veni imediat. Femeia îi aruncă o singură privire lui Emily, o palpă de câteva ori pe abdomen şi declară că e vorba de apendicită. Dădu un SMS şi, câteva minute mai târziu, dubiţa staţiunii îşi făcu apariţia să o ducă pe Emily la clinica locală.

După ce Emily se întinse pe bancheta din mijloc, toţi ceilalţi se îngrămădiră înăuntru, pe unde încăpură. Erau la

Vieques de o săptămână, dar nici unul dintre ei nu se ostenise să se plimbe prin staţiune, afară de ocazia unui prânz grăbit. Drumul fu scurt, dar plin de hârtoape; cei trei priviră pe fereastră şi, cu excepţia câte unui geamăt de durere al lui Emily, călătoria se desfăşură în tăcere. Când dubiţa ajunse în cele din urmă în parcare, Max fu cel dintâi care spuse ce gândeau cu toţii:

— Asta e clinica? întrebă el şi se holbă la clădirea dărăpănată care părea ceva între un aprozar neterminat şi un hangar de avioane militare.

Pe frontispiciu, cuvintele *Centro de Salud de Familia* erau scrise cu litere iluminate, dar mai bine de jumătate din becuri erau arse.

— Eu nu intru acolo, declară Emily şi clătină din cap.

Părea că o să leşine dacă mai face un singur pas.

— Nu ai de ales, zise Miles, care îşi petrecu un umăr pe sub braţul ei şi îi făcu un semn din ochi lui Max să o ia de partea cealaltă. Ai nevoie de îngrijire medicală.

O luară pe Emily aproape pe sus şi o duseră în clinică, unde fură întâmpinaţi de linişte şi pace. Cu excepţia unui adolescent care urmărea la un televizor alb-negru suspendat un episod din serialul *General Hospital* de prin anii ’80, clădirea părea abandonată.

Emily gemu.

— Scoateţi-mă de aici. Dacă nu mor singură, ăştia or să mă omoare ei.

Miles o frecă pe umeri, în vreme ce Max şi Andy porniră în căutarea personalului medical. La biroul din capătul încăperii nu şedea nimeni, dar asistenta care îi însoţise de la staţiune ocoli biroul fără jenă, deschise o uşă laterală şi zbieră ceva. Pe uşă îşi făcu apariţia o femeie în halat medical şi care părea surprinsă la vederea lor.

— Am aici o tânără pacientă care probabil are apendicită. Vreau un test de sânge şi o radiografie abdominală imediat, declară ea autoritar.

Femeia în halat aruncă o privire la ecusonul asistentei şi dădu din cap obosită.

— Aduceţi-o în spate, zise ea şi le făcu semn tuturor să o urmeze. Putem să facem testul de sânge, dar aparatul pentru radiografii nu funcţionează azi.

Pe când mergeau pe coridor, luminile se aprindeau şi se stingeau singure la intervale neregulate. Andy auzi cum Emily începe să plângă şi îşi dădu seama că era pentru prima dată în cei aproape zece ani de când o cunoştea când o vedea pierzându-şi sângele rece.

— E doar un test de sânge, îi spuse ea cât putu de liniştitor.

Femeia îi lăsă în cabinetul medical, puse pe masă un halat de bumbac de o curăţenie îndoielnică şi ieşi fără o vorbă.

— Acuşi vine cineva să-ţi ia sânge. Nu e nevoie să-ţi schimbi hainele, zise asistenta staţiunii.

— Asta e bine, pentru că nici nu voiam să fac aşa ceva, zise Emily cu mâinile încleştate pe abdomen.

O altă femeie în halat apăru şi i se adresă lui Emily cu ochii în clipboardul pe care îl ţinea:

— Eşti pacienta cu borrelioză?

— Nu, răspunse Miles îngrijorat.

— Aha. Păi atunci o să…

Asistenta de la staţiune interveni:

— Suspectă de apendicită. Am nevoie doar de un test de sânge pentru leucocite şi de o radiografie ca să confirm diagnosticul. O cheamă Emily Charlton.

După alte cinci minute în care fiecare dintre ei verifică de câte două-trei ori că acul folosit e scos dintr-un pachet sigilat, Emily întinse braţul stâng şi se strâmbă când femeia îi luă o seringă de sânge. Asistenta de la staţiune îi duse apoi într-o altă încăpere unde aparatul pentru radiografii fusese pasămite reparat chiar în momentul acela, apoi se întoarse cu veşti: era într-adevăr vorba de apendicită şi era nevoie de operaţie imediat.

La auzul cuvântului *operaţie*, Emily se clătină şi aproape că se prăbuşi pe masa pe care stătea.

— Nici vorbă de aşa ceva. Sub nici o formă.

Max se întoarse spre asistenta staţiunii.

— Există vreun spital pe insulă? Un loc ceva mai… ăăă… modern?

Asistenta clătină din cap.

— Asta e doar o clinică. Nu dispune de echipamentul necesar pentru operaţii şi n-aş recomanda o operaţie aici nici dacă l-ar avea.

Emily începu să plângă şi mai abitir; la rândul lui, Miles părea pe punctul de a leşina.

— Păi, sunt sigur că aţi mai avut oaspeţi în staţiune care au avut nevoie de operaţii minore, nu-i aşa? Ce e de făcut mai departe?

— Trebuie să o transferăm la San Juan cu elicopterul.

— În regulă. Cât de repede se poate face treaba asta? Aşa au procedat şi ceilalţi oaspeţi?

— Nu, mă tem că nu. Am avut o femeie care a intrat prematur în travaliu şi o alta cu nişte pietre groaznice la

rinichi. A, da, şi domnul acela în vârstă cu un infarct minor, dar nici unul nu s-a dus la San Juan. Genul ăsta de pacienţi sunt trimişi direct la Miami.

— Când ar trebui să facă operaţia? întrebă Max.

— Depinde. Cu cât mai repede, cu atât mai bine, evident. Ca să nu dea în peritonită. Dar întrucât durerile n-au început de prea multă vreme şi leucocitele nu sunt încă în număr exagerat de mare, eu zic că s-ar putea să ajungeţi la timp la spital.

Atât îi trebui lui Andy ca să intre în viteză şi să planifice lucrurile ca pe vremuri la *Runway*. Cu telefonul ei şi al lui Max în câte o mână, se apucă să zbiere ordine lui Miles şi aranjă ca un avionaş tip charter să vină să îi ia în mai puţin de o oră – asta în timp ce mergea pe drumul cu hârtoape spre aeroport. Aranjă ca o salvare să-i ia de la aeroportul Miami şi luă legătura cu un fost coleg de liceu de-al lui Alex, care lucra acum la spitalul Mount Sinai şi care găsi un chirurg care s-o opereze imediat pe Emily. Andy şi Max urmau să îi conducă pe Emily şi Miles până la aeroport, apoi să se întoarcă la staţiune să împacheteze catrafusele tuturor şi să se suie în primul zbor comercial spre Miami.

Andy tocmai îşi lua la revedere de la cei doi, care se urcau în avionul charter, când Max i se adresă:

— Eşti nemaipomenită. Parcă ai fi un manager în situaţii de criză. N-am văzut în viaţa mea aşa ceva.

— Eleva mea, făcu Emily şi zâmbi chinuit. Eu am învăţat-o tot ce ştie.

— Ei bine, aşa ţăcănită şi rea cum eşti, tot nu te compari cu Miranda, nici de departe, zise Andy cu blândeţe şi o mângâie uşurel pe frunte. Data viitoare să-mi dai ceva mai greu de făcut.

În pofida circumstanţelor, operaţia decurse bine. Dat fiind că apendicita dăduse în peritonită parţială, doctorii au ţinut-o pe Emily în spital aproape o săptămână, dar n-a urmat nici o complicaţie majoră. Andy şi Max rămaseră în oraş o zi-două, destul cât să vadă buchetul exagerat de mare de flori cu un bileţel pe el: *Din partea biroului Mirandei Priestly*. Emily intră în convalescenţă, ceea ce însemna că a trebuit reprogramată discuţia la o dată ce urma să fie stabilită ulterior. Andy se întoarse fericită la treaba ei la *The Plunge,* ştiind că vreme de o întreagă săptămână binecuvântată nu va trebui să se gândească la o nouă convorbire cu cei de la Elias-Clark. Se duse pe la câteva magazine pentru bebeluşi de prin cartierul ei, se uită la câteva cărucioare şi alese nişte cearşafuri de pătuţ în culori neutre: verde-lămâie delicat şi alb cu model drăgălaş cu elefanţi albi. Când Emily a sunat-o

pe Andy la câteva minute după ce aterizase pe aeroportul JFK şi i-a dat de ştire că Miles găsise bilete care se oferă de către echipa de baschet Knicks „suferinzilor“, Andy se mulţumi să clatine din cap. Cine altcineva decât Emily ar fi fost în stare să coboare din avion – arătând absolut senzaţional, altminteri – şi să se ducă direct la un meci de baschet la doar câteva zile după ce i se scosese un organ din corp?

Fetele se mai uitară o vreme la încălzirea jucătorilor apoi, la insistenţa lui Andy, merseră la buticuri după ceva de mâncare. Andy îşi umplu cu vârf farfuria de creveţi cu sos cocktail, picioare de crab cu unt, pui cu sos barbecue, porumb şi destui biscuiţi săraţi cât să hrănească patru persoane. Lăsă farfuria supraîncărcată pe un colţ de masă şi se întoarse să ia un pahar gigantic de cola (nu are ce să facă rău, e doar de data asta!) şi o felie imensă de prăjitură cu ciocolată.

— Te-ai înscris la concursul de îngrăşat şi vrei medalia de aur, hm? făcu Emily şi ciuguli delicat din farfurioara ei cu legume crude.

— Sunt gravidă în luna a cincea, pe cale să mă fac mare cât casa. Am de gând să mă bucur şi eu un pic de viaţă, declară Andy şi muşcă dintr-un crevete.

Emily era prea ocupată să caute din ochi celebrităţi în salonul VIP-urilor ca să fie atentă la conversaţie. Ochii ei se mişcau prin încăpere încetişor, subtil şi cercetau minuţios fiecare chip, fiecare poşetă şi pereche de pantofi, când, la un moment dat, Andy văzu cum face ochii cât cepele.

Andy îi urmări privirea şi înghiţi atât de iute, că bucata de crevete i se înţepeni în gât. Putea să respire, dar, oricât tuşea, crevetele nu se mişca din loc.

Emily îi aruncă o privire severă.

— Vrei te rog să te potoleşti? Miranda e aici!

Andy trase aer în piept cât putu mai mult şi tuşi cu putere. În cele din urmă, după un nou acces chinuitor de tuse, mâncarea îi zbură din gură drept în mână, după care Andy o înfăşură într-un şerveţel şi o aruncă la gunoi.

— În viaţa mea n-am văzut ceva mai dezgustător, şuieră Emily printre dinţi. Data viitoare poate vomiţi pe toată masa.

— Sunt bine, mersi de întrebare. Apreciez îngrijorarea ta.

— Ce naiba caută la un meci Knicks? Miranda nu are nici o treabă cu baschetul.

Emily aruncă o nouă privire furişă.

— A, da. A venit împreună cu un prieten. Probabil că lui îi place baschetul.

Andy aruncă o privire spre celălalt capăt al încăperii şi-l văzu pe Rafael Nadal stând lângă Miranda. Beau cafele, iar Miranda râdea la fiecare vorbă a lui. Avea dinţi albi şi de mărime absolut normală – nimic demn de consemnat în ce-i priveşte, bun sau rău –, dar de puţinele dăţi în care o văzuse pe Miranda zâmbind, Andy simţea cum o apucă tremuratul. Pielea feţei, palidă, i se întindea; buzele albe, subţiri se transformau în nişte sforicele şi mai subţiri, iar dinţii păreau gata să iasă în afară şi să te muşte dacă te apropiai prea tare… Andy se înfioră la acest gând.

— Doamne, ce arătos e tipul, oftă Emily fără să se mai obosească să ascundă că se holba.

— Crezi că se culcă amândoi? întrebă Andy.

Emily se uită la ea, cu sprâncenele ridicate până-n plafon.

— Tu glumeşti? E muza ei. Iubiţelul ei. E gata să-l mănânce de viu, nu alta.

Andy înmuie o bucăţică de crab în untul topit.

— Hai să-i găsim pe băieţii noştri. Nu vreau să risc o întâlnire faţă în faţă cu Miranda. Am avut destule peripeţii în ultimele zile – şi tu la fel.

— Da' de unde, zise Emily şi se ridică în picioare cu o strâmbătură vizibilă de durere.

Îşi netezi părul şi se scutură de un fir imaginar de păr de pe puloverul de caşmir.

— Bineînţeles că trebuie să mergem s-o salutăm. A trimis flori la spital! Ar fi de-a dreptul nepoliticos să nu-i mulţumesc.

— Nu *ea* le-a trimis, Emily. Sigur îţi aminteşti cum…

Însă era prea târziu. Emily o săltase cu de-a sila pe Andy apucând-o de braţ, dar o făcuse de aşa natură încât dădea impresia că doar ajută o sărmană femeie însărcinată să se ridice de pe scaun. Emily o luă pe Andy de încheietura mâinii şi începu să o târască după ea.

— Doar ţine-te după mine, zise ea în vreme ce parcurgea grăbită cei câţiva metri până în celălalt capăt al încăperii mochetate.

În mai puţin de zece secunde, fetele ajunseră în faţa mesei la care stătea Miranda.

Andy coborî privirea spre propria încheietură a mâinii, prinsă şi acum în strânsoarea de oţel a lui Emily. Se rugă în gând să pornească o alarmă de incendiu care să-i facă pe toţi cei prezenţi s-o rupă la fugă. Dar nu se întâmplă nimic şi se lăsă o tăcere contrariată până când jucătorul de tenis chiar-mai-arătos-văzut-de-aproape îşi drese vocea.

— Vreţi să vă dau un autograf pe ceva, fetelor? Sau să semnez pe şerveţelul ăsta? i se adresă el lui Emily, dat fiind că Andy ţinea privirea în pământ.

— O, nu. Nu, nu, nu, răspunse Emily cu o emoţie deloc în stilul ei.

Nadal râse.

— Ce prostuţ sunt. Voi două probabil că nu vreţi autograful meu, nu-i aşa? Îl vreţi pe-al doamnei Priestly.

Se întoarse spre Miranda:

— Ce n-aş da să mă adore şi pe mine atâtea tinere frumoase ca pe tine!

— O, Rafa! râse Miranda şi pielea i se întinse din nou în felul acela sinistru. Mă măguleşti.

Şi pe mine la fel, se gândi Andy. Era oare posibil ca Rafael Nadal să fi spus că ele două sunt frumoase?

Miranda puse o mână pe braţul lui Nadal şi chicoti din nou.

Emily şi Andy schimbară o privire plină de subînţeles. Miranda flirta!

Din fericire, Emily îşi recăpătă sângele rece înainte ca lucrurile să devină încă şi mai ciudate.

— De fapt, eu sunt Emily Charlton şi ea e Andy – adică Andrea – Sachs. De la revista *The Plunge*.

Ca să nu mai amintim diverse perioade în care am lucrat în sclavie, se gândi Andy.

— Îţi mulţumesc mult pentru flori! Au fost minunate şi a fost foarte frumos din partea ta să le trimiţi.

Miranda le măsură din priviri pe amândouă cu răceală, deşi Andy era *convinsă* că le-a recunoscut de la bun început. Chiar şi aşa, Andy simţi cum obrajii îi iau foc când Miranda o privi din cap până-n picioare. Simţi o nevoie imperioasă să-şi amputeze partea inferioară a corpului atunci când ochii Mirandei se aţintiră în cele din urmă asupra picioarelor ei (încălţate azi într-o pereche de bascheţi murdari extraşi de prin nişte străfunduri de şifonier – merita să se simtă în largul ei). Dar nu îşi dori cu adevărat să o rupă la fugă decât atunci când Miranda îşi ridică privirea şi şi-o pironi drept asupra burţii ei.

— Oho, făcu Miranda şi o fixă pe Andy drept în abdomen, ca o radiografie. Aşteptăm un copil, nu-i aşa?

— Ăăă, da, eu şi soţul meu vom avea un copil, se grăbi Andy să declare şi o forţă de neînţeles o îndemnă să pomenească doar în treacăt de Max. Am trecut un pic de jumătatea sarcinii.

Andy se pregăti pentru ce va urma cu siguranţă – o sprânceană ridicată dispreţuitor şi un comentariu răutăcios

gen: „Şi zici că eşti abia la jumătate, hm?“ –, aşa că nimeni nu fu mai surprins decât ea când Miranda zâmbi din nou. Şi de data asta nu era nimic sinistru în surâsul ei.

— Minunat, zise ea şi păru sinceră. Ador copiii mici. E primul tău copil? Arăţi foarte bine însărcinată.

Andy fu atât de şocată, că se pomeni incapabilă să scoată o vorbă. Se holbă la Miranda, dădu din cap şi îşi mângâie protector burta. Nu era prea sigură că a auzit bine.

— Da, e primul ei copil şi nu vor să afle dinainte dacă e băiat sau fată. Dar nu-ţi face griji, Miranda. Andrea nu naşte decât spre sfârşitul primăverii, aşa că o să avem destul timp să stabilim amănuntele…

Ochii Mirandei sclipiră tăios şi rece, iar buzele i se subţiară şi deveniră două vipere şuierânde.

— Nu te-am învăţat că nu e de bun-simţ să discuţi afaceri într-un mediu social? mârâi ea şi tot comportamentul i se schimbă cât ai clipi.

Te-am învăţat.

Emily se dădu un pas înapoi, ca şi când ar fi fost pălmuită.

— Îmi pare rău, n-am vrut să…

— Miranda, ia-le mai uşor, râse Rafael şi privirea i se întâlni cu a unui prieten sau fan care stătea aproape de bar, aşa că se ridică şi se scuză: Mi-a părut bine de cunoştinţă, fetelor. Succes cu… toate, adăugă el, iar Andy simţi un avertisment nerostit în tonul lui.

— Îmi pare rău, Miranda, m-am gândit doar c-că…, se bâlbâi Emily

Miranda o întrerupse:

— N-ai decât să-l suni pe Stanley luni dimineaţă dacă vrei să discuţi despre afaceri.

Emily dădu din cap. Andy era pe punctul de a anunţa că are nevoie urgent la toaletă sau că amândouă trebuie neapărat să-şi găsească soţii, orice numai să plece naibii de acolo, dar Miranda îşi întoarse din nou privirile spre ea.

— Iar tu, Ahn-dre-ah. O s-o pun pe asistenta mea să-ţi dea lista pe care am întocmit-o cu toate cele necesare pentru copii mici. O să îţi fie de mare folos, cred.

Andy se înecă.

— O, mulţumesc, răspunse ea pentru că nu-i dădea prin minte ce altceva să spună. Mi-ar plăcea mult.

— Mmm. Şi dă-mi de ştire dacă ai nevoie de recomandări pentru agenţii de bone, îngrijitoare şi aşa mai departe. Am multe cunoştinţe.

Andy mai să leşine, nu alta. Fără doar şi poate, era cea mai lungă conversaţie pe care o purtase vreodată cu Miranda

Priestly în care aceasta nu o certase, nu-i ordonase nimic şi n-o umilise. Preţ de o clipă, Andy se simţi chiar vinovată pentru că gândise: *Bineînţeles că Miranda poate să recomande cei mai buni oameni care să-ţi crească propriii copii.*

Însă îi zâmbi Mirandei şi îi mulţumi.

— Mi-a făcut plăcere să te revăd, Miranda, interveni Emily cu o nuanţă evidentă de deznădejde în voce. Sper să vorbim din nou cât de curând.

Miranda o ignoră total. Dădu din cap spre Andy în semn de la revedere şi porni în căutarea lui Rafael.

— Mi se pare mie sau tocmai am avut cea mai bizară conversaţie din lume? o întrebă Andy pe Emily cu ochii după Miranda, care pleca împreună cu Nadal din salonul VIP-urilor.

— Poftim? A, nu, mie mi s-a părut că a mers bine, ripostă Emily, deşi Andy îşi dădea seama că e necăjită.

Andy se holbă la Emily.

— Nici măcar nu te-a întrebat cum te simţi.

— Poftim? A, aşa e ea – nu trebuie s-o iau personal, spuse Emily. A fost cu adevărat drăguţă cu privire la sarcina ta. A zis că arăţi foarte bine însărcinată! În termeni Priestly, asta e o adevărată declaraţie de dragoste.

— Şi imediat după aceea mai-mai că ţi-a rupt capul cu dinţii! Se pare că până şi diavolul are o slăbiciune pentru copiii nenăscuţi. Grozav. Dar nu pot să rămân gravidă la nesfârşit, Em. Dacă vindem celor de la Elias-Clark va trebui să pui şi tu de o sarcină.

Emily se albi la faţă.

— Nici să n-aud aşa ceva.

Andy râse:

— Vorbesc serios! Miranda Priestly nu pare să se comporte civilizat decât în preajma femeilor însărcinate. Altminteri e o bestie. Ştiu că umblăm ca pe coji de ouă în jurul subiectului ăstuia, dar te rog: nu se poate să te gândeşti încă să-i vinzi ei revista.

Ochii mari ai lui Emily se măriră şi mai mult.

— Să mă gândesc? Da, la naiba, chiar că mă gândesc. Sunt convinsă că asta trebuie să facem. Şi dacă ai avea un dram de simţ al afacerilor, ai fi şi tu convinsă.

— Şi dacă tu ai avea un dram de simţ al autoconservării, ai vrea şi tu, ca mine, s-o rupi la fugă spre dealuri, în neştire.

— Eşti aşa de melodramatică! oftă Emily teatral.

— Zece ani de terapie, de coşmaruri şi de amintiri, asta numeşti tu melodramatic? Dacă tu şi Miranda vreţi să-mi plătiţi psihiatrul, plus o rezervă pe viaţă de somnifere şi

masaje de două ori pe lună, o să iau oferta în considerare. Cu mai puţin de-atât, n-aş supravieţui.

Soţii apărură ca din senin înaintea lor.

— N-o să vă vină să credeţi pe cine am văzut adineaori, spuse Max cu mai mult entuziasm decât ar fi fost posibil la simpla întâlnire cu Miranda Priestly.

— Pe o anumită faimoasă editoare de modă? întrebă Emily serios.

— Nu, se încruntă Max. Pe Megan Fox şi soţul ei, cel din serialul *90210*. Au locuri exact lângă ale noastre.

— Iar ea arată chiar mai sexy în realitate, adăugă Miles dintr-o suflare.

Pentru că fetele nu răspunseră, cei doi se priviră nedumeriţi.

— Ce se petrece aici? vru să ştie Miles.

— Tocmai am avut o confruntare Priestly, zise Andy şi se uită ţintă la Max în speranţa că va găsi la el un strop de înţelegere.

Spre surprinderea ei însă, chipul lui se animă brusc.

— Priestly, asta însemnând cu Miranda? Zău? A pomenit de achiziţie? E supărată cumva că a trecut atâta timp de la oferta iniţială?

Andy îi aruncă o privire încărcată de mânie.

— Nu a trecut deloc „atâta timp“. Primul telefon a venit imediat după nunta noastră şi au vrut să vadă ediţia din ultimul trimestru. Şi Miranda e cea care pleacă în concediu din mijlocul lui noiembrie până după Anul Nou. Iar acum suntem în a doua săptămână din an. Nu amânăm să-i dăm răspunsul.

Andy îşi dădea seama că pare în defensivă, dar nu se putea stăpâni.

Miles îl bătu pe Max pe spate.

— Hai să luăm ceva de băut. Atmosfera de aici pare foarte stresată.

Max dădu din cap afirmativ.

— Aşa e, dar dacă vreţi să vindeţi, eu zic să acţionaţi fără întârziere, ca ea să nu-şi închipuie cumva că…

— Ne ocupăm noi de toate, îl repezi Andy cu mai multă asprime decât avusese de gând.

Max ridică o mână în semn că se predă.

— Îmi dădeam şi eu cu părerea.

Ori de câte ori discutau pe tema asta, Max turuia de zor despre prestigiul extraordinar de a fi achiziţionat de Elias-Clark, de ce onoare este să primeşti aşa o ofertă generoasă după atât de puţin timp de când publicaţia apăruse şi despre cum tranzacţia asta avea să o elibereze pe Andy să încerce

orice îi face plăcere – după ce ar îndura chinurile iadului vreme de un an întreg, fireşte. Andy nu avea cum să nu-l suspecteze că gândeşte cu portofelul, că vrea să se laude la toată lumea cu investiţia lui inteligentă – şi soţia inteligentă. Ştia că Harrison Media Holdings are mari dificultăţi financiare, chiar mai multe anul ăsta decât anul trecut, iar veniturile lui Andy erau şi ale lui Max şi viceversa: el insistase să nu facă un acord prenupţial, să fie pe picior egal – aranjament care o avantaja pe Andy şi care o înfuriase pe doamna Harrison –, aşa că Andy era încântată că şi ea, şi Max aveau să profite de pe urma vânzării. Ce nu o încânta defel era insistenţa subtilă, dar continuă pe care Max o exercita asupra ei. Ea, una, nu-i evalua lui deciziile în afaceri.

— Când voi două terminaţi de vorbit, ne găsiţi la bar. Să nu vă zbârliţi, OK? Meciul e gata să înceapă, zise Miles.

Emily se întoarse spre ea, dar Andy nu îndrăzni să ridice privirea. În cele din urmă, se uită în ochii lui Emily:

— Ce e?

— Tu chiar n-ai de gând să-ţi dai acordul, nu-i aşa? Nici acum, nici mai târziu.

Emily îşi împreună mâinile în poală şi păru să aibă nevoie de un mare efort ca să le ţină acolo nemişcate. Părea un tigru gata să se năpustească asupra prăzii.

Andy dădu să deschidă gura ca să-şi expună din nou argumentaţia, dar se răzgândi înainte să scoată o vorbă.

— E peste puterile mele acum, Em. Ştiu că înţelegi ce vreau să spun. Încerc să rezolv tot ce apare la serviciu, am irosit săptămâni de-a rândul vomitând şi cu oboseala, iar copilul ăsta o să dea năvală ca un mărfar peste doar câteva luni. Am aşa de multe de făcut ca să fiu gata la timp. Nu e momentul potrivit să vindem cuiva, cu atât mai puţin *ei*…

— Şi deci nu. Răspunsul e nu, corect? vru să ştie Emily, vizibil decepţionată şi îndurerată.

Bineînţeles că Andy refuza oferta şi, dacă ar fi avut tupeul necesar, ar fi spus ce gândeşte cu adevărat, şi anume: *Mai degrabă mor sau dau faliment ori risc să nu mai găsesc în veci un loc de muncă decât să mai petrec o singură zi muncind pentru femeia aia.* Dar pentru că Andy era aşa cum era şi îi displăcea profund orice conflict şi nu putea să sufere să dezamăgească pe cineva, se mulţumi să declare:

— Zic nu doar acum, nu pentru totdeauna.

Chipul lui Emily se mai însenină.

— Bine. Înţeleg. E un pic prea mult pentru tine acum. Se vede treaba c-o să avem o primăvară senzaţională, plină de nunţi. Stanley a propus chiar o şedinţă comună să vedem

cum o să lucrăm împreună cu Elias-Clark din punct de vedere conceptual şi…

— Hai să vorbim după ce se naşte copilul.

Andy se simţea vinovată că îi dădea prietenei sale speranţe false şi se întrebă când discutase Emily cu Stanley, fără ea.

— Dacă îi mai interesează revista noastră după atâta vreme, se bosumflă Emily.

— Sunt sigură că o să-i intereseze şi atunci. O să mai scoatem câteva numere între timp, o să avem mai mulţi abonaţi şi, fiindcă tu îţi faci treaba aşa de bine, o să câştigăm încă şi mai mult din publicitate. Revista a crescut în fiecare trimestru de la înfiinţare şi nu am nici un motiv să presupun că se va schimba ceva. În plus, nimeni nu ştie treaba asta mai bine decât tine: dacă te laşi greu, o să fii curtat cu şi mai mare ardoare, nu?

— Nu cred că treaba asta e valabilă şi în ce o priveşte pe Miranda Priestly. Ea nu e genul care să curteze pe cineva. Dar dacă altfel nu se poate, trebuie să mă împac cu gândul, adăugă Emily cu o resemnare ce nu-i stătea în fire.

— Aşa mai merge! zise Andy vrând să-şi facă prietena să zâmbească.

Emily părea un om înfrânt, dar o clipă mai târziu spuse:

— Sper că bebeluşul te va îmbuna. Sau poate o să te îngraşi în aşa hal, că o să te pot da de-a dura. Îl sun pe Stanley săptămâna asta şi-i spun că luăm o scurtă pauză în negocieri. Doar până o să naşti.

Andy dădu din cap aprobator.

— Hai să ne luăm ceva de băut şi să ciocnim.

Emily o ajută pe Andy să se ridice de pe scaun şi se strâmbară amândouă de durere.

— Cu ce ocazie vrei să bem? se interesă Andy.

— Am supravieţuit unei vizite la o clinică de mizerie. Miranda Priestly aproape a zis că eşti superbă. Şi probabil că o să vindem micuţa noastră revistă celui mai mare editor din lume. Dacă pentru astea nu merită să bem un pahar de mojito fără alcool, zău că nimic altceva nu merită.

Andy privi cum Emily, mulţumită şi reluându-şi atitudinea stilată, se îndrepta spre Miles şi Max. Îşi dădu seama că făcuse o greşeală monumentală – amânase inevitabilul –, dar îşi propuse să alunge gândurile astea. Pentru cât mai mult timp cu putinţă.

1. The New York Knickerbockers, cunoscuţi sub numele de The Knicks, echipă newyorkeză de baschet profesionist.

Capitolul 15

Îţi garantez că dacă refuzi să nu încerci înseamnă că încerci

Când se deşteptă dintr-un somn adânc, fără vise, primul lucru pe care Andy îl simţi fu o aromă distinctă de lavandă şi un sunet îndepărtat de valuri.

— Îmi pare bine că ai reuşit să te relaxezi, şopti maseuza în vreme ce făcea ordine prin sticluţele cu ulei parfumat şi prosoape calde de pe masă. Te ajut să cobori din pat?

Andy se strădui să desluşească împrejur, dar lentilele ei de contact păreau să fi devenit opace.

— Nu, mulţumesc, mă descurc, răspunse ea şi îi mulţumi în gând lui Olive Chase pentru că avusese inspiraţia să-şi ţină petrecerea burlăciţelor la staţiunea spa a hotelului Surrey şi pentru că insistase ca Andy să participe la festivităţi.

Când Andy refuzase pe motiv că nu avea nevoie decât de o oră-două să-i ia un interviu lui Olive, actriţa îşi etalase zâmbetul de milioane şi o asigurase pe Andy că îi va face programare la un tratament prenatal de mare lux, care va cuprinde scrub cu săruri minerale, baie în lapte şi masaj corporal complex graţie unei perne speciale în formă de ineluş, astfel că femeile însărcinate puteau sta întinse şi cu faţa în jos. Dacă Andy ar fi trebuit să aleagă momentul cel mai plăcut de la locul ei de muncă, pe acesta l-ar fi ales. Lasă-i pe redactorii de la *New Yorker* să se omoare cu integritatea jurnalistică, ea se mulţumea cu o după-amiază de extaz.

Andy se ridică în şezut cu ajutorul ambelor braţe, iar cearşaful cu care fusese acoperită alunecă până la brâu. Avea o burtă uriaşă şi tare ca toba, plasată într-un loc care făcea ca orice poziţie – culcat, aşezat sau în picioare – să fie la fel de incomodă. Singurul mediu în care simţea o uşurare de la greutatea asta era apa, aşa că Andy petrecea cât mai mult timp cu putinţă în cada de baie. Însărcinată în opt luni şi jumătate, nu se mai ducea zilnic la birou. Dar când Olive invitase *The Plunge* la petrecerea ei de sfârşit de celibat, Andy se repezise să accepte: nunta actriţei urma să aibă loc după ce ea va fi născut, iar Andy nu voia să rateze chiar toate evenimentele.

Puse binişor picioarele pe podea şi se apucă de misiunea obositoare de a se îmbrăca: pantaloni speciali de gravide, la care se adăuga un dezagreabil sutien cu avantajul că putea fi purtat de sportive sau de mame care alăptau, după caz. Ultima piesă vestimentară consta dintr-o bluziţă cu volănaşe într-o nuanţă hidoasă de vânătă coaptă. În stadiul acesta de sarcină, nu-i mai rămăsese nimic elegant sau stilat de purtat. Îşi strecură picioarele umflate în papuci (nu mai putea de mult să se aplece ca să lege şireturi sau să prindă catarame la pantofi adevăraţi) şi mulţumi în gând proniei că Emily nu era acolo să-i vadă vestimentaţia.

Andy se lăsă purtată cu gândul la scandalul care avusese loc în ziua precedentă la serviciu. Din senin, se pomeniseră cu un telefon de la Elias-Clark, primul pe care îl primeau de când Emily le spusese în ianuarie să aştepte. Andy era la ginecolog pentru un control de rutină – unul dintre ultimele pe care le mai avea de îndurat; nu-i venea să creadă –, când Emily o sunase într-o stare de agitaţie supremă.

— Stanley mi-a lăsat un mesaj, zisese Emily gâfâind. A zis că e important şi că trebuie să-l sunăm *imediat*. Când vii azi la birou?

— Nu ştiu, răspunse Andy cu sinceritate. Trebuia să fi terminat deja controlul, dar doctorul a zis că îl îngrijorează faptul că bebeluşul nu se mişcă destul. Cred că mai trebuie să fac nişte teste.

— Atunci, pe la unsprezece? Douăsprezece? *Sigur* vii azi la birou, da?

Andy încercă să nu ia în seamă lipsa totală de interes din partea lui Emily faţă de sănătatea copilului ei nenăscut.

— Vin, răspunse ea cu dinţii încleştaţi. Vin cât pot de repede.

Doctoriţa Kramer era preocupată de faptul că bebeluşul Harrison era prea „somnoros“. O examinase, o trimisese la ecografie şi în cele din urmă la un test pentru stres, dar fără vreun rezultat concludent. Andy şi Max primiră instrucţiuni să se ducă să ia prânzul, care să includă desert sau o băutură dulce carbogazoasă care să-l învioreze pe copil, apoi să se întoarcă pentru a repeta testul de stres. Doctoriţa Kramer o liniştise:

— Nu e ceva grav, nu-ţi face griji. Sarcina e destul de avansată acum şi, chiar dacă trebuie să inducem naşterea astăzi, tot n-ar fi nici o problemă.

Max şi Andy se uitaseră unul la altul: să inducă naşterea *astăzi*? Din fericire, la al doilea test totul ieşi bine, iar lui Andy îi veni inima la loc. Emily fu mai puţin înţelegătoare.

— Vino în birou, îl sunăm chiar în clipa asta pe Stanley, zise Emily şi intrase în încăpere imediat după Andy. Nu te obosi să-ţi scoţi haina.

— Sunt bine, la fel şi copilul, mersi de întrebare, făcu Andy.

— Bineînţeles că sunteţi bine amândoi, altfel n-ai fi aici. Ce nu e bine e să o ignorăm pe Miranda Priestly.

Secretara le făcu legătura imediat, iar Emily se scuză grozav că întârziaseră atât de mult cu telefonul.

Stanley se prefăcu a nu auzi. Sau poate că nici nu auzise. Şi trecu direct la subiect:

— Ca reprezentant al firmei Elias-Clark, vă anunţ că dorim să creştem preţul de achiziţie prezentat iniţial cu doisprezece la sută. Miranda ar dori, evident, să primească un răspuns imediat.

Emily aruncă o privire spre Andy, care clătină din cap hotărâtă.

— Nu acum! mimă ea şi arătă la burta ei enormă. Am stabilit să nu discutăm asta încă.

Emily păru pe punctul de a face un infarct. Mâinile ei prinseră receptorul într-o strânsoare de oţel, de parcă aşa ar fi putut să argumenteze mai bine.

— O să vă dăm telefon iiimediat, zise ea. Andy e pe punctul să explodeze. Adică, imediat ce se naşte copilul, vom fi în măsură să…

Stanley interveni cu o replică deloc încurajatoare.

— Îi voi transmite Mirandei răspunsul vostru. Ştiu că nu e cazul să vă explic câtă răbdare are când e vorba de amânări.

— Andy nu-şi va lua un concediu de maternitate prea lung, vorbi Emily în receptor, iar pumnii i se albiră de la strânsoarea puternică. E adevărat că s-ar putea să amânăm tratativele vreo două luni, dar asta nu schimbă nimic din…

— Miranda nu vrea să audă de concedii de maternitate, ripostă Stanley. Ea însăşi nu a lipsit decât şaptezeci şi două de ore când le-a născut pe gemene.

— Într-adevăr, remarcabil, murmură Andy în microfon şi duse un deget la tâmplă într-un gest care indica limpede că Miranda e sărită de pe fix.

Stanley îşi drese vocea.

— Am vrut doar să fiu clar – aşteptarea nu e punctul ei forte. Dar şi eu am înţeles la fel de clar care vă sunt intenţiile şi când. Vă urez o zi bună.

După ce Stanley închise, Emily se uită fioros la Andy.

— E posibil să pierdem afacerea, Andy!

— Ne-am înţeles să nu vorbim despre treaba asta până după ce nasc.

— Poate c-ar trebui să trimitem doar avocatul să stea de vorbă cu ei. Să mai câştigăm un pic de timp.

— Asta nu-i o soluţie. Zău, Em, tocmai au crescut preţul ofertei. Vor neapărat să cumpere *The Plunge*. Aşteptarea nu face decât să îmbunătăţească termenii acordului. Încă vreo două luni n-or să strice cu nimic.

— Sarcina asta a devenit pretext pentru toate, zise Emily încet, dar cu iritare abia ascunsă.

În aceeaşi după-amiază, sosiră de la Hermés prin curier special două cutii portocalii cu panglici cafenii, conţinând câte trei brăţări delicate şi diferite una de alta. Emily şi le puse cât ai clipi la mână. Andy o privi zâmbind. Poate că Mirandei chiar i se părea ispititoare perspectiva de a câştiga ceva greu de obţinut.

Andy se înfioră când îşi aduse aminte toate astea. Maseuza o conduse la salonul de relaxare şi o ajută să se aşeze comod într-un şezlong pluşat. Peste un minut, apăru şi Olive îmbrăcată în halat, cu pielea perfectă pur şi simplu strălucind de la un tratament facial abia încheiat. Nici urmă de iritaţii sau roşeală.

— Cum a fost? se interesă Olive servindu-se dintr-o farfurioară cu caise deshidratate şi alune.

— Extaz. Adevărat extaz, mărturisi Andy ca unei prietene apropiate.

I se părea ceva de-a dreptul supranatural să stea relaxată la taclale cu probabil cea mai faimoasă femeie de pe faţa pământului. Filmele în care jucase Olive Chase adunaseră până în prezent 950 de milioane de dolari. Actriţa era recunoscută oriunde, de la nisipurile beduinilor din Egipt până la câmpiile îngheţate din Siberia şi sătucurile amazoniene cele mai izolate. Aventurile şi escapadele ei romantice făcuseră obiectul a numeroase articole şi emisiuni, iar relaţiile eşuate se înşirau în urma ei ca nişte sălbăticiuni izbite de camioane pe şosea. Lumea nu mai trăgea nădejde că ea va găsi, iubi sau păstra un bărbat, iar statutul ei de Cea Mai Superbă Celibatară Dintotdeauna părea cimentat pe vecie – spre nefericirea miilor de bărbaţi de rând care se jurau cu toţii că ar fi perechea ei perfectă –, când iat-o că păşeşte pe covorul roşu împreună cu… ei, da, cu un bărbat de rând. Toată rafistolarea ulterioară şi toate articolele scrise despre el nu puteau schimba simplul fapt că domnul Clint Sever, inginer de profesie, împătimit designer de website, era genul de om pe care te puteai aştepta să-l ai ca vecin de apartament. Când se cunoscuseră cu un an în urmă, în împrejurări nu prea bine cunoscute publicului (ţelul principal al lui Andy în interviul pe care urma să-l ia actriţei era să facă

săpături în povestea misterioasei prime întâlniri dintre cei doi), Clint locuia în Louisville, Kentucky, cu un stil de viaţă aflat la capătul opus luxului de la Hollywood şi se pare că singurul film în care o văzuse pe Olive Chase era unul apărut de Crăciun în care ea jucase cu vreo douăzeci de ani în urmă. Clint avea acum douăzeci şi nouă de ani, înălţime şi greutate medie, nimic deosebit în înfăţişare, iar în toate interviurile care i se luaseră păruse total neafectat de noua lui viaţă sau de statutul de megastar al logodnicei lui. Semnase bucuros un contract prenupţial prin care se declarase de acord să nu pretindă un sfanţ din averea viitoarei soţii în cazul în care va surveni un divorţ, indiferent de cât de mult ar dura căsnicia, câţi copii vor avea sau câţi bani va câştiga Olive în tot acest timp. Acceptase să dea interviuri, să umble pe covoare roşii la premiere, s-o însoţească pe Olive la petreceri de mare pompă când fusese nevoie, dar nu păruse defel impresionat, intimidat sau copleşit – ba nici măcar interesat – de toate astea. Olive însă turuia la nesfârşit despre „noul ei bărbat“, „bărbatul ei sexy“, declarând că o face „mai fericită decât crezuse că e posibil“. Deşi era cu zece ani mai în vârstă decât Clint şi se culcase cu aproape toţi actorii, sportivii şi muzicienii faimoşi ai epocii (şi se zvonea că nu discriminează – bărbaţi, femei, îi era totuna), Olive părea îndrăgostită până peste cap de tipul acela obişnuit, dispusă oricând să vorbească despre el.

— Splendid! Îmi place la nebunie aici, zise Olive, după care se instală comod în şezlongul de alături şi îşi îndoi sub ea picioarele lungi. Nu cred că mai vine nimeni în salon prea curând, aşa că m-am gândit că putem să stăm acum de vorbă.

— Foarte bine, zise Andy şi scoase un carneţel, dar Olive în mod clar nu se grăbea să înceapă interviul.

Făcu un semn cu mâna spre o asistentă care aştepta discret lângă uşă şi i se adresă:

— Draga mea, poţi să încalci un pic regulile şi să ne aduci nişte băuturi ca lumea? Cred că o cană de ceai n-o să ne satisfacă azi.

Femeia îi răspunse lui Olive cu un zâmbet până la urechi.

— Bineînţeles, domnişoară Chase. Ce aţi dori să vă aduc?

— Aş dori un Patrón margarita fără sare. Se opri, clătină din cap şi continuă: De fapt, cu foarte multă sare. Nu-mi pasă dacă mă balonez. Olive se întoarse spre Andy: Vrei un Shirley Temple? Nu, probabil că nu, conţine prea mulţi coloranţi artificiali şi chimicale. În fond, cireşele maraschino

din băuturi sunt cancerigene, nu-i aşa? Poate ar fi mai bine să bei o apă minerală Pellegrino!

Andy fu imediat cucerită de solicitudinea ei.

— Am scăpat de Daphne, fata care se ocupă de PR, i se adresă Olive lui Andy cu un aer conspirativ. O să fie aşa de ofuscată că nu a fost de faţă! Dar, Dumnezeule, ce aş putea să spun care să fie greşit interpretat? Scrii la o revistă despre nunţi, nu dau interviu la emisiunea *60 minutes*.

— Foarte adevărat, zise Andy, mulţumită că poate să stea de vorbă cu Olive câteva minute fără un scenariu prestabilit.

Dacă fata asta avea să bea cât de cât, se gândi Andy, va putea să o întrebe orice. *US Magazine* achiziţionase deja drepturile exclusive pentru primele fotografii de la nuntă, dar Andy spera să scrie cea mai completă poveste şi s-o publice împreună cu zeci de poze, mult mai variate decât cele câteva care vor încăpea în doar patru pagini pe care *US Magazine* se va grăbi să le tipărească la treizeci şi şase de ore după ceremonie.

— Când ziceai că naşti? După cum arăţi, s-ar zice că din clipă în clipă.

Andy râse.

— Aşa şi simt. Dar mai am câteva săptămâni.

Olive privi cu jind la burta lui Andy.

— Abia aştept să am şi eu copii. O să ai fată sau băiat?

— Nu ştiu încă, răspunse ea. Îmi place ideea unei surprize după atâta muncă grea.

Pe chipul lui Olive se ivi o expresie ciudată, pe care Andy nu o putu identifica exact. Ceva îi spunea că ar fi mai bine să schimbe subiectul de conversaţie, dar Olive i-o luă înainte:

— De unde zici să începem interviul? Să-ţi povestesc despre toată copilăria? Să încep cu momentul în care am fost concepută?

Andy râse. Olive nu semăna deloc cu alte celebrităţi pe care le intervievase. Discutase cu Harper Hallow şi Mack, a căror faimă stabilise clar (pentru Andy, cel puţin) un nou record. Avusese de-a face cu renumita stilistă cu propriul show de televiziune; cu acea infamă specialistă în gătit care îşi potopea angajaţii cu nesfârşite blesteme şi jigniri; cu tânăra cântăreaţă country care se măritase cu un cântăreţ pop mult mai în vârstă decât ea; cu tenismena cotată ca numărul unu în lume; cu vedeta care renunţase la serialul *Housewives* şi devenise un brand internaţional; cu actriţa a cărei limbă maternă era spaniola, care câştigase Oscarul şi a cărei siluetă lăsa oamenii cu gura căscată. Mulţi dintre oamenii

intervievaţi de ea erau vedete incontestabile. Mare parte dintre ei erau nebuni de legat. Erau cu toţii atrăgători şi năucitori prin felul lor de a fi, cam ciudat. Iar acum vorbea cu Olive Chase, cu un renume şi un succes care le depăşeau de departe pe ale celorlalţi, dar care părea atât de… normală. Trup senzaţional, da, păr îngeresc, da, piele superbă, da, râs melodios, da. Dar şi dezarmant de prietenoasă? Dornică să vorbească despre orice (chiar în absenţa avocaţilor!)? Genul de om care pare din prima că e pe cale să-ţi devină cel mai bun prieten? Andy nu se aşteptase la aşa ceva.

— Poate cel mai bine ar fi să începem cu felul în care v-aţi cunoscut voi doi, propuse Andy, cu pixul suspendat deasupra carneţelului, rugându-se în sinea ei ca Olive să-i spună ceva, orice, care să nu fie o platitudine nedesluşită.

— O, asta-i uşor. Ne-am cunoscut ca toată lumea în ziua de azi – pe Internet!

Andy reuşi cu greu să-şi stăpânească surescitarea; nu citise nicăieri până atunci cum că Olive şi-ar fi dat astfel de întâlniri.

— Da, dar cred că nu multe persoane celebre aleg să cunoască parteneri prin Internet. Nu te-a îngrijorat ideea de lipsă de confidenţialitate?

Olive sorbi îndelung din paharul ei de margarita şi îşi dădu părul mătăsos pe spate în vreme ce chibzuia la întrebare. Dădu afirmativ din cap:

— Bineînţeles că da. Dar trebuia să găsesc o cale! Nu pot să-ţi povestesc cu câţi actori, sportivi, muzicieni, finanţişti şi ticăloşi de tot felul m-am cuplat în ultimii ani. Cred că m-am întâlnit cu toţi idioţii din America de Nord, plus o grămadă de prin Europa. Şi mă pomeneam apoi singură, seara târziu, cu ochii pe site-uri de socializare. Erau aşa de mulţi bărbaţi ca lumea acolo! Bărbaţi haioşi, atrăgători, minunaţi. Bărbaţi care scriu poezii, cărora le place să pescuiască sau să-şi construiască singuri casele din temelii sau care predau prin licee. La un moment dat am corespondat prin e-mail cu un ins din Tampa care îşi creştea singur cei trei copii după ce soţia îi murise de cancer ovarian. Poţi să-ţi închipui aşa ceva?

Andy clătină din cap.

— Nici eu! Nu întâlnisem niciodată pe cineva ca el, până atunci cunoscusem numai bărbaţi care se grăbeau să te impresioneze cu cât sunt de talentaţi sau arătoşi sau puternici. Şi trebuie să-ţi mărturisesc că mi s-a acrit de aşa ceva. Am creat un profil pe Internet în care mi-am descris cu sinceritate absolută personalitatea, dar n-am pus nici o poză şi n-am pomenit nimic despre faptul că sunt actriţă. N-am crezut că o

să-mi răspundă cineva dacă n-am inclus poze, dar n-a fost aşa. Ai fi surprinsă. Clint a fost unul din primii bărbaţi cu care am corespondat şi ne-am înţeles de minune de la bun început. Uneori ne trimiteam câte zece-douăsprezece e-mailuri pe zi. Am început să vorbim la telefon după vreo două săptămâni. Aşa că ne-am cunoscut în modul cel mai veritabil cu putinţă, pentru că n-a avut nimic de-a face cu înfăţişarea fizică sau cu banii ori cu statutul social.

— Înţeleg de ce te-a atras metoda asta de a cunoaşte pe cineva, mărturisi Andy sincer.

— S-a îndrăgostit de mine cea adevărată, nu de ce a creat mass-media.

— Cum v-aţi văzut prima dată?

Andy îşi aminti din nou să se liniştească, să nu pară prea grăbită. Nu avea nici cea mai vagă idee de ce Olive îi făcea destăinuiri pe care nu le făcuse nimănui până atunci, dar îşi dorea cu ardoare să nu se oprească din povestit.

— Să mă gândesc: trecuseră deja cinci sau şase săptămâni de când vorbeam în fiecare zi. Îi spusesem că locuiesc în Los Angeles şi că vreau să devin actriţă. S-a oferit să-mi facă o vizită, dar n-am vrut să risc să fiu hărţuită tot timpul de fotografi. Ca să nu mai vorbesc că ar fi fost puţin intimidat de casa mea. Aşa că m-am dus eu la Louisville.

Olive pronunţase numele oraşului exact ca localnicii: *Loo-ah-ville*.

— Te-ai dus la Louisville? încercă Andy să rostească la fel, dar din gura ei ieşi ceva care suna mai degrabă a *Looey-ville*.

— M-am dus la Louisville. Am luat un avion comercial, am schimbat la Denver, cu alte cuvinte, am făcut tot ce fac oamenii normali. Nu l-am lăsat să mă ia de la aeroport, în caz că mă aşteptau cumva nişte paparazzi. A venit la mine la hotel.

— Parcă ştiam că există în Louisville un hotel faimos, absolut minunat, care a fost de curând…

— Am stat la Marriott, râse Olive. Nu într-un apartament de lux la mansardă, nu în apartamentul prezidenţial, fără majordom personal sau alt gen de tratament deosebit. Doar mi-am luat un nume fals şi o cameră obişnuită la Marriott.

— Şi?

— Şi a fost fantastic! Să nu mă înţelegi greşit, baia era cam scârboasă, dar întâlnirea noastră a fost ceva de vis. L-am rugat să vină la mine în cameră ca să nu fiu cumva recunoscută în holul hotelului, iar el a făcut glume la telefon

cum că sunt grozav de îndrăzneaţă, dar când a bătut la uşă am ştiut sigur că totul va fi bine.

Andy sorbi din paharul ei cu apă.

— Şi a fost bine?

Olive mai că sări în sus.

— A fost mai mult decât bine, a fost perfect! M-a recunoscut, evident, în clipa în care a dat ochii cu mine – Andy nu prea îşi dădea seama cum anume, dar Olive reuşi să spună asta fără să pară încrezută –, dar i-am explicat că sunt aceeaşi persoană cu care corespondează de atâta vreme prin e-mail şi cu care vorbeşte la telefon de atâtea săptămâni încoace. A fost surprins – şocat, mai degrabă –, avusese coşmaruri de teamă c-o să dea de vreun bărbat la două sute de kile sau aşa ceva –, dar am deschis o sticlă de vin şi ne-am apucat să stăm de vorbă despre toate cele, ca înainte – despre locuri unde voiam să ne ducem, despre câinii noştri, despre relaţia lui cu sora lui şi a mea cu fratele meu. Ne-am deschis unul faţă de celălalt complet, aşa cum eram în realitate. Şi mi-am dat seama imediat că o să ne căsătorim.

— Zău? Imediat? Uimitor.

Olive se înclină înainte cu un aer conspirativ.

— Ei bine, nu chiar imediat, mai degrabă la vreo două ore după ce am făcut dragoste cum nici nu poţi să-ţi închipui.

Olive dădu din cap, ca şi când ar fi fost de acord cu ea însăşi, şi adăugă:

— Da, atunci mi-am dat seama.

— Mmm, murmură Andy cu ochii la carneţelul ei de notiţe.

Se rugă în gând ca telefonul să înregistreze perfect fiecare cuvânt, pentru că altfel nimeni nu avea să creadă o asemenea poveste. Andy aruncă o privire paharului de margarita pe jumătate gol al lui Olive şi se întrebă dacă băuse cumva mai devreme, dar Olive părea trează. Telefonul lui Andy sună. Ea dezactivă soneria şi îşi ceru scuze.

— Răspunde! o rugă Olive. Eu am tot trăncănit. Mai dă şi altcuiva ocazia să scoată o vorbă.

— Nu, e în regulă. Sigur nu e nimic important.

— Răspunde!

Andy aruncă o privire în direcţia lui Olive, care îşi afişase la intensitate maximă zâmbetul ei hollywoodian, şi realiză că nu-i rămânea decât să se supună. Apăsă butonul de acceptare a apelului şi salută, dar persoana care sunase închisese deja.

— Se pare că am răspuns o clipă prea târziu, zise Andy şi porni din nou înregistrarea convorbirii.

— Eşti căsătorită? se interesă Olive. Ai rămas însărcinată din greşeală? Eşti singură şi ai folosit un donator de spermă? Şi eu am vrut să fac chestia cu donatorul.

Andy zâmbi, iar gândul îi zbură imediat la bunica ei.

— Nu, sunt căsătorită, ca o femeie de modă veche. Dar cred că s-ar putea spune că am rămas însărcinată cam din greşeală.

— Cum adică? Nu vă protejaţi deloc, dar spuneai tuturor că nu încerci să rămâi gravidă? Pretextul ăsta îmi place mie cel mai mult. Eu zic că dacă nu joci ca fundaş înaintezi pe teren să înscrii goluri. Dacă refuzi să nu încerci înseamnă că *încerci*, înţelegi?

— Până acum câteva luni aş fi fost de acord cu tine, râse Andy.

Asistenta îşi făcu din nou apariţia şi le întrebă dacă mai voiau ceva de băut.

— Ştiu că multă lume e de părere că şapte luni nu e destul ca să cunoşti pe cineva *cu adevărat*, dar în cazul nostru a fost destul. Am impresia că ne cunoaştem de când suntem. Nu pot să explic prea bine. Între noi doi există o legătură profundă care nu are nimic de-a face cu profesia mea sau a lui. Mă înţelegi?

— Da, zise Andy, dar în realitate nu pricepea.

Andy era de partea celor care credeau că a te lega pe viaţă de cineva după doar şapte luni era curată nebunie.

De data asta sună telefonul lui Olive.

— Alo? A, bună, iubiţel.

Continuă convorbirea dând din cap şi murmurând, iar la un moment dat chiar chicoti ca o adolescentă.

— Lasă năzbâtiile, Clint! Sunt cu o reporteră. Nu, nu poţi. Astăzi suntem doar între fete. Bine. Şi eu te iubesc.

Olive închise telefonul şi se întoarse spre Andy:

— Scuze, scumpo. Ce ziceai?

Telefonul actriţei scoase un bâzâit, iar de data asta Olive aruncă o privire, să citească un SMS.

— S-ar părea că celelalte fete au terminat. Ai tot materialul pe care îl voiai? Eşti invitata mea să vii să faci cunoştinţă cu toată lumea, dacă vrei…

Olive rostise oferta cu multă amabilitate, dar Andy îşi dădea prea bine seama că actriţa ar fi preferat ca ea să nu dea curs invitaţiei.

— Ăăă, bine… Eu ăăă… speram să discutăm puţin şi despre amănuntele nunţii în sine. N-am să pot veni din cauza concediului de maternitate, dar colega mea, Emily, va fi de faţă.

Olive se bosumflă.

— Eu vreau să vii tu.

Andy simţi că leşină de emoţie, nu alta.

— Aş vrea foarte mult să vin, crede-mă. Santa Barbara e un loc splendid, dar nu cred că pot să las copilul. Se poate să îmi dai dinainte câteva detalii despre rochie, flori, cum ai ales meniul, decoraţiile şi alte lucruri din astea?

— O, poţi să vorbeşti cu stilista mea. Ea a ales totul.

— Totul? A ales şi rochia?

Olive aprobă din cap şi se ridică în picioare.

— Rochia, meniul, florile, muzica pe care intrăm, tot. Mă cunoaşte foarte bine. I-am spus să aleagă ce crede ea de cuviinţă.

În toţi anii de când scria articole despre nunţi, Andy nu auzise încă aşa ceva. Olive Chase nu voia să aibă nici o contribuţie la modul în care va decurge ziua cea mai importantă din viaţa ei? Pe bune?

Pe chip probabil că i se citea limpede consternarea, pentru că Olive izbucni în râs.

— Am găsit bărbatul *perfect*! După mai bine de douăzeci de ani în care am fost singură, minţită şi înşelată, am găsit în sfârşit sufletul-pereche. Scuză-mi expresia, dar chiar crezi că mă doare undeva ce *flori* o să am în braţe?

Andy se ridică la rândul ei, mult mai puţin graţios decât Olive, şi zâmbi. Ar fi fost uşor să dea vina pe diferenţa dintre o mireasă de treizeci şi nouă de ani şi una de douăzeci şi cinci, dar poate că Olive Chase, faimoasă pentru sânii senzaţionali şi pentru capacitatea ei de a plânge la comandă, reuşise să descopere un mister existenţial care lor, celorlalţi, le scăpa.

— Corect, se declară Andy de acord, deşi ar fi dorit să spună mult mai multe.

— Bun, mă bucur că am băut un pahar împreună şi că am stat de vorbă. Acum trebuie să mă duc să mă întâlnesc cu fetele. Mi-a făcut plăcere să te cunosc, zise Olive şi zâmbi.

— Mulţumesc, răspunse Andy şi flutură o mână în direcţia lui Olive, care însă deja se întorsese cu spatele şi se îndepărta. Succes cu toate.

Olive scotoci în geantă, extrase de acolo celularul şi se apucă aproape instantaneu să ciripească şi să râdă fericită. Andy se afundă înapoi în şezlong şi respiră adânc. Dispunea acum de muniţii la greu în materie de bârfă despre cea mai mare vedetă a epocii, dar în minte i se întipăriseră cuvintele actriţei înainte să plece: *Am găsit în sfârşit sufletul-pereche… chiar crezi că mă doare undeva ce flori o să am în braţe?*

Andy întinse picioarele şi îşi îndreptă privirea spre acoperişurile clădirilor vecine. Sorbi din paharul ei cu apă

minerală cu lămâie şi speră că asistenta o va lăsa să mai stea acolo în linişte câteva minute. Voia să mai aibă parte de câteva momente de tihnă înainte să se întoarcă în oraşul agitat, să se ocupe de planificarea a ce ţinea de naştere, de sarcini de serviciu, să aibă de-a face cu Emily cea veşnic panicată. Voia să chibzuiască puţin la ce spusese Olive adineaori. Andy se simţi tentată să îşi amintească propria ei nuntă, cât fusese de obsedată de fiecare amănunt în parte, cât de mult timp şi efort investise ca să se asigure că totul se va desfăşura perfect. Cum trăise trei ani de întâlniri şi apoi logodnă cu Max pentru că era arătos, împlinit profesional, curtenitor şi plăcut, şi toată lumea – prieteni, familie – o aprobase, iar ea îl iubea, desigur. Toate decurseseră minunat – Andy corespundea acum aşteptărilor tuturor. Găsise un bărbat aproape perfect: bogat, frumos, blând, dornic să aibă copii. Dar nu cumva pierduse ceva pe drum? Era căsătoria asta ceva inevitabil? Îl iubea pe Max, fireşte, dar îi era el *sufletul-pereche*? Îl iubea ea pe Max la fel de mult cât îl iubea Olive pe Clint?

Andy oftă din greu şi puse paharul jos. De ce se încăpăţâna să se frământe în halul ăsta? Max era perfect – ca soţ şi viitor tătic şi, da, ca suflet-pereche. Era normal să se simtă neliniştită şi nelalocul ei înainte să nască, nu-i aşa? Toate femeile însărcinate trăiau astfel de stări de îngrijorare. Andy aruncă o privire împrejur să se asigure că era singură, apoi formă numărul lui Max. Acesta nu îi răspunse, dar sunetul vocii lui în mesajul înregistrat o mai calmă.

— Bună, iubitule, şopti ea în receptor. Am vrut să te aud, atât. Ajung acasă cât de curând şi abia aştept să ne vedem. Te iubesc.

Andy închise telefonul şi zâmbi. Îşi mângâie burtica. Nu mai avea mult de aşteptat.

Capitolul 16

Fă o cursă de probă cu el

— Doamne sfinte, e minunată! Vino încoace, iubita mea, de când aşteaptă mătuşica Lily să te vadă! Vai de mine, ce *mult* semeni cu tăticul!

— De necrezut, nu-i aşa? răspunse Andy.

Ţinând-o în braţe, apropie fetiţa de Lily.

— Lily, fă cunoştinţă cu Clementine Rose. Clem, ea e mătuşa Lily.

— Ia uite ce ochi are! Sunt verzi? Şi atâta păr negru! Câţi copii au norocul să se nască cu un asemenea păr? E Max în variantă de fetiţă mică şi drăgălaşă.

— Ştiu, zise Andy cu ochii la fetiţă, care o studia serioasă pe cea mai veche prietenă a mamei sale. Se pare că seamănă şi cu tatăl lui Max. Rose vine de la Robert. Mă simt ca un vas de produs clone Harrison.

Lily râse.

De când o născuse pe Clementine, lui Andy îi era mai dor ca niciodată de Lily. Cunoscuse câteva persoane la întâlnirile grupului de proaspete mămici pe care le frecventa de o lună încoace, dar de cele mai multe ori Andy se simţea singură. Nu era obişnuită cu atâtea zile nesfârşite de concediu de maternitate, aşa că acum trecea împleticit de la o treabă la alta, ameţită de nesomn, iar zilele se scurgeau monoton şi se amestecau, identice: alăptat, golit sânii, schimbat scutece, îmbăiat, legănat, alintat, plimbat cu căruciorul, curăţenie. Activităţi pe care Andy obişnuia să le îndese pe ici, pe colo pe parcursul zilelor ei încărcate – ca de exemplu spălat rufe, cumpărături, câte un drum la poştă sau la farmacie – îi luau acum ore întregi, uneori toată ziua, întrucât Clementine şi nenumăratele ei nevoi aveau mereu prioritate. Îi plăcea să petreacă timp împreună cu fiica ei şi pentru nimic în lume n-ar fi renunţat la momentele în care era ghemuită în pat cu fetiţa lipită de ea sau în care înfuleca un sandvici în parcul High Line în vreme ce Clem îşi bea biberonul sau când dansa cu ea în braţe în sufragerie, pe cele mai frumoase melodii ale grupului Chicago, dar corvoadele astea zilnice i se păreau mai obositoare decât îşi închipuise vreodată.

Doamna Harrison era revoltată de faptul că Andy refuzase să angajeze o bonă – nu se mai văzuse în istoria clanului să se nască un bebeluş Harrison căruia să nu i se

aloce o persoană plătită care să-l îngrijească –, dar Andy se ţinuse ferm pe poziţie.

— Mama ta ar fi în stare să angajeze pe cineva care să alăpteze fetiţa în locul meu dacă aş lăsa-o, îi zisese ea lui Max după o vizită deosebit de neplăcută din partea soacrei ei, dar el se mulţumise să râdă.

Mama lui Andy venea o dată pe săptămână să le ţină de urât şi s-o ajute cu bebeluşul, iar Andy aştepta acele zile cu sufletul la gură, dar altminteri nu prea avea cine ştie ce legături cu lumea din afară. Jill se întorsese în Texas. Emily se interesa conştiincios de Clementine ori de câte ori dădea telefon, dar Andy ştia – şi înţelegea – că nu suna ca să afle de câte ori făcuse caca în dimineaţa aceea Clem sau dacă putea deja să se rostogolească pe burtică. Emily voia un singur lucru – să reia discuţiile cu Elias-Clark. Miranda şi Stanley dădeau ocol ca rechinii; Emily număra pe degete câte zile rămăseseră din concediul de maternitate al lui Andy. Singura persoană dispusă, chiar dornică să vorbească la nesfârşit despre alăptarea de la patru dimineaţa şi despre argumente pro şi contra utilizării suzetei era Lily, iar ea locuia la mii de kilometri depărtare, ocupată să crească un copil şi pe cale să nască un al doilea.

Andy văzu că Lily se uită la ea cum se aşază încetişor pe canapea. Era ora unu după-amiaza, dar Andy purta şi acum nişte pantaloni de trening de-ai lui Max, cipici îmblăniţi semănând mai degrabă cu nişte UGG-uri de interior şi un hanorac enorm cu glugă, care părea să fi aparţinut cândva unui mijlocaş dintr-o echipă de fotbal american.

— Încă nu te simţi bine acolo jos? întrebă Lily plină de înţelegere.

— Nici pe departe.

Andy arătă spre limonada pe care o pusese pe masă în faţa lui Lily, iar aceasta zâmbi şi sorbi din pahar.

— Se zice că femeile uită tot ce se petrece în timpul naşterii. Eu, una, n-am crezut că e posibil, dar jur că nu-mi aduc aminte de nimic. În afară de durerea de după din cauza copcilor. Asta, da, îmi aduc aminte.

— Nu sunt sigură că pot să te iert pentru că nu m-ai pregătit cum trebuie. Credeam că eşti cea mai bună prietenă a mea. Trecuseşi deja prin treaba asta. Şi n-ai suflat o vorbuliţă.

Lily îşi dădu ochii peste cap.

— Nu, bineînţeles că nu. E în codul nescris al femeilor de pretutindeni şi trebuie respectat cu sfinţenie. E chiar mai important decât să nu te culci cu foştii prietenelor.

— Prostii. Eu am de gând să povestesc oricui vrea să afle toate amănuntele sângeroase ale experienţei cu pricina.

Femeile au dreptul să ştie la ce să se aştepte. Mă faci să râd cu povestea despre societatea asta secretă a mamelor.

— Andy! Ce amănunte ai fi vrut să-ţi dau? Că la fiecare sforţare simţi că te rupi în două? Crezi că ţi-era mai uşor dacă ştiai asta dinainte?

— Da! Dacă ştiam, n-aş fi crezut că o să mor. Să vedem: mi-ar fi plăcut să ştiu că e perfect normal să-ţi ajungă sângele până la glezne prima dată când o asistentă te ajută să faci pipi după naştere şi că ţi-au pus copci în locuri pe care nici nu ştiai că le ai, sau că atunci când alăptezi simţi că un piranha te înhaţă de sfârcuri şi te muşcă sălbatic.

Lily surâse.

— Şi că anestezia epidurală rareori te amorţeşte pe ambele părţi? Şi că te întrebi dacă o să reuşeşti vreodată să porţi altceva decât scutecele de unică folosinţă pe care le-ai ciordit de la spital şi care seamănă teribil cu nişte chiloţei de bunicuţă? La asta te referi?

— Exact!

— Îhî. Visează mai departe. Ai fi făcut o criză de nervi dacă-ţi spuneam toate astea şi, apoi, n-ai fi avut plăcerea să le descoperi personal.

— Curată sminteală, clătină Andy din cap.

— E aşa cum trebuie să fie.

Andy îşi aducea aminte şi acum ce şoc avusese – cum nu-i venise să-şi creadă ochilor – când, după şaisprezece ore de travaliu, doctoriţa Kramer băgase o mână printre picioarele ei şi recuperase de acolo un bebeluş plin de sânge, apoi declarase: „Fetiţa Harrison arată nemaipomenit!“. Abia după zeci şi zeci de schimbări de scutece, salopeţici roz, păturici, ursuleţi şi rochiţe realitatea începuse să se instaleze în conştiinţa ei. Andy avea o fiică. O fetiţă. O fetiţă perfectă, dulce, extraordinară.

Ca pentru a-i aduce aminte de acest lucru, Clementine scoase un scâncet care semăna mai degrabă a mieunat. Andy se grăbi s-o ia din braţele lui Lily şi o duse înapoi în dormitor.

— Gata, puiuţ, o linişti ea.

Puse fetiţa binişor pe pat şi îi scoase salopeta mov şi scutecul ud. Şterse bine funduleţul copilului, îl pudră cu talc, puse un nou scutec şi îl îmbrăcă într-un tricou roz cu gri şi cu pantalonaşi asortaţi, plus o căciuliţă roz cu baieri.

— Gata, iubito. Nu-i aşa că ţi-e mai bine acum?

Andy o luă în braţe, o puse cu un gest expert în îndoitura cotului şi se întoarse în sufragerie, unde Lily îşi aduna de zor lucrurile.

— Nu pleca, îi zise Andy şi îi veni să plângă.

Crizele de plâns isteric cu hohote se mai domoliseră în ultima vreme, dar Andy simţi i se pusese un nod în gât.

— Nu vreau să plec, răspunse Lily. O să-mi fie grozav de dor de voi două. Însă am o întâlnire cu fosta mea şefă fix în celălalt capăt al oraşului. Trebuie să plec chiar acum, altfel o să întârzii.

— Când te mai văd? întrebă Andy în timp ce calcula deja în minte.

— Va trebui să vii la noi în vizită după ce nasc, zise Lily şi îşi puse puloverul în jurul umerilor.

Fetele se îmbrăţişară şi Andy simţi burta uşor umflată a prietenei sale. O înconjură cu ambele mâini, se aplecă şi îi vorbi:

— Ai grijă de mămica ta, bine? Fără tumbe periculoase pe-acolo.

— Prea târziu.

Se îmbrăţişară din nou, iar Andy privi în urma ei cum se îndepărta pe coridor. Şterse câteva lacrimi de pe obraz, încercă să se convingă că era vorba doar de dezechilibru hormonal şi se apucă să pregătească geanta cu scutece a lui Clem; dacă nu pleca imediat, avea să întârzie la rândul ei.

Umblă pe stradă cât putu mai repede, dar înainta cu oarecare greutate din cauza durerilor postnatale şi a căruciorului. Clem începu să plângă.

— Aproape că am ajuns, puişor. Poţi să mai aştepţi un pic?

Din fericire, drumul până la sala de gimnastică pentru bebeluşi unde se ţineau adunările grupului pentru ajutorarea proaspetelor mămici era scurt, ceea ce era un lucru foarte bun, pentru că de-acum Clementine nu mai scâncea, ci se apucase să urle cât o ţineau puterile. Celelalte mame o priviră cu înţelegere cum scoate copilul din cărucior, se aşază pe podeaua căptuşită cu saltele şi-şi dezveleşte fără probleme sânul stâng. Deşi Clem ţinea ochii închişi şi avea trupşorul încordat de la plâns, găsi sânul cât ai clipi, ca ghidată de un sonar, şi îl muşcă lacom, cât putu de tare. Andy suspină, uşurată. O privire aruncată în încăpere o convinse că nu era singura cu probleme: trei alte mame erau în diverse stadii de goliciune a sânului, alte două schimbau scutece, în vreme ce încă trei şedeau pe podea părând dezorientate şi pe punctul de a izbucni în plâns, aplecate deasupra odraslelor care zbierau şi dădeau nefericite din mânuţe şi din picioare. O singură femeie părea să fi făcut duş şi era îmbrăcată în haine normale, nu de maternitate: mătuşa unuia dintre bebeluşi.

Conducătoarea grupului, o femeie cu părul cârlionţat pe nume Lori, care pretindea că titulatura ei era „instructor în

probleme existenţiale“, luă loc în cercul format de tinerele mame chinuite şi, după ce adresă fiecărui bebeluş câte un zâmbet cam maniacal, salută grupul rostind un citat:

— „Maternitatea: începutul şi sfârşitul oricărei iubiri“. Un sentiment minunat exprimat de Robert Browning, nu credeţi? Vrea cineva să vorbească despre asta?

Mama lui Theo, o negresă înaltă şi elegantă, torturată de încercarea de a decide dacă e cazul să renunţe la cariera ei în domeniul juridic ca să-şi crească progenitura, oftă din rărunchi şi zise:

— A dormit câte şase ore neîntrerupte în fiecare noapte săptămâna asta, dar de două nopţi încoace se trezeşte din trei în trei sferturi de oră şi plânge continuu. Soţul a încercat să se scoale să-l legene de câteva ori, dar a început să adoarmă la serviciu. Ce se petrece? De ce mergem un pas înainte şi doi înapoi?

De jur-împrejurul încăperii, mamele dădură din capete. Aşa începea fiecare întâlnire. Lori cea vioaie şi cu capul în nori le servea un citat frumos şi înălţător. Nici una dintre mame nu încerca măcar să se prefacă interesată, iar câteva dădeau dovadă de ostilitate făţişă. În chip inevitabil, una dintre ele punea o întrebare care o rodea personal, fără s-o bage în seamă câtuşi de puţin pe Lori, iar celelalte femei se declarau imediat de acord. Părea o înţelegere tacită, neschimbată, de a pune stăpânire pe grup, iar asta o făcea pe Andy să zâmbească de fiecare dată.

Andy încerca să şi-o închipuie pe Emily la o astfel de adunare. Cu siguranţă că le-ar privi cu milă pe toate aceste femei – epuizate, nemachiate, pline de salivă şi caca, care nu aveau parte de duşuri sau sex sau exerciţii fizice sau somn – şi care stăteau aşezate în cerc, ascultând-o pe instructoarea în probleme existenţiale citindu-le poveşti de adormit copiii. Şi totuşi, ceva anume din toată scena care i se desfăşura în faţa ochilor o destindea în chip inexplicabil: n-or fi fost femeile astea cele mai bune prietene ale ei, dar în acel moment al vieţii o înţelegeau ca nimeni altcineva. Nu-i venea să creadă că reuşise cu atâta uşurinţă să se ataşeze de un grup de persoane complet străine, iar Andy se bucura în taină de aceste adunări.

— Te înţeleg. Şi eu păţesc acelaşi lucru, adăugă Stacy, care era pe punctul să înceapă alăptarea.

Fiica ei, Sylvie, în vârstă de opt săptămâni şi cu mai mult păr decât aveau alţi copii la doi ani, scoase un râgâit ca de bărbat în toată firea. Stacy continuă:

— Ştiu că e prea devreme să mă gândesc s-o învăţ când să doarmă, dar simt că-mi pierd minţile. S-a trezit la unu azi-

noapte şi n-a adormit până la trei – în plus, părea de-a dreptul fericită pe chestia asta! Râdea, gângurea, mă apuca de deget. Dar cum o puneam în pătuţ, cum o apucau pandaliile!

Bethany, directoare de marketing la o firmă de cosmetice, care, după cum recunoscuse singură, habar n-avea să deosebească un ruj de altul, interveni în discuţie:

— Ştiu ce părere ai despre dormitul în pat cu copilul, Stacy, pe cuvânt că ştiu, dar în cazul de faţă eu zic că ar trebui să-l iei în considerare. Nu pot să-ţi spun cât de uşor e acum, de când îl am pe Micah lângă noi toată noaptea. Te întorci pe-o parte, scoţi o ţâţă afară şi adormi la loc. Nici măcar nu e vorba de legături spirituale sau alte alea, o fac din pură lenevie.

Stacy o acoperi pe Sylvie cu păturica şi-i scoase cu grijă mânuţele afară.

— Nu pot să-i fac una ca asta lui Mark. Sylvie îmi ia şi aşa 99% din timp şi energie. Nu e cazul să încerc măcar să mă prefac că mai suntem un cuplu?

— Cuplu? Când ai un copil de două luni? exclamă Melinda, mama lui Tucker, un bebeluş cu care tocmai venise de la doctor pentru nu ştiu ce problemă la un ochi. Dar ce, viaţa ta sexuală e aşa de spectaculoasă că nu vrei s-o pui în pericol având un bebeluş în pat cu voi?

Toate femeile izbucniră în râs. Andy dădu din cap: ea şi Max încă nu reuşiseră să facă sex, iar ei îi convenea situaţia exact aşa cum era.

Rachel, cea mai nouă membră a grupului, o blondă micuţă cu pete roşii pe faţă şi o cicatrice lungă, şerpuită, pe o mână, se aplecă înainte:

— Zilele trecute am fost la controlul post-partum de şase săptămâni de la naştere, zise ea aproape în şoaptă.

— Oho. Şi doctorul a zis că ai voie? se interesă Sandrine cu accentul ei vag franţuzesc.

Fiica ei, o fetiţă firavă de patru luni, cu dublă cetăţenie, începu să plângă.

Rachel dădu din cap afirmativ. Pe chip i se răspândi brusc o expresie de teroare abjectă şi izbucni şi ea într-un plâns cu hohote.

— Ethan numai despre asta vorbeşte – de săptămâni de zile şi-a pus pe frigider un calendar, iar pe mine simplul gând mă umple de groază. Nu sunt pregătită! se văită ea.

— Bineînţeles că nu eşti, se declară Bethany de acord. Eu, una, n-am fost în stare nici să mă *gândesc* la sex în primele trei luni. Şi o prietenă mi-a zis că doare de-ţi ies ochii înainte de şase luni.

— Max vine la mine cu privirea aceea a lui şi nu pricepe deloc cum stau lucrurile, interveni şi Andy. Pe cuvânt că până şi ginecologul meu a fost oripilat de ce-a văzut acolo la controlul de la şase săptămâni. Cum să-mi las pe soţul să vadă aşa ceva?

— Simplu. Nu-l laşi, vorbi şi Anita, o fată foarte tăcută care rareori dezvăluia ceva despre sine.

— Sora mea, care are trei copii, zice că lucrurile se îmbunătăţesc destul de repede. Se pare că îţi revii, destul cât să te-apuci să-l concepi pe următorul, adăugă Andy.

— Sună trăsnet. Abia aştept, zâmbi Rachel.

— Mă scuzaţi, dar voi mă speriaţi ca naiba, zise Sophie, singura femeie din încăpere care nu era mamă. Toate prietenele mele care au copii se jură că nu e chiar aşa de rău.

— Mint.

— De îngheaţă apele.

— Şi la fel o să facă până o să ai şi tu un copil şi-atunci le prinzi cu minciunica. Se pare că aşa se face.

Sophie îşi scutură părul castaniu cu frizură perfectă şi râse. Era singura dintre ele care nu purta pantaloni de trening, rochie fără talie sau hanorac. Avea unghiile proaspăt lăcuite, pielea sănătoasă şi bronzată. Andy era gata să parieze pe orice că era epilată pe picioare şi inghinal şi că pe sub puloverul mulat purta sutien din dantelă, nu din spandex şi de mărime industrială. Probabil că purta şi tanga. Ideea era aproape imposibil de îndurat.

Până şi copilul din grija ei era de o frumuseţe încântătoare. Lola, în vârstă de nouă săptămâni, era îmbrăcată din cap până în picioare în haine de la Burberry: rochiţă, ciorăpei, bentiţă şi botoşei. Rareori plângea la adunări, nu părea să facă băluţe şi, după cum spunea Sophie, dormea toată noaptea de la şapte săptămâni. Sophie o aducea pe Lola în fiecare săptămână în vreme ce mama Lolei, cumnata lui Sophie, îşi petrecea ore întregi dând consultaţii la un cabinet particular pediatric şi la clinica pediatrică din Mount Sinai. Se pare că mama Lolei îşi închipuia că aceste adunări erau pentru copii, ca să se joace – în ciuda faptului că nici unul dintre bebeluşi nu era în stare să stea măcar în fund – şi o rugase pe Sophie să ducă fetiţa acolo în locul ei. Aşa că în fiecare săptămână Sophie cea subţirică şi atrăgătoare, cu vaginul fără îndoială intact, o aducea conştiincios pe Lola, cu hăinuţele ei adorabile, şi stătea acolo să asculte cum Andy şi celelalte mămici se văicăreau şi se milogeau pentru sfaturi de tot felul. Partea cea mai proastă era că Andy îşi dorea să o urască, dar din păcate Sophie era mult prea drăguţă.

— Nu ştiu dacă rezist să ascult pe cineva care vorbeşte despre o viaţă sexuală normală, zise Rachel în vreme ce punea copilul pe un umăr.

— Nici o grijă, eu n-am nici pe departe o viaţă sexuală normală, răspunse Sophie cu ochii în pământ.

— De ce nu? întrebă Andy. Parcă ziceai că locuieşti împreună cu iubitul. Furtună în paradis?

Sophie izbucni pe neaşteptate în plâns. Andy fu mai surprinsă decât dacă fata ar fi sărit în picioare şi s-ar fi apucat să facă striptease.

— Îmi pare rău, se smiorcăi ea, drăgălaşă şi delicată chiar când plângea. Nu e locul potrivit pentru aşa ceva.

— Ce-ar fi să ne povesteşti ce s-a întâmplat? interveni conducătoarea grupului, Lori, cu o voce enervant de liniştitoare, vizibil încântată că poate să spună şi ea ceva. Noi ne simţim libere să spunem aici ce avem pe suflet. Sunt sigură că vorbesc în numele tuturor când spun că eşti în siguranţă şi binevenită aici.

Sophie nu păru să o audă sau poate hotărâse, ca toate celelalte femei prezente, să n-o bage în seamă pe Lori, dar după câteva momente îşi suflă delicat nasul şi o sărută pe Lola, apoi zise:

— L-am înşelat pe prietenul meu.

În sala de gimnastică se lăsă o linişte desăvârşită, în care nu se auzi nici măcar un scâncet de bebeluş, iar Andy se strădui să-şi ascundă şocul. Din tot ce spusese până atunci Sophie, îşi adora iubitul. Susţinuse de mai multe ori că Xander era blând şi atent, un bărbat sensibil cu care putea să stea de vorbă despre chestiuni de suflet, dar care duminica putea şi să petreacă şase ore la rând cu ochii la fotbal. Relaţia lor dura de ani de zile, se mutaseră împreună nu de mult timp şi cu câteva săptămâni mai înainte se declarase mulţumită de cum merg treburile. Nu discutau mult despre viitor, dar părea să existe o înţelegere tacită între ei cum că aveau să se căsătorească şi să aibă copii şi, deşi era cu şase ani mai tânără decât el, simţea că e aproape gata pentru aşa ceva.

— Ce înţelegi prin „înşelat“? vru să ştie Bethany, iar Andy se simţi uşurată de faptul că cineva pusese în sfârşit capăt tăcerii.

— Păi, nimic prea nebunesc, răspunse Sophie uitându-se pierdută la propriile mâini. Nu m-am culcat cu altcineva.

— Atunci, nu l-ai înşelat, se pronunţă Sandrine. Voi, americanii, vă împiedicaţi mereu de nuanţe – în toate privinţele –, dar dacă îţi iubeşti prietenul şi el te iubeşte pe tine, această mică deviere va trece.

— Aşa am crezut şi eu, dar uite că nu trece! izbucni Sophie cu disperare în glas. Ne întâlnim la cursul de artă fotografică, de trei ori pe săptămână. A început ca un flirt, mai ales din partea lui, dar recunosc că m-am simţit flatată. Să te admire cineva atât de mult…

— Dar ce, Xander nu te admiră? întrebă Rachel.

Sophie îşi frânse mâinile.

— Foarte rar de la o vreme încoace. De când ne-am mutat împreună… Nu ştiu de ce, dar am început să mă simt ca o mobilă.

— De-ai şti câte dintre noi *ne dorim* ca soţii noştri să se uite la noi ca la o mobilă, făcu Andy.

Femeile râseră şi dădură aprobator din cap.

Sophie nici măcar nu zâmbi.

— Da, dar noi nu avem un copil împreună. Nu suntem căsătoriţi, nici măcar logodiţi! Nu credeţi că e cam devreme să ne purtăm ca nişte simpli colegi de cameră?

— Dar ce s-a întâmplat, de fapt? Doar un pic de flirt? Mă îndoiesc profund că o să-l vezi pe Xander chinuit de remuşcări ori de câte ori se amuză cu vreo fată la serviciu şi cred că nici tu n-ar trebui să faci aşa ceva, fu de părere Anita.

— Aseară ne-am dus la cină după cursuri. Împreună cu alţi câţiva studenţi, se grăbi ea să adauge. Dar pe urmă el a insistat să mă conducă până acasă. La început n-am vrut să-l las să vină prea aproape fiindcă ştiam că Xander e acasă, dar am sfârşit sărutându-ne la colţul străzii. Ceea ce e curată nebunie, pentru că, în fond, Xander ar fi putut să treacă pe acolo chiar atunci! Dumnezeule, ce-o fi fost în capul meu?

— Să înţeleg că ţi-a făcut plăcere? vru să ştie Stacy.

Sophie ridică privirea spre plafon şi suspină din rărunchi.

— Plăcere? Mi-a făcut o plăcere *nebună*.

Câteva din femeile de faţă aplaudară. Sophie zâmbi slab, dar apoi îşi izbi, destul de puternic, fruntea cu palma.

— N-o să se mai întâmple niciodată. Voi ce ziceţi, nu aşa că e mai bine să mă prefac că nu s-a întâmplat nimic decât să-i mărturisesc tot numai ca să-mi uşurez conştiinţa?

— Bineînţeles că nu trebuie să-i spui nimic! proclamă Sandrine cu un aer princiar. Nu fi aşa de necruţătoare.

Câteva femei dădură din cap, dar nu se ştie dacă în semn de acord cu Sandrine pentru că avea dreptate sau pentru că era franţuzoaică.

— Mă simt atât de vinovată! Îl iubesc cu adevărat pe Xander. Dar încep să mă întreb ce se petrece cu mine…

— Păi, te-ai hotărât ce o să faci data viitoare când îl întâlneşti pe… cum ziceai că îl cheamă? vru să ştie Anita, cu

veşnicul ei simţ practic.

— Tomás. Mâine, la curs. I-am spus, evident, că a fost o greşeală şi că nu trebuie să se repete, dar nu mă pot opri să mă tot gândesc la el. Şi…

Sophie se opri o clipă şi privi neliniştită în jurul ei, apoi continuă:

— Mi-a trimis un mail. Mi-a scris că abia aşteaptă să ne vedem. Nu-i aşa că sunt cea mai rea persoană din lume?

Unul dintre bebeluşi se apucă să zbiere necontrolat şi, drept urmare, un sân se iţi din nou dintr-un hanorac cu fermoar. Zbieretele încetară pe dată.

— Nu mai fi aşa de aspră cu tine, Soph, o sfătui Andy şi o puse pe Clementine cu burtica pe genunchii ei, apoi o bătu uşurel, ritmic, pe spate. Nu eşti măritată, nu ai copii, eşti al naibii de atrăgătoare. Trăieşte-ţi şi tu viaţa un pic! N-aveţi decât să mă urâţi cu toate dacă vreţi, dar eu cred c-ar trebui să faci o cursă de probă cu Tomás. Şi săptămâna viitoare vii aici şi ne spui totul în amănunt.

Femeile izbucniră din nou în râs. Oare faptul că Sophie nu semnase un certificat de căsătorie sau că nu procrease le făcea pe celelalte femei de faţă să fie de părere că relaţia ei cu Xander era mai puţin serioasă decât a lor? Andy nu era prea sigură. Se simţea oarecum vinovată că o încuraja pe Sophie să-şi înşele iubitul, dar poate mai puţin decât ar fi fost cazul. Mica escapadă a lui Sophie cu Tomás (care părea un tip sexy, cel puţin judecând după numele exotic) părea ceva palpitant, aventuros, exact genul de distracţie nebună de care orice femeie ar trebui să aibă parte înainte ca viaţa să-i fie complet acaparată de discuţii despre pompe de sâni, supozitoare şi pudră de talc. Sophie trebuia să decidă ce are de făcut – ori se întorcea la Xander mai convinsă decât înainte că aveau o relaţie solidă, ori nu se mai întorcea deloc la el. Poate că Tomás era mai potrivit pentru ea, sau poate că bărbatul pentru ea era cu totul altul, cineva pe care nici nu-l cunoscuse. Andy ştia că pe de altă parte nu era corect şi era perfect conştientă că cineva – şi anume Xander – putea să sufere amarnic dacă Sophie îi urma sfatul, dar tot avea senzaţia că miza nu era totuşi atât de importantă.

Alţi doi bebeluşi începură să se agite pe măsură ce se apropia ora trei, iar Lori declară adunarea de săptămâna aceea încheiată.

— Câte lucruri interesante la care puteţi să vă gândiţi, doamnelor, anunţă ea şi toată lumea se apucă să împacheteze biberoane, suzete, baveţele, păturici, prosoape şi jucării de tot felul. Lori continuă: Data viitoare vom avea o invitată de la

Baby 911[1] care o să ne vorbească despre cum şi când să stabilim un program stabil de somn pentru micuţi. Vă rog să mă anunţaţi prin e-mail dacă nu puteţi veni. Ca întotdeauna, mi-aţi inspirat o profundă admiraţie! Vă urez o săptămână plăcută.

Lori ieşi din sală ca să le dea câteva momente pentru un ultim schimb de cuvinte între ele.

Imediat ce uşa se închise, Andy auzi cum una dintre mămici geme cu năduf.

Bethany bombăni:

— Chiar e cuprinsă de admiraţie profundă că stăm aici în trening, pline de vomă şi caca de bebe? Hai să fim serioase.

— Ai văzut ce mutră a făcut când am zis că mi-am înşelat iubitul? Sigur căuta în gând un citat plin de inspiraţie despre asta, făcu Sophie.

Andy o pregăti pe Clementine şi îşi luă la revedere de la celelalte femei. Începuse să le simtă prietene.

Nu observă că Max ajunsese acasă decât după ce împinse căruciorul până în sufragerie şi se apucă să despacheteze.

— Pe cine văd eu aici? întrebă el sărutând-o grăbit pe Andy pe obraz şi întorcându-se imediat spre Clementine.

Drept răspuns, Clem îi dărui tăticului ei un zâmbet larg şi ştirb, care o făcu şi pe Andy să surâdă.

— Ia te uită ce fetiţă fericită! zise Max, o ridică pe Clementine din cărucior şi o puse comod pe un braţ.

Apoi o sărută blând pe năsuc şi vru să i-o treacă lui Andy.

— O mai ţii tu un pic? Sunt sigură că i-ar plăcea să stea puţin cu tăticul ei.

— Am nevoie să trag un pui de somn câteva minute, zise Max şi se îndreptă spre dormitor. A fost o săptămână grozav de lungă. Plină de stres.

Andy îl urmă şi o puse pe Clem pe pat.

— Îmi pare rău că ai avut aşa o săptămână grea. Dar chiar am mare nevoie de o jumătate de oră să fac un duş şi să mănânc o farfurie cu cereale.

Sărută fetiţa şi o puse pe perna lui Max.

— Andy, zise Max cu tonul acela pe care îl folosea uneori când vorbea cu ea – tonul care dădea de înţeles că e *cât pe ce* să-şi piardă răbdarea. Sunt foarte încordat acum.

— Ei bine, gânguritul de bebeluş e cel mai bun remediu pentru încordare. Bucură-te de fiica ta, îl îndemnă Andy şi închise uşa în urma ei.

Făcu grăbită un duş în baia de serviciu şi ieşi de acolo îmbrăcată cu pantalonii ei de yoga şi un pulover de lână. În frigider nu găsi lapte pentru cereale, dar îşi făcu un sandvici cu unt de arahide şi banane, înhăţă o cola dietetică şi se prăbuşi pe canapea. De când oare nu se mai uitase la televizor fără bebeluş la piept? Şi când mâncase ultima oară ceva fără a fi întreruptă? Era un adevărat extaz. Aţipise de bună seamă, pentru că atunci când deschise ochii văzu că Max şi Clementine erau lângă ea pe canapea. Max desfăcuse nasturii de la pijamaua lui Clem şi o gâdila pe burtică. Drept răsplată, Clem îi dăruia cel mai frumos zâmbet care se putea imagina.

— Te simţi bine? o întrebă Max pe Andy în vreme ce o gâdila pe Clem la subraţ.

— Acum da, răspunse ea, ceva mai relaxată.

Aşa era mereu de la o vreme încoace: când foarte bine dispusă, când morocănoasă, când fericită, când nefericită.

Clem îşi însoţi zâmbetul ştirb de un chiot de încântare.

— A râs oare? se miră Max. Credeam că e prea mică pentru asta.

Andy îl prinse uşurel de braţ.

— Cu siguranţă a sunat ca un râs.

Îşi închipuise dintotdeauna că va fi topită după copilul ei, dar nici pe departe nu-şi imaginase că şi soţul ei va fi la fel de cucerit. Max era un tată minunat – implicat, afectuos, se juca mereu cu fetiţa. Nimic nu-i făcea lui Andy mai mare plăcere decât să-şi privească soţul şi fiica împreună. Andy ştia că nu e nimic în neregulă în familia ei, în pofida vreunei mici discuţii ca aceea de mai adineaori. La drept vorbind, pentru prima dată de luni întregi, lucrurile păreau să fie aşa cum trebuie. Fiica ei era sănătoasă şi fericită, soţul era un dulce şi, în cea mai mare parte, foarte atent, iar ea se bucura de aceste câteva neprețuite luni obositoare dar scurte şi desăvârşite împreună cu fiica ei nou-născută. Biletul doamnei Harrison către Max, faptul că el se întâlnise cu Katherine şi îi ascunsese acest lucru – toate astea nu mai erau de-acum decât amintiri îndepărtate. Neliniştile de acum nu erau decât probleme cauzate de dezechilibrul hormonal, de lipsa de somn sau de amândouă. Andy îşi îndreptă toată atenţia spre familie. Erau împreună, obosiţi dar fericiţi, şi se bucurau de copilul lor, iar Andy era hotărâtă să savureze fiecare clipă.

1. Serviciu de consultanţă pentru programul de somn al preşcolarilor.

Capitolul 17

James Bond se întâlneşte cu Pretty Woman, iar Mary Poppins e de faţă

— Eşti aproape gata? întrebă Max din sufragerie, unde Andy ştia că se bucură pe îndelete de o sticlă de Root beer.

Îl şi vedea cu ochii minţii cum stă pe canapea, îmbrăcat într-un costum cu croială europeană închis la culoare şi cu pantofi italieneşti scumpi, sorbind din băutura lui răcoritoare, cu ochii în iPhone. Se tunsese de curând, era proaspăt bărbierit şi mirosea probabil a şampon, aftershave mentolat şi – inexplicabil – a ciocolată. Era încântat de ideea petrecerii, nerăbdător să ajungă acolo şi să se revadă cu o grămadă de cunoscuţi şi de prieteni. Poate că, de neastâmpăr, şi bâţâia dintr-un picior. În vremea asta, Clementine era hrănită cu biberonul de Isla, bona australiancă în vârstă de douăzeci şi doi de ani pe care Andy o angajase în urma unei recomandări din partea grupului de mămici pe care îl frecventa şi pe baza unei verificări succinte de Internet. Cu alte cuvinte, o femeie complet străină.

Se auzi soneria de la intrare. Preţ de o clipă, Andy avu impresia că zgomotul vine de la televizor, dar Stanley începu să latre, iar camera de monitorizare din dormitor arăta că Isla o ţinea în braţe pe Clem şi o hrănea liniştită, aşa că Andy se gândi că probabil un curier adusese mâncare sau altceva. Pentru Isla, de bună seamă. Telefonul fix sună la rândul lui şi Andy ridică receptorul.

— Poţi să-i dai drumul în clădire, zise ea grăbită în telefon.

— O, Andrea? Scuze de deranj, voiam doar să te anunţ că…

Un glas ascuţit din holul apartamentului întrerupse vocea portarului:

— Alo! E cineva acasă? Alo…

— … că doamna Harrison e în drum spre apartament. A zis că o aşteptai.

— Da, bineînţeles. Mulţumesc, răspunse Andy şi-şi coborî privirea spre trupul gol.

Îl auzi pe Max care-şi întâmpina mama în holul de lângă dormitor. O clipă mai târziu, capul lui se ivi în cadrul uşii.

— A venit mama, rosti el aproape ca pe o întrebare. A fost invitată la deschiderea unei galerii care e chiar după colţ.

Aşa că s-a gândit să treacă pe-aici să vadă copilul.

Andy îl fixă din ochi, aşa sfios cum zâmbea el.

— Serios?

Am nevoie de maică-ta ca de două picioare rupte, se gândi Andy.

— Îmi pare rău, iubito. Era de-adevăratelea exact la colţ. Şi trebuie să ajungă la un alt eveniment care începe peste vreo jumătate de oră, undeva în centru, aşa că oricum nu stă decât vreo două minute. M-am gândit că am putea să bem un pahar împreună înainte să plece fiecare la petrecerea lui.

— Nici măcar nu am apucat să mă îmbrac, Max, protestă Andy şi arătă spre maldărul de prosoape, rochii negre şi desuuri care zăceau pe pat.

— Nu-ţi face griji din cauza asta, a venit să o vadă pe Clem. Nu te grăbi, mă duc să-ţi torn nişte şampanie. Vino când eşti gata.

Îi venea să urle la soţul ei pentru că nu se consultase cu ea în ceea ce priveşte surpriza asta atât de neplăcută, dar se mulţumi să dea din cap şi să-i facă semn să închidă uşa dormitorului. Îl auzi apoi pe Max cum o prezintă pe Isla mamei lui.

— A, eşti din Australia? Ce ţară *interesantă*…

Sunetul vocilor lor se pierdu treptat pe măsură ce umblau spre sufragerie. Andy îşi îndreptă atenţia spre o pereche de pantaloni modelatori ne-maternitate, mărime mică. Se apucă să-i tragă pe pulpe în sus, centimetru cu centimetru, dar pantalonii se luptară din răsputeri să reziste opintelilor ei. Se opri o clipă să sărbătorească atunci când reuşi să-i ridice deasupra părţii celei mai voluminoase a picioarelor, dar bucuria îi fu de scurtă durată: pantalonii trebuiau aduşi până peste fund şi burtă. Şi se împotriviră cu toate forţele să nu se mişte, iar când Andy izbuti în cele din urmă să-i proptească la locul lor, picuri de sudoare i se scurgeau neplăcut pe spate şi între sâni. Părul, uscat ceva mai devreme la coafor pentru prima dată de la naşterea lui Clementine, era acum fleaşcă şi i se lipise de faţă şi de gât. Andy luă o revistă şi se apucă să-şi facă vânt cu ea. Corpul, îmbrăcat doar în acei pantaloni de culoarea pielii şi cu un sutien uriaş de femeie care alăptează, se revărsa opulent din ambele, iar Andy izbucni dintr-odată în râs. Dacă nici asta nu era sexy, zău că nu ştia ce altceva poate fi.

De pe noptieră îi sună celularul. Andy se rostogoli ca un purceluş până în partea cealaltă a patului şi înhăţă telefonul.

— Nu e momentul, se răsti ea automat, aşa cum poţi spune doar după ce ai născut de curând.

— Am sunat doar să-ţi urez succes diseară, se auzi vocea caldă şi familiară a lui Jill, iar imediat Andy simţi cum se mai linişteşte.

— Succes în a fi o vacă mare şi grasă, plină de lapte, pierdută într-o mare de oameni desăvârşiţi, sau succes în a-mi lăsa copilul cu o străină găsită practic pe Internet?

— În ambele! răspunse Jill vesel.

— Cum o să fac aşa ceva? se căină Andy, deplin conştientă că a întârziat deja.

— Ca oricine altcineva: te îmbraci în negru de sus până jos, te uiţi la telefon din cinci în cinci secunde şi bei pe cât de mult îţi permite situaţia.

— Bun sfat. Bei mult – se rezolvă. Telefon – se rezolvă. Tot ce-mi rămâne de făcut e să-mi îndes curul în rochia neagră cu mânecă lungă. O mai ştii? Cea cu spatele gol. Pe care o purtam mereu înainte de sarcină.

Jill râse. Deloc amabil.

— Ai născut abia acum patru luni, Andy. Să nu te-aştepţi la vreo minune.

Andy se uită lung la rochia de pe pat. Dacă ar fi avut mărimea patru sau şase, ar fi părut elegantă ori mulată sexy pe curbele trupului. Şi dacă aveai accesoriile potrivite, puteai să o porţi la orice ocazie, de la o scurtă întâlnire pentru un pahar, până la o nuntă dintr-o sală de bal. În seara asta însă, i se părea că ar încăpea doar pe o păpuşă sau o adolescentă.

— Nu e posibil, nu-i aşa? întrebă Andy aproape în şoaptă.

— Probabil că nu. Dar ce contează? O să încapi în ea peste vreo două luni, care-i problema?

— Problema e că n-am nimic altceva de purtat!

Andy nu voia să pară isterică, dar începuse din nou să transpire, iar secundele treceau. Pe frontul rochiilor, nu avea un plan B.

— Bineînţeles că ai, ripostă Jill cu tonul pe care îl folosea cu Jonah atunci când era neascultător. Rochia neagră, cu mâneci trei sferturi. Ai purtat-o în martie la petrecerea aceea în cinstea bunicii.

— Dar e pentru gravide! se tângui Andy. Ca să nu mai vorbim de faptul că e potrivită pentru petrecerea cuiva de optzeci şi nouă de ani.

— Gândeşte-te la cât de slabă o să pari acum în rochia aceea.

Andy suspină.

— Trebuie să mă grăbesc. Iartă-mă că nu pot să te înteb nimic de viaţa ta. În plus, Barbara tocmai a venit s-o vadă pe Clementine. Jur că a făcut-o anume, e singura seară în care

nu-mi permit să mă enervez pentru că sunt deja vai de steaua mea…

Dar se opri din văitat.

— Toate în regulă cu tine?

— Toate în regulă. Scapă de Barbara şi distrează-te un pic. E prima dată de o veşnicie când ieşi şi tu în oraş, ca să nu mai vorbim că e ceva interesant şi din punct de vedere profesional. Meriţi să te simţi bine.

— Mulţumesc.

— Nu uita – bea mult.

— S-a înţeles. Rochie neagră, telefon, beţivăneală. La revedere.

Închise telefonul şi zâmbi. Uneori, mai ales în zile ca cea de azi, îi era un dor nebun de sora ei.

Max apăru în prag.

— Tot nu te-ai îmbrăcat? Andy, ce s-a întâmplat?

Andy înhăţă în grabă un prosop din grămada de pe pat şi-şi acoperi pieptul cu el.

— Nu te uita la mine!

Max se apropie şi o mângâie pe părul transpirat.

— Ce e cu tine? Te văd goală în fiecare zi.

Andy nu răspunse, iar Max arătă cu un gest la rochia de pe pat.

— Asta pare potrivită mai degrabă pentru petreceri de serviciu, zise el încetişor, dar Andy ştia prea bine că Max a auzit măcar o parte din convorbirea telefonică de adineaori şi „potrivită pentru petreceri de serviciu“ însemna de fapt „prea mică pentru tine“.

Max deschise şifonierul şi trecu în revistă rochiile atârnate pe umeraşe. În cele din urmă, extrase exact rochia la care se referise Jill.

— Uite-o pe asta, zise el şi o ţinu ridicată. Mi-a plăcut dintotdeauna cum arăţi în ea.

Andy îşi trase zgomotos nasul, cu lacrimi în ochi, şi se înfăşură mai strâns în prosop.

Max scoase rochia de pe umeraş şi o puse pe pat.

— Ce-ar fi să te îmbraci şi să-ţi retuşezi un pic machiajul? Maşina aşteaptă deja la parter, dar e devreme. Vii, o saluţi pe mama şi plecăm.

— Bună idee, mormăi Andy în vreme ce Max îşi aranjă cu grijă părul dat cu gel şi îndepărtă un fir de păr inexistent de pe costumul elegant.

Andy puse pe ea rochia de maternitate. Jill şi Max aveau dreptate, era singura variantă şi nu arăta groaznic. O făcea zveltă? Nu. Sexy? Nu. Dar îi încăpea în ea sutienul gigantic, reuşea să-i acopere burdihanul tremurător şi fundul-care-nu-

revenise-încă-la-normal şi, la drept vorbind, asta era mai mult decât sperase. Puse apoi pe ea nişte ciorapi de nailon cu dungă pe spate şi o pereche de pantofi Chloé cu toc de nouă centimetri, dureros de incomozi şi înainte să fie însărcinată, dar care acum îi dădeau impresia că şi-a băgat picioarele în menghine. Fără să ţină cont de disconfortul din pulpe care avea cu siguranţă să se transforme în cursul serii într-o durere ascuţită, Andy îşi dădu cu rujul roşu-aprins cumpărat anume pentru această ocazie, îşi aranjă părul cum putu mai bine şi se îndreptă de spinare. Arăta ca înainte de copil? Nu tocmai. Dar pentru o femeie care tocmai născuse nu arăta deloc rău.

Din spate, Max îi privi imaginea în oglindă şi fluieră admirativ.

— Iată o mămică pe cinste, cu sex-appeal, declară el şi o cuprinse în braţe.

Andy îl lăsă o clipă să îi atingă burtica voluminoasă şi glumi:

— Colăceii ăştia de-aici te înnebunesc, nu-i aşa? Hai, recunoaşte.

Max râse.

— Arăţi fantastic.

Întinse o mână şi îi atinse uşurel un sân.

— O minunăţie, zise el.

— Măcar pentru atât a meritat efortul, nu?

— Plus copilul. Cu bustul ăsta şi fetiţa – sunt un om fericit.

O conduse în hol şi o ajută să-şi pună eşarfa de mătase, apoi o strânse tare de mână când Isla se ivi din dormitorul copilului ţinând-o în braţe pe Clementine, care avea ochii aproape închişi. Barbara venea în urma ei şi arăta senzaţional, cu o rochie croită la comandă, cu blazer asortat şi pantofi bej eleganţi, cu toc.

— Bună, Barbara, zise Andy şi se simţi dintr-odată ca un camion masiv şi greoi alături de soacra ei cea distinsă şi atent coafată. Drăguţ din partea ta că ai trecut pe la noi.

— Ei, draga mea, sper că nu deranjez prea mult, dar tocmai mi-am dat seama că nu mi-am văzut nepoata de câteva săptămâni şi dacă tot eram în apropiere…

Barbara se opri brusc şi privi în jurul ei pe hol.

— Aţi schimbat ceva pe aici? Tabloul ăsta e nou? Sau poate oglinda? A, da, ce uşurare! Mărturisesc că nu mi-a plăcut niciodată… *colajul* acela pe care îl puseserăţi aşa de ostentativ aici.

— Mamă, „colajul“ acela era o operă de artă contemporană a unui artist expus în galerii peste tot prin

Europa, interveni Max. Andy şi cu mine am cumpărat-o din Amsterdam şi ne place foarte mult.

— Mda, ştii tu ce se spune, fiecare cu gusturile lui, nu-i aşa? ciripi Barbara.

Max se uită la Andy şi îşi ceru scuze din priviri, iar ea ridică din umeri, ca răspuns. Erau căsătoriţi de un an şi, deşi Andy nu uitase de biletul pe care Barbara îl scrisese fiului său despre nefasta opţiune în materie de nevastă şi deşi nu se *obişnuise* cu ea, cel puţin nu mai era surprinsă de soacra ei.

În sufragerie, Barbara se aşezase pe marginea unui fotoliu de parcă s-ar fi temut că e plin de ploşniţe.

Andy nu rezistă tentaţiei:

— A, da, Max, să-mi aduci aminte să sun luni la prima oră la firma de dezinsecţie. N-au mai trecut de o *veşnicie* pe aici.

Max o privi întrebător. Barbara sări în picioare. Andy se forţă să nu pufnească în râs.

— Cât a supt din biberon? o întrebă Andy pe Isla, gata să-şi smulgă fiica din braţele acelei străine.

— L-a băut pe tot, o sută cincizeci de mililitri. I-am schimbat scutecul şi acum ne pregătim de culcare. Dar înainte de nani a vrut să-i spună noapte bună mămicii ei.

— Vino aici, iubirea mea, zise Andy, uşurată că i se dădea ocazia s-o îmbrăţişeze încă o dată pe Clementine fără să pară că are o fixaţie, aşa cum se simţea în realitate.

Iar pentru acest moment, îi era foarte recunoscătoare Islei.

— Să fii cuminte cu Isla, bine? murmură Andy şi îşi sărută fetiţa pe obrăjorii grăsuţi o dată, de două ori, de trei ori înainte de a o da înapoi.

Isla o aşeză comod pe Clementine pe un umăr şi îi salută pe cei de faţă cu un gest al capului.

— O să-i citesc puţin din *Goodnight Moon*[1], apoi o legăn până adoarme. Pe urmă…

— Nu uita s-o pui în păturica ei, interveni Andy.

Max o strânse din nou de mână.

— Ce e? se oţărî Andy. E ceva important.

Isla se grăbi să o liniştească.

— Bineînţeles. O pun în păturica ei, îi citesc din *Goodnight Moon* şi o legăn până adoarme. Reduc luminile, dar nu le sting de tot şi pun aparatul pentru zgomot de fundal. Probabil că o să se trezească pe la nouă şi jumătate-zece ca să mai mănânce o dată, dar şi dacă nu se trezeşte bine, tot îi dau cât pot mai mult din biberonul de o sută de mililitri din frigider, da?

Andy dădu din cap.

— Dacă uiţi cum să foloseşti încălzitorul de biberon, pune-l câteva minute într-o cană cu apă fierbinte. Dar să nu uiţi să verifici cât e de cald laptele înainte să i-l dai.

— Bine, Andy, pare că totul e în ordine, zise Max şi o sărută pe Clem pe frunte. Hai, mai stăm o clipă şi pe urmă plecăm.

— Ai numerele de la ambele noastre telefoane mobile, în caz de ceva? Pe masa din bucătărie e o hârtie cu toate telefoanele de care ai putea avea nevoie la vreo urgenţă. Mama mea e în Texas acum, aşa că n-ar putea să te ajute prea mult…

Aruncă o privire spre Barbara, care citea ceva absorbită, şi adăugă:

— Cel mai bine ar fi să suni la 911 dacă se întâmplă…

— Promit să am cea mai mare grijă de ea, o asigură Isla cu un zâmbet calm, liniştitor, care totuşi nu o făcu pe Andy să-şi dorească mai puţin să aibă o cameră de filmat prin care s-o verifice pe bonă.

Şi încremeni locului, întrebându-se cum ajunsese în halul ăsta. Se jurase pe orice că o să fie o mamă modernă, calmă, pe care să n-o apuce pandaliile din cauza microbilor, a bonelor sau a mâncării organice. Una care le ia pe toate cu încetul şi nu se poartă ca o descreierată. Dar o singură privire spre această făptură micuţă şi vulnerabilă, care depindea de ea pentru orice, schimbase toate aceste intenţii. Andy nu o lăsase pe Clementine decât cu mama ei şi – o singură dată – cu sora lui Max, într-un caz de forţă majoră, iar situaţii de genul ăsta se iviseră doar din cauză că avea programare la doctor şi nu voise să o ţină pe Clem în săli de aşteptare murdare. Din toate pijămăluţele şi salopeţicile primite cadou, le oprise doar pe cele care puteau să dovedească, dincolo de orice îndoială, că nu erau inflamabile. De asemenea, înapoiase şi jucăriile pe care scria „Fabricat în China“ şi pe cele care nu se puteau dovedi lipsite de bisfenol, PVC sau ftalaţi. Împotriva tuturor promisiunilor pe care şi le făcuse ei înşişi, soţului şi oricui dispus să o asculte, Andy mutase din loc cerul şi pământul ca să menţină programul lui Clem, un orar bine ordonat de alăptare, somn, jucat şi plimbări, iar acest program fusese impus tuturor şi deasupra oricărei alte priorităţi a cuiva. Nu voia să fie genul de mamă nebună care planează deasupra copilului ei ca un elicopter, dar nu se putea stăpâni.

Andy trase adânc aer în piept şi expiră încet pe gură. Se sili să-i zâmbească fetei.

— Ştiu. Mulţumesc.

Rămase cu privirea la Isla, care o ducea pe Clem în dormitor.

Vocea Barbarei o readuse la realitate.

— Andrea, draga mea, ce e asta? întrebă soacra ei cu un vraf de hârţoage în mână.

Andy se aşeză pe canapea şi îşi luă paharul de şampanie – curaj în formă lichidă. Probabil Barbara ajunsese la concluzia că sunt mai slabe şanse să existe ploşniţe în canapea, aşa că îşi găsi loc lângă Andy şi se aşeză picior peste picior.

— Uite, asta. Scrie „Lista Mirandei cu tot ce e esenţial pentru creşterea copiilor“. Adică ţi-a trimis-o chiar Miranda *Priestly*?

Hârtiile fuseseră prinse de avizierul de deasupra biroului ei, loc unde Barabara nu prea avea ce căuta, dar Andy nu avea chef de ceartă, aşa că nu pomeni nimic despre asta.

— A, da. Lista Mirandei. Mi-a trimis-o imediat după ce s-a născut Clementine. Mirandei nu-i plac oamenii în general, dar se pare că are o slăbiciune aparte pentru bebeluşi.

— Măi să fie, murmură Barbara, parcurgând cu ochii numeroasele pagini. Oho, foarte amănunţită lista asta.

— Într-adevăr, confirmă Andy şi aruncă o privire la hârtii peste umărul Barbarei.

Fusese mai-mai să leşine de emoţie când sosiseră la vreo două săptămâni după naşterea lui Clem, însoţite de o cutie învelită în hârtie roz şi legată cu panglică albă şi o jucărie argintie cu clopoţei de la Tiffany. În cutie găsi un bileţel cu antetul Mirandei pe care scria: „Felicitări cu ocazia sosirii noului membru al familiei“. Iar sub bileţel, învelită în câteva rânduri de hârtie creponată roz, era cea mai senzaţională pătură de nurcă pe care o văzuse Andy în viaţa ei. Sau, mai bine zis, *singura* pătură de nurcă pe care o văzuse în viaţa ei. Era moale ca mătasea şi enormă, iar Andy se grăbi să o strângă şi să o aşeze la capătul propriului ei pat, iar în nopţile care urmară se cuibări în noua ei pătură luxoasă. Clem încă nu vomitase şi nu făcuse caca pe ea, nici n-o înmuiase puţin cu băluţe, iar Andy nu avea nici cea mai vagă intenţie să îi permită aşa ceva în viitor. Nurcă! Pentru un bebeluş! Andy zâmbi şi-şi aminti ce-i spusese Emily, anume că Miranda cu siguranţă alesese personal cadoul, pentru că nici o asistentă cu mintea întreagă n-ar fi ales o pătură de nurcă de mărime normală drept cadou pentru un nou-născut. Indiferent al cui era. În vecii vecilor. Şi, ca şi când n-ar fi fost destul, la asta se adăuga „Lista Mirandei cu tot ce e esenţial pentru creşterea copiilor“.

Douăzeci şi două de pagini scrise mărunt. Cu un sumar la început, cu diverse capitole: „Lucruri necesare la spital“, „Lucruri necesare acasă: primele două săptămâni“, „Obiecte de toaletă pentru copil“, „Trusa de prim-ajutor“ şi „Catalog de obiecte pentru protecţie“. Fireşte, Miranda avea recomandări pentru vestimentaţia perfectă a bebeluşului (de preferat de la Jacadi, Bonpoint sau Ralph Lauren): salopeţici cu mâneci scurte, cu mâneci lungi, pijamale cu botoşei, ciorapi, căciuliţe, mănuşi, costumaşe pentru băieţi, rochiţe sau bluziţe cu pantalonaşi pentru fetiţe. Prosoape, şervete, cearşafuri, pături cu monogramă pentru pătuţ. Lista de recomandări conţinea până şi accesorii de păr de la firma preferată a Mirandei. Dar nu se oprea acolo. Continua cu instrucţiuni precise referitoare la pediatri, nutriţionişti, specialişti în alergii, dentişti pentru copii, precum şi medici dispuşi să facă vizite la domiciliu. În listă găseai şi tot ce aveai nevoie ca să organizezi fie o ceremonie religioasă de circumcizie sau de botez, fie o simplă petrecere pentru a ura bun-venit în familie, inclusiv cele mai bune sinagogi, biserici, persoane specializate în circumcizii, firme de catering şi florării. Decoratori specializaţi în dormitoare de copii mici. Un expert de la Tiffany care să graveze monograma copilului pe linguriţe de argint, ceşcuţe şi farfurii comemorative. Un magazin de diamante de unde tăticul poate să-i cumpere mămicii cadoul perfect pentru după naştere. Şi, lucrul de căpătâi, o listă cu oameni care să ajute la creşterea copilului: bone, îngrijitoare, profesori particulari, logopezi, specialişti în terapie ocupaţională, consultanţi în materie de educaţie şi pe puţin o jumătate de duzină de agenţii, alese pe sprânceană şi acceptate toate de către Miranda personal, ca fiind îngrijitori „cum se cuvine“ pentru copii.

Barbara termină de citit lista şi puse foile pe masă.

— Ce amabil din partea doamnei Priestly să-ţi trimită lista asta, zise ea. Înclină capul într-o parte şi o privi pe Andy: Înseamnă că ea chiar vede ceva deosebit la tine.

— Mmm, murmură Andy, care nu voia să spulbere acest nou respect pe care părea să-l fi descoperit Barbara pentru ea.

Andy ştia că asistentele Mirandei redactaseră şi organizaseră lista. Singurul lucru măgulitor era că Miranda poruncise personalului ei să-i trimită documentul. Plus pătura de nurcă pe care Andy i-o arătă fără jenă soacrei ei.

— Senzaţional! şopti Barbara după ce Andy i-o întinse pe genunchi.

Doamna Harrison mângâie pătura cu profund respect.

— Un cadou unic şi bine gândit pentru un copil. Sunt convinsă că lui Clementine îi place la nebunie.

Max turnă ultimele picături de şampanie în paharul lui Andy. Îşi umplu apoi propriul pahar şi pe cel al mamei lui cu apă minerală Pellegrino.

— Mamă, poţi să mai rămâi dacă vrei, dar Andy şi cu mine trebuie să plecăm. Maşina aşteaptă jos de douăzeci de minute şi deja am întârziat.

Barbara dădu din cap.

— Înţeleg, dragul meu. Dar n-am putut să nu profit de ocazie ca să-mi văd nepoata.

Andy zâmbi cu mărinimie.

— Şi lui Clem i-a făcut plăcere, minţi ea. Eşti binevenită oricând.

Se abţinu să scoată în evidenţă că Barbara nu se obosise să-şi ia mult-iubita nepoţică în braţe, nici măcar nu o mângâiase pe creştet. Din câte văzuse deocamdată, Barbarei îi plăcuse doar să o admire pe Clem în timp ce moţăia tihnit în braţele bonei şi, pentru prima dată, Andy înţelese vag cum fusese viaţa lui Max ca fiu al acestei femei.

Andy şi Barbara se ridicară în picioare; Andy o sărută pe obraz, conform obiceiului, şi se aplecă să-şi ia poşeta de pe canapea, dar se pomeni dintr-odată că Barbara îşi pune o mână peste a ei.

— Andrea, aş vrea să-ţi spun ceva, rosti ea cu accentul acela de Park Avenue.

Andy se panică. Max ajunsese deja la capătul coridorului, de unde lua paltoanele din cuier. Nici nu-şi mai amintea când fusese ultima oară singură împreună cu Barbara Harrison, iar acum nu era momentul cel mai propice pentru…

Barbara o strânse cu putere de amândouă mâinile şi o trase spre ea. Atât de aproape, că Andy îi simţi parfumul delicat şi reuşi să-i distingă toate cutele adânci din jurul gurii – atât de adânci, încât nici cele mai bune creme nu reuşeau să le mascheze. Andy îşi ţinu răsuflarea.

— Draga mea, dacă părerea mea valorează ceva pentru tine, am vrut să-ţi spun că eşti o mamă minunată.

Andy rămase cu gura căscată. N-ar fi fost mai şocată nici dacă Barbara i-ar fi mărturisit că este dependentă de metamfetamină.

Se datora oare acest compliment simplului fapt că Miranda Priestly o considerase suficient de importantă ca să-i trimită preţioasa listă? Foarte posibil. Dar lui Andy nu-i păsa. Şi nu-i păsa fiindcă era plăcut să audă aşa ceva din partea soacrei care o considerase nedemnă de fiul ei şi nu-i păsa

pentru că ştia că Barbara are dreptate: avea ea o grămadă de defecte, ca oricine altcineva, dar era o mamă al naibii de bună.

— Mulţumesc, Barbara, zise ea şi îi strânse la rândul ei mâinile. Înseamnă foarte mult pentru mine, mai ales venind din partea ta.

Doamna Harrison îşi smulse mâinile din strânsoare şi îşi dădu la o parte din ochi o şuviţă imaginară de păr. Momentul de tandreţe luase sfârşit. Dar Andy tot zâmbea.

— Ei, cred că ar fi bine s-o pornesc, ciripi Barbara. Nu-mi permit să întârzii diseară. Toată lumea va fi acolo.

Acceptă ca Max s-o ajute cu paltonul şi îi întinse obrazul pentru un sărut.

— La revedere, mamă. Mulţumim de vizită.

Expresia de pe faţa lui arăta clar că auzise convorbirea de mai devreme.

Andy aşteptă până auzi uşa închizându-se în urma Barbarei.

— Măi să fie, minunile nu mai încetează, zise ea cu un surâs în vreme ce-şi punea o eşarfă de caşmir în jurul umerilor. Aproape că a zis că mă iubeşte.

— Să nu ne entuziasmăm prea tare, râse Max, dar Andy îşi dădu seama că şi el era bucuros.

— Mă iubeşte! anunţă Andy râzând. Doamna Barbara Harrison cea atotputernică o adoră pe Andy Sachs, mamă extraordinară!

Max o sărută.

— Să ştii că are dreptate.

Isla veni după ei în hol.

— Promit că o să am mare grijă de Clem, zise ea.

Şi înainte ca Andy să-i răspundă sau să-şi mai sărute o dată copilul, Max o trase după el pe coridorul clădirii, apoi în lift şi în cele din urmă pe bancheta din spate a maşinii Lincoln Town al cărei interior mirosea puternic a piele şi care din acest motiv îi amintea, ca de obicei când se afla într-o maşină Lincoln Town, de anul petrecut la *Runway*.

— Fetiţa o să fie bine, îi zise Max şi îi strânse din nou mâna.

Când maşina ajunse la Skylight West, la intersecţia străzilor 10 şi 36, se alătură unui lung şir de automobile. În unele aşteptau şoferi; din altele tocmai ieşeau cupluri şi grupuri de prieteni, cu toţii îmbrăcaţi de petrecere. Andy deschise portiera înainte ca maşina să se oprească de tot.

— Îţi vine să crezi că Emily a reuşit să organizeze seara asta atât de repede? îl întrebă ea cu răsuflarea tăiată pe Max

care o ajuta să coboare. E oricum o realizare pe cinste să sărbătoreşti patru ani de la înfiinţarea revistei, dar să-i convingi pe alde Vera Wang şi Laura Mercier să participe mi se pare o lovitură genială.

Max dădu din cap afirmativ.

— E grozav pentru publicitate. Din câte o cunosc pe Emily, sigur a convins toate numele mari să vină aici în seara asta şi ştii bine cine adoră astfel de petreceri…

Andy îl privi nedumerită:

— Cine?

— Cei de la Elias-Clark! Evenimente de genul ăsta sunt exact din setul lor de strategii. Dai o petrecere senzaţională, chemi o grămadă de tipi renumiţi şi mâine o să găseşti articole despre ea prin toate revistele de bârfe. Obţii un efect teribil pentru profilul revistei, şi nu doar în ce-i priveşte pe cititori. Emily ştie că evenimentul ăsta o să crească faima *The Plunge* şi Miranda o să o râvnească încă şi mai mult.

Max făcuse nişte observaţii de afacerist cunoscător în domeniu, dar declaraţia lui tot o indispuse pe Andy. Înţelesese, evident, avantajele unei serate elegante finanţate de advertiser-i, sub aspectul publicităţii şi al renumelui, dar nu se gândise deloc la cum se va traduce asta în ceea ce priveşte propunerea de achiziţie. Ideea era aşa de tipică pentru Emily! Şi, mai mult decât atât, pe Andy o enerva că Max nu pricepea deloc de ce ei îi repugnă în asemenea hal.

Tocmai ajunseseră la liftul care avea să-i ducă la ultimul nivel, acoperişul clădirii, când Andy îl luă pe Max de o mână şi îl trase la o parte în vreme ce făcea un semn celor aflaţi deja în lift – care arătau cu toţii splendid, dar din care nu recunoştea pe nimeni – să pornească fără ei doi.

— Eşti bine? o întrebă el.

Andy simţi cum i se pune un nod în gât. Tocmai atunci telefonul ei bâzâi şi un SMS se ivi pe ecran.

— Emily vrea să ştie unde suntem, anunţă ea.

— Hai să urcăm şi să ne bucurăm de seara asta, bine? zise Max şi o luă de mână, iar Andy se lăsă trasă în lift.

O femeie foarte tânără îmbrăcată într-o rochie roşie extrem de sexy reuşi să se strecoare în lift tocmai când uşile se închideau.

— Ultimul nivel? întrebă ea.

— Mergi la petrecerea dată de *The Plunge*? întrebă Max, iar fata surâse.

— N-am fost invitată, explică ea. Şefa mea trebuia să vină, dar când şi-a dat seama că nu poate ajunge, am implorat-o să mă lase pe mine să vin în locul ei. Evenimentul serii ăsteia *aici* se petrece.

Chipul i se lumină brusc:

— Un moment, eşti cumva Max Harrison? Uau, mă bucur mult de cunoştinţă!

Max strânse mâna fetei, care radia de parcă tocmai se întâlnise cu Ryan Gosling.

Uşile liftului se deschiseră, iar Max îşi privi soţia cu o sprânceană ridicată şi cu un zâmbet răutăcios. Andy îşi propuse să o caute imediat pe Emily şi să-i povestească episodul ăsta, dar în clipa în care puse piciorul pe acoperiş, ideea i se evaporă instantaneu din minte. Era o atmosferă magică, pur şi simplu magică. Acel open space părea să se întindă kilometri întregi în toate direcţiile şi doar câteva luminiţe care clipeau separau în chip spectaculos petrecerea de restul Manhattanului. Drept înainte, luminat în albastru şi argintiu, se ridica Empire State Building de după firma din neon roşu a ziarului *New Yorker*. În partea dreaptă, soarele asfinţea deasupra fluviului Hudson, peste care arunca nuanţe impresionante de violet intens şi portocaliu, iar pe fundal luminile cartierului New Jersey străluceau vii. În orice direcţie ar fi privit, Andy vedea cum becurile se sting în clădirile de birouri şi magazine, pentru a se aprinde în schimb în apartamente şi localuri, pe măsură ce oraşul întreg trecea de la muncă la relaxare; din stradă, se înălţau zgomote amestecate: melanjul obişnuit de sirene, claxoane de taxi, muzică şi oameni, atât de mulţi oameni! Oraşul zumzăia de viaţă în această seară călduţă de început de octombrie, iar Andy se gândi că nicăieri pe pământ nu exista un loc mai frumos.

— Îţi vine să crezi nebunia asta? zise Emily, ivită din senin, şi o luă de braţ pe Andy.

Silueta ei ucigător de perfectă era înveşmântată într-o rochie Harvé mulată pe corp, de un roz aprins, iar părul i se revărsa pe umerii goi în bucle roşcate desăvârşite.

— Aşa-i că am găsit un loc complet nebunesc?

Nu era nimic surprinzător că Emily nu se interesa de Clementine sau nu o întreba pe Andy cum o mai duce. Îi făcuse o vizită când abia se întorsese din spital şi îi adusese lui Clementine drept cadou o hăinuţă din caşmir extrem de scumpă dar deloc practică, o căciuliţă şi mănuşi (în luna iunie), iar de atunci dispăruse aproape de tot. Fetele ţineau şedinţe prin telefon cu diverşi angajaţi în probleme de serviciu şi îşi trimiteau mai multe e-mailuri pe zi, dar un val de răceală se lăsase vizibil asupra prieteniei lor. Andy nu-şi dădea seama dacă faptul se datora naşterii copilului sau refuzului ei de a discuta propunerea de la Elias-Clark ori

dacă pur şi simplu exagera ea; avea totuşi impresia că ceva se schimbase între ele.

Max îi făcu semn că se duce până la bar şi se întoarce imediat.

Andy se întoarse spre Emily şi încercă o glumă:

— Ai scurtat şi strâmtat cumva rochia de pe tine? Corsetul singur nu te făcea destul de suplă?

Emily se îndepărtă puţin şi se uită atent spre propria burtă.

— E prea strâmtă? N-am văzut eu bine în oglindă? Am avut impresia că arată bine!

Andy o plesni peste braţ în glumă.

— Mai taci din gură, arăţi splendid, vorbeşte doar gelozia din mine, ca o balenă învelită în perdea de duş ce sunt.

— Zău? M-am liniştit. Mi s-a părut mie că rochia asta îmi vine bine, dar nu se ştie niciodată. Şi tu arăţi mult mai bine.

— Ce generos din partea ta. Mulţumesc.

— Vorbesc serios. Sânii sunt aproape normali şi îmi plac pantofii ăştia Chloé.

Emily arătă cu un gest spre musafiri:

— Ţi-ai închipuit vreodată aşa ceva?

Andy se roti încet de jur împrejur şi analiză acel acoperiş. Flăcări albastre dansau în vase din fier forjat. Beculeţe albe legate în şiraguri se încrucişau deasupra capetelor lor. Oameni foarte frumoşi mişunau pretutindeni, râzând şi sorbind din băutura special preparată: un amestec divin de Patrón, sirop, coriandru şi suc de lămâie. Se plimbau relaxaţi între barul slab luminat şi canapelele joase, albe, de piele şi măsuţele de cafea din sticlă, aranjate toate ca într-o sufragerie. Unii invitaţi stăteau lângă balustradă, admirând priveliştea spectaculoasă care se întindea la nesfârşit în toate direcţiile.

Emily trase din ţigară şi suflă încetişor fumul pe nas. Andy nu mai era însărcinată. O singură ţigară n-avea s-o omoare. Făcu un semn spre pachet.

— Vrei una? întrebă Emily, iar Andy dădu afirmativ din cap.

Primul fum îi arse gâtlejul şi avu un gust oribil, dar următoarele o făcură să se relaxeze.

— Doamne, ce bine e.

Emily se aplecă spre ea.

— Patrick McMullan e aici şi face pozele. Se pare că Matt Damon şi frumuşica de nevastă-sa au venit şi ei, dar deocamdată nu i-am văzut. Am descoperit însă mai multe

fotomodele de la Victoria's Secret, aşa că bărbaţii sunt încântaţi. Iar Agatha tocmai a primit un SMS de la agentul lui Olive Chase care zicea că ea şi Clint s-ar putea să treacă pe aici la întoarcere de la un alt eveniment din Tribeca. Nu ştiu cum s-a făcut, dar se pare că sărbătorirea asta e pe cale să devină petrecerea anului.

Max se întoarse şi îi oferi lui Andy un pahar cu tequila şi coriandru, în timp ce pentru el luase o apă minerală.

— Scuze, Em, n-am ştiut ce preferi să bei.

Emily ţâşni ca din puşcă spre bar şi se întoarse înainte ca Andy să apuce măcar să clipească.

— Nu te-am văzut fumând de ani întregi, zise Max cu ochii la ţigara ei.

Andy mai trase un fum. Îi făceau mare plăcere – şi ţigara, şi surprinderea din ochii lui Max.

Pe o canapea din apropiere, Miles stătea de vorbă cu câţiva angajaţi de la *The Plunge*, foarte aproape de Agatha, care purta o rochie albă fără mâneci din ţesătură crep, cu o centură aurie care şerpuia elegant în jurul taliei minuscule şi la a cărei toaletă se adăuga o pereche de pantofi trăsnet, tot aurii, care pe aproape orice altă femeie ar fi arătat ieftin şi vulgar, dar care pe ea o făceau de-a dreptul focoasă. Pe Andy o cam deranja cât de exagerat de prietenoasă părea discuţia lor, dar înainte să se gândească prea mult la asta, Miles dădu cu ochii de ea şi sări în picioare.

— Aş vrea să propun un toast, anunţă el şi-şi ridică halba de bere. În cinstea lui Andy şi Emily, oriunde ar fi ea. Au reuşit să transforme nunţile în ceva minunat şi interesant. Ceva stilat. Şi se pare că nu doar noi suntem de această părere.

Toţi cei din jur ovaţionară.

Miles înclină paharul, ciocni mai întâi cu Andy, apoi cu Agatha.

— La mulţi ani pentru *The Plunge*. A avut parte de cei mai minunaţi patru ani posibili.

Andy se strădui cât putu de bine să zâmbească şi ciocni cu ceilalţi. După câteva minute de conversaţie banală, se scuză şi porni în căutarea lui Emily şi ca să se asigure că tortul gigantic comandat de ea de la Sylvia Weinstock – singura îndatorire a lui Andy pentru această seară – era gata să-şi facă intrarea triumfală.

Tocmai trecea pe lângă barul mic amenajat într-un colţ când îşi auzi numele strigat de un glas cunoscut. *Nu se poate*, se gândi ea şi refuză să se uite spre bar. *Locuieşte la Londra acum. Nici nu mai trece prin New York. N-a fost pe lista de*

invitaţi. Se convinse însă de adevărul prezenţei lui abia când simţi cum o mână caldă i se aşază pe braţul gol.

— Cum? Nici măcar nu mă saluţi? întrebă el şi o trase mai aproape.

Ca de obicei, era îmbrăcat într-un costum cu croială europeană, adică foarte cambrat, o cămaşă albă cu prea mulţi nasturi desfăcuţi şi nu purta cravată. Era nebărbierit de o zi sau două şi în jurul ochilor avea câteva riduri în plus faţă de înainte, ceea ce nu-l făcea deloc să pară mai puţin sexy. Iar privirea pe care i-o arunca spunea limpede că îşi dă seama perfect de treaba asta.

Nu-i mai rămăsese decât o cale: să dea uitării fâstâceala de mai adineaori, lipsa de accesorii şi kilogramele depuse după naştere în cele mai nepotrivite locuri (fund, şolduri, sâni) şi să fie ea însăşi. Îşi împinse înainte pieptul de mărime considerabilă în vreme ce Christian Collinsworth o studia din cap până-n picioare.

— Christian, murmură ea. Ce cauţi aici?

El râse şi sorbi din paharul plin cu gin tonic, aşa cum bine ştia Andy.

— Crezi că puteam să fiu în New York, să aud de petrecerea anului şi să nu mă prezint? Mai ales când a fost organizată în cinstea iubitei mele Andy şi a realizărilor ei profesionale?

Andy încercă să râdă şi ea la fel de relaxat ca el, dar hohotul ei sună mai degrabă a răget de catâr – gutural, ca de claxon şi exagerat de sonor.

— Iubita ta Andy? îl luă ea peste picior şi-şi ridică mâna stângă: Sunt măritată acum, Christian. Mai ţii minte nunta la care ai venit anul trecut? Avem şi o fetiţă acum.

Gropiţele i se iviră imediat pe chip, iar zâmbetul care le făcuse să apară era oarecum amuzat şi un pic zeflemitor.

— Auzisem eu ceva, dar nu eram sigur dacă să cred toate zvonurile astea. Felicitări, Andy.

Nu erai sigur dacă să crezi sau nu? De ce? Pentru că ideea că aş putea fi mamă e prea de tot ca să poată fi crezută?

Cât ai clipi, mâna lui se aşeză pe corpul ei exact în punctul în care spatele i se întâlnea cu şoldul, acolo unde pantalonii modelatori acoperiseră nişte colăcei incredibil de încăpăţânaţi. Christian o ciupi impertinent de fund, iar ea se întoarse spre el cu oroare.

El ridică din mâini nedumerit.

— Care-i problema? Eşti cumva şi mormonă, nu doar măritată? Crezi c-o să-ţi apară bărbatul din senin şi o să-mi spargă nasul pentru că m-am atins de proprietatea lui?

Şi iarăşi pe faţa lui se ivi bine-cunoscutul zâmbet:

— Hai să luăm ceva de băut pentru tine şi poate îmi spui ce mai e nou în viaţa ta.

Undeva în străfundurile conştiinţei, Andy îşi dădea seama c-ar trebui să se scuze şi să plece s-o ajute pe Emily, sau să dea telefon bonei, sau să meargă la baie, orice în afară de a-l urma orbeşte pe Christian spre bar, dar nu era în stare să plece. Luă din mâna lui paharul de tequila şi se strădui să se rezeme de bar cu un aer voit lejer, încrezător, rezervat şi sexy în acelaşi timp. Adevărul este însă că tot ce putea spera era să nu se îndoaie de mijloc ca nu cumva să-i curgă lapte din sânii deja îngreunaţi.

— Cum o cheamă pe fetiţa ta? întrebă Christian.

O privi pe Andy drept în ochi şi reuşi cu toate astea să-i transmită că nu-l interesa câtuşi de puţin.

— Clementine Rose Harrison. S-a născut în iunie.

— Foarte frumos. Şi cum te-ai obişnuit cu ideea de a fi mamă?

Ipocrizia mersese prea departe, aşa că Andy îşi regăsi cu bucurie sângele rece.

— Mai termină, Christian. Chiar vrei să vorbim despre program de somn şi scutece de înfăşat? Ce-ar fi să stăm de vorbă despre adevăratul tău subiect preferat? Ce ai mai făcut *tu* de când ne-am văzut ultima dată?

Sorbi din pahar şi păru adâncit în gânduri.

— Trebuie să-ţi spun că o duc bine. Ştiai că locuiesc la Londra? Fără să aştepte ca Andy să răspundă, continuă: Şi-mi place foarte mult acolo. Am timp să scriu, găsesc ocazii să călătoresc prin Europa, cunosc mulţi oameni noi. New Yorkul devenise atât de… plictisitor.

— Mmm.

— Nu crezi? Adică n-ai ajuns să-ţi doreşti să fii oriunde, numai aici nu?

— De fapt, eu…

— Andy, Andy, Andy.

Se aplecă spre ea, înclină capul într-o parte şi clipi din ochii cu gene nedrept de lungi.

— Nu ne-am simţit noi doi minunat împreună? Ce s-a întâmplat?

Andy nu se putu stăpâni şi râse din nou:

— Ce s-a întâmplat? Te referi la dimineaţa în care ne-am trezit în apartamentul tău din Villa d'Este şi m-ai întrebat dacă vreau să fac cunoştinţă cu prietena ta? Care întâmplător urma să ajungă în oraş în cursul acelei zile? Nemaipunând la socoteală că noi aveam o relaţie de vreo şase luni?

— Eu n-aş zice că…

— Pardon, *ne culcam împreună* de vreo şase luni.

— Nu e aşa de simplu. Nu era prietena mea, la drept vorbind. A fost o situaţie complicată.

Privirea îi fu atrasă de ceva de culoarea coniacului.

— Andy?

Christian se apropie şi mai mult, dar ea abia dacă mai era conştientă de prezenţa lui. Vedea acum că acel ceva de culoarea coniacului era de fapt un poncho – unul de blană – care se apropia legănându-se. Înainte să apuce să-şi revină din uluire, Nigel o cuprinsese în braţe şi îi îngropase faţa în blana de pe umăr.

— Scumpa mea! Am sperat să te văd aici. Aţi organizat o serată pe cinste, fetelor. Sunt de-a dreptul impresionat.

Christian se aplecă şi-i şopti lui Andy în ureche:

— Cred că ar fi cazul să saluţi.

Andy aruncă o privire spre faţa lui zâmbitoare cu gropiţe şi se pomeni, preţ de o clipă, că-şi doreşte să-l sărute cu patimă.

Nigel nu păru să bage de seamă şocul lui Andy. În schimb, o luă de umeri şi o îndepărtă puţin, o sărută pe amândoi obrajii şi-i zise:

— Am adus toată trupa în seara asta. Nimeni n-a vrut să lipsească de la aşa o petrecere nemaipomenită!

Acestea fiind spuse, Andy crezu că o să leşine. Ăsta să fie oare preţul succesului? S-o aibă mereu, stăruitor şi deplorabil pe Miranda în viaţa ei? Chiar era cazul ca la prima ei ieşire în lume după ce născuse să fie silită să aibă de-a face cu Miranda, nu doar cu un prieten dezamăgit, un fost iubit care o înşelase şi cu sâni-din-care-cât-de-curând-vacurge-lapte?

Din fericire, Christian se apropie şi-l salută pe Nigel. Aproape imediat, cei doi se adânciră într-o discuţie despre programul iminentei Săptămâni a Modei, iar Andy reuşi să arunce pe furiş o privire spre echipa *Runway*: Serena, Jessica şi trei sau patru Tocători, cu toţii în diverse grade de splendoare – kilometri de păr coafat, gros, lucios, rochiţe sumare, pantofi cu toc, braţe tonifiate, abdomene plate, picioare bronzate şi bijuterii sclipitoare. La nici unul nu găseai vreun minus, fiecare arăta extraordinar, iar ca grup păreau cu adevărat ceva neverosimil.

— Miranda nu e aici? îi scăpă lui Andy, fără să-şi dea seama că-i întrerupe pe Christian şi Nigel.

Amândoi se întoarseră spre ea holbându-se. Christian o privi cu milă, cam cum te-ai uita în metrou la o persoană deranjată mintal care trăncăneşte de una singură. Nigel însă îi adresă o privire amuzată.

— Nu, dragă. Crezi că Miranda n-are nimic mai bun de făcut astă-seară decât să vină aici? Dacă interesul tău n-ar fi atât de egocentric, ar fi de-a dreptul haios…

Şi zâmbi generos.

Andy îl privi cu groază.

— Nu, n-am vrut să spun că *voiam* să fi venit…

Nigel se mulţumi să dea încetişor din cap şi se întoarse din nou spre Christian, care nu făcu nici un efort să o ajute să treacă peste momentul de stânjeneală. Sosirea lui Max şi ceva găsit în paharul ei de băutură o salvară din încurcătură.

— Hei, iubitule, zise Andy cam ostentativ, dar se bucură de efectul rapid pe care-l observă pe chipul lui Christian. Max, cred că ţi-l aminteşti pe Christian Collinsworth. Şi, desigur, ai făcut cunoştinţă cu Nigel.

— Mă bucur să te văd, făcură Max şi Christian la unison şi-şi strânseră mâinile.

Andy se uită cu mândrie cum Max îl îmbrăţişează şi-l bate pe spate pe fostul ei iubit şi cum pare mult mai înalt, mai încrezător şi mai bărbat decât Christian.

Nigel înhăţă un cocktail cu umbreluţă roz de pe o tavă purtată de un chelner şi ridică paharul spre Max înainte de a sorbi delicat din el.

— Sunt încântat de revedere, domnule Harrison, ciripi el.

— Straşnică petrecere, nu-i aşa? întrebă Max şi trase un gât de apă minerală. Cine ar fi crezut că o revistă înfiinţată cu numai trei ani în urmă poate să atragă aşa o mulţime?

Andy se îmbujoră pentru că realiza că Max încearcă să se grozăvească faţă de Nigel, dar Nigel nu păru să bage de seamă.

— Toate fetele adoră nunţile, nu-i aşa? Chiar şi cea aici de faţă! ciripi el vesel şi arătă în direcţia propriei persoane.

Max şi Christian se uitară nedumeriţi la Nigel, dar Andy înţelese imediat.

— Tu şi Neil vă căsătoriţi? întrebă ea.

Nigel zâmbi cu gura până la urechi.

— Karl s-a apucat deja să lucreze la vestimentaţie. Închipuie-ţi că James Bond se întâlneşte cu Pretty Woman, iar Mary Poppins e de faţă, aşa, ca să nu lipsească ceva.

Toţi trei dădură din cap entuziasmaţi.

Christian se folosi de moment ca să se scuze, iar Andy văzu cum Max se uită lung în urma lui.

— Pare fantastic, i se adresă Andy lui Nigel, deşi habar n-avea ce voise el să spună.

— O să fie nunta anului, declară Nigel fără urmă de ironie sau modestie.

Andy avu brusc o idee genială. Părea ceva atât de perfect, încât se repezi să vorbească:

— Ştii ceva? Mi-e jenă să mărturisesc, dar *The Plunge* n-a scris niciodată despre o nuntă între oameni de acelaşi sex. O să stau de vorbă şi cu Emily, dar sunt convinsă că şi ea o să fie încântată dacă ai accepta să vă prezentăm nunta în revistă. O să fiţi pe copertă, evident, şi o să daţi un interviu amănunţit despre cum v-aţi cunoscut, cum a început relaţia voastră, cum v-aţi logodit, tot. Nu pot să promit nimic, dar o să încerc să-l conving pe St. Germain să facă pozele, sau poate pe Testino…

Ceva ciudat din zâmbetul pe care i-l adresă Nigel – şiret, cu subînţeles, dar şi cu milă – o opri pe Andy în mijlocul frazei.

— Va fi minunat, cu adevărat, clătină el din cap. E ca dictat de soartă!

— Deci îţi surâde ideea? întrebă Andy plină de speranţă, imaginându-şi-o deja pe Emily în extaz când va auzi noutăţile.

— Îmi place la nebunie, scumpo. Am discutat-o deja cu Miranda azi-dimineaţă şi am căzut amândoi de acord că nunta merită pusă pe copertă. Deşi ea îl preferă pe Demarchelier, eu cred că şi Mario ar fi bun. În orice caz, o să fie senzaţional. Îmi place la nebunie când lucrurile se leagă!

— Ai discutat deja cu Miranda? repetă Andy în căutarea unei explicaţii. Dezamăgirea îşi făcu imediat loc în sufletul ei: Nu m-am gândit că o nuntă e ceva care s-ar publica în *Runway*…

— Eşti aşa de drăguţă! zbieră Nigel. Bineînţeles că nu e ceva pentru *Runway*, dar e absolut perfect pentru *The Plunge*.

Andy se uită la el nedumerită.

— Atunci, vrei să discutăm despre publicare? Pentru că am fi încântate să…

Din nou, expresia de pe chipul lui Nigel o readuse la tăcere.

— Nu mai e nevoie să discutăm nimic, scumpete. Lucrurile au fost deja hotărâte.

Privirea lui Andy zbură spre Max, care se uita în pământ.

— Ah, te referi la propunerea de la Elias-Clark pentru achiziţia revistei *The Plunge*? întrebă Andy dezorientată, încercând să-şi recapete cât de cât controlul.

Nimeni nu scoase o vorbă. Nigel se holbă la ea de parcă Andy tocmai i-ar fi propus o cursă cu nava ei spaţială.

— Ştiu că propunerea e în discuţie şi ne place foarte mult ideea, minţi ea din nou. Dar nu am luat încă nici o

hotărâre.

Urmă o nouă tăcere lungă, apăsătoare.

Nigel îi zâmbi cu condescendenţă.

— Fireşte, draga mea.

Max îşi drese vocea.

— Ei bine, oricum ar fi, cu toţii suntem de acord că va fi senzaţional. Felicitări din nou! Şi acum, dacă-mi permiţi, aş vrea să stau un pic de vorbă cu Andy.

Nigel se întoarse în mijlocul trupei de la *Runway* înainte ca Max s-o apuce însoţit de Andy în direcţia barului.

— Am auzit eu ce cred c-am auzit? vru să ştie Andy în vreme ce accepta cu degete înţepenite paharul de vin pe care i-l oferea Max.

— Ce anume? Pe Nigel foarte entuziasmat? Mi se pare semn bun că e atât de încântat să-i apară nunta în *The Plunge*, nu crezi?

— Bineînţeles. Dar a vorbit de parcă totul e un fapt împlinit, ca şi când Miranda e deja proprietăreasă şi ia singură toate hotărârile. Nu ştie că am amânat tratativele pentru moment?

Şi prin „*pentru moment*“, vreau să zic de fapt „*pentru totdeauna*“, se gândi Andy.

— Nu-ţi face griji, o linişti Max. Ai spus dintotdeauna că aşa e Nigel – exaltat.

Andy încuviinţă din cap, dar nu se putu debarasa de groaza care i se strecurase în suflet. Simpla aluzie că Miranda hotărăşte ce nunţi se publică şi cine e fotograful era de ajuns să-i dea fiori de neastâmpăr şi de teamă. Şi îşi dădu seama în clipa aceea, mai mult decât oricând până atunci, că nu va permite *în veci* aşa ceva.

— Gata, iubito, am venit să-mi iau la revedere, îi şopti Christian în ureche, apărut brusc în spatele ei.

Andy se simţi ruşinată când el îşi aşeză mâinile pe şoldurile ei şi o sărută pe ambii obraji. Christian se întoarse spre Max, care îl fulgera din priviri:

— Mă bucur că te-am revăzut, amice. Şi felicitări pentru soţie. E cea mai tare.

Max îşi încleştă mâna de pe umărul lui Andy şi se mulţumi să îl salute pe Christian cu un gest, după care o conduse pe Andy spre o masă.

— Nu era nevoie să fii răutăcios, îi zise Andy, cu toate că în sinea ei era încântată de reacţia nerostită a lui Max: *Pleacă naibii de lângă nevastă-mea, cu tot cu costumul tău mult prea cambrat şi gropiţele din obraji*.

— Te rog. Răutăcios ar fi fost dacă-i spuneam nemernicului să nu se mai dea aşa pe faţă la soţia mea şi să

dispară naibii, să nu-l mai văd. Nu-mi vine să cred că ai *ieşit* cu tipul ăla.

Andy găsi că e mai cuminte să nu conteste convingerea lui Max cum că ea şi Christian făcuseră diverse, dar nu se culcaseră împreună. Doar îl luă de mână şi se alăturară celorlalţi care cântau „La mulţi ani!“ pentru *The Plunge*. Toată lumea aplaudă la sfârşit.

Următoarele trei ore trecură într-un amestec de aperitive, muzică, taclale şi chiar câteva dansuri. Andy stătu de vorbă cu zeci, poate chiar sute de oameni şi, deşi nu era ameţită – încetase să bea alcool devreme, ştiind că o să alăpteze în cursul nopţii –, nu-şi amintea mai nimic din toate acele conversaţii, în afară de cea avută cu Nigel. De ce îşi închipuia el că achiziţia e un lucru atât de iminent? Voi s-o întrebe pe Emily, dar când o văzu mâncând o felie de tort se gândi că poate foarte bine să se abţină în seara aceea de la o discuţie pe tema Elias-Clark. Andy se văzu nevoită să recunoască în sinea ei că încă spera – evident, iraţional – că toată chestiunea va dispărea de la sine. Îşi sărută prietena pe obraz, îi ură noapte bună, o felicită pentru că organizase o petrecere atât de reuşită şi se aşeză împreună cu Max pe bancheta din spate a unui taxi.

Când maşina trase la scară în faţa clădirii în care locuiau, Andy pur şi simplu se năpusti spre coridor. De când o născuse pe Clem, niciodată nu lipsise de lângă ea atât de mult, iar Andy nu mai putea îndura nici măcar o secundă în plus. Îşi luă în braţe fetiţa abia sculată din somn şi îşi apăsă buzele pe obrăjorii ei calzi şi trandafirii. Andy zâmbi la gândul că îi vine să o muşte de atâta drag şi văzu cum feţişoara bebeluşului începe să i se boţească – cunoscut preaviz la zbierătul de foame.

— Ce face? o întrebă Max, care o plătise pe Isla şi o condusese la un taxi.

— Minunat, ca întotdeauna. Ne-am întors la ţanc, tocmai s-a trezit pentru masa de la miezul nopţii.

Max o luă în braţe pe Clem şi o ţinu până când Andy îşi smulse pantofii din picioare, rochia şi pantalonii modelatori care o strângeau dureros şi pe care îi depuse direct în coşul de gunoi. Se strecură goală sub cuvertura pufoasă, se sprijini de grămada de perne şi suspină de plăcere.

— Dă-mi puişorul! îi ceru ea lui Max, cu braţele întinse după Clem.

Max îi dădu ghemotocul care smiorcăia de zor, iar în clipa aceea tot universul în care se aflau Nigel, Emily, *The Plunge* şi Miranda Priestly dispăru pe dată. Se întoarse pe o parte şi desfăcu fermoarul de la pijamaua lui Clem. Puse

mâna pe burtica fetiţei. O mângâie blând pe piept şi pe spate, şoptindu-i în ureche în timp ce apropie sfârcul de gura bebeluşului şi răsuflă uşurată când Clem începu să sugă. Max trase cuvertura peste cele două trupuri în vreme ce Andy săruta îndelung căpşorul fetiţei şi o dezmierda în continuare.

— Cât de frumos, zise Max încet, gâtuit de emoţie.

Andy se uită spre el şi surâse.

Complet îmbrăcat, Max se strecură în pat alături de ele.

Andy o mai privi câteva clipe pe fiica ei cum suge neobosit şi văzu apoi cum Max închide ochii, cu zâmbetul pe buze. Fără să stea pe gânduri, Andy întinse o mână şi îl strânse de braţ. Max nu deschise ochii, dar Andy ştia că e treaz. Se simţi cuprinsă de linişte, speranţă şi tihnă. Nu-i mai spusese de mult treaba asta aşa, din senin, dar acum voi ca el să ştie.

— Te iubesc, Max, şopti ea.

1. Carte pentru copii, scrisă de Margaret Wise Brown şi publicată în 1947, devenită apoi bestseller.

Capitolul 18

Taci din gură şi pleacă

Andy acoperi faţa lui Clem cu sărutări înainte să i-o dea Islei. Fetiţa zâmbi şi întinse mânuţele după ea şi atunci începură lacrimile. Dar nu copilul era cel care plângea. Oare Andy o să bocească exact ca o nebună în fiecare zi? Va pleca oare Clementine la şcoală, în clasa a patra, dis-de-dimineaţă cu ghiozdanul în spinare, cu codiţele fluturând în urma ei şi cu Andy uitându-se doborâtă de jale după ea în staţia de autobuz?

— E abia a treia zi de când te-ai întors la muncă, o linişti Max când văzu despărţirea dureroasă. O să fie din ce în ce mai uşor.

— Nu-mi vine să cred că e abia miercuri, suspină Andy şi se şterse cu grijă la ochi.

Max ţinu uşa de la intrare deschisă pentru Andy, iar ea se sili să iasă. Era ceva dulce şi amar în acelaşi timp: îi era un dor teribil de Clem şi nu se împăcase cu gândul că o lasă toată ziua în grija altcuiva, dar îi făcea plăcere şi să se vadă întoarsă la serviciu. La conversaţii între adulţi, la haine fără băluţe pe ele şi la folosirea creierului şi pentru altceva decât cântatul melodiei „Tu eşti raza mea de soare“.

— Împărţim un taxi? întrebă Max.

Ieşi pe trotuar şi chemă o maşină.

— Nu pot, am de făcut câteva drumuri înainte de serviciu. La întoarcere nu e niciodată destul timp.

Un taxi trase la scară. Max o sărută pe Andy şi se aşeză pe bancheta din spate a maşinii.

— Ţine-mă la curent, bine?

Andy se încruntă.

— Nu îţi trimite Isla SMS-uri cu toate noutăţile?

— Mă referream la discuţia cu Emily.

Andy ştia exact ce vrea să spună, dar se prefăcu nedumerită.

— Nu ziceai că azi aveţi marea discuţie? Să stabiliţi mutarea următoare?

— Mmm, murmură Andy şi îşi dori brusc să se vadă plecată de acolo. Să ai o zi bună!

Max închise portiera, iar taxiul ţâşni ca din puşcă. Andy se uită la ceas. Opt dimineaţa. Duse de mult erau dimineţile relaxate, când bea cafea şi sucuri de fructe şi mergea la sala

de sport – Max mergea şi acum la sală de cel puţin trei ori pe săptămână fără ea –, dar pe Andy nu o deranja câtuşi de puţin. Prefera să petreacă acele două ore cu fetiţa, cuibărite împreună în pat, sau la joacă pe covorul pufos din dormitor. Aceea era pentru ea cea mai bună parte a întregii zile.

Andy tocmai îşi organiza hainele, când recepţionerul de la curăţătoria chimică, un ecuadorian de vreo patruzeci de ani care mereu îi dădea caramele Tootsie Rolls, salută cu glas tare pe cineva peste umărul ei:

— A, un client nou! Bun venit, stimate domn!

Andy nu se obosi să se întoarcă.

— Cât costă scurtarea fustei ăsteia? îl întrebă ea pe angajat. Doar vreo doi centimetri. Aş vrea să ajungă până deasupra genunchiului.

Recepţionerul încuviinţă, dar vocea din spatele ei o făcu să înţepenească.

— Poţi s-o scurtezi mai mult de doi centimetri. Ai picioare frumoase de arătat.

Sunetul acelei voci îi vibră până în vârful degetelor de la picioare şi Andy ştiu că e Alex înainte să se întoarcă spre el.

Alex al ei. Prima iubire, bărbatul cu care dintotdeauna îşi închipuise că se va mărita. Fuseseră împreună toţi cei patru ani de facultate şi în nebunia perioadei cât lucrase la *Runway* şi a descurajării care-i urmase. Alex se alăturase familiei ei în toate vacanţele. Fusese invitat la mese festive de sărbători, petreceri de zile de naştere şi cu orice alte ocazii. Alex ştia că ea nu poate să sufere roşiile feliate, dar că îi plăcea orice mâncare cu roşii şi nu făcea glume pe seama ei când mâna lui Andy îl strângea ca într-o menghină dacă avionul în care erau trecea printr-o zonă de turbulenţe. Vreme de aproape şase ani, trupul ei îi fusese lui Alex la fel de familiar ca propriul lui trup.

— Bună, zise ea şi se repezi în braţele lui întinse, pentru îmbrăţişarea cea mai firească din lume.

Alex o sărută pe obraz ca un unchi jovial – fără fasoane, entuziast, platonic.

— Vorbeam serios, Andy. Nu te apuca tocmai acum, la bătrâneţe, să fii de modă veche.

— Poftim, la bătrâneţe? se prefăcu ea revoltată. Dacă-mi aduc bine aminte, eşti cu două luni mai mare ca mine.

Alex o îndepărtă puţin, dar continuă să o ţină cu ambele mâini de umeri şi o cercetă cu atenţie din cap până-n picioare. Afecţiunea evidentă din privirea lui, zâmbetul larg, gestul acela adorabil, cu capul – toate o făcură să se simtă foarte în largul ei. Chiar încrezătoare. Deşi avea încă vreo

patru-cinci kilograme mai mult decât avusese înainte să rămână însărcinată şi colăcei, se simţea atrăgătoare.

— Arăţi superb, Andy. Radiezi. Şi-am auzit că e cazul să te felicit pentru fetiţa ta, Clementine.

Andy îl privi, uimită de căldura surâsului lui. Părea sincer fericit pentru ea.

— De la mama ta?

El dădu din cap afirmativ.

— Sper că nu te deranjează, dar mi-a trimis pozele acelea cu tine în spital în primele zile după naştere. Cred că mama ta a fost atât de bucuroasă, că le-a trimis tuturor cunoscuţilor. Fetiţa ta e o frumuseţe, iar tu şi soţul tău păreţi foarte, foarte fericiţi.

— Mai pot să vă fiu de ajutor cu ceva? interveni recepţionerul.

— Ne scuzaţi, tocmai plecam. Mulţumesc pentru tot.

Andy ieşi împreună cu Alex. Încercă să se concentreze asupra prezentului, dar mintea i se tot întorcea la pozele acelea: Andy, imediat după naştere, asudată, palidă şi fără machiaj; Clementine, la început plină de sânge şi secreţii, apoi curată, dar roşie la faţă şi cu capul ţuguiat; Max, nebărbierit, părând când că-i vine să vomite, când că vrea să pupe pe cineva. Pozele înfăţişau poate cea mai intimă perioadă a vieţii lor, iar Alex le văzuse. Îi venea s-o omoare pe mama ei, s-o pedepsească aspru, dar o parte mică de tot, adânc îngropată, a sufletului ei se bucura că Alex împărtăşise cumva acele momente.

— Încotro? o întrebă el. Ai timp de o cafea?

Andy se uită la ceas, dar ştia prea bine că o să accepte invitaţia indiferent de ce oră era. Şi apoi, de ce să ajungă la serviciu înaintea tuturor celorlalţi?

— Ăă, da, mi-ar plăcea. Abia m-am întors din concediul de maternitate, aşa că probabil nu contează dacă întârzii puţin.

Alex zâmbi şi îi oferi braţul, iar Andy îl acceptă şi o porniră. Trecură pe lângă un Starbucks, un Au Bon Pain şi un Le Pain Quotidien, iar Andy se întrebă încotro voia Alex să o ducă.

— Cum e înapoi la serviciu? se interesă Alex în vreme ce mergeau.

Se făcuse deja frig şi Andy vedea cum respiraţia ei formează norişori, dar soarele strălucea pe cer şi dimineaţa părea să anunţe o zi frumoasă.

Cu prima lui întrebare, Alex atinsese subiectul la care ea se gândea în fiecare clipă. Trecuseră trei zile şi tot i se părea un chin să plece de lângă Clem. Dar simţea că nu e cazul să

se plângă. Era propria ei şefă, programul era acceptabil ca durată şi flexibil, nu era nevoită să contramandeze vreo programare la medic sau să se abţină să dea o fugă acasă dacă fetiţei îi curgeau mucişori. Isla era o bonă formidabilă şi Andy avea încredere deplină în ea, iar mama ei avea de gând să petreacă o după-amiază pe săptămână cu nepoţica şi ocupându-se de treburile casei. Îşi permitea financiar să angajeze pe cine voia, familia o susţinea, soţul se implica în viaţa copilului şi avea o fetiţă cuminte, care se acomoda uşor şi se ţinea liniştită de programul de mâncat, dormit şi jucat. Şi *tot* îi era greu să le ţină pe toate în echilibru. Oare cum se descurcau femeile care aveau mai mulţi copii, un program de lucru epuizant, salariu mic şi pe nimeni aproape, care să le ajute? Andy nici măcar nu putea să-şi închipuie.

— E bine, răspunse ea automat. Am mare noroc că am un soţ minunat şi o bonă pe cinste. Amândoi au făcut ca totul să fie mult mai uşor.

— Eu cred că nu e deloc uşor s-o laşi pe micuţă acasă. Fireşte, e o plăcere să ieşi din casă, să vorbeşti cu oameni în toată firea, să te concentrezi la muncă în fiecare zi. Dar sunt sigur că ţi-e dor de ea.

Vorbise deschis, cu empatie şi fără s-o judece în vreun fel. Andy simţi cum i se pune un nod în gât.

— Mi-e atât de dor de ea, mărturisi încercând să n-o apuce plânsul.

Gândul o purtă chiar în clipa aceea la Clementine, care probabil atunci se juca pe covoraşul ei înainte de a bea un biberon cu lapte călduţ şi de a trage primul pui de somn al zilei. Se va trezi bucuroasă, gângurind, cu faţa roz şi un pic boţită de la pernă şi cu părul ciufulit în cel mai drăgălaş fel posibil. Dacă închidea ochii, Andy simţea în nări mirosul dulce al gâtului ei, îi simţea pielea delicată şi vedea obrăjorii aceia rotunzi ca nişte mere. Şi, deşi el nu avea copii, ceva îi spunea că Alex al ei înţelege.

Alex o conduse jos pe nişte scări într-un fel de patiserie aproape ascunsă care părea ceva între o bodegă şi o cafenea pariziană. Andy se aşeză la singura măsuţă liberă din local şi îşi verifică telefonul, iar Alex plecă să dea comanda.

— Ca de obicei? o întrebă el, iar ea dădu afirmativ din cap.

— Poftim.

Alex îi puse dinainte o cafea cu lapte decafeinizată şi cu multă frişcă, într-o cană care semăna mai degrabă a bol de supă, şi luă o gură din cafeaua lui cu gheaţă. Părea că n-a trecut nici un minut de când nu se mai întâlniseră.

— Mulţumesc, zise Andy şi se strădui să lingă cât mai delicat cu putinţă frişca. Ei, e rândul tău acum. Poţi să începi prin a-mi povesti cum ai dat peste localul ăsta drăguţ, care e la doar şase străzi depărtare de unde locuiesc şi pe care nu l-am văzut niciodată până acum.

— Mi-aş fi dorit să vin cu o poveste care să mă facă să par formidabil, dar adevărul e că am citit despre el într-un ghid turistic.

Andy ridică o sprânceană.

— În toamnă m-am mutat înapoi în oraş şi mă simţeam pierdut. Aşa că am cumpărat un ghid dintr-ăla, pasămite nu pentru turişti, perfect de fapt pentru turişti. Scria acolo că localul ăsta e frecventat numai de către localnici şi cunoscători.

— O să-mi cumpăr afurisitul ăla de ghid de cum ajung la un calculator, zâmbi Andy. Tăcu, sorbi din cafea şi continuă: Unde stai acum?

— În West Village. La intersecţia dintre Christopher şi autostradă. Pe vremuri era o zonă cam jalnică, dar acum e complet renovată.

— Şi te duci la curăţătorie tocmai în Chelsea? nu se putu stăpâni Andy să întrebe.

Alex îi aruncă o privire amuzată care părea să zică *Las' că te prind eu*.

— Nu, nu duc haine la curăţătoria din Chelsea. Tocmai mă duceam să văd o expoziţie de la Muzeul Rubin. Te-am văzut de pe trotuar şi am intrat după tine.

— Muzeul Rubin?

— Cel de artă din Himalaya. E la intersecţia dintre 17th şi 7th. Să nu-mi spui că nici de ăsta n-ai auzit.

— Bineînţeles c-am auzit! făcu Andy foarte indignată, odată ce trecea pe lângă muzeu aproape zilnic, dar încă nu-l vizitase. Cum se face că te-ai întors în oraş? continuă ea. Ai absolvit postuniversitarele, nu-i aşa? Mi-a zis mama, dacă-mi aduc bine aminte. Felicitări!

Poate şi lui Alex i se părea ciudat ca mamele lor să-i ţină la curent pe fiecare cu amănunte din viaţa celuilalt, dar chipul lui nu trădă nimic din ce gândea.

— Da, am terminat cursurile astă-primăvară şi am rămas peste vară în Vermont ca să mă odihnesc. M-am întors la New York la sfârşitul lui august, când era o căldură infernală, după cum bine ştii, şi de atunci încerc să mă obişnuiesc din nou cu oraşul. Nu-mi vine să cred ce mult s-a schimbat de când… de când n-am mai locuit aici.

Rămaseră amândoi tăcuţi o vreme, pierduţi în amintiri.

— Da, dar New Yorkul nu se schimbă niciodată, de fapt. Pare diferit numai pentru că stai în altă zonă, aşa cred, zise Andy.

— Poate. Sau poate că amândoi munceam atât de mult pe vremea aceea, încât n-am apucat să-l descoperim. De două luni încoace n-am avut nimic altceva de făcut decât să mă plimb. Încep serviciul săptămâna viitoare. Am crezut că o să fiu entuziasmat, dar acum constat că mi-a cam trecut.

Andy mai luă o gură de cafea şi încercă să nu se gândească prea mult la faptul că Alex încă nu pomenise nimic de prietena lui. Vorbise la persoana întâi singular tot timpul şi nu dăduse de înţeles că ea ar fi fost motivul pentru care petrecuse vara în Vermont sau pentru care se mutase la New York ori din cauza căreia se vântura singur de două luni încoace prin New York. Mama lui Andy fusese convinsă că erau în prag de căsătorie, dar acum lucrurile nu mai păreau să stea deloc aşa. Luase sfârşit relaţia lor?

— De ce zâmbeşti aşa? întrebă Alex zâmbind la rândul lui.

Îngrozită de ideea că el i-ar putea ghici gândurile, Andy se grăbi să clatine din cap.

— A, degeaba. Ziceai că începi serviciul de luni. Unde anume?

— La o şcoală nouă din West Village. Se numeşte *Imagine*. Îi ajut să-şi finalizeze programa înainte să înceapă anul şcolar, iar apoi o să fiu director adjunct.

— Imagine, Imagine… De ce mi-e cunoscut numele? făcu Andy concentrându-se. E cumva şcoala aceea particulară de elită, unde un copil poate să se mute de la New York la Shanghai sau oriunde brokerii de pe piaţa financiară îşi duc traiul – şi asta fără să lipsească de la vreo oră?

— Da, chiar aceea.

— A apărut recent un articol despre şcoala asta în *Times*. Scria acolo că au o listă de aşteptare de mii de copii, deşi costă vreo cincizeci de miare pe an numai pentru grădiniţă.

— E cam acelaşi cost cu alte şcoli particulare din Manhattan. Pare mai mult numai pentru că au o programă pentru tot anul calendaristic. S-au făcut studii care arată că vacanţele de vară îi fac pe elevi să rămână mult în urmă faţă de copii din Asia de aceeaşi vârstă, care nu stau acasă trei luni pe an.

Andy întinse o mână peste masă şi îl împunse glumeţ cu un deget în braţ. Nu putu să nu bage de seamă că bicepsul lui era tare ca piatra. Vechiul Alex doar din când în când făcea jogging sau juca un pic de baschet, dar se părea că noul Alex merge regulat la sală.

— Vrei să spui că eşti director adjunct la cea mai de fiţe, snoabă şi mai scumpă şcoală din State, chiar tu, domnul profesor consacrat educării celor mai simpli cetăţeni americani?

Alex zâmbi trist.

— Nu e cea mai scumpă, e pe locul trei din lume. Pe locul întâi şi doi sunt tot ale noastre – una e în Hong Kong, cealaltă în Dubai. Şi costă mai mult. Dar adevărul e că şcoala asta are o programă senzaţională.

Andy coborî privirea o clipă, apoi o aţinti din nou asupra lui Alex, care tot frământa învelitoarea unui pai. Se simţea sfâşiată între tentaţia de a fi precaută cu acest individ pe care nu-l mai văzuse de câţiva ani încoace şi dorinţa de a pune toate cărţile pe masă cu sinceritatea aceea desăvârşită cu care se mândriseră dintotdeauna în relaţia lor.

— Pare ceva complet diferit faţă de ce făceai înainte. Eşti mulţumit?

Se pare că vorbele ei atinseseră un nerv, pentru că Alex tresări vizibil.

— Cum ziceam, e o programă senzaţională şi o ocazie bună. Vrei să ştii dacă aş fi preferat să rămân în sistemul non-profit? Bineînţeles. Dar abia câştigam cât să mă întreţin pe mine şi… nu mai aveam vârsta pentru aşa ceva.

Deci asta era. N-o spusese pe şleau, dar nici nu era nevoie. Alex fusese nevoit să se angajeze pe bani mulţi pentru că era – sau voia să devină – om însurat, la casa lui.

Andy ar fi replicat într-o mulţime de feluri, dar nici un cuvânt nu părea oportun sau nimerit. Tocmai când era pe punctul să mormăie ceva de genul „Mmm“ sau „Înţeleg“, Alex adăugă:

— De când fratele iubitei mele are un copil, ea nu mai vorbeşte despre nimic altceva. Şi, din câte înţeleg, costă mult să ai un copil.

— Aşa e.

Nu-i veni nimic altceva în minte şi era de mirare că reuşise să zică şi atâta lucru. Lucrurile mergeau atât de bine… Flirtau, fără să încalce totuşi limitele bunului-simţ, erau amândoi încântaţi să se revadă şi fiecare se interesa de viaţa celuilalt. *Dar un copil?* Ţinând cont de faptul că ea însăşi era căsătorită şi avea o fetiţă sănătoasă şi frumoasă, Andy ştia bine că n-avea nici un drept să fie dezumflată de o asemenea veste. Orice om rezonabil de cumsecade ar fi fost încântat de faptul că Alex, pe care ea îl va iubi şi adora întotdeauna, şi-a găsit la rândul lui fericirea. Şi totuşi se simţi puţin dezgustată.

Telefonul ei începu să sune şi Andy fu mai recunoscătoare pentru asta decât crezuse vreodată, dar când văzu că era vorba de Emily, apăsă pe „Ignoră“ şi-l aruncă înapoi în poşetă.

— Am văzut eu bine pe ecranul tău? Emily Charlton te-a sunat? întrebă Alex.

— Una şi aceeaşi.

— Nici acum nu-mi vine să cred că voi două sunteţi prietene – mi se pare ceva năucitor. Îmi amintesc că vă uraţi de moarte.

— Nu doar prietene – cele mai bune prietene. Şi partenere de afaceri. Ne-am reîntâlnit la un curs de gătit şi ne-am dat seama că avem ceva în comun: o urăşte pe Miranda la fel de mult ca mine.

Andy tăcu brusc. Tocmai îşi dăduse seama ce anume se schimbase între ele două. Emily cea de la cursul de gătit ar fi văzut-o pe Miranda exact în aceeaşi lumină ca Andy: o femeie turbată care, asemenea unui uragan, lasă în urmă numai prăpăd şi ruine. Cineva care trebuia evitat cu orice preţ. Dar acum, în loc să împărtăşească nefericirea lui Andy la perspectiva de a lucra din nou pentru nebuna asta, Emily devenise iarăşi fata de la *Runway*, care o venerase pe Miranda şi care îşi dorise din copilărie să lucreze pentru ea. Călătoria ei cu trenul anti-Miranda fusese de scurtă durată: imediat ce aceasta arătase cât de puţin interes faţă de *The Plunge*, Emily o iertase instantaneu pentru că o concediase, o umilise şi îi zdrobise visurile. Emily abia aştepta să se întâlnească acum cu Miranda şi cu cei de la Elias-Clark ca să găsească cele mai bune metode de a lucra împreună. Când Andy făcuse o glumă cum că are de gând să mitralieze pe toată lumea la întâlnirea cu pricina, Emily se mulţumise să ridice din umeri şi să zică: „De ce? Ţi-a trecut vreodată prin minte că poate am exagerat un pic toţi anii ăştia? E adevărat că Miranda n-o să câştige vreodată un premiu de bune maniere, dar nici diavolul în persoană nu e“.

Telefonul lui Andy behăi din nou. Se uită la ecran fără tragere de inimă. Emily.

— Poate c-ar trebui să răspunzi.

Andy aruncă o privire la ceas. Era puţin după ora nouă. Ştia că Emily sună ca să afle când pot să înceapă discuţiile.

— O să mă văd cu ea la birou cât de curând.

Fu rândul lui Alex să arunce o privire la ceas.

— Spune-mi mai multe despre revista ta. Am cumpărat mai multe numere, ştiai? Uite, muzeul Rubin deschide abia la zece. Ai timp pentru un mic dejun frugal?

Probabil că Andy îl privea perplexă, sau măcar nedumerită, pentru că Alex continuă:

— Ştiu eu un local decent chiar după colţ, găsim acolo şi altceva decât o amărâtă de brioşă. Ce zici? Mai ai câteva minute?

Lui Andy îi stătea pe buze să-l întrebe dacă văzuse numărul cu propria ei nuntă, dar în loc de asta se mulţumi să zică:

— Sigur că da. Un mic dejun e o idee bună.

Se aşezară la o masă în colţ din Chelsea Diner, iar Andy se strădui să ignore senzaţia ciudată că se afla acolo împreună cu Alex. În weekendul dinainte, ea şi Max o aduseseră acolo pe Clementine la şase şi jumătate sâmbătă dimineaţa; era singurul restaurant deschis la ora aceea în tot cartierul. Iar acum aruncă o privire în partea cealaltă a sălii spre masa unde stătuseră atunci şi aproape îşi dori s-o vadă pe Clementine cum apare, dând din picioruşe şi surâzând în scaunul ei special, ca s-o readucă la realitate. Telefonul sună din nou. Emily. Apăsă din nou „Ignoră".

Înainte să guste din omleta cu caşcaval, Andy se repezi să întrebe:

— Ei, povesteşte-mi ceva despre misterioasa ta iubită.

Fu cât pe ce să adauge: „Mama spune că e o relaţie serioasă", dar reuşi să dea dovadă de un foarte necesar autocontrol.

Imediat ce veni vorba de ea, Alex zâmbi. Şi, mai enervant chiar, zâmbetul părea sincer.

— E o pa*coste, clătină el din cap.*

Andy mai-mai să se înece cu cafeaua din care tocmai sorbise. În pat? Asta vrea să zică?

— Mă ţine în priză, fără doar şi poate.

Asta ce însemna o*are? Că era numai ener*gie? Năbădăioasă? Deşteaptă? Independentă? Haioasă? Fermecătoare? Toate cele de mai sus?

— Cum adică? tuşi Andy.

— Adică e o femeie care ştie ce vrea, mă înţelegi? explică el, cu implicaţia clară că Andy nu e genul respectiv.

— Mmm.

Andy mai luă o gură de omletă. Îşi aduse încă o dată aminte să mestece încet şi să înghită. Că era căsătorită şi fericită în căsnicia ei. Că era mamă. Că Alex avea fără îndoială dreptul să aibă o iubită, oricât ar fi fost ea de nărăvaşă.

— E o artistă, un spirit fără inhibiţii. E liberprofesionistă, face şi ceva consultanţă, predă un pic, dar

cea mai mare parte din timp stă închisă în atelierul ei sau e în căutare de inspiraţie.

— Te-ai mutat înapoi la New York din cauza profesiei ei, nu-i aşa?

Alex încuviinţă.

— Nu pentru că ar fi ceva special, doar că aici există mult mai multe posibilităţi. Şi-a petrecut copilăria în oraş şi are aici o mulţime de prieteni, plus părinţii, fratele şi restul familiei. E ca un fel de reţea. Mi-a spus foarte clar din ziua când am cunoscut-o în Burlington că are de gând să se întoarcă la New York.

Telefonul lui Andy sună din nou, undeva sub masă, dar ea avea senzaţia aceea ciudată dinaintea unui accident de maşină, în care nu vezi decât ce ai în faţa ochilor, când auzul ţi s-a anulat şi toată atenţia e concentrată asupra prezentului.

— Crezi că o să te însori cu ea? vru să ştie Andy.

Puse jos furculiţa şi se uită direct în ochii lui Alex. Frisonul care o cuprinsese era de netăgăduit; nu era în stare nici măcar să se prefacă rece sau detaşată.

Alex râse, uşor jenat.

— Vrei să răspunzi la telefon?

— Care telefon? A, nu, sunt sigură că e tot Emily. Ea sună în stilul ăsta. Şi deci ziceai că…

Dar vraja dispăruse. Alex se grăbi să schimbe subiectul şi să se intereseze din nou de viaţa lui Andy, de copil, dacă dormea bine şi dacă aveau de gând să călătorească în curând. Atmosfera relaxată dintre ei se preschimbase în stinghereală. El părea acum la fel de încordat ca ea, iar Andy nu prea înţelegea de ce. Sigur, reluarea legăturilor cu un fost implica întotdeauna tensiune, mai ales cu un fost atât de apropiat cum îi fusese Alex. Cum treci de la a cunoaşte pe cineva atât de intim, de la o viaţă în care îi împărtăşeşti toate grijile, gândurile şi visurile, la a fi pur şi simplu nişte străini? Fireşte, se întâmpla destul de des, dar asta nu făcea ca experienţa să fie mai puţin bizară. Andy era convinsă că şi dacă dădea pe neaşteptate de Alex la colţul unei străzi peste şaizeci de ani, va simţi şi atunci aceeaşi legătură puternică între ei, dar probabil că niciodată nu vor mai fi la fel de apropiaţi ori prieteni adevăraţi.

Alex reuşi cumva să plătească nota înainte de a fi adusă la masa lor, iar recunoştinţa profundă arătată de Andy pentru micul dejun spori şi mai mult stinghereala dintre ei.

— Nici o problemă, răspunse Alex şi deschise uşa spre stradă. De săptămâna viitoare o să am un job foarte profitabil. O să mă tăvălesc în bani.

Andy îl plesni în glumă peste braţ. Era o adevărată uşurare să se vadă din nou pe stradă şi nu în local, la masă, unde se priviseră tot timpul în ochi.

— Iei taxiul la serviciu sau te duci cu metroul?

Telefonul lui Andy arăta cinci apeluri pierdute din partea lui Emily.

— Cred c-ar fi indicat să sar într-un taxi.

Alex ridică un braţ şi câteva secunde mai târziu un taxi galben opri cu un scârţâit în faţa lor.

— De când stau în oraşul ăsta, niciodată n-am găsi*t atât de repede un taxi, zise Andy şi se int*rebă dacă el auzise şi gândul ei nerostit: Prea repede, nu eram gata să-mi iau rămas-bun.

Alex îşi deschise braţele pentru a o îmbrăţişa. După o clipă de ezitare, Andy îl îmbrăţişă. Se stăpâni cu greu să nu i se prăbuşească în braţe, cu faţa îngropată în umărul lui. Mirosul lui îi era atât de bine cunoscut, la fel şi modul afectuos în care o mângâia încetişor pe spate, între umeri. Ar fi rămas acolo toată ziua, dar taximetristul claxonă nerăbdător.

— Mi-a făcut mare plăcere, declară Alex cu o expresie greu de definit. Mi-a făcut mare plăcere să te revăd.

— Şi mie la fel, Alex. Şi mulţumesc încă o dată pentru micul dejun. Data v*iitoare poate i*eşim în oraş toţi patru. *Aş vrea s-o cunosc pe* prietena ta, minţi Andy.

Taci din gură! zbieră ea în sinea ei. Taci din gură şi pleacă!

Alex râse. Nu era tocmai răutăcios, dar nici prea amabil.

— Da, poate ieşim într-o zi. Rămânem în legătură, bine? Hai să nu mai aşteptăm atât de mult până data viitoare…

Andy se aşeză pe bancheta din spate a maşinii.

— Sigur că da! strigă ea veselă.

Taxiul o luă din loc înainte chiar ca Alex să închidă portiera. Râseră amândoi şi fluturară din mâini în chip de la revedere.

Maşina parcurse câteva străzi bune până când Andy reuşi să respire normal. Îi tremurau mâinile. Când telefonul sună din nou, abia reuşi să-şi vină în fire destul cât să-i dea de urmă pe undeva prin fundul poşetei.

— Alo? rosti ea, surprinsă că spera să fie Alex la celălalt capăt al firului.

— Andy? Eşti bine? Te-am sunat la birou, dar Agatha a zis că nu ai ajuns încă şi că Emily te sună de azi-dimineaţă şi nu răspunzi.

Max.

— Sunt bine. Ce s-a întâmplat?

— Unde eşti?

— De ce, vrei să mă controlezi? făcu Andy, cuprinsă brusc de o furie fără motiv.

— Nu, nu vreau să te… ba da, cred că asta fac de fapt. Ne-am despărţit acum două ore şi cei de la tine de la birou îmi spun că nu ai ajuns încă şi nici nu răspunzi la telefon; aşa că, da, sunt îngrijorat. Nu e o crimă, nu?

Andy se îmblânzi.

— Scuze, am avut nişte drumuri de făcut. Sunt într-un taxi acum, aproape am ajuns la birou.

— Drumuri vreme de două ore? Tu nu iei niciodată taxiul să mergi la birou.

Andy oftă cât putu de tare, să se audă.

— Max, mă şi doare capul puţin, zise Andy.

Se simţi vinovată pentru că minţea – despre durerea de cap, sărind peste revederea cu Alex, şi despre drumurile făcute –, dar îşi dorea cu disperare să încheie conversaţia. Oare aşa procedase şi Max când hotărâse să nu-i pomenească nimic despre întâlnirea cu Katherine în Bermuda? Poate era mai bine ca unele lucruri să rămână nerostite, mai ales când nu fusese comis nici un păcat: felul în care ţi se tăiau picioarele la vederea unei anumite persoane, ce simţeai când persoana respectivă te atinge pe braţ sau râde la o glumă de-a ta. Prima iubire era ceva intens, profund, intim şi îţi rămânea în suflet foarte multă vreme. O viaţă întreagă. Puteai să-ţi iubeşti tovarăşul de viaţă mai mult decât pe oricine altcineva pe lumea asta, dar o mică, tainică fărâmă din suflet îţi rămânea pe vecie închinată primei iubiri. Aşa simţea ea faţă de Alex, şi acum înţelese că probabil aşa simţea şi Max faţă de Katherine.

Se linişti.

— Ce voiai să-mi spui, scumpule?

— Doar să-ţi urez succes! Azi luaţi mare*a deci*zie.

Elias-Clark. De-asta o urmărea Max pas cu pas. Emily îl sunase de bună seamă pe Max ca să-i ceară să dea de ea. Făceau din nou front comun. Andy trase adânc aer în piept ca să-şi domolească enervarea.

— Îţi mulţumesc, Max, zise ea şi îşi dădu seama cât de formal şi rece sunase replica.

Înainte ca el să mai adauge ceva, telefonul scoase un bip, de apel în aşteptare.

— Emily sună pentru a mia oară. Vorbim mai târziu, bine?

Încheie convorbirea fără măcar să-şi ia la revedere.

— Bună, i se adresă ea lui Emily.

— Unde naiba eşti? zbieră Emily. De dimineaţă mă chinui să dau de tine.

— Sunt bine, mulţumesc. T*u ce* mai faci?

— Andy, vorbesc serios. E târziu şi ştii bine că avem multe de discutat. Unde eşti?

Taxiul trase în faţa clădirii şi Andy o văzu pe Emily, cu spatele la stradă, fără haină, gesticulând cu o mână în care ţinea o ţigară neaprinsă.

— Aici.

— Unde? ţipă ea ca să se facă auzită peste zgomotul unor lucrări în faţa unui imobil din apropiere.

Andy plăti şoferului şi ieşi din taxi. O auzea acum pe Emily cum răcnea şi în receptorul telefonului, şi direct de pe trotuarul de vizavi.

— Ai de gând să fumezi ţigara aia sau ai ieşit numai pentru plăcerea de a auzi picamărul?

Emily se întoarse cât ai clipi şi închise telefonul când dădu cu ochii de Andy. Aprinse ţigara, trase adânc fumul în piept şi o luă la fugă spre ea.

— În sfârşit! Am pus-o pe Agatha să-mi contramandeze toate întâlnirile planificate pentru azi. Am aşteptat multă vreme discuţia asta şi o să-i dăm toată atenţia cuvenită.

— O bună dimineaţă şi ţie, răspunse Andy şi se simţi din nou cuprinsă de groaza aceea nelămurită.

— Unde ai fost? vru să ştie Emily şi apăsă cu putere butonul liftului.

Andy zâmbi în sinea ei. N-avea câtuşi de puţin intenţia de a împărtăşi cuiva întâlnirea ei cu Alex.

— Am avut câteva drumuri, răspunse ea cu gândul la micul dejun din localul acela, la cafea, la discuţie, la cum râseseră.

Se despărţiseră abia de câtev[a] minute, dar ea simţea deja că îi e dor de el. Era de rău augur.

Capitolul 19

Ceviche[1] şi piele de şarpe: o noapte de groază

Andy stătea la masa din bucătărie şi dilua nişte Pedialyte[2] în apă călduţă, când îi sună telefonul.

— Da, Agatha, zise ea şi propti telefonul între ureche şi umăr. Toate în regulă?

Ca de obicei, asistenta ei părea obosită şi tracasată din clipa în care deschidea gura.

— M-a sunat Emily din Santa Barbara. Am impresia că nu prea avea semnal prin munţi sau în vale ori pe unde o fi acolo, a vrut doar să-ţi transmită vestea că Olive şi Clint se ceartă. Ceremonia de nuntă s-a amânat deja cu o oră, iar Emily îşi face griji că s-ar putea să se contramandeze cu totul.

— Nu se poate, şopti Andy şi apăsă atât de tare telefonul cu umărul, că începuse să o doară obrazul.

— Alte amănunte nu am. Convorbirea se tot întrerupea, se burzului Agatha de parcă Andy i-ar fi pus vreo douăzeci de întrebări.

Oare de ce era fata asta atât de indispusă? Că doar ambele ei şefe erau plecate şi n-avea de făcut decât să bea cafea şi să răspundă la câteva telefoane.

Andy o auzi pe Clem care începuse să plângă în dormitor.

— Agatha? Trebuie să mă grăbesc. Te sun eu imediat.

— Cam peste cât timp? Nu de alta, dar e trecut deja de ora cinci şi…

Oare de câte ori nu-şi dorise ea să-i spună aşa ceva Mirandei şi în cele din urmă îşi muşcase limba şi se mulţumise să mai aştepte o oră, trei, cinci? Dar Miranda nu se simţea niciodată vinovată din pricina asta. Andy stătuse adesea până la zece-unsprezece noaptea, uneori chiar până la miezul nopţii în aşteptarea Cărţii, dacă cei din departamentul de modă întârziau cu livrarea. Iar acum asistenta ei era nervoasă la ora cinci?

— Mai stai puţin, bine?

Andy închise telefonul fără alte explicaţii, deşi tare ar fi vrut să zbiere la ea cum că e închisă în casă cu un copil mic care voma fără întrerupere de douăzeci şi patru de ore încoace, în vreme ce partenera ei de afaceri se străduia să-i

transmită, în condiţii dificile, informaţii despre nunta unor celebrităţi de undeva din Santa Barbara. Agatha n-o să moară dacă mai stă o jumătate de oră la birou cu fundul pe scaun şi cu ochii la Facebook.

Andy o luă în braţe pe Clem şi o sărută pe faţă şi pe căpşor. Pielea copilului era caldă, dar nu părea să mai aibă febră.

— Ţi-e bine, fetiţa mea dragă? îi murmură ea la ureche.

Bebeluşul se smiorcăi.

Telefonul fix sună undeva pe hol. Andy fu tentată să nu-l ia în seamă, dar era posibil să fie pediatrul lui Clem, căruia îi lăsase mesaj mai devreme, sau Emily, care încerca să o sune pe linia fixă în loc de mobil, aşa că Andy se grăbi să răspundă.

— Andy? Mă auzi? se auzi vocea stridentă a lui Emily.

— Te aud foarte bine. Nu e nevoie să urli, răspunse Andy în vreme ce încerca zadarnic să cureţe o pată de vomă care i se lăţise pe umăr.

— Să vedem dacă mai spui acelaşi lucru şi după ce-ţi zic că nunta s-a anulat. Buf! Gata! Aştept aici la Biltmore împreună cu nu mai puţin de opt sute de invitaţi şi nici urmă de mireasă!

Emily vorbea din ce în ce mai tare cu fiece cuvânt rostit.

— Cum adică nici urmă de mireasă?

— A amânat deja de două ori începutul ceremoniei. Nu e aici. Nimeni n-a văzut-o! şuieră Emily.

Andy tresări. Nu era bine. Nu era deloc bine.

— E Olive Chase, zise Andy cu mai mult calm în glas decât în suflet. A găsit cel mai minunat bărbat din lume. Nu crezi că e posibil ca doar să întârzie?

— Au trecut două nenorocite de ore, Andy! Şi au circulat zvonuri despre o ceartă năprasnică aseară care ar fi continuat şi azi de dimineaţă. Nimic concret. Dar soţul nu ştiu cui a venit mai târziu la nuntă cu un avionaş particular din Los Angeles şi el a zis că le-a văzut pe Olive cu mama ei şi cu machioarea aşteptând la aeroportul din Santa Barbara să se urce într-un avion American Airlines ca să se întoarcă la Los Angeles. Îţi spun eu, Andy, s-a terminat. N-au contramandat încă în mod oficial, dar Olive a dispărut şi tot aşa se va petrece şi cu toată ediţia asta a revistei noastre.

— Ce facem? şopti Andy fără să-şi poată ascunde panica.

— Mă întorc naibii la New York şi luăm totul de la zero. Cântăreţii ăia country care s-au cunoscut la Nashville – cum îi cheamă? Cuplul în care el e mult mai faimos decât ea? Nunta lor de acum şase săptămâni poate foarte bine să apară

pe copertă, nu-mi fac eu griji din cauza asta. Toate articolele pe care am avut de gând să le publicăm legat de Olive îmi dau acum fiori.

Andy se gândi că toate textele din numărul respectiv al revistei fuseseră scrise cu trimitere la Olive: ce machiaj pentru nuntă avantajează miresele trecute de prima tinereţe, ce loc să alegi pentru luna de miere ca să scapi de priviri indiscrete, ghiduri turistice pentru Santa Barbara şi Louisville, inclusiv interviuri cu proprietari ai unor magazine locale, organizatori de petreceri şi angajaţi de la hoteluri.

Andy gemu.

— Oh, Doamne. E prea mult. N-o să putem să terminăm la timp.

— Ca să nu mai vorbim de publicitate. Aş zice că vreo şaizeci la sută din advertiser-i au cumpărat spaţiu de reclamă numai datorită nunţii lui Olive Chase. Poate chiar mai mult de şaizeci la sută. Şi pe puţin jumătate din ei cumpărau spaţiu pentru prima dată şi-avem nevoie neapărat să-i păstrăm şi pentru alte ediţii.

Andy auzi un zgomot de pe hol, apoi pe cineva trântind uşa de la intrare.

— Alo? Cine e acolo? strigă ea şi încercă să nu-şi trădeze panica.

Nu aştepta pe nimeni, dar auzise limpede cum se deschide şi se închide uşa apartamentului. Isla îşi luase liber ca să-şi dea GRE[3]-ul, iar Max plecase la aeroport să prindă un avion de noapte pentru o întâlnire de afaceri de a doua zi.

Andy auzi paşi pe coridor. O strânse cu putere la piept pe Clem şi apropie buzele de receptorul telefonului.

— Emily, a intrat cineva în apartament! Sună la poliţie! Ce să…?

— Linişteşte-te, răspunse Emily agasată. E bona. I-am zis să vină la tine cât mai curând.

— Isla? întrebă Andy nedumerită. Dar şi-a luat o zi…

— N-are decât să-şi dea afurisitul ăla de examen cu altă ocazie, Andy. Avem nevoie de tine la birou acum!

— Dar de unde ai ştiut…?

— Mai ţii minte cu cine vorbeşti? Dacă am dat eu de Miuccia Prada în noaptea de Anul Nou când era cu sania trasă de câini într-o zonă fără semnal din Munţii Stâncoşi, sigur pot să dau de o nenorocită de bonă. Şi acum îmbracă-te şi fuga la birou!

Convorbirea se încheie cu un declic, iar Andy zâmbi fără să vrea.

Isla apăru în uşa dormitorului.

— Bună, zise ea. Cum se mai simte Clementine?

— Îmi pare atât de rău de toată povestea! exclamă Andy. Habar n-am avut că Emily are de gând să te sune aşa, din senin. N-avea nici un drept să te contacteze fără permisiunea mea şi să-ţi ceară să vii azi. Eu, una, n-aş fi făcut…

Isla zâmbi.

— Nu face nimic, înţeleg perfect. Plus că salariul pe două săptămâni pe care a zis c-o să mi-l plăteşti pentru seara asta mă ajută să-mi achit studiile. Aşa că sunt recunoscătoare pentru ocazie.

— Ei, da, aşa e Emily, veşnic plină de idei grozave, făcu Andy cu veselie în timp ce-şi imagina toate metodele prin care ar putea să-şi masacreze prietena cu cea mai mare plăcere.

O sărută pe Clem pe obraz şi i-o trecu Islei.

— I-a scăzut febra, dar te-aş ruga să-i mai verifici temperatura peste vreo două ore şi dacă trece de treizeci şi opt de grade, sună-mă. Să-i dai oricâte biberoane cu lapte de sân se poate şi eventual şi un pic de Pedialyte cu apă. Să bea cât mai multe lichide. Mă întorc cât pot de repede, dar s-ar putea să fiu totuşi nevoită să întârzii.

Isla o strânse pe Clem în braţe şi îi făcu semn lui Andy că poate să plece.

— Emily mi-a spus că ai nevoie să stau peste noapte, aşa că mi-am adus o geantă cu mine. Nu-ţi face griji, mă ocup eu de tot.

— Bineînţeles, murmură Andy.

Îşi dori cu disperare să facă un duş, dar ştia că nu mai are timp. Se mulţumi să schimbe bluza pătată de vomă cu una curată, să-şi prindă părul în coadă şi să-şi pună o pereche de tenişi pe care în mod normal nu i-ar fi purtat în ruptul capului la serviciu. Ieşi pe uşă afară în mai puţin de zece minute. Telefonul îi behăi imediat ce Andy se lăsă pe bancheta din spate a unui taxi.

— Mi-ai pus cumva vreun cip? Abia m-am urcat în taxi.

— Ce a durat atât de mult? se interesă Emily cu vădită enervare în voce.

— Ei, chiar aşa, Em? Las-o şi tu mai moale, replic*ă Andy* cât putu de jucăuş, deşi o deranja tonul impertinent al lui Emily, îi amintea de Runway.

— Alerg să prind avionul de noapte din Los Angeles şi o să vin, evident, direct de la aeroport de dimineaţă. Am luat deja legătura cu toţi ceilalţi; ori sunt în drum spre birou, ori o pornesc cât de curând. I-am spus Agathei să comande cina pentru toată lumea – mâncare chinezească, se livrează cel mai repede. Va ajunge acolo în vreo douăzeci de minute. A,

da, şi i-am zis şi să ascundă toate pliculeţele de cafea decofeinizată. Vreau ca toată lumea să bea cofeină – o să fie o noapte foarte lungă.

— Oho. Vrei să ne spui şi la ce oră avem voie să mergem la toaletă sau ne laşi pe noi să hotărâm?

Emily oftă.

— Glumeşte cât vrei, dar amândouă ştim că n-avem de ales. Te sun eu în cinci minute.

Închise din *nou t*elefonul fără să-şi ia la revedere – tot un vestigiu indezirabil din zilele de la Runway. Andy îşi dădea seama că va trebui să fie toată noaptea la birou şi că Emily a ajutat-o de fapt cu toată munca preliminară, dar tot nu putea să se debaraseze de impresia neplăcută că fosta asistentă principală a Mirandei o bruschează şi o trimite de colo colo.

Andy plăti şoferului şi îşi croi drum spre birou. Agatha, vădit nemulţumită, îşi ridică privirea de la biroul ei.

— Îmi pare rău, Agatha, dar în seara asta…

Fata o opri ridicând o mână.

— Ştiu, Emily mi-a spus deja. Am comandat mâncarea, am pornit cafetiera şi am chemat pe toată lumea.

Agatha vorbise cu atâta amărăciune şi pronunţată nefericire, încât pe Andy aproape că o cuprinse mila faţă de ea. Dar apoi îşi aminti de propria ei fetiţă bolnavă lăsată acasă cu o bonă, de avionul de noapte pe care se chinuia Emily să-l prindă şi de noaptea teribil de lungă care-i aştepta pe toţi, aşa că doar îi mulţumească asistentei, intră în birou şi închise uşa după ea.

Andy lucră fără întrerupere preţ de aproape două ore. Schiţă articolul despre cei doi cântăreţi country şi făcu adnotări despre diverse detalii care trebuiau evidenţiate sau verificate. Era tocmai pe cale să o pornească spre departamentul artistic ca să discute despre fotografii, când Max sună. Andy aruncă o privire spre ceas – opt seara. Probabil că el tocmai aterizase la Boston.

— Am primit e-mailul tău. Doamne sfinte, pare ceva de coşmar, zise el.

— Chiar aşa e. Tu unde eşti? se interesă Andy.

— Tot la aeroport. A, stai, chiar acum vine maşina. Trebuie să mă văd cu cei de la Kirby în centru peste o jumătate de oră.

Max îl salută pe şofer şi-i dădu nişte instrucţiuni, apoi continuă în receptor:

— Tocmai am vorbit cu Isla. Clem nu are febră şi urma să-şi bea biberonul.

— A dormit bine?

— Nu ştiu, n-am vorbit mult. Isla zicea că o să rămână la noi peste noapte.

— Da, Emily a făcut toate aranjamentele. Eu va trebui să stau la birou toată noaptea.

— Emily a făcut aranjamentele?

— Nu-mi cere să comentez.

Max râse.

— Înţeleg. Vrei să-mi spui ce s-a întâmplat? Nu sună bine.

— Nu ştiu mai mult decât ce ţi-am scris, şi anume că Olive a anulat nunta în ultima clipă. Nu mi-am închipuit nici o secundă că s-ar putea întâmpla aşa ceva. Din fericire, avem un alt cuplu despre care putem să scriem, dar toată ediţia e făcută praf în mai multe feluri decât pot să număr.

— Vai de mine. Îmi pare rău, Andy. Crezi că treaba asta o să afecteze în vreun fel achiziţia? întrebă Max cu tonul lui mă-străduiesc-să-nu-teenervez.

— Achiziţia?

— Mă refer la oferta de la Elias-Clark, răspunse Max încetişor. Am auzit-o pe Emily pomenind ceva despre data-limită care se apropie. Evident, nu sunt la curent cu amănuntele, dar ar fi mai bine să acceptaţi oferta înainte să apară complicaţii cu vreun număr.

Andy se zbârli.

— Elias-Clark e ultima mea grijă în momentul de faţă, minţi ea gândindu-se la cum a devenit povestea asta un adevărat coşmar. Oricum, ştii bine ce cred despre ofertă, continuă ea.

— Știu, Andy, doar mă gândeam că…

— Îmi pare rău, Max, dar trebuie să mă grăbesc. Mă aşteaptă ore întregi de lucru şi timpul trece.

Se lăsă un moment de tăcere, apoi el zise:

— Sună-mă mai târziu, bine?

Andy fu de acord şi închise telefonul. Se uită în jur la maldărul de hârtii de pe birou, la rezumatele articolelor înşirate pe jos, la asistenţii, redactorii şi designerii care alergau pe coridoare şi îşi dădu seama că va avea nevoie de toată energia ei, până la ultimul dram, ca să facă faţă acelei nopţi.

Când telefonul sună din nou aproape imediat, Andy nu aşteptă ca Agatha să răspundă.

— Ce e? se răsti ea în receptor, mai nepoliticos decât avusese de gând.

— Aş dori să vorbesc cu Andrea Sachs, dacă se poate, i se adresă vocea plăcută, dar cu accent greu de ghicit de la capătul celălalt al firului.

— La telefon. Cine o caută? făcu Andy iritată.

Cine putea să o sune la birou la opt seara, în afară de Emily sau Max?

— Andrea, sunt Charla, asistenta Mirandei Priestly.

Iritarea lui Andy se transformă cât ai clipi în teamă. O suna cineva de la biroul Mirandei Priestly? Tot felul de posibilităţi începură să-i treacă prin minte şi nici una nu era prea atrăgătoare.

— Bună, Charla. Ce mai faci?

Urmă o pauză, iar Andy ştia că fata era complet năucită de faptul că cineva se interesa de bunăstarea ei personală. Andy îşi amintea prea bine cum oamenilor cu care vorbea la Runway în fiecare zi, uneori chiar oră de oră, nu numai că nu le-ar fi păsat, dar nici măcar n-ar fi băgat de seamă dacă ea ar fi încetat pur şi simplu să existe.

— Sunt bine, mulţumesc, minţi fata. Te sun în numele Mirandei.

La auzul numelui, Andy simţi instinctiv cum se face mai mică în scaun.

— Da? reuşi ea să îngaime răguşit.

— Miranda are plăcerea să te invite la un dineu vinerea viitoare.

— Dineu? întrebă Andy fără să reuşească să-şi ascundă uimirea. Vinerea viitoare?

— Da. Va avea loc la ea acasă. Bănuiesc că îţi mai aduci aminte adresa.

— La ea acasă?

Charla nu răspunse. Pe Andy o trecură fiori în tăcerea aceea de gheaţă şi, după un moment lung de tăcere, zise:

— Da, îmi aduc foarte bine aminte.

— Perfect, atunci rămâne stabilit. Cocktail la şapte, cina la opt.

Andy deschise gura să răspundă, însă cuvintele nu putură să iasă. După o tăcere care păru nesfârşită, izbuti să vorbească:

— Îmi pare rău, dar nu pot să vin la dineu vineri.

— Nu? Doamnei Priestly o să-i pară rău să audă asta. O s-o anunţ.

Convorbirea se încheie. Andy clătină din cap cu gândul la cât de bizară fusese discuţia aceea.

Nu avea nici o noimă. Miranda o invitase la un dineu? De ce? Cine va mai fi de faţă? Din ce în ce mai neliniştită, Andy îşi dădu seama că invitaţia fusese făcută pentru un singur motiv. Formă numărul de telefon al lui Emily.

— Da? răspunse Emily gâfâind.

— Unde eşti? Nu ai un avion de noapte de prins?

— De ce crezi că alerg? Traficul a fost groaznic în Santa Barbara, abia acum am ajuns la aeroport. Ce s-a întâmplat?

— Scuze, n-o să-ţi vină să crezi, dar tocmai am primit un telefon de la biroul Mirandei.

— A, da? făcu Emily, dar nu păru defel surprinsă.

Emoţionată, poate. Dar în nici un caz surprinsă.

— Te-a sunat să te invite la dineu?

— Da. De unde ştii?

Andy auzi pe fundal o voce care anunţa îmbarcarea pentru zborul spre Charlotte.

— Dar dumneavoastră nu aveţi bilet pentru Charlotte, interveni o voce masculină.

— Am întârziat dracului, nu vezi? Chiar trebuie să-mi scot sandalele pentru controlul vamal? Zău? Pentru că mi se pare o treabă gândită de un măgar.

— Doamnă, sunt nevoit să vă reamintesc că afronturile la adresa agenţilor vamali se pedepsesc cu…

Emily scoase un sunet undeva între un mormăit şi un şuierat:

— Foarte bine, poftim, poţi să păstrezi afurisitele de sandale.

— Mă mir că nu te arestează chiar în clipa asta, zise Andy.

— Am primit şi eu telefon pentru acelaşi lucru, îşi continuă Emily convorbirea cu prietena ei.

Andy aproape că scăpă din mână telefonul.

— Ce i-ai spus?

— Cum adică ce i-am spus? I-am spus că ne bucurăm să venim. A zis că Miranda crede că va fi o bună ocazie de a constata dacă suntem de aceeaşi părere în chestiuni editoriale. E un dineu de lucru, Andy. Nu putem să refuzăm.

— Păi, eu aşa am făcut. I-am spus că nu pot să vin.

La capătul celălalt se auzi un fâşâit mai lung. Andy se pregăti pentru explozia de furie a lui Emily, dar aceasta nu veni.

— Nu-ţi face griji, o cal*mă Emily.* I-am spus eu c-o să venim amândouă, gata de discuţii despre viitorul revistei The Plunge.

— Da, dar eu i-am spus că…

— Charla mi-a dat un SMS adineaori. Probabil imediat după ce ai terminat de vorbit cu ea. Mi-a scris că nu poţi să vii. I-am răspuns că vii sigur. Haide, Andy, *am căzut de acord să a*scultăm măcar ce are de zis. Şi gândeşte-te ce experienţă va fi. Dineu la Miranda acasă!

Agatha băgă capul pe uşa biroului, dar Andy îi făcu semn cu mâna să plece.

— Ai răspuns în numele meu? Ai acceptat pentru mine?

— Of, Andy, nu te mai purta ca o ratată! Eu cred că e un gest minunat din partea Mirandei să ne invite la ea acasă. Nu face treaba asta decât pentru cei pe care-i place şi-i respectă cel mai mult.

Andy nu putu să se abţină să pufnească dispreţuitor.

— Ştii la fel de bine ca mine că Mirandei nu-i pl*ace de abs*olut nimeni pe lumea asta. Adevărul, pe şleau, e că vrea ceva de la noi. Vrea The Plunge şi invitaţia asta face parte din strategia ei pentru a o obţine.

Emily râse.

— Bineînţeles. Şi ce dacă? E o chiar aşa îngrozitor să te bucuri de o cină gătită de un bucătar profesionist într-un apartament superb pe Fifth Avenue, cu vedere la Central Park, având în jur oameni interesanţi şi creativi? Haide, Andy, mergem împreună.

— Ideea îmi face greaţă, dar nu pot să sun şi să contramandez acceptul tău în numele amândurora. Venim împreună cu Max şi Miles? Cu ce ne îmbrăcăm? O să fim doar noi sau vor fi şi alţi invitaţi? Nu mă descurc cu treaba asta, Em, zău că nu pot.

— Uite ce e, trebuie să urc în avion acum. Nu te mai stresa. O să-ţi găsesc eu ceva de purtat şi ne descurcăm cumva. În clipa asta trebuie să ne concentrăm să salvăm numărul ăsta al revistei, bine? Te sun imediat ce aterizez sau c*hiar din a*vion dacă au Wi-Fi.

Şi cu asta, Emily închise telefonul.

Toţi angajaţii de la The Plunge munciră noaptea întreagă, apoi ziua şi noaptea care urmară. Aţipeau cu rândul pe un pat pliant întins într-o debara cu materiale şi făceau câte un duş la o sală Equinox din apropiere. Emily vorbi continuu la telefon, se rugă, pledă şi convinse firme care cumpăraseră spaţii pentru reclame în ediţia respectivă numai datorită asocierii cu numele lui Olive că merita chiar şi fără Olive să-şi publice reclamele la ei. Departmentul artistic se frământă să găsească idei pentru o revistă întreagă, inclusiv coperta, în mai puţin de o zi. Iar Andy munci ore nesfârşite la o scrisoare adresată cititorilor, prin care explica situaţia într-un stil limpede şi concis, care să nu pară în vreun fel acuzator faţă de Olive sau lipsit de consideraţie faţă de mireasa pe care o aleseseră s-o înlocuiască pe Olive. Erau cu toţii extenuaţi, nedormiţi şi sceptici că în urma eforturilor lor rezultase un număr cât de cât acceptabil.

Scăparea sosi la ora unu în cea de-a doua noapte de lucru – adică zece dimineaţa, ora Los Angelesului – sub forma unui telefon de la agenta lui Olive, care le anunţă că

nunta va avea totuşi loc. La început, nici Andy, nici Emily nu-i dădu crezare, dar fata, care părea la fel de agitată şi de extenuată ca şi ele, se jură pe viaţa ei şi pe cea a primului copil că totul fusese reprogramat pentru după-amiaza următoare, de la eliberarea de porumbei, până la punctul culminant al ceremoniei.

— Cum de eşti aşa de sigură?

— Şi tu ai fi sigură dac-ai fi văzut-o cum arăta la faţă când s-au întors cu elicopterul la Santa Barbara. Coafura şi machiajul au fost programate să înceapă la nouă dimineaţa. Urmează micul dejun al domnişoarelor de onoare, şedinţa foto la două după-amiază, ceremonia la cinci, cocktailurile la şase şi recepţia între şapte seara şi miezul nopţii, urmată de o petrecere până când rezistă ultimul invitat. Credeţi-mă, sunt sigură că totul se va desfăşura conform planului.

Andy şi Emily se priviră pe deasupra telefonului dat pe speaker. Emily ridică din sprâncene întrebător, iar Andy clătină cu putere din cap.

— Voi fi acolo, oftă Emily din rărunchi şi zbieră apoi spre Agatha, ai cărei ochi erau înroşiţi de nesomn, să-i facă o rezervare la primul zbor şi să-l anunţe pe fotograful din Los Angeles că va trebui să se întoarcă imediat la Santa Barbara.

Andy încercă să-i mulţumească, dar prietena ei o opri cu un gest al mâinii.

— Ştiu că te-ai fi dus tu dacă n-ai fi avut un copil, zise Emily şi se apucă să-şi strângă catrafusele să se ducă acasă şi să-şi facă bagajele pentru călătorie.

— Bineînţeles, zise Andy, deşi nu era prea sigură că s-ar fi dus.

Zilele şi nopţile petrecute la birou fuseseră un adevărat iad şi Andy nu putea nici să-şi imagineze cum ar fi fost să plece acum să se urce într-un avion. N-ar fi exprimat-o făţiş, dar dacă decizia i-ar fi aparţinut exclusiv, ar fi ales calea cea mai uşoară, şi anume să publice revista în noua ei versiune. Emily luase decizia corectă, iar Andy îi era recunoscătoare că avea perseverenţa de a duce treaba la bun sfârşit.

Haosul creat de aruncarea la coş a ediţiei iniţiale cu Olive, pentru a o regândi complet şi într-un final a o relua fu probabil singurul lucru din lume în stare să-i distragă lui Andy atenţia de la iminentul dineu de la Miranda, dar de îndată ce Emily confirmă că de data asta Olive chiar făcuse pasul cel mare, Andy constată că nu se mai putea gândi la nimic altceva. Miranda. Apartamentul ei. Cine va mai fi invitat? Despre ce vor discuta? Ce vor mânca? Ce haine vor purta? I se părea de neconceput că *după ce se strecurase de atâtea ori* pe uşă *în calitate* de servitoare plătită, Andy urma

să servească cina la masa Mirandei. Ştia că ar trebui să contramandeze, dar în cele din urmă se hotărî să tragă adânc aer în piept, să accepte cu împrumut o rochie de la Emily şi să trateze toată chestiunea ca un om în toată firea. În fond, era vorba de o seară, atât şi nimic mai mult.

Şi tot aşa îşi repetă în sinea ei până când taxiul trase la scara clădirii luxoase din Upper East Side unde locuia Miranda, iar portarul în uniformă le întâmpină şi le conduse la lift.

— Aţi venit la doamna Priestly, rosti el pe un ton undeva între poruncă şi întrebare.

— Într-adevăr, răspunse Andy. Mulţumim.

Andy se uită spre Emily, care o săgetă cu privirea aceea de avertisment pe care o mamă exasperată o adresează de obicei puştiului ei cel obraznic.

— Ce e? şopti Andy.

Emily îşi dădu ochii peste cap.

Liftul se opri la ultimul etaj, iar portarul dispăru înainte ca Andy să apuce să i se agaţe de un picior şi să-l implore să o ducă înapoi la parter. Andy îşi dădu seama că şi Emily este la fel de agitată ca şi ea, dar prietena ei părea hotărâtă să pară calmă şi cu sânge rece. Se opriră o clipă în faţa uşii – aceeaşi pe care intraseră amândouă de nenumărate ori pe vremuri –, iar în cele din urmă Emily bătu uşurel.

Uşa se deschise larg, iar Andy observă aproape instantaneu două lucruri: primul, că Miranda redecorase întreg apartamentul, care era acum şi mai impresionant decât şi-ar fi putut închipui; iar al doilea, că fata zveltă care le deschisese şi care era acum cu spatele la ele în drum spre piciorul scării largi către etajul superior era de bună seamă una dintre gemene. Bănuiala îi fu confirmată o clipă mai târziu, când Cassidy se răsuci pe un picioruş delicat şi, cu o mână pe balustradă şi cu jumătatea de păr care-i rămăsese fluturând în urma ei, le anunţă:

— Mama coboară imediat. Simţiţi-vă ca acasă.

Fără să le arunce o privire lui Andy sau Emily, Cassidy se avântă în sus pe scări cu pasul săltat al unei fete care număra mai puţini ani decât cei optsprezece ai ei, iar Andy se strădui să-şi dea seama de ce oare se întorsese de la facultate la început de octombrie.

— Ce facem acum? întrebă Andy în şoaptă, cu ochii la covorul de culoare deschisă, la candelabrul din care atârnau pe puţin o sută de beculeţe în formă de lacrimă, fiecare de altă lungime şi grosime, la pozele alb-negru şi în mărime naturală a unor fotomodele renumite de prin anii ’50-’60, la un asortiment variat de blănuri aruncate voit-neglijent pe

câteva canapele în stil victorian şi la lucrul cel mai şocant din toate, cel puţin din câte credea ea că-i cunoaşte gusturile Mirandei: nişte draperii de un mov aprins şi atât de groase, că lui Andy mai că-i venea să-şi îngroape faţa în ele.

Încăperea avea un aer elegant şi deloc încărcat; era evident că suma necesară decorării holului şi sufrageriei oficiale a acestui apartament depăşise venitul mediu pe patru ani al unei familii de americani obişnuiţi, dar sufrageria reuşea cu toate astea să pară accesibilă, confortabilă şi – lucrul cel mai surprinzător din toate – de-a dreptul şic.

Andy o urmă pe Emily în sufragerie şi se aşeză lângă ea pe o canapea superbă. Îşi încrucişă şi descrucişă picioarele, dorindu-şi arzător să bea un pahar cu apă. Aruncă o privire furişă în jur: în încăpere erau atâţia angajaţi în uniformă, suficient cât să ajungă şi pentru castelul Downton Abbey, dar nimeni nu le oferise ceva de mâncat sau de băut. Andy tocmai se gândea să se ducă până la baie să-şi aranjeze ciorapii, care i se suciseră pe picioare, când se auzi o voce bine cunoscută.

— Bun venit tuturor, zise Miranda şi-şi împreună mâinile cu un gest aproape de fetiţă. Mă bucur atât de mult că aţi putut veni.

Andy şi Emily schimbară o privire scurtă – „tuturor“? – înainte de a-şi îndrepta atenţia spre Miranda, care… nu semăna defel cu Miranda. Pentru prima dată de când o ştia Andy, o vedea acum fără ceva gândit anume pentru ea, croit perfect şi prins cu nasturi până la gât. Rochia lungă stacojie îi venea perfect pe trup şi era din cea mai fină mătase, minunat cusută, dar îi flutura elegant şi lejer în jurul gleznelor. Avea braţele dezgolite – fapt la rândul lui surprinzător, căci Andy n-o văzuse decât cu umerii acoperiţi de haine cu croială severă; până şi costumaţia de tenis era extrem de conservatoare – şi din urechi îi atârna o pereche de cercei minunaţi din diamant care reflectau delicat lumina în sclipiri colorate. Un şirag de brăţări Hermès îi zornăia pe braţul stâng, dar singurul alt accesoriu era o cureluşă moale de piele încolăcită de două-trei ori în jurul taliei subţiri, într-un stil deopotrivă elegant şi casual. Până şi coafura ei dintotdeauna părea mai puţin severă decât de obicei; părul nu era chiar ciufulit, dar fusese aranjat într-un mod voit-neglijent care părea aproape sofisticat. Cu toate astea, exista ceva şi mai surprinzător decât rochia, coafura şi bijuteriile – o trăsătură pe care nimeni niciodată nu s-ar fi aşteptat s-o vadă la Miranda Priestly: un zâmbet care părea complet omenesc. Mai că l-ai fi numit călduros.

Emily sări în picioare şi se îndreptă în goana mare spre Miranda, cu care schimbă sărutări în aer şi complimente de tot felul. Dacă Miranda se prefăcea doar că se bucură să o vadă pe Emily – iar Andy avea convingerea că aşa stăteau lucrurile –, atunci până şi Andy se vedea nevoită să recunoască: Miranda se achita admirabil de cacealma. Părea modestă şi recunoscătoare ascultând-o pe Emily care-i dădea înainte cu laudele la adresa draperiilor şi a peisajului de vis şi a fotografiilor nemaipomenite. Tocmai când Andy se gândea că lucrurile n-au cum s-o ia razna şi mai mult, Miranda arătă cu un gest spre masa din sufragerie şi întrebă:

— Doriţi să servim acum cina?

Andy se uită iute spre Emily, care pentru o clipă păru ca izbită de ceva. Nu mai venea nimeni? Nu vor fi cocktailuri înainte de a se aşeza la cină? În ritmul ăsta, vor porni înapoi spre casă într-o oră. Andy bănui că doar ea însăşi era recunoscătoare pentru o asemenea realizare.

O urmară pe Miranda în sufragerie. Andy se simţi uşurată când văzu că masa fusese pusă pentru cinci persoane. Deci li se vor alătura alţi doi oameni! Nu era un grup destul de mare ca să se poată ascunde în spatele celorlalţi, dar era mai bine decât să ştie că Miranda îşi va îndrepta atenţia doar asupra lor o seară întreagă.

Cassidy apăru din nou tocmai pe când luau loc la masă.

— Unde e Jonas? N-are de gând să cineze împreună cu noi? întrebă Miranda cu buzele strânse a dezaprobare.

Se putea deduce limpede: Jonas nu era la loc de mare cinste pe lista preferaţilor Mirandei.

— Nu, mamă. Şi nici eu. Bucătarul mi-a spus că în seara asta ai de gând să serveşti din nou friptură. Serios?

Cassidy înhăţă o chiflă din coşul de lemn de pe masă şi se apucă s-o înfulece ca pe un măr. Capul ei pe jumătate ras părea fioros şi modern în acelaşi timp.

Miranda arăta în stare să-şi omoare fiica pe loc.

— Stai jos, Cassidy, mârâi Miranda şi blândeţea dinainte se evaporă instantaneu. Eşti nepoliticoasă faţă de oaspeţii noştri.

Pentru prima dată de când Andy şi Emily intraseră pe uşă, Cassidy se întoarse spre ele.

— Scuze, zise ea fără a se adresa cuiva anume. Apoi continuă spre Miranda: Sunt vegetariană de mai bine de un an, iar faptul că tu refuzi pur şi simplu să recunoşti asta e chiar…

Miranda o opri cu un gest scurt.

— Foarte bine. O să-i spun lui Damien să vă pregătească ceva în camera voastră. Asta e tot.

Fata o privi urât pe maică-sa. Păru pe cale să ţipe la ea, dar până la urmă se mulţumi să mai ia o chiflă şi să plece din cameră.

Rămăseseră doar ele trei.

Spre marea ei surpriză însă, Miranda îşi recăpătă imediat sângele rece şi redeveni gazda încântătoare de mai devreme. În timp ce serveau aperitivul – ceviche de ton cu avocado şi grep aşezate în farfurioare de cristal – Miranda le depănă poveşti amuzante din Săptămâna Modei, cu toate greşelile, gafele şi accidentele aferente.

— Ei, şi eram cu toţii acolo la taclale, plini de entuziasm, când brusc cade curentul. Bum. Beznă totală. Nu pot să vă spun cum se comportă o trupă de fotomodele pe întuneric. Puteţi să vă închipuiţi? râse Miranda, iar Emily îi ţinu isonul, în vreme ce Andy chiar se întreba în sinea ei ce anume făcuseră fotomodelele pe întuneric.

Pe când chelnerii aduceau tăvi pline cu friptură de vită japoneză, tăiată în felii delicate, Miranda se întoarse spre Andy.

— Ai de gând să călătoreşti în curând? o întrebă ea şi părea nu numai vioaie, dar şi interesată de răspuns.

— Doar în interes de serviciu, răspunse Andy, tăind cu grijă o bucăţică de carne şi punând-o pe farfurie; nu mușcă din ea pentru că era prea agitată ca să mănânce în timp ce vorbea. Cred că o să mă duc în Hawaii luna viitoare, să scriu despre nunta din Miraflores.

Miranda mestecă şi înghiţi graţios. Sorbi din vinul alb şi dădu afirmativ din cap.

— Mmm, m-am întrebat întotdeauna cum e în Hawaii în extrasezon, zise ea. Să-mi spui cum ţi s-a părut după ce te întorci. Apoi adăugă: Aminteşte-mi să-ţi dau numele şoferului nostru din Maui, dacă te duci acolo, e cu adevărat nemaipomenit.

Andy îi mulţumi Mirandei şi îi arunc*ă pe furiş o privire lui* Emily, care îi răspunse cu una triumfătoare care voia să zică „Vezi c-am avut dreptate?“. Iar Andy n-avea cum să o contrazică. N-ar fi crezut că aşa ceva e posibil, dar poate că Miranda se mai îmblânzise în ultimul deceniu.

Gazda tocmai le recomanda fetelor o anumită vilă din Tryall, când se auzi un zgomot pe hol. Nimeni nu păru să bage de seamă. Miranda se apucă să descrie piscina senzaţională a vilei, dormitoarele ultramoderne şi priveliştea spre ocean care-ţi tăia răsuflarea. Apoi îşi îndreptă atenţia spre Andy şi o întrebă *ce mai face Clementine.*

— *Ce* nume încântător, ciripi ea. Ai vreo poză de-a ei la tine?

Ai vreo poză de-a ei la tine? Andy ştia că nu e cazul să scoată telefonul din poşetă, aşa că se mulţumi să clatine din cap.

— Îmi pare rău, nu, zise ea. N-am adus poze cu mine.

Miranda se comporta ca un om… normal. Andy era pe punctul de-a o întreba pe Miranda ce mai fac Caroline şi Cassidy, când atenţia îi fu atrasă de ceva aflat aproape de intrarea în apartament. Miranda şi Emily îi urmară direcţia privirii şi rămaseră toate trei cu ochii la Charla, care părea epuizată şi care umbla pe hol în vârful degetelor. Sărmana fată strângea la piept Cartea şi adusese de la curăţătorie un sac care conţinea haine cât să îmbrace întreg cartierul East Side; nu băgă de seamă privirile aţintite asupra ei decât după ce pusese hainele în şifonierul din stânga ei şi Cartea – preţioasa, mult venerata Carte – pe măsuţa de sub o oglindă impunătoare.

— Îmi pare aşa de rău, Miranda, şopti Charla.

Lui Andy îi venea să sară-n sus de pe scaun şi s-o îmbrăţişeze pe biata fată. Nu fusese cine ştie ce amabilă, nici la telefon, nici în persoană, dar Andy o înţelegea. Iar acum părea absolut îngrozită.

— Şi, mă rog, pentru ce anume îţi pare aşa de rău?

Miranda ridică o sprânceană întrebător, fără să pară atât de siderată de întrerupere pe cât s-ar fi aşteptat Andy.

Charla privi în direcţia uşii.

— Din cauza mea îi pare rău! cântă o voce veselă din prag. A încercat să mă oprească să vin, zău că da, dar am vrut neapărat să primesc un răspuns în seara asta.

Nigel. Care părea să se fi agăţat de Charla în drumul său, profitând de slaba ei voinţă.

— Charla, asta e tot! se răsti Miranda, vădit enervată.

Charla dispăru pe hol şi închise uşa în urma ei.

— Draga mea, unde eşti? Nu reuşesc să dau de tine în casa ăsta cât o peşteră! zbieră Nigel.

Miranda îşi împreună mâinile.

— Nigel, termină cu ţipetele. Suntem în sufragerie, la cină.

Cine ar fi zis că Nigel doar a intrat în sufragerie ar fi dat o palidă descriere a faptului: îmbrăcat în straturi de stofă cadrilată în diverse culori ţipătoare, care îi ajungeau până la kilt şi la ciorapii trei sferturi, Nigel părea să se fi transportat cu un nor scoţian fix până în mijlocul apartamentului Mirandei. Muzica păru să se audă brusc mai tare decât înainte. Atmosfera însăşi părea mai electrică. Inclusiv aerul, neparfumat până atunci, căpătase acum o aromă plăcută de

brazi şi de balsam de rufe. Sau poate ca de fixativ de păr? Andy nu-şi dădea seama prea bine.

Miranda suspină, dar Andy nu ştiu dacă e enervată sau joacă teatru.

— Cum se face că avem plăcerea să te vedem astă-seară?

— Îmi pare aşa de rău să vă întrerup, ştii că îmi pare rău, dar mă tot chinui încercând să mă hotărăsc dacă să apărem în revistă îmbrăcaţi de la Renta sau de la McQueen. Sunt stiluri foarte diferite unul de altul, ştiu, dar mă tot răzgândesc. Am vrut neapărat să-ţi aud părerea, zise Nigel şi scoase două mostre de material dintr-o geantă din piele de şarpe.

Dacă Miranda era surprinsă de faptul că Nigel se suise împreună cu asistenta ei în maşina de serviciu, dăduse năvală neanunţat la ea acasă şi aşezase două mostre de material direct pe farfuria ei încă plină cu mâncare, nu-şi trădă în nici un fel surprinderea. Numai cercetă cu atenţie mostrele şi puse un deget cu unghia dată cu ojă de un roşu sângeriu pe bucata din stânga, un material de un roz spumos care, după părerea neavenită a lui Andy, nu părea caracteristic vreunei rochii gândite de nici unul dintre cei doi designeri pomeniţi de Nigel.

— Asta, fără doar şi poate, declară Miranda şi îi înapoie lui Nigel cele două mostre. Cred că cititorii vor aprecia că Oscar a creat ceva care iese din stilul lui obişnuit.

Nigel dădu din cap.

— Exact aşa ziceam şi eu.

Ca la un semnal, un servitor se năpusti ca un ninja, luă farfuria din faţa Mirandei *şi o înlocui cu o* cafea cu lapte aburindă.

Miranda puse graţios o linguriţă de zahăr în ceaşcă, amestecă bine şi sorbi. Nu îi oferi un loc lui Nigel, dar nici nu-i dădu de înţeles c-ar trebui să plece. Se lăsă un moment de tăcere stânjenitoare, apoi Nigel exclamă:

— Ia te uită cine era aici! Aproape că am uitat de bunele maniere. Echipa de vis în publicarea de nunţi! Bună, Emily, bună, Andrea. Cum vi se pare să staţi aici la masă?

Al dracului de bizar, îi veni lui Andy să spună. Se mulţumi însă să zâmbească:

— Bună, Nigel. Mă bucur să te revăd.

Nigel le cercetă chipurile o clipă mai mult decât era politicos, apoi îşi mută privirea la bijuteriile, părul şi vestimentaţia celor două fete. Şi nu făcu nici un efort pentru a-şi ascunde curiozitatea.

— Sunt încântat să vă revăd, *doamnele* mele. Ei, ia spuneţi-mi, sărbătorim deja sau mai pierdem timpul cu hârţogăria aia plicticoasă?

Andy văzu cum Miranda îşi coboară privirea în farfuria goală de desert, deranjată.

— Petrecem cu plăcere un pic de timp împreună, zise ea înţepat. Apoi, spre bucătărie: Marietta, adu-i te rog o farfurie lui Nigel.

Se părea că Nigel nu pricepuse intenţiile Mirandei, pentru că exclamă:

— Doamnelor! Nu-i aşa că ne bucurăm cu toţii că The Plunge va intra în familia Elias-Clark? Eu, unul, mă bucur la nebunie!

Când ni*meni nu ră*spunse, Nigel îi dădu înainte:

— Andy, ce-ar fi să-i spui Mirandei ideea ta despre coperta ediţiei următoare?

Probabil că Andy îl privi total nedumerită, pentru că Nigel explică:

— Despre mine? Şi partenerul meu? Sigur îţi aduci aminte.

— A, da, murmură Andy, nesigură de cum să continue, dar dornică să umple cumva tăcerea. M-am gândit c-ar fi o idee nemaipomenită să publicăm nunta lui Nigel şi Neil în numărul din aprilie al The Plunge. Se întoarse spre Nigel: Vă căsătoriţi de Crăciun, nu-i aşa? Momentul ar fi perfect pentru noi.

Chipul lui Nigel se lumină de plăcere.

Emily se uita de la unul la altul între Andy, Nigel şi Miranda, ca un spectator la un meci de tenis în al cincilea set la U.S. Open.

Miranda sorbi din paharul de vin şi încuviinţă.

— Da, Nigel mi-a spus despre ideea ta şi mi se pare splendidă. Bineînţeles, prima ediţie despre o nuntă între oameni de acelaşi sex ar trebui publicată în numărul din iunie. Cel din aprilie nu e nici de departe destul de important pentru aşa ceva. Dar îmi place ideea în sine.

Andy simţi cum se îmbujorează.

Emily se grăbi să intervină:

— Ei bine, oricând ar fi, sunt convinsă că va ieşi extraordinar. Andy şi cu mine ne gândeam că ar fi grozav să facem poze atunci când fericitul cuplu depune la primărie cererea pentru certificatul de căsătorie. Ceva cu iz reportericesc şi care să prindă şi acel moment.

Miranda o ţintui pe Emily cu bine-cunoscuta ei expresie mânioasă.

— Fotografiile făcute la primărie arată de obicei criminali, detectoare de metal şi boschetari care *cer de pom*ană. Nigel şi Neil reprezintă eleganţă, distincţie şi sofisticare. La primărie găseşti exact opusul lor.

— De acord, de acord! vociferă Nigel plin de surescitare.

— Înţeleg ce spui, zise Emily cu sinceritate.

Andy se holba la masă, dispreţuindu-se pentru faptul că nu intervenea.

— Susţin categoric căsătoria dintre homosexuali, dar nimeni n-o să aibă vreun folos de pe urma unui articol scris greşit. Cunosc cititorii revistei The Plunge, sunt fericiţi că este permisă căsătoria între oameni de acelaşi sex, dar nu vor să se pomenească prinşi în dezbateri politice plicticoase. Ei vor să vadă haine grandioase! Flori îmbătătoare. Bijuterii exorbitant de scumpe. Romantism.

Miranda se întoarse spre Andy:

— Să nu uiţi niciodată: singura ta datorie e să dai cititorilor ce vor să vadă. Iar nişte discuţii despre drepturile homosexualilor ar fi o greşeală de neiertat.

— Bine zis, murmură Nigel.

Emily părea nelalocul ei – probabil era îngrijorată că Andy va spune ceva nepoliticos –, dar dădu din cap şi vorbi:

— Ai dreptate, Miranda. Andy şi cu mine încercăm întotdeauna să le dăm cititorilor ceea ce vor. Sunt perfect de acord cu tine. Tu nu crezi, Andy?

Şi-i aruncă o privire severă.

Andy fu tentată să dea o replică usturătoare, dar se abţinu. Ce-ar fi avut de câştigat dintr-o confruntare faţă-în-faţă cu Miranda Priestly? Într-un fel, se simţea uşurată să o vadă din nou pe Miranda cea de demult. Lipsită de orice urmă de simţăminte omeneşti, Miranda petrecuse un timp interminabil de lung – aproape o cină întreagă – în încercarea, reuşită altminteri, de a le simula. Farmecul, buna cuviinţă şi ospitalitatea de care dăduse dovadă până atunci fuseseră ceva cam obositor şi alarmant. Cel puţin acum avea de-a face cu ceva familiar.

Andy puse jos ceaşca de cafea. Avea de gând să se poarte cu cât mai mult tact, dar nu era dispusă să fie de acord cu toată lumea numai de dragul unei cine agreabile. Şi apoi, poate că era bine s-o lase pe Miranda să-şi dea arama pe faţă. În acest fel, Emily îşi va da seama că dacă revista lor va fi cumpărată, vor fi subjugate acestei femei şi ideilor ei pentru foarte, foarte multă vreme de acum înainte.

— Înţeleg ce spui şi, fireşte, ne străduim să dăm cititorilor noştri ediţii fantastice şi deosebit de interesante.

Din feedbackul primit, ştim că le place să se informeze despre diverse alte culturi şi tradiţii, mai ales dacă sunt cu adevărat diferite de a lor. Tocmai de aceea m-am gândit că ar fi ceva fascinant să dedicăm o secţiune întreagă din revistă nunţilor dintre oameni de acelaşi sex din întreaga lume. Lucrurile se schimbă foarte repede, şi nu doar în SUA. Se schimbă şi în Europa, fireşte, dar şi în locuri neaşteptate, ca de exemplu Asia şi America Latină. Nu au ajuns să accepte totul, dar pentru prima dată se simte optimism. Aşa ceva ar putea face obiectul unei ediţii speciale, ceva care ar contribui la…

Miranda izbucni în râs. Un râs ascuţit, lipsit de veselie şi care îi întinse din nou buzele în felul acela sinistru. Andy începu să tremure fără să vrea.

— Ce drăguţ, zise Miranda *şi aşeză furculiţa pe* farfurie dând de înţeles că a terminat cu desertul.

O echipă de trei servitori năvăli prompt în încăpere şi înhăţă farfuriile tuturor, cu toate că oaspeţii încă mai mestecau.

— Drăguţ? chiţăi Andy şi se dispreţui pentru cum a sunat.

— Ahn-dre-ah, tu te ocupi cu publicarea de nunţi. Nu de o revistă ştiinţifică. Nu de un co*tidian. O* asemenea secţiune în revistă ar fi total nepotrivită şi nu voi permite aşa ceva.

Nu voi permite aşa ceva.

Andy smuci brusc capul ca şi cum ar fi fost pălmuită, dar nimeni altcineva nu păru să bage de seamă sau să dea o para chioară pe faptul că Miranda tocmai declarase, dincolo de orice îndoială, că avea de gând să aprobe, modifice, anuleze, să permită sau să interzică şi să transforme fiecare cuvinţel care se va publica în The Plunge. Şi nu doar atât, dar nici măcar nu se obosea să se prefacă înainte de finalizarea achiziţiei că lucrurile ar sta altfel.

— Da, dar e revista noastră, rosti Andy aproape în şoaptă.

Îndrăzni să arunce o privire timidă spre Miranda, care părea surprinsă. Emily şi Nigel tăcuseră din nou.

— A voastră, într-adevăr, zise Miranda, lăsându-se pe spate şi punând picior peste picior, cu înfăţişarea cuiva care se distrează pe c*inste. Dar* chiar e nevoie *să vă* reamintesc că aveţi cale lungă de mers?

— Bineînţeles, întotdeauna e loc de mai bine. Andy şi cu mine ziceam doar că…

Miranda îi tăie vorba ca şi când Emily nici n-ar fi deschis gura:

— Orice revistă se judecă după ediţia din septembrie, iar a voastră a fost – cum să mă exprim cel mai bine? – subţirică. Gândeşte-te la câte firme s-ar lupta să prindă spaţiu publicitar *în re*vista voastră odată ce află că The Plunge s-a asociat cu Runway. Având în spate toată greutatea, experienţa şi prestigiul Elias-Clark. Gândeşte-te numai – atunci chiar aţi fi credibile când vă folosiţi de numele meu.

Emily arăta de parcă ar fi vrut să se prelingă sub masă.

Andy tuşi. Simţi cum se înroşeşte la faţă.

— Îmi pare rău, Miranda, zise ea, surprinsă că Miranda era la curent cu situaţia. Ne-am folosit de numele revistei Runway numai ca să deschidem nişte uşi, dar restul l-am obţinut prin muncă.

— Ei, n-o lua aşa. Bineînţeles că aţi câştigat totul. Aţi condus cu succes revista, altfel nu aţi fi aici. Dar a sosit timpul s-o duceţi pe noi culmi. Cine a fost pe copertă la ultima ediţie? Grecii ăia?

Emily o informase că era vorba de cel mai faimos cuplu de tineri din Grecia, fiul primului-ministru şi fiica şi moştenitoarea unuia dintre cei mai bogaţi oameni din lume. Amândoi absolviseră Cambridge cu rezultate remarcabile şi erau prieteni cu prinţul William şi prinţesa Kate.

— Ei bine, nişte personaje neînsemnate, declară Miranda. Destul cu străinii, afară doar dacă provin din familii regale. Vrem oameni spre care să se poată aspira. Şi, la drept vorbind, chiar propria ta nuntă, Ahn-dre-ah, ideea de a o include în revistă a fost ceva exagerat. Maxwell Harrison o fi provenind el dintr-o familie celebră, dar nu e destul de convingător ca să publici o ediţie întreagă în jurul lui. Cine se duce la stand să cumpere o revistă cu o nulitate pe copertă?

— Am avut vânzări record la stand în luna *aceea*, reuşi Andy să îngaime, deşi era parţial de acord cu Miranda.

Totuşi, nu se putea spune treaba asta cu ceva mai mult tact?

Emily părea gata-gata să sară din scaun.

— Înţeleg ce zici, Miranda. M-am gândit şi eu că puteam face altfel cu coperta, dar St. Germain a fost aşa de greu de convins să…

Râsul Mirandei sună ca un lătrat.

— Ei bine, când lucrezi pentru mine, fotografii formidabili vor fi ceva obişnuit. Cu susţinerea de la Runway, toate articolele se vor publica în condiţii dictate de voi.

— Dictate de tine, mai bine zis, făcu Andy încetişor.

— Dictate de nevoia de calitate superioară în materie de designeri, fotografi, stilişti, celebrităţi… Orice vreţi, o să primiţi.

Nigel fluieră admirativ.

— E cea mai mare specialistă, doamnelor! Ascultaţi cu atenţie: nu se întâmplă în fiecare zi să av*eţi pa*rte de asemenea sfaturi de la Miranda Priestly.

Andrea şi Emily se uitară una la alta.

Dar Miranda nu terminase de vorbit.

— Şi va trebui să schimbaţi personalul. Vreau cea mai bună echipă. Tocmai de aceea vă vreau pe voi două. Dar tranziţia ne va permite să ne debarasăm de unii care nu au ce căuta acolo. A, da, şi nu mai vreau să aud de prostia aia de „program flexibil". Şi nici de „lucrat de acasă". Am eliminat toate astea la Runway şi am avut rezultate foarte bune.

Andy se gândi imediat la Carmella Tindale, redactora ei şefă la care ţinea enorm, care avea obiceiul să poarte nişte bulendre ca date de pomană şi care va fi fără doar şi poate şutuită din prima. Şi chiar mai rău decât asta va fi să-şi ia rămas-bun de la propriul ei program flexibil. Nu va mai avea parte de dimineţile de marţi sau joi petrecute acasă împreună cu Clem. Nu se va mai putea duce la pediatru cu ea. Nu va mai hotărî ea când anume să lucreze şi când îi convenea să-şi facă treburile.

Emily îşi drese vocea.

— Nu cred că avem prea mulţi oameni acolo pe care ne permitem să-i pierdem.

Andy o săgetă din priviri.

— Avem o echipă extraordinară şi devotată care lucrează până târziu ş*i sacr*ifică foarte multe de dragul revistei. N-aş vrea să mă despart de nimeni din ea.

Miranda îşi dădu ochii peste cap, ca şi când discuţia asta o obosea peste măsură.

— Lucrează până târziu numai ca să dea iama prin depozitul de haine şi să stea la taclale la telefon cu diverse celebrităţi. La Elias-Clark vor avea de zece ori mai multe ocazii să facă treaba asta. Tocmai de aceea va trebui să fie prezentabili. Şi instruiţi în stilul Runway. Mă voi ocupa personal de asta.

— Da, cred că… începu Emily, dar Miranda i-o tăie scurt.

— Revenind la nunta lui Nigel, zise Miranda şi aşteptă o clipă, ca să se asigure că privirile tuturor erau aţintite asupra ei. Garantez că va fi cea mai de succes ediţie pe care aţi avut-o până acum. De departe.

— Ştiu că vorbesc şi în numele lui Emily când spun că avem nişte idei foarte clare despre cum vrem să iasă numărul respectiv şi…

— Dragele mele prietene! exclamă Nigel. Să nu ne certăm pe amănunte. Vă daţi seama, desigur, că în ce priveşte nunta secolului – a mea – eu o să iau deciziile. Aşa că puteţi să mă consideraţi regele vostru cel viteaz, iar pe voi, doamnele mele de onoare.

Nigel îşi dădu scaunul în spate, se ridică dintr-un salt şi-şi aruncă teatral pelerina în jurul umerilor.

Emily fu prima care izbucni în râs, urmată de Andy. Miranda zâmbi încordat.

Nigel se înclină.

— În cinstea unităţii în materie de nunţi! cântă el cu tot mai mult entuziasm. Pot să vă promit măcar atâta lucru: Nigel e aşa de fabulos, că asta va ajunge tuturor. Ce ziceţi de un toast?

Ca prin farmec, un chelner se înfăţişă cu o tavă pe care tronau patru pahare de şampanie şi o sticlă de Moët.

— Nu, nu, nici vorbă, protestă Nigel.

Se făcu nevăzut în bucătărie, de unde ieşi în scu*rtă vreme* cu patru pahare mici şi elegante de cristal. Dacă te uitai mai de aproape, păreau ceşcuţe de cafea espresso, dar lui Nigel nu părea să-i pese.

— Ce e asta? se interesă Emily în timp ce accepta păhărelul ţinându-l cu două degete.

— Nigel, mai termină, făcu Miranda cu prefăcută exasperare.

Dar acceptă şi ea să ia un pahar.

— Pentru o colaborare strălucită între nişte femei strălucite! zise Nigel şi ridică paharul foarte sus. The Plunge e o doamnă foarte norocoasă, cu atâţia care o iubesc.

— Bine zis, Nigel, aprobă Emily şi se aplecă să-şi ciocnească paharul de al lui.

Împreună, Nigel şi Emily ciocniră paharele cu cel al Mirandei şi al lui Andy înainte să le apropie cu eleganţă de buze.

— Bea! zbieră Nigel, iar Emily izbucni în râs.

Lui Andy nu-i veni să-şi creadă privirilor când Miranda sorbi delicat din pahar, apoi mai sorbi încă o dată. Nu voi să rămână singura cu paharul plin, aşa că îşi aminti de zilele facultăţii, trase adânc aer în piept şi dădu pe gât tot conţinutul paharului. Lichidul îi arse gâtlejul şi o făcu să lăcrimeze. Nu-şi dădea seama dacă fusese votcă sau whisky sau gin sau cu totul altceva.

— E oribil, declară Miranda şi cercetă băutura rămasă în pahar. Sunt îngrozită că ai găsit aşa ceva la mine acasă.

Nigel zâmbi răutăcios. Extrase de sub cămaşă o sticluţă argintie, legată în piele, cu un „N“ mare şi cu înflorituri pe

post de monogramă.

— Nici n-am găsit aşa ceva la tine acasă.

Restul desertului se petrecu fără vreun alt incident, dar Andy încă era şocată de conversaţia dinainte. Miranda îi conduse pe toţi pe hol şi Andy abia reuşi să-şi ia calm pardesiul din cuier, într-atât îşi dorea s-o rupă la fugă ca să scape din atmosfera aceea apăsătoare.

— Îţi mulţumesc din suflet pentru o seară aşa de minunată, se gudură Emily şi o sărută pe Miranda pe amândoi obrajii, de parcă fuseseră cele mai bune prietene în facultate, regăsite după ani şi ani.

— Draga mea, chiar că te-ai depăşit pe tine însăţi, adăugă şi Nigel.

Deşi afară nu era deloc frig, Nigel îşi puse o pereche de mânuşi fără degete şi-şi înfăşură un fular mare cât o pătură în jurul capului şi gâtului.

Numai Andy observă cum Miranda se îndreaptă de spinare, înţepeneşte, iar gura i se strânge sever.

— Îţi mulţumesc că ne-ai invitat, Miranda. Cina a fost foarte plăcută, zise Andy încetişor în vreme ce se încheia la pardesiu.

— Ahn-dre-ah, zise Miranda, la fel de încet, dar cu o inflexiune metalică în glas – o hotărâre de neclintit.

Andy îşi ridică privirea spre ea şi aproape că-şi pierdu echilibrul. Miranda o privea cu o duşmănie atât de desluşită, de izbitoare, că i se tăie răsuflarea.

Nigel şi Emily trăncăneau dacă e mai bine să ia fiecare câte un taxi spre casă sau să ia unul singur împreună, aşa că nici unul dintre ei nu observă cum Miranda îşi încleştează pe umărul lui Andy de*getele lungi şi subţiri şi o trage spre* ea, apoi se apleacă să-i şoptească în ureche. Andy nu mai fusese niciodată atât de aproape de Miranda şi simţi cum părul de pe braţe şi de pe gât i se ridică de oroare.

— Vei semna hârtiile săptămâna asta, zise ea şi răsuflarea rece ca gheaţa o izbi pe Andy în obraz. Vei înceta să te mai opui tuturor.

Apoi, la fel de brusc cum o înşfăcase, Miranda îi dădu un uşor brânci, ca şi când i-ar fi zis: Am terminat cu tine. Acum ia-o din loc.

Înainte ca Andy să se gândească măcar să dea un răspuns, portarul îşi făcu apariţia în prag şi toată lumea se apucă să-şi ia rămas-bun. Nimeni nu băgă de seamă cum Andy, privind în gol, îşi târşâi picioarele spre lift fără vreun alt cuvânt.

Ieşiră apoi pe stradă. Nigel şi Emily erau chercheliţi, râdeau şi se ţineau de mână.

— La revedere, dragelor, zise Nigel urcând într-un taxi fără a se oferi să le ia şi pe fete cu el sau să le cedeze lor maşina. Abia aştept să lucrăm din nou împreună!

Emily întinse mâna să cheme un taxi, când o limuzină trase la scară. Şoferul, un bărbat între două vârste, cu părul uşor grizonat şi chip blând, li se adresă:

— Sunteţi invitatele doamnei Priestly? Mi-a spus să vă duc acasă, sau oriunde doriţi să mergeţi.

Emily o privi triumfător pe Andy şi se aruncă fericită pe bancheta din spate.

— Ce frumos din partea Mirandei să aranjeze să ne ducă cineva acasă, zise ea şi-şi întinse picioarele.

Andy era încă în stare de şoc. Miranda chiar o ame*ninţase? S*cena dinainte avusese loc cu adevărat? Nici măcar nu-i veneau în minte cuvintele cu care să-i povestească lui Emily ce se petrecuse la uşă.

— A fost o cină groz*avă! Îmi p*lace la nebunie cum a redecorat apartamentul şi bineînţeles că mâncarea a fost formidabilă, trăncăni Emily. La drept vorbind, mai bine că n-au venit şi *Cassidy c*u prietenul ei. Aşa, Miranda a putut să vorbească mai mult cu noi, să ne spună ce are de gând cu The Plunge. Ştiu că unele lucruri pe care le-a zis au părut cam… înfocate. Dar e incredibil e că una dintre cele mai mari minţi din lumea modei vrea să ne ajute să ducem The Plunge la un nivel superior! E aproape de necrezut!

Oare de ce Emily nu era supărată? Nu observase că Miranda declarase pe şleau că intenţionează să trateze The Plunge ca pe fieful ei personal? Că avea de gând să angajeze, să concedieze, să ia toate deciziile, de la articole publicate până la spaţii publicitare, şi să instaureze un program draconic de lucru şi o anume vestimentaţie? Că ele două vor deveni de fapt din nou asistentele ei, fără nici un cuvânt sau influenţă, simpli pioni în regimul despotic al Mirandei?

— Mă simt de parcă nu am fost la aceeaşi cină cu tine, zise Andy.

— Eu cred că s-a schimbat în bine, Andy. Nici c-ar fi putut fi mai amabilă astă-seară.

Zâmbetul lui Emily era de un extaz desăvârşit, ca *şi când t*ocmai ar fi ieşit de la un masaj de relaxare din cap până-n vârful picioarelor.

— Emily! Nu ai auzit-o cum a spus „Nu voi permite aşa ceva“? De parcă ar fi fost revista ei. Şi ce zici de insistenţa ca Nigel şi Neil să fie în numărul din iunie? N-aveam de gând să-ţi spun astă-seară, dar am nişte informaţii despre Angelina şi Brad. Cine o să apară pe coperta din iunie? Nigel,

redactorul ostentativ şi muză pentru Priestly? Sau Brangelina? Vorbesc serios!

Emily închise ochii şi oftă din rărunchi.

— Nu că ţi-a venit să mori când asistenta ei a intrat pe uşă? făcu ea.

— Da, sărmana de ea. Probabil s-a panicat. Tu n-ai văzut? Miranda nu s-a schimbat cu nimic. Îşi tratează asistentele ca pe nişte sclave. Abia dac-a băgat-o în seamă pe fata aceea, doar cât s-o dea pe uşă afară. Fac pariu că Miranda o concediază pentru că l-a lăsat pe Nigel să vină cu ea.

— Păi ce tâmpită per*mite o*ricui – chiar şi lui Nigel – să vină cu ea când aduce Cartea? E o prostie cât casa. Noi n-am fi făcut aşa ceva pentru nimic în lume. Poate tu, dar eu i-aş fi tăiat-o de la rădăcină. Iar dacă Miranda ştie ce e bine pentru ea, o s-o concedieze mâine dimineaţă la prima oră.

În timp ce maşina gonea prin centrul oraşului, Andy se uită la vitrinele superb luminate de pe Fifth Avenue. Se schimbaseră atât de multe de când plecase de la Runway! Se scurseseră mulţi ani, ea muncise şi sacrificase mult, iar acum simţea că are parte în sfârşit de linişte în viaţă: avea prieteni cu care împărţea cele bune şi cele rele, o soră şi părinţi care o iubeau, o carieră în care era fericită şi împlinită şi, mai ales, propria ei familie. Un soţ. O fiică. Nu se întâmplase aşa cum se aşteptase, dar ce importanţă avea?

— Nu-i aşa că seara asta a fost de-a dreptul fabuloasă? suspină Emily.

Avea şi acum ochii închişi şi obrajii aprinşi de surescitare.

Andy nu răspunse.

— Cred că Miranda a fost extrem de deschisă. Şi sunt sigură că nu numai de dragul nostru. E clar că s-a schimbat în bine, nu ţi se pare?

— Em, eu…

Andy se opri, simţindu-se prea obosită ca să deschidă conflictul care ştia sigur că va urma dacă va rosti cuvintele care trebuiau rostite.

— Hai să luăm prânzul amândouă într-o zi săptămâna asta şi să luăm o dată pentru totdeauna o hotărâre cu privire la Elias-Clark, bine? Ne-am luat cu altele ultima dată când trebuia să discutăm. E clar că avem păreri diferite, dar suntem datoare faţă de noi înşine şi faţă de toţi ceilalţi implicaţi să luăm o decizie finală. Bine?

Emily deschise ochii. Zâmbi şi o împunse în glumă pe Andy în coaste.

— Foarte bine, luăm prânzul împreună. Iar eu sunt prima care recunoaşte că Miranda a fost cam ţăcănită pe vremuri şi s-ar putea să fie şi acum un pic sărită de pe fix, dar sunt convinsă că putem să lucrăm cu ea, Andy. Îţi spun eu, o să facem o echipă de primă mână şi o să reuşim lucruri senzaţionale la Elias-Clark.

— La prânz, repetă Andy şi se simţi din nou cuprinsă de fiorul acela rece care o încolţea de ceva vreme.

Cele petrecute în seara aceea o lăsaseră pe Andy fără nici o îndoială cu privire la ce avea de făcut. Totul se terminase, hotărârea pe care o luase era finală, de neclintit. Muncise prea mult, prea din greu pentru a ajunge unde era acum, numai ca să-şi ofere din nou viaţa pe tavă Mirandei Priestly. Şi îi va spune asta lui Emily în săptămâna care urma. Nu se putea altfel.

1. Fel de mâncare din peşte, cunoscut mai ales în zona de coastă a Americii.

2. Soluţie buvabilă pentru copii, indicată pentru hidratare după diaree şi vomă.

3. GRE – Graduate Records Examinations – examen necesar pentru admiterea la aproape toate facultăţile din SUA.

Capitolul 20

Un vagon de botox

Alarma sună. Derutată, Andy se rostogoli în pat ca să ajungă la ceas şi mai să cadă din pat, nu alta: unsprezece! Cum era posibil să fie unsprezece?

— Linişteşte-te, zise Max punându-şi o mână pe braţul ei gol. N-am întârziat. Avem destul timp.

— Întârziat la ce?

— Am zis doar că n-am întârziat.

— Dar unde mergem? Unde e Clementine?

Max izbucni în râs. Era îmbrăcat cu o cămaşă şi jeansi şi stătea tolănit pe pilotă, citind din iPad.

— Clem trage un pui de somn, dar se trezeşte ea cât de curând. Ai dormit ca o valiză în gară Dumnezeu ştie câte ore. Şi suntem aşteptaţi la un brunch încă nu ştiu exact unde, cu grupul tău de mămici. Îţi sună cunoscut?

Andy gemu. Amintirea cinei din seara precedentă îi năvăli în minte.

Miranda Priestly chiar şuierase la ea? Ideea de întâlnire cu grupul ei de mămici nu era tocmai proastă, dar faptul că acum trebuia să se îmbrace pe ea şi pe copil ca să ajungă tocmai în partea cealaltă a oraşului i se părea cam la fel de atrăgătoare ca un consult ginecologic.

— Din păcate, da. Un brunch cu soţii. De mai bine de trei luni ne povestim toate amănuntele intime din vieţile noastre, inclusiv ale voastre. A sosit clipa să-i cunoaştem pe cei care au făcut atâta amar de vreme obiectul analizelor noastre.

— Sună teribil. Ziceai că începe la douăsprezece şi jumătate?

Andy dădu din cap afirmativ. Avea de gând să-i povestească despre cina cu Miranda, când telefonul lui sună brusc.

— Trebuie să răspund, zise el şi ieşi din dormitor cu telefonul la ureche.

Andy îşi scoase cămaşa de noapte şi se întinse leneş sub pilotă. Simţea cearşaful moale şi răcoros pe pielea goală şi reuşi, preţ de un minut-două, s-o dea uitării pe Miranda Priestly. Patul era un loc plăcut, iar duşul se dovedi încă mai minunat şi îi oferi alte câteva minute de relaxare. Aşa cum făcea măcar o dată pe zi, Andy se miră pentru a nu ştiu câta

oară cum reuşeşte duşul din blocul ei, cu rezerva aparent nelimitată de apă fierbinte cu mare presiune, să compenseze aproape toate neajunsurile vieţii de oraş – mizeria, lipsa de spaţiu, aglomeraţia, preţurile exorbitante şi stresul de zi cu zi.

Andy ieşi de sub duş şi se frecă bine cu prosopul. Max intră în baie şi-i îmbrăţişă din spate trupul gol şi cald. Îşi îngropă faţa în gâtul ei şi inspiră adânc.

— Am vrut atât de mult să te trezesc azi-noapte, făcu el răguşit.

— De ce n-ai făcut-o? murmură Andy.

Nu voia să recunoască, dar fusese mai degrabă uşurată decât dezamăgită când descoperise la întoarcerea acasă că Max era încă plecat la cina pe care o avusese cu un client: simţise că nu dispune de energia necesară să mai facă şi altceva.

— Ai avut parte de două săptămâni nebuneşti. Aveai nevoie de somn, zis*e Max în v*reme ce-şi clătea lama de ras sub jetul de apă caldă. Cum a fost aseară?

Andy se duse la şifonier şi înhăţă primele lucruri pe care-i căzură ochii. Le aduse în baie şi se apucă să se îmbrace.

— A fost… interesant.

Max o privi în oglindă şi ridică dintr-o sprânceană întrebător.

— Mai precis?

— Miranda a făcut, ce-i drept, un efort supraomenesc să pară fermecătoare – e aproape măgulitor cât de mult îşi doreşte să pună mâna pe The Plunge –, dar până la urmă a revenit la stilul ei crud dintotdeauna.

— Adică?

— Adică nici n-a încercat să-şi ascundă intenţia de a controla complet revista şi tot ce ţine de ea. Chiar m-a izbit tupeul cu care a vorbit despre treaba asta.

Ceva greu de definit în expresia lui Max o agasă.

— Ce e? vru Andy să ştie.

Max păru că intenţionat evită s-o privească în ochi. Îşi cercetă în oglindă cu atenţie obrazul proaspăt ras şi înălţă uşor din umeri.

— Nimic. N-am zis nimic.

— Nu, dar te-ai uitat la mine într-un fel anume. Ce e? întrebă Andy.

Max puse jos lama de ras şi se întoarse spre ea.

— Andy, ştiu că nu crezi că aş putea să înţeleg cât de greu ţi-a fost să lucrezi pentru Miranda şi, la drept vorbind, probabil că nici nu înţeleg. Nimeni nu poate să înţeleagă pe

deplin. Dar nu crezi că poţi să treci peste toate astea şi să faci alegerea bună în situaţia dată?

Andy se simţi brusc jenată pentru că avea sânii dezgoliţi şi întinse mâna după un halat.

— Ce vreau să zic: nu cred că Miranda vrea neapărat să vă distrugă vouă viaţa, înţelegi?

Andy se holbă la el.

— Ştiu. Nu e stilul Mirandei să facă aşa ceva. Distrugerea vieţii e doar o consecinţă involuntară, dar nu sunt prea sigură că detaliul ăsta are vreo importanţă.

— Tu te pricepi să ţii piept tiranilor, Andy. În fond şi la urma urmei, Miranda nu e nimic altceva. E cea care te-a terorizat, obişnuitul bau-bau din curtea şcolii.

— Numai cineva care n-a lucrat niciodată pentru ea poate spune aşa ceva, zise Andy cât putu de calm, deşi în sinea ei se simţea foarte enervată.

Ar fi preferat să evite discuţia asta, dar îşi dădu seama că, în efortul ei de a se debarasa lăuntric de Miranda, nu i-o descrisese niciodată cum se cuvine lui Max. El credea că Miranda e doar nepoliticoasă şi încăpăţânată, o „personalitate greu de înghiţit“. Îi cunoştea reputaţia de şefă aspră şi exigentă. Se văzuse de mai multe ori cu ea în decursul anilor şi constatase personal că putea fi tăioasă şi distantă. Mai mult decât distantă – „neprietenoasă“, aşa o descrisese el pe Miranda imediat după ce Barbara le făcuse cunoştinţă. Dar, nu se ştie din ce motive – sau poate din cauză că Andy nu consimţise niciodată până atunci să vorbească despre ea –, Max nu părea să înţeleagă cine e Miranda cu adevărat. Josnică, înveninată, chiar sadică, femeia asta o bântuia şi acum pe soţia lui.

Andy inspiră adânc şi se aşeză încetişor pe marginea căzii.

— Nu e doar o tirană, Max. Ai dreptate, probabil că aş putea să-i ţin piept dacă ar fi doar atât. Dar e mult mai mult. E şi mai dificil de interacţionat cu ea. Se gândeşte numai la ce e mai bine pentru ea personal şi orice altceva sau altcineva este complet eliminat din pr*eocupă*rile ei. Asistenţi, redactori, aşa-numiţi prieteni – pentru că nu cred că are vreun prieten adevărat, doar cunoştinţe de la care vrea sau are nevoie de diverse lucruri –, cu toţii sunt doar nişte pioni amărâţi în jocul în timp real al Mirandei, în care ţelul e ca Miranda să câştige. Cu orice preţ. Când întârzii la un prânz cu Miranda Priestly, nu contează dacă eşti creator de modă sau Irv Ravitz sau redactorul-şef de la revista Runway din Italia. Nu o să zbiere la tine, nu o să-ţi facă scene sau morală pentru că ai fost nepoliticos sau mitocan. O să comande pur şi simplu

mâncarea când are ea chef, fie că tu ai ajuns, fie că nu, o să mănânce şi o să plece. Îi pasă ei că ţi-e copilul bolnav sau că taxiul în care erai a avut accident? Nicidecum. O deranjează faptul că tu abia ţi-ai primit supa în vreme ce ea cheamă maşina să vină să o ia? Nici o clipă. Pentru că nu-i pasă câtuşi de puţin de tine – pe radarul ei lăuntric, tu nici m*ăcar nu ap*ari în calitate de făptură cu simţăminte sau nevoi. Nu joacă după aceleaşi reguli de comportament social ca noi ceilalţi. Şi-a dat seama de mult că cel mai scurt drum spre atingerea ţelurilor ei cuprinde în general umilirea, înjosirea sau intimidarea altora, ca să-i silească să facă ce vrea ea. În puţinele ocazii în care treaba asta nu are rezultatul dorit – ca de exemplu în situaţia de faţă, în care noi refuzăm să-i vindem The Plunge –, se lansează într-o ofensivă de farmece: cadouri extravagante, telefoane amabile, invitaţii la cine fastuoase. Toate astea nu sunt decât tactici de manevrare a jucătorilor mărunţi din uriaşul ei joc.

Max puse jos lama de ras şi îşi tamponă obrazul cu prosopul.

— La cum o descrii, pare să fie sociopată, comentă el.

Andy ridică din umeri.

— Nu sunt psihiatru. Dar realmente e atât de groaznică.

Max o îmbrăţişă, o sărută pe obraz şi-i spuse:

— Înţeleg ce zici. Pare într-adevăr o femeie groaznică, zău că da. Şi nu suport ideea că cineva te poate face nefericită. Dar te-aş ruga să iei în considerare imaginea de ansamblu, Andy. Sunt multe lucruri de…

Un scâncet al lui Clementine îl întrerupse în mijlocul frazei.

— Mă duc eu s-o iau, se oferi Andy, lăsă halatul să alunece pe podea şi-şi puse sutienul şi puloverul.

Max nu părea să fi înţeles mai bine situaţia. Andy era uşurată că găsise un pretext să schimbe subiectul.

Ca prin minune reuşiră cumva să ajungă în jumătate de oră acasă la Stacy, la intersecţia dintre 12th Street şi Fifth Avenue. După seara de pomină de la Miranda şi conversaţia de dimineaţă cu Max, care nu părea în stare s-o înţeleagă, Andy simţea că îi plesneşte căpăţâna. Cum o să reuşească să fie amabilă şi comunicativă în următoarele două ore?

— Cine ziceai că sunt toţi oamenii ăştia? întrebă Max în şoaptă în timp ce aşteptau ca portarul să le deschidă.

— Stacy e una dintre mămicile din grupul meu. Pe soţul ei în cheamă Mark. Nu-mi mai aduc aminte exact cu ce se ocupă. Pe fetiţa lor o cheamă Sylvie şi e cu câteva săptămâni mai mică decât Clementine. Asta e tot ce ştiu.

Portarul în uniformă îi îndrumă spre lift, care îi duse până la apartamentul de la ultimul etaj, unde o servitoare trupeşă cu şorţ şi saboţi ortopedici îi întâmpină la uşă, propti căruciorul lui Clementine într-un colţ din coridorul cel vast şi îi conduse în sufragerie. Max şi Andy schimbară o privire şi porniră în urma ei. Servitoarea îi depuse într-un living plin de oameni care umblau de colo colo. Andy însă nu fu în stare să vadă nimic în încăpere: atenţia îi fu atrasă imediat de pereţii înalţi de şase metri, formaţi exclusiv din geamuri şi care înconjurau camera din trei părţi, oferind cea mai spectaculoasă priveliişte spre sud, spre Lower Manhattan, pe care o văzuse în viaţa ei. Prietenele ei o salutau, îi făceau cunoştinţă cu soţii lor şi îşi aşezau bebeluşii în tot felul de leagăne şi pătuţuri amenajate peste tot, dar Andy nu putea fi atentă decât la apartament. Aruncă o privire furişă spre Max şi constată că şi el admira încăperea.

Plafonul, de două ori mai înalt decât într-un apartament obişnuit, avea pe ici, pe colo câte o ferestruică prin care se vedea cerul şi care, împreună cu cei trei pereţi somptuoşi din geam, dădeau impresia că încăperea pluteşte undeva în nori. Un şemineu din piatră şlefuită, cât faţada unui mic magazin, se vedea în partea stângă; deasupra flăcărilor subţiri, pe peretele de piatră cenuşie atârna un televizor enorm cu ecran plat, care prindea reflexii de la foc şi de la soarele tomnatic, învăluind întreaga sufragerie într-o lumină albă ca de paradis. Canapelele joase aveau nuanţe moderne, de bun gust, un amestec de gri şi sidefiu, la fel şi măsuţa de citit, alături de care se afla o mică bibliotecă în perete, plină de cărţi. O măsuţă de cafea din lemn nefinisat se potrivea perfect cu masa din sufrageria de alături, la care ar fi putut sta comod vreo şaisprezece persoane şi în jurul căreia se aflau nişte minunate scaune din piele albă cu spătar argintiu. Culoarea din cameră provenea de la un covor luxos, cu model de cercuri roşii, ruginii şi mov, şi de la un candelabru care părea asamblat manual, ce cobora din plafon până incredibil de jos şi ale cărui forme din sticlă – ovale, spirale şi tuburi – păreau să explodeze într-o frenezie de albastru înnebunitor. Până şi câinele, un Cavalier King Charles de a cărui zgardă atârna o bucată de piele pe care scria „Harley“, stătea lungit pe un scăunel modern cu picioare lucioase cromate, pe care trona o pernă pufoasă albă.

— Uau, murmură Andy încercând să nu se holbeze în jur. Apartamentul ăsta nu e deloc cum m-aş fi aşteptat.

— Foarte luxos, zise Max şi îi puse un braţ pe după umeri. Nu prea seamănă cu proprietă*ţile f*amiliei Harrison. Dar e senzaţional. E genul de apartament în care vom locui

într-o bună zi, când nevastă-mea o să devină un mogul în media.

Vorbise în glumă, dar Andy simţi că o ia cu frisoane.

— Andy! Pot să vă ofer ceva de băut? A, tu trebuie să fii Max. Mă bucur să te cunosc, zise Stacy apropiindu-se de ei.

Cu poncho-ul ei delicat de caşmir, cu tocuri înalte, coafură perfectă şi machiaj fără cusur, părea picată direct de la Runway. Nici vorbă nu mai era de pantaloni de trening şi hanorac, de piele cu probleme şi păr nespălat, aşa cum o ştia Andy de la adunările lor săptămânale. Avusese loc o transformare fantastică.

— Bună, îngână Andy şi se strădui să nu se zgâiască. Apartamentul e splendid. Iar tu arăţi extraordinar.

Stacy flutură din mână.

— Eşti tu foarte drăguţă. Vreţi ceva de băut? Un cocktail Mimosa, poate? Max, pun pariu că tu ai vrea mai degrabă un Bloody Mary. Bucătăreasa noastră le prepară nemaipomenit.

Stacy o sărută pe frunte pe Clem şi se făcu nevăzută să comande băuturile. Andy urmă exemplul celorlalte mămici şi o aşeză pe Clem în cercul de bebeluşi întinşi pe jos pe covorul de designer din centrul camerei.

— O idee foarte neinspirată, murmură Andy şi puse un prosopel sub capul copilului.

— Mie-mi spui? se alătură Bethany. Micah a reuşit deja să vomite pe covor – nici mai mult, nici mai puţin decât piure de spanac – *şi am* auzit că Tucker a făcut deja ceva extrem de mirositor care a dat pe alături drept în cerculeţul acela colorat din colţ.

— Nu vrea să acopere covorul cu o păturică sau ceva de genul ăsta?

Bethany ridică din umeri.

— Nu cred că are vreo importanţă. De câte ori se întâmplă ceva, cineva în uniformă dă, pur şi simplu, năvală şi şterge, curăţă, ia murdăria şi se întoarce cu ceva de mâncat sau de băut. Văd că au – şi nu exagerez – o flotilă de angajaţi.

— Tu ştiai cum arată apartamentul? întrebă Andy cât putea mai încetişor.

Theo se rostogoli pe burtă, iar Andy îl bătu uşurel pe spate. Cu colţul ochiului, văzu cum o altă angajată în uniformă, dar nu cea care îi întâmpinase la intrare, îi dă lui Max un Bloody Mary roşu-aprins şi apetisant, într-un pahar înalt demn de coperta unei reviste. Max îl acceptă politicos, dar Andy ştia că va găsi cât de curând un loc unde să-l lase jos, neatins. Şi îşi propuse să-i aducă un pic mai încolo un suc de portocale.

— Deloc. Stacy părea mai degrabă o boschetară decât milionară. Deşi, la halul în care arătam atunci, cam aşa păream toate.

Câteva minute mai târziu se adunase întreg grupul şi adulţii stăteau de vorbă prieteneşte, în vreme ce bebeluşii îşi făceau de lucru lungiţi pe covor. Bărbaţii erau, în cea mai mare parte, exact cum se aşteptase Andy – adică nu prea deosebiţi de soţul ei: până în treizeci şi cinci de ani; îmbrăcaţi cu cămăşi sau hanorace descheiate peste tricou, cu jeanşi de marcă pe care soţiile lor i-au cumpărat în ciuda protestelor cum că jeanşii Levi's din facultate încă îi mai cuprindeau; cu părul tuns scurt, ceasuri scumpe la încheietură şi feţe pe care se citea clar dorinţa de a fi undeva cu ziarul în mână, în faţa televizorului la un meci de fotbal, la sală sau pe o canapea, oriunde numai aici nu, într-o sufragerie plină de străini, în timp ce copiii lor zbierau de mama focului, iar nevestele dezbăteau animat pe tema vârstei potrivite pentru a introduce piureul în alimentaţia bebeluşilor.

Dar câţiva dintre bărbaţi o surprindeau. De exemplu, soţul lui Stacy, Mark. Era cu vreo cincisprezece ani mai în vârstă decât ceilalţi; părul uşor grizonat şi ochelarii cu rame groase îi confereau o înfăţişare distinsă şi mai matură decât restul trupei, dar voioşia cu care o arunca în aer pe micuţa Sylvie şi zâmbetul cald cu care întâmpinase fiecare invitat în parte o cuceriseră imediat pe Andy. Părinţii Lolei, medici pediatri, îşi făcură pentru prima dată apariţia şi păreau neobişnuit de nelalocul lor, ţinând cont de faptul că erau oameni care petreceau douăzeci şi patru de ore pe zi împreună cu copii. Purtau amândoi pantaloni negri şi cămăşi albastre apretate, de parcă nu mai aveau decât să-şi pună halatele şi să meargă prin saloane pentru vizitele medicale. Lola se zbătea ori de câte ori maică-sa se apleca s-o ia în braţe, iar tatăl ei părea neliniştit şi mai obsedat de telefonul mobil decât ceilalţi taţi. Amândoi abia aşteptau să plece de la această petrecere unde nici unul dintre ei nu cunoştea pe careva, dar unde toată lumea o cunoştea pe fetiţa lor.

La fel de surprinzător i se părea şi soţul Anitei, Dean, un tip rocker de vreo douăzeci de ani, cu portofelul prins cu lanţ la pantaloni, cu tenişi înalţi pentru skateboard şi cu mustaţa ceruită. Era vesel şi bine dispus şi nu părea defel preocupat de înfăţişarea lui, în total contrast cu soţia lui cea sfioasă, veşnic retrasă şi taciturnă. Andy văzu cu surprindere cum Dean scoate o chitară din geantă, se plantează în mijlocul cercului de bebeluşi şi se apucă să cânte o variantă rock'n'roll a melodiilor „Twinkle, Twinkle, Little Star“ şi „The Itsy-Bitsy Spider“ şi mai să leşine de uluire când Anita

se alătură cu vocea şi cu o mică tobă, nişte talgere şi maracase. Unii bebeluşi bătură încântaţi din palme, iar alţii chiuiră sau ţipară fericiţi. Pe puţin zece părinţi scoaseră la repezeală telefoanele ca să filmeze spectacolul neaşteptat, iar câteva mămici începură să danseze.

— Vezi? glumi Andy cu Max şi îl împunse jucăuş în umăr. Te iau cu mine doar la cele mai grozave petreceri.

Max privea concentrat în telefon şi se străduia să o prindă pe Clementine care scutura de zor un maracas.

— Nu e de glumă. Ar trebui să se vândă bilete pentru aşa ceva.

Se auzi soneria de la intrare şi o servitoare o anunţă pe Stacy că mai sosiseră nişte musafiri.

Rachel se uită de jur împrejur şi-i numără pe cei prezenţi.

— Dar suntem cu toţii aici. Cine altcineva mai vine?

— Poate au invitat şi alţi prieteni de-ai lor? sugeră Sandrine.

— Doamne sfinte, sper că n-ai invitat-o şi pe Lori! exclamă Bethany. Dacă vede chitara, o să iniţieze instantaneu un cerc al prieteniei. Nu pot să îndur „instructaj în probleme existenţiale“ şi sâmbăta.

Pe Stacy o apucă râsul. Bărbaţii fură nedumeriţi, dar curând îşi pierdură interesul pentru nouveniţi.

— Nu, sunt Sophie şi Xander. Se întoarse spre cei doi pediatri: Aţi zis că or să treacă şi ei pe aici, nu-i aşa?

Mama Lolei încuviinţă.

— Se simte foarte apropiată de toată lumea, dat fiind că v-aţi întâlnit săptămână de săptămână, aşa că… a zis că vrea să vină să vă salute. Sper că nu e nici o problemă.

Ceva din felul în care vorbise femeia o făcu pe Andy să o compătimească. Probabil nu era lucru uşor să muncească până seara târziu atât de curând după naştere şi, oricât de importantă i s-ar fi părut cariera, nu putea fi prea plăcut să-ţi vezi cumnata că are o legătură foarte apropiată cu fetiţa ta, cum o duce la diverse întâlniri, cum o îmbrăţişează la culcare şi o vede bucurându-se de toate jucăriile noi. Andy îşi propuse s-o abordeze în cursul după-amiezii, să se prezinte şi să o invite la o cafea.

Sophie era, c*a de* obicei, la patru ace. Părul lung şi des îi luci în timp ce flutură o mână să-i salute pe ceilalţi, iar zâmbetul îi lumină obrajii minunat de roz de la frigul de afară.

— Abia aşteptam să-l cunosc pe iubitul ei, şopti Rachel cu nerăbdare.

Andy dădu din cap.

— Şi eu la fel. Sunt foarte curioasă. Dar era şi mai bine dacă-l aducea pe noul prieten. Cum zicea că-l cheamă?

— Tomás, şopti cineva cu un accent exagerat. Artistul cel sexy, Tomás.

— Unde e iubitul tău? o întrebă Bethany pe Sophie fără umbră de sfială de unde stătea, pe braţul canapelei.

— Ah, termină o convorbire la telefon. Vine imediat. E foarte încântat că o să vă cunoască, răspunse ea cu un râs cam silit.

Sophie părea neliniştită – prietenul ei trebuie că insistase s-o însoţească şi era clar că Sophie se simte jenată din cauza a tot ce dezvăluise despre sine în ultimele două luni. Povestea cu Tomás evoluase la nivel de sărutări pătimaşe, dar nu ajunsese încă în stadiul de dezbrăcat sau de „consumarea vreunui act“, după cum se exprima singură, aşa că acum se străduia să se convingă pe sine şi pe toţi ceilalţi că, la drept vorbind, nu greşise cu nimic. Dar nu era prea greu să deduci din înfăţişarea absentă, din felul surescitat în care îşi frământa mâinile că Sophie era pe cale să se îndrăgostească de tânărul ei student la artă fotografică şi că era sfâşiată de vinovăţie şi de teamă şi că habar n-avea ce va face cu iubitul ei actual. Adunările acelea de *mămici le simţea ca pe un loc sigur, o cameră cu confidente aflate atât de departe de viaţa ei obişnuită, încât* se simţise în largul ei şi mărturisise amănunte pe care nu le-ar fi dezvăluit în ruptul capului vreunei prietene din viaţa obişnuită, iar Andy îşi dădea seama că era speriată, aproape isterizată de ideea că cele două lumi, clar delimitate până atunci, se contopiseră. Lui Andy îi venea să se apropie de ea şi s-o liniştească. Nu-ţi face griji, secretul tău e în siguranţă cu noi. Nici una dintre noi n-o să-i sufle o vorbă iubitului tău…

Atmosfera din încăpere se schimbase simţitor, dar Andy fu nevoită să-şi îndrepte atenţia spre Clementine care se pusese pe urlat cu o intensitate şi un năduf care o făcură pe biata ei mamă să-i sară inima din piept. Îşi luă fetiţa în braţe şi-i cercetă cu atenţie trupşorul, faţa, mânuţele grăsuţe, capul acoperit cu păr moale ca puful, în căutarea vreunei julituri sau lovituri care să-i fi provocat durere. Nu găsi nimic, aşa că o puse pe un umăr şi se apucă să-i cânte încetişor la ureche, în vreme ce o legăna blând. Ţipetele lui Clem se domoliră în cele din urmă, iar Andy trecu rapid în revistă lista de probleme legate de bebeluşi: foame, oboseală, scutec ud, prea cald, prea frig, durere de burtică, de dinţi, surescitare, sperietură sau însingurare. Tocmai era pe punctul s-o întrebe pe Stacy dacă poate să o ducă pe Clem într-o cameră separată

ca să se liniştească deplin, când simţi răsuflarea lui Max în ureche.

— Ăsta nu e Alex al tău? o întrebă el şi încleştă o mână pe umărul ei.

Lui Andy îi trebuiră vreo douăzeci-treizeci de secunde până să proceseze ce o întrebase. „Alex al ei“ nu putea fi decât Alex Fineman, dar nu înţelegea deloc de ce îi pomenea Max numele acum.

— Alex al meu? făcu ea nedumerită.

Max o întoarse pur şi simplu spre hol, unde un bărbat aflat cu spatele la ea tocmai îşi scotea pardesiul şi fularul. O singură privire spre părul negru al noului-venit, spre adidaşii lui gri New Balance şi felul în care se mişca în vreme ce schimba o glumă cu servitoarea fură îndeajuns: Andy îşi dădu seama că, într-adevăr, era vorba de Alex al ei.

Într-*o secu*ndă, Clementine, Max, Stacy, întregul grup de bebeluşi gălăgioşi şi părinţi vorbăreţi se evaporară: câmpul vizual al lui Andy se îngustase şi nu-l mai cuprindea acum dec*ât pe* Alex, pe nimeni altcineva, dar nu era în stare cu nici un chip să îşi dea seama ce căuta la petrecerea ei cu mămicile.

— Xander! ţipă Sophie într-un mod extrem de diferit de stilul ei obişnuit. Vino aici, iubitule, vreau să îi cunoşti pe noii mei prieteni.

Xander. Cuvântul acesta o izbi ca un camion. În toţi cei zece ani de când îl ştia pe Alex, nimeni – nici ea, nici colegii lor de facultate, nici mama sau fratele lui, absolut nimeni – nu îi spusese altfel decât Alex. Nici măcar Alexander. Xander? Suna ridicol.

Şi totuşi iată-l că se afla chiar în faţa ei, o săruta pe frumoasa lui prietenă pe buze şi dăruia gazdelor zâmbetul acela drăcesc care-i era lui Andy atât de drag. Încă nu o zărise pe Andy, nu îi văzuse decât pe Sophie, Stacy şi Mark, iar Andy mulţum*i în gând proniei că dispunea de câteva secunde ca să-şi revină din şoc.*

— E Alex, nu-i aşa? întrebă Max şi i-o luă din braţe pe Clementine care se zbătea. Arăţi de parcă tocmai ai fi văzut un mort.

*— Nu mi-am dat seama că atunci când Sophie ne povestea despre iubitul ei se referea la el, şop*ti Andy cu speranţa că n-o mai aude nimeni altcineva. Doamne sfinte.

— Poftim?

— Doamne. Sfinte.

— Ce s-a întâmplat? Te simţi bine? întrebă Max.

Xander. Relaţie de ani de zile. Îl iubesc dar. Lucrurile s-au schimbat. Pare plictisit de mine. Mă simt ca o mobilă.

Abia ne-am mutat împreună. Locuim nu de mult în New York. Tomás. Studentul meu. Mai tânăr. Flirt nevinovat. Sărutări nebune. Mângâieri pătimaşe. Cred că mă îndrăgostesc de el…

Andy nu ştiu de ce îi luase aşa de mult să adune toate piesele, dar, odată ce reuşi, abia putu să respire. Însă nu avu vreme să se gândească prea mult la ce înseamnă toate astea, la ramificaţii, să le dea telefon simultan lui Emily şi Lily ca să le spună toate detaliile sordide, pentru că Alex se apropiase deja.

— Ea e prietena mea Andy!

Glasul lui Sophie era piţigăiat şi plin de surescitare.

— Iar el e soţul ei… Îmi pare rău, dar cred că am uitat cum…

— Soţul meu, Max.

Andy se simţi uşurată că vocea ei suna normal şi liniştitor, în pofida faptului că o încerca senzaţia de vomă. Îşi dădu seama în treacăt că era doar a doua oară când Max şi Alex se întâlneau – prima dată fusese cu mulţi ani în urmă, când avusese loc acel scurt şi stingher schi*mb de cuvinte la Whole Foo*ds –, dar abia da*că îi păsa.*

— *El e Xander, iubitul meu. L-am prevenit că o să se cam* plictisească, dar n-a vrut să rămână acasă de unul singur.

— Chiar aşa? făcu Max şi îl bătu jovial pe spate. Eu, unul, aş fi fost în stare să omor pe cineva numai ca să pot rămâne acasă. Îmi pare bine să te revăd.

— Şi mie la fel, răspunse Alex care arăta la fel de şocat ca Andy.

— Voi doi vă cunoaşteţi? se încruntă Sophie.

Dacă ai şti toată povestea, îşi zise Andy, ai avea nevoie de un vagon de botox ca să scapi de încruntătura aia.

Andy era convinsă că Max avea să mintă şi să inventeze o poveste oarecare cum că se cunoşteau de la serviciu sau de la o petrecere de-acum o sută de ani, aşa că mai să leşine când îl auzi:

— Da. Pe vremuri Alex s-a întâlnit cu nevastă-mea.

Sophie *rămase c*u gura căscată, iar Andy ştia exact ce simte şi ce gândeşte. Fără doar şi poate că trecea mental în revistă lista de amănunte intime pe care le spusese la ultima adunare, conştientă că nici unul din acele amănunte nu era nici de dep*arte potrivit* pentru cineva care se cunoştea cu tipul pe care ea îl înşela. Andy observă cum şocul ei se preschimbă în panică.

Sophie îşi mută privirea de la Alex la Andy şi înapoi.

— Voi *doi* v-aţi întâlnit?

Andy şi Alex dădură încetişor din cap, dar Max se distra pe cinste.

În cele din urmă izbucni în râs, o ridică pe Clementine sus deasupra capului, o coborî ca s-o sărute pe năsuc şi o ridică din nou, iar fetiţa chicoti.

— De fapt, s-au întâlnit nu e tocmai cuvântul potrivit. Au fost împreună şase ani. Tot timpul facultăţii – îţi vine să crezi una ca asta? Din fericire pentru mine, nu s-au căsătorit…

— Tu eşti Andy? Acea Andy? Andy de la Universitatea Brown? Fosta iubită Andy? Doamne sfinte…, făcu Sophie şi-şi puse o mână peste gură.

— De la o vreme mă prezint sub numele de Andrea, sună ceva mai profesionist, făcu Andy şi tăcu.

Ce altceva mai putea să spună? Nu ştia dacă ar fi c*azul s*ă fie nemulţumită sau încântată că Alex îi povestise lui Sophie atât de multe despre ea. Ce îi zisese oare? Gândul o purtă înapoi la despărţirea lor, care fusese în întregime hotărâtă de el; la ziua când o anunţase că se mută în Mississippi fără ea; la faptul că el fusese de părere că Andy va considera întotdeauna munca mai importantă decât el; la certurile pe care începuseră să le aibă aproape imediat după ce ea se angajase la Runway. La ciondănelile, jignirile, resentimentele, felul în care se neglijaseră unul pe altul, la lipsa de sex şi de afecţiune care urmaseră. Îi mărturisise el toate astea lui Sophie?

— Înţeleg că nu v-aţi dat seama că aveţi ăăă… că aveţi o cunoştinţă comună, hm? întrebă Alex, care părea la fel de stingherit de situaţie ca şi Andy.

— Nu, în nici un caz, răspunse Sophie, al cărei entuziasm de la sosire dispăruse.

— Cum ne-am fi putut da seama? zise Andy cât putu mai relaxat. Eu îl cunosc numai sub numele de Alex şi, deşi ştiam că are o iubită, nu ştiam cum o cheamă.

— Iar eu n-am ştiut că faimoasa Andy are un copil, ripostă Sophie cam abrupt, deşi Andy nu vorbise cu răutate.

Sophie se întoarse spre Alex cu o căutătură cruntă:

— Nu mi-ai spus nici măcar că Andy s-a măritat, cu atât mai puţin că a făcut un copil.

— Şi că veni vorba de copil, interveni Alex şi se trase de gulerul cămăşii, care însă nu părea deloc strâmt, apoi arătă spre Clementine: N-am avut încă ocazia s-o cunosc pe fetiţa ta.

Max o întoarse pe Clem în braţe aşa fel încât să fie cu faţa spre ei, iar fetiţa, ca la un semnal, le dărui zâmbetul ei larg şi ştirb de bebeluş.

— Ea e Clementine Rose Harrison. Clem, fă cunoştinţă cu prietenii noştri Sophie şi… Xander.

— E superbă, murmură Alex, iar sinceritatea cu care vorbise făcu situaţia şi aşa greu de suportat încă şi mai jenantă.

— E o drăguţă, zise şi Sophie şi se uită împrejur în căutarea unui pretext pentru a se îndepărta. Încă nu l-am salutat pe fratele meu şi pe Lola. Mă scuzaţi.

Şi se făcu nevăzută înainte ca vreunul dintre ei să aibă timp să răspundă.

— Ciudată situaţie, zise Max şi zâmbi răutăcios. Sper că n-am zis ceva inoportun.

— Sigur că nu, răspunse Andy, care-şi dăduse însă foarte bine seama care era jocul lui Max.

— Cred că doar a fost surprinsă când a făcut legătura, interveni Alex cam neconvingător.

Anita şi so*ţul ei rocker îşi reluară* concertul pentru bebeluşi pe covor, iar o servitoare intră şi anunţă că masa e servită în living.

— Vă las să vorbiţi, zise Max şi o ridică pe Clem pe umăr. Oricum, ea vrea să se întoarcă la muzică, nu-i aşa, draga mea?

Se lăsă o clipă de tăcere după plecarea lui Max. Alex se uita fix la propriile picioare, iar Andy îşi răsucea nervoasă o şuviţă de păr pe deget. Singurele cuvinte care-i veneau în minte erau: spune-i, spune-i, spune-i.

— E frumoasă foc, Andy.

Preţ de o clipă groaznică, Andy avu impresia că el se referă la Sophie.

— A, Clem? Mulţumesc. Mda, n-o dăm.

Alex râse, iar Andy nu putu să nu-i zâmbească la rândul ei. Râsul lui era atât de firesc şi dezinvolt!

— Bizar că tu şi Soph vă cunoaşteţi, nu? Ea mi-a tot povestit despre adunările astea la care o ducea pe Lola – bănuiesc că n-au prea fost ce crezuse ea la început –, dar n-am făcut legătura.

— Nici eu. Cum am fi putut? Sunt mii de mămici cu bebeluşi în Manhattan. Nu aveam nici un motiv să ne închipuim vreuna dintre noi că o să fim în acelaşi grup. Mai ales că Sophie nici măcar nu e mămică…

Se opri când îşi dădu seama că ultima parte putea să pară agresivă, acuzatoare sau indiscretă, ori poate toate trei în acelaşi timp.

— Da, dar să nu-i spui ei aşa ceva, râse Alex. Uneori uită cu totul că e doar mătuşa Lolei. Şi vorbeşte tot timpul

despre copii… Dacă o ţine tot aşa, o să fie cât de curând mămică.

Era rândul lui Andy să-şi coboare privirea. Se pomeni brusc că îşi doreşte cu disperare să fie oriunde, numai acolo nu.

— Îmi pare rău, zise Alex şi-i puse o mână pe umăr. Am spus ceva ciudat? Prea în amănunt? Totul mi se pare foarte nou…

Andy flutură din mână.

— Suntem oameni în toată firea acum. Ne-am despărţit cu ani în urmă. E firesc să avem amândoi o viaţă nouă.

Muzica se opri pe neaşteptate, iar ultimele cuvinte ale lui Andy răsunară cam tare în cameră, dar numai Sophie şi Max întoarseră privirile spre ei.

— Cred c-ar trebui să mă duc la masă, zise Andy.

— Bună idee. Eu mă duc să-mi iau la revedere. Am trecut pe-aici numai ca să fac cunoştinţă cu lumea, dar am, ăăă, diverse de făcut.

Încuviinţară amândoi, Andy acceptă pretextul şi se sărutară cast pe obraz. Andy reuşi să-şi ţină gura: dacă abia reuşeau să discute despre faptul că ea avea o fetiţă fără a resimţi o acută stinghereală, cum ar fi fost în stare să-i dea de ştire cavalereşte că iubita lui îl înşela cu un student?

Andy se duse întins în living şi fu năucită pentru un moment de priveliştea care o întâmpină. „Masa“ anunţată era cu nimic mai puţin fastuoasă decât o recepţie de nuntă la Ritz-Carlton, incluzând până şi o broască sculptată în gheaţă. Platouri de argint aşezate deasupra unor mici flăcări de gaz şi pe care se aflau mormane întregi de omletă, şuncă presată, cartofi ţărăneşti, clătite şi vafe. La acestea se adăugau vreo cinci feluri de cereale, alături de care fuseseră puse carafe de lapte degresat, lapte de soia şi lapte integral, precum şi un bar cu fructe unde găseai felii de pepene, ciorchini de struguri, jumătăţi de grep, banane, kiwi, ananas, cireşe, pepene galben şi fructe de pădure. Mai la o parte fusese amenajat un bufet special pentru bebeluşi, pe care erau platouri miniaturale cu fructe tăiate în bucăţi minuscule, borcănaşe de iaurt YoBaby în toate aromele, cu linguriţe de plastic în culori asortate, pacheţele de biscuiţi Baby Mum-Mums şi multe boluri cu cereale organice Puffs. În partea dreaptă era o masă separată la care un barman prepara pahare de Mimosa, Bloody Mary şi Bellini cu nectar proaspăt de piersici. O femeie în uniformă îi întinse lui Andy o farfurie şi tacâmuri din argint; un alt angajat o întrebă dacă doreşte ca bucătarul să-i prepare o omletă specială sau o frittata. Abia atunci Andy îşi dădu seama că masa acesta pasămite relaxată în ideea de hai-să-

facem-cunoştinţăcu-soţii era de fapt ceva la patru ace, comandat de la o firmă de catering.

— Fantastic, zise de lângă ea Max, cu ochii la toată mâncarea aceea. Cred că am putea să ne obişnuim să trăim pe picior mare, nu crezi?

Andy alese să ignore partea a doua a comentariului.

— A meritat să pierzi începutul meciului Jets? întrebă Andy.

— Aproape.

Nu mai făcură nici o remarcă despre Alex sau Sophie. Andy nu ştia sigur dacă Max nu vrea să discute despre ei sau nu-i păsa, dar ea, una, n-avea de gând să comenteze pe tema asta. O luară cu rândul în braţe pe Clementine, înfulecară cu neruşinare şi conversară cam fără tragere de inimă cu ceilalţi părinţi. Jumătate de oră mai târziu, când Max îi aruncă privirea aceea de „Sunt gata de plecare“, Andy nu avu nimic de obiectat.

Ajunşi înapoi acasă, Max se oferi să o culce pe Clementine şi să stea cu ea, uitându-se la meci, dacă Andy voia să dea o fugă la manichiurista la care tot încerca de o săptămână întreagă să ajungă. Lăsând la o parte faptul că se dusese la manichiură în ziua precedentă (bărbaţii nu observă niciodată aşa ceva), da, Andy voia să iasă în oraş. În mai puţin de zece minute, se instalase la o măsuţă din Café Grumpy şi vorbea la telefon cu Lily.

— Am greşit că mi-am ţinut gura, aşa-i? Ar fi trebuit să-i spun ceva.

— Bineînţeles că n-ar fi trebuit să-i spui ceva! exclamă Lily cu multe octave mai sus decât de obicei. Cum de-ţi trece prin cap aşa ceva?

— Mă cunosc cu Alex din liceu. A fost prima mea iubire. Probabil c-o să-l iubesc toată viaţa. Pe Sophie am văzut-o o dată pe săptămână, vreme de câteva luni. Nu cred că e fată rea, dar nu simt nici un fel de loialitate faţă de ea.

— Nimic din toate astea nu contează. Nu e treaba ta.

— Cum adică nu e treaba me*a?*

Micul Skye scân*ci* undeva pe fundal. Lily o rugă să aştepte, puse jos receptorul şi se întoarse după un minut.

— Vreau doar să spun că ce se întâmplă sau nu se întâmplă între Alex şi iubita lui nu te priveşte. Eşti femeie măritată, ai un copil şi cine înşală pe cine nu e problema ta.

Andy suspină.

— Tu n-ai vrea să ştii dacă Bodhi are o relaţie cu cineva? Eşti prietena mea şi nu aş ezita să-ţi spun.

— Da, dar diferenţa e că eu sunt prietena ta. Alex nu e prietenul tău. E un fost. Şi ce se petrece în dormitorul lui nu

te priveşte.

— Mă faci să râd, Lil, ştiai?

— Îmi pare rău, dar îţi spun adevărul.

Andy mai întrebă ce fac Bodhi, Bear şi Skye şi încheie convorbirea cât putu mai repede. Emily nu răspunse la telefon, aşa că Andy formă numărul lui Miles. Ştia că Miles se dusese împreună cu Emily la Chicago la o întâlnire cu un potenţial advertiser şi că el urma s-o ia spre Los Angeles după ce Emily se urca în avion să se întoarcă acasă.

Miles răspunse după primul apel.

— Bună, Miles. Scuze că te deranjez, dar nu reuşesc să dau de Emily. Ştii cumva pe unde e?

— E chiar aici lângă mine. Zice că o să-ţi dea mesaj. Tocmai ridicăm maşina pe care am închiriat-o.

— Aşa de greu a fost zborul?

— Eu doar am repetat ce mi-a zis ea.

— Ei bine, spune-i că iubita lui Alex e în grupul meu de mămici şi se culcă cu un student abia ieşit de pe băncile liceului.

Andy ascultă în vreme ce Miles transmise mesajul. După cum se aşteptase, Emily luă imediat telefonul. Lăsând la o parte încordarea dintre ele din cauza ofertei Elias-Clark, Emily era gata să mănânce pe pâine asemenea bârfe.

— Explică, te rog. Nu mi-ai spus că Alex are un copil. Ceea ce, ţinând cont de faptul că eşti în continuare obsedată de el, e surprinzător că ai uitat să-mi zici.

Andy nu se putea hotărî ce o enerva mai tare: acuzaţia ei sau faptul că Miles trăgea cu urechea la conversaţia lor.

— Miles aude ce spui?

— Nu, am plecat mai încolo. Acum puteţi să staţi liniştite de vorbă.

— Nu are un copil. Pe iubita lui o cheamă Sophie şi e, întâmplător, o fată superbă. Copilul e al fratelui ei, o fetiţă drăgălaşă, Lola. Ei, şi întrucât cumn*ata e*i lucrează până foarte târziu, Sophie o aduce pe Lola la adunările proaspetelor mămici. Cred că şi-a închipuit că o să fie ceva unde copiii de fapt se joacă, nu o adunare pentru ajutorarea femeilor, dar ea…

— Am priceput. Şi eşti sigură că se regulează cu studentul ei?

— Aşa mi-a zis. La naiba, tuturor ne-a spus. Pretinde că nu se culcă de fapt cu el, dar cu certitudine nu e o relaţie tocmai potrivită…

— Şi deci ştii treaba asta sigur, direct din gura ei, şi nu i-ai suflat o vorbă lui Alex?

— Exact.

— Păi, de ce nu?

— Cum adică de ce nu?

— Nu crezi că e o informaţie importantă?

— Ba da. Dar n-am fost sigură dacă e treaba mea.

— Nu e treaba ta? urlă Emily. Pentru Dumnezeu, Andy, nu mai fi aşa o fată de treabă şi pune mâna pe telefon. O să-ţi fie recunoscător tot restul vieţii, îţi garantez.

— Nu ştiu. Chiar crezi că…?

— Da, cred. Acum o să închid pentru că am de condus două ore după cel de-al treilea zbor din săptămâna asta şi sunt gata să omor pe cineva.

— Ţine-mă la curent, zise Andy, dar Emily închisese deja telefonul.

Andy comandă un pahar de apă cu gheaţă şi rămase uitându-se în gol. Să-i dea telefon şi să-i spună? Cum ar părea treaba asta? El ar fi şocat, îndurerat, umilit. De ce să fie ea cea care-i dă o asemenea veste? Sau, mai rău, dacă treaba asta nu va fi nimic nou pentru el? De unde să ştie ea dacă nu cumva el e deja la curent, dacă nu aflase întâmplător sau dacă Sophie nu-i făcuse de-acum mărturisiri înlăcrimate? Mai rău încă, dacă ei aveau un soi de relaţie deschisă şi, deşi Sophie avea mustrări de conştiinţă, nu-i greşea de fapt cu nimic? Atunci chiar că se chema că-şi bagă nasul unde nu-i fierbe oala, ca o fostă respingătoare care se vâra în noua relaţie a iubitului de mai demult, şi asta ar zădărnici pentru totdeauna eforturile depuse de ea şi Alex în ultima vreme pentru a relua legătura şi poate chiar a deveni buni amici.

Faptul îi displăcea profund şi i se părea o greşeală din toate punctele de vedere, dar Andy se hotărî să-şi ţină gura. Începuse să se priceapă la treaba asta.

Capitolul 21

În propriul tău interes

Max puse o cană de cafea în faţa lui Andy şi se întoarse la cafetieră, să-şi facă şi lui una.

Andy o împinse mai încolo şi oftă.

— Ai vrea un ceai?

— Nu, nimic. Mă simt de parcă aş avea lame de ras în gât.

— Parcă trebuia să fie chestie de douăzeci şi patru de ore. Nu aşa a zis doctorul?

Andy încuviinţă.

— Mda. Dar răceala lui Clem a ţinut trei zile întregi, iar eu sunt deja în a patra. Aşa că nu prea-mi vine să-l cred.

Max o sărută pe creştet ca pe un căţeluş şi dădu înţelegător din cap.

— Sărmana de tine, arzi de febră. E timpul să iei Tylenolul?

Andy se şterse de sudoarea care îi brobonise buza de sus.

— Abia peste o oră, zise ea răguşit. Ar trebui să reînregistrez acum mesajul de pe robot la telefonul fix şi mobil. Am o voce sexy, nu-i aşa?

— Ai o voce de parcă ai avea ciumă, comentă el şi îndesă un vraf de hârtii în servietă. Te mai pot ajuta cu ceva înainte să plec?

Andy îşi legă mai strâns cordonul de la halatul de baie, dar apoi îl slăbi la loc.

— Nu cred. Isla trebuie să ajungă în curând.

Se chinui să înghită fără să se strâmbe de durere.

— Ar trebui să încerc să ajung la birou azi. Emily m-a sunat de trei ori ieri, chipurile ca să întrebe cum mă simt, dar ştiu că de fapt voia să vorbească de Elias-Clark. O să luăm prânzul mâine ca să hotărâm odată pentru totdeauna.

În decursul celor patru zile scurse de la cina cu Miranda, Emily şi Andy îşi dăduseră seama că nu vor putea să cadă vreodată la înţelegere cu privire la achiziţia Elias-Clark. Iar acum nu făceau decât să se pândească, până când una din ele avea să cedeze…

Iar Andy ştia foarte bine de partea cui era soţul ei.

Max se opri din ce făcea şi se întoarse spre ea.

— Păi, nu cred că te simţi destul de bine ca să te duci la birou, dar înţeleg de ce *vrea s*ă vorbiţi…

Andy simţi ceva ciudat în vocea lui şi-şi ridică privirea. În ultimele săptămâni, Max întrebase subtil de treaba asta cu mai mult interes decât arătase vreodată până atunci faţă de serviciul ei, iar în ultima vreme devenise mult mai puţin subtil; el întreba şi revenea şi, de la cina cu *Miranda încoace,* dădea de înţeles că Andy e o imbecilă. Fireşte, n-o spunea făţiş, dar în ultima vreme cuvântul lui preferat devenise obtuză.

Andy tăcu. Ar fi vrut să-l întrebe în ce măsură susţinerea achiziţionării avea de-a face cu Harrison Media, dar ştia că discuţia care ar fi urmat n-ar fi fost nicidecum productivă.

— E o adevărată onoare să primiţi aşa o ofertă. Ca să nu mai vorbim de preţul al naibii de bun.

— Mi-ai mai spus.

De vreo mie de ori, adăugă Andy în sinea ei.

— Cred că e o ocazie care vine o singură dată în viaţă, zise Max fără să-şi dezlipească privirea de pe Andy.

Ea scoase o bomboană de mentă Ricola şi o puse în gură.

— Hmm. Zău dacă-mi amintesc unde-am mai auzit treaba asta.

Tonul ei oferise probabil indicii clare că, în ceea ce o priveşte, conversaţia era încheiată, pentru că Max o sărută pe Clementine, îi spuse lui Andy că o iubeşte şi plecă. Un nou puseu de febră o cuprinse, iar Andy nu voia să lase copilul singur în scăunel, dar era în acelaşi timp mult prea ameţită ca s-o ia în braţe, aşa că se aşeză pe podea lângă fetiţă. Mai-mai că o îmbrăţişă pe Isla când aceasta ajunse câteva minute mai târziu şi preluă grija bebeluşului, iar Andy *se duse în dormitor, puse* o pijama curată şi se afundă într-un somn febril, dar adânc, lipsit de vise. O trezi lătratul lui Stanley la uşa apartamentului.

Andy se împletici înapoi în bucătărie şi se frecă la ochi *ca să alunge toropeala. Puiul de somn ajutase; se simţea ceva mai bine.*

— Cine a fost la uşă? o întrebă pe Isla, care tocmai încălzea un biberon cu lapte.

— Un curier. A lăsat asta.

Isla îi întinse un plic mare pe care scria Fotografii. A nu se îndoi pe ambele părţi.

— A, da. Uitasem complet că pozele vor fi gata azi.

Andy scoase din plic un vraf de fotografii profesionale de la nunta lui Olive. Alăturat era un bileţel d*e la Daniel: Sper că-ţi vor plăcea la fel de mult ca nouă. Am avut de gând*

să i le trimit lui Emily, dar e la Chi*cago toată ziua. Vrei tu să i le pasezi? Aştept impresii.*

Andy se aşeză comod la masa de la bucătărie cu o cană de ceai de muşeţel în faţă şi *se apucă* să înşire pozele pe masă. Zâmbetul îi fu din ce în ce mai larg pe măsură ce trecea de la o imagine la alta: erau, într-un cuvânt, spectaculoase.

Îi trimise lui Emily un SMS: Tocmai am primit pozele cu Olive. Sunt fantastice. O să facă furori. Pupici.

Răspunsul sosi aproape instantaneu: Super! Sunt cu cei de la Rolex acum. Trimite-mi-le prin curier la apt! Am nevoie de ele la întâlnirea de mâine dimin. Ciao.

Andy îi răspunse: În regulă, apoi deschise laptopul ca să se apuce să scrie articolu[1] despre nunta lui Olive. I-ar fi fost mult mai uşor dacă ar fi fost de faţă la nuntă, dar notiţele luate de Emily erau destul de complete. Andy îi trimisese prin e-mail o listă de trei pagini cu lucruri la care să fie atentă – sau, mai bine chiar, dacă avea ocazia, despre care să întrebe pe cineva –, iar Emily se achitase mai mult decât onorabil de sarcina primită.

Isla o aduse pe Clem să-şi sărute mămica înainte s-o ducă la Gymboree[1] şi apoi la o rundă de joacă alături de alţi copii, iar în urma lor apartamentul rămase minunat de liniştit – perfect pentru o sesiune de lucru de trei ore, prima în cele două zile de când era bolnavă. Când Isla se întoarse cu bebeluşul, Andy se simţea aproape vindecată şi, lucru chiar mai important, scrisese deja trei sferturi din articol. O luă pe Clem din cărucior şi o acoperi cu pupici.

— Mă simt mult mai bine, îi zise ea Islei, care o privea neîncrezător.

— Eşti sigură? Pentru că pot să mai rămân azi dacă ai nevoie de mine.

— Nu, serios, nu e nevoie. Mă simt destul de bine. Mă duc acum să o culc un pic, iar pe urmă se face imediat ora cinei. Mulţumesc pentru toate.

Clementine dormi mai mult de o oră şi se trezi la trei şi jumătate, cu obrăjorii ei dolofani şi minunat îmbujoraţi şi cu zâmbetul ştirb până la urechi. Era o mare uşurare s-o vadă din nou sănătoasă; ori de câte ori sărmana ei fetiţă vomita sau plângea, Andy simţea cum se strânge pe dinăuntru de milă. Se pregătea s-o sune pe Agatha ca să-i ceară să trimită un curier după fotografii, când se uită afară pe geam şi constată că era o zi superbă de octombrie, aşa că Andy se hotărî să facă o plimbare lejeră pe jos până la Emily acasă.

— Vrei să vii cu mami în prima ei ieşire din casă din ultimele două zile? Siiigur că vrei.

Andy se schimbă în jeanşi şi pulover şi o instală comod pe fetiţă în căruciorul ei. Afară, aerul era răcoros şi proaspăt, iar în timp ce mergeau Andy o făcea pe Clem să râdă strâmbându-se caraghios la ea. Privi spre chipul zâmbitor al fiicei ei şi îşi dădu seama, mai limpede decât îşi dăduse vreodată din ziua în care primiseră oferta, că nu era în stare sub nici o formă să petreacă încă un an sub papucul Mirandei Priestly. Fusese îngrozitor şi când fusese tânără şi nemăritată, iar acum nu mai avea de gând să tolereze telefonul veşnic sunând, pretenţiile necontenite, sarcinile care aveau să se reverse douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru şi care o vor smulge mereu de acasă, de lângă Max şi mai ales de lângă Clementine. Ea şi Max tocmai începuseră să se descurce cu rutina vieţii cu un copil mic în casă şi lucrurile stăteau bine între ei – nu perfect, dar, în fond, ce mariaj era perfect? Era fericită. Lucrau bine împreună ca părinţi şi erau adevăraţi parteneri de viaţă, iar el era un tată atent şi iubitor, aşa cum îşi dorise pentru fiica ei. Chiar şi din punctul de vedere al carierei lucrurile erau armonioase: unde altundeva ar fi avut norocul să-şi păstreze programul flexibil, lucrând mai mult atunci când erau în urmă la ediţia în curs şi lăsând-o mai moale apoi. Era propria ei şefă şi prietena cea mai bună îi era partenară de afaceri. Iar Emily îi era şi acum cea mai bună prietenă, în pofida a tot ce se petrecuse. Munciseră prea din greu şi pentru prea multă vreme ca să renunţe acum şi să se întoarcă în sclavie la Elias-Clark – ea era ferm convină că vor putea vinde revista unei alte firme în care editorul să fie în toate minţile. Va fi un lucru dureros, dar Andy ştia bine ce va trebui să-i spună lui Emily. Sosise vremea. Îndată ce vor lua loc la masă a doua zi, îi va spune direct şi fără ocolişuri: achiziţia nu va avea loc.

Cele cinci trepte de la intrarea în clădirea unde locuia Emily fură dificile pentru Andy, care avea de tras căruciorul după ea. Cum de nu băgase niciodată de seamă treptele astea? Incredibil ce multă vreme trecuse de când Andy venise aici – două luni? Trei? La un moment dat, înainte să existe Clementine, chiar înainte de a-l cunoaşte pe Max, Andy aproape că se mutase pe canapeaua lui Emily; înfulecau împreună sushi picant cu ton şi kilograme de edamame, forfecându-şi vieţile până în cele mai mici detalii.

Deşi Emily era încă în Chicago, ori poate în drum spre casă, iar Miles la Los Angeles, l*a filmare* pentru un nou reality-show, Andy tot nu se îndură să se fo*losească de cheia pe care o avea fără să bată mai întâi* la *uşă. Aşa că ciocăni*

*la uşa de un roşu aprins, care dădea aproape direct î*n sufragerie, şi era tocmai pe punctul de a răsuci cheia când auzi ceva în apartament. Râsete? Vorbă? Nu îşi dădea seama cum se face că era cineva acolo, dar în mod cert cineva se afla în apartament. Bătu din nou la uşă. Nici un răs*puns.*

unde eşti? îi dădu Andy un SMS lui Emily.

Replica veni instantaneu: apr gata să decolez din o'hare. Pozele îţi plac şi acum?

unde e Miles?

în l.a. până mâine. de ce? toate în ordine?

Da, totul e bine.

Zgomotul era oare de la televizor? Femeia care făcea curăţenie se lăfăia acolo câtă vreme ei erau plecaţi de acasă? Nişte prieteni locuiau la ei cât lipseau? Andy lipi urechea de uşă. Nu distingea nici o voce, dar îşi dădu seama – instinctiv – că ceva nu era cum trebuie. Şi era gata să pună pariu că Miles o minţise pe Emily când îi spusese că e la Los Angeles şi se zbenguia acum acasă cu vreo fetişcană. Nici Max, nici Emily nu recunoscuse vreodată pe faţă că Miles îşi înşela soţia, dar toată lumea ştia treaba asta.

Fără să ţină cont de posibilele ramificaţii ale deciziei ei – şi mai ales fără să ştie ce îi va spune lui Emily după ce bănuielile îi vor fi confirmate –, Andy răsuci cheia în broască şi împinse uşa. Imediat ce scoase scaunul copilului din cărucior, Clem chicoti de încântare şi începu să dea din picioruşe. Andy se uită în direcţia în care privea fetiţa şi nu se miră să-l vadă pe Miles lăţit pe canapea, cu înfăţişarea şifonată şi poate chiar uşor mahmură, cu o cămaşă în carouri şi nişte reiaţi cam soioşi. Abia după ce mai făcu un pas în hol, Andy văzu cine stătea pe un scaun în faţa lui: Max.

Se apucară să vorbească toţi în acelaşi timp.

— Scuze, am intrat cu cheia mea. Dar am bătut, şi pentru că nimeni…

— Bună, Andy. De când nu ne-am văzut! Adu-o pe Clem să-l salute pe unchiul…

— Andy? Ce cauţi aici? E totul în regulă cu Clem? Ştii că…

Apoi tăcură toţi în acelaşi timp. Andy fu prima care vorbi din nou:

— Cred că nu aţi auzit când am bătut la uşă. Am venit să las pozele astea pentru Emily. Are nevoie de ele la o întâlnire mâine dimineaţă.

Cu Clementine în braţe, intră în sufragerie. Max se ridică în grabă să le sărute pe amândouă. Andy îi cercetă din priviri costumul, servieta şi neliniştea care i se citea pe faţă şi îşi muşcă limba să nu-l întrebe de faţă cu Miles cum se face

că a plecat atât de devreme de la birou. Avusese o perioadă mai grea la serviciu şi de săptămâni întregi nu se mai întorsese acasă înainte de opt-nouă seara. Spusese că-l doare să nu fie de faţă când pentru Clem sosea ora de culcare, şi iată-l acum stând comod pe un scaun în sufrageria lui Miles, sorbind dintr-o sticluţă de ceai cu gheaţă Snapple şi arătând ca un bărbat prins cu pantalonii în vine.

Clem chiţăi din nou când Max întinse mâinile după ea, dar, fără să ştie de ce anume, Andy îşi încleştă mai strâns braţele în jurul fiicei ei. Se întoarse spre Miles:

— Deci, ce se petrece aici? întrebă ea şi se strădui să vorbească relaxat.

Nimeni nu se oferi să explice cum se făcea că Max nu era la serviciu şi Miles nu era la Los Angeles. Şi de ce arătau amândoi vinovaţi?

— Nu mare lucru, zise Miles, deşi tonul lui sugera exact opusul. Dă-mi mie pozele. I le dau lui Em imediat ce…

— Ce să-mi dai? se auzi vocea lui Emily, cu o secundă înainte ca ea în persoană să apară cu braţele pline de dosare şi carneţele, plus o sticlă cu apă.

Purta pulover şi ciorapi pufoşi şi ochelari, părul sli*no*s îi era prins dezordonat şi n-avea urm*ă* de machiaj pe faţă. Arăta ca dracu'.

Andy fu atât de stupefiată de apariţia neaşteptată a lui Emily, încât aproape că uită că prietena ei pretinsese în urmă cu un minut că se află pe pista de decolare a aeroportului O'Hare. Apoi observă cum Emily, la vederea ei, e cuprinsă de şoc, apoi de panică.

— Andy! Ce cauţi aici? întrebă Emily părând la fel de buimăcită cum se simţea şi Andy.

— Ce caut eu aici? Îţi aduc fotografiile. Ce cauţi tu aici?

Tăcerea absolută fu singurul răspuns la întrebarea ei. Andy observă cu groază cum ceilalţi trei schimbă între ei priviri îngrijorate.

— Ce se petrece aici? E ceva în neregulă, nu-i aşa? Se întoarse spre Max: Eşti bolnav? S-a întâmplat ceva la birou?

Din nou, tăcere deplină.

În cele din urmă, Max zise:

— Nu, Andy, nu… ăăă… nu s-a întâmplat nimic de genul ăsta.

— Păi, nu cred că plănuiaţi o petrecere surpriză de ziua mea. Şi atunci ce e cu secretoşenia asta?

Iarăşi priviri.

— Ziceţi careva ceva, pentru că începe să devină de-a dreptul bizar.

— Ei bine, cred că e cazul să te felicit, zise Miles şi îşi trecu o mână prin păr. Se pare că tu şi Emily sunteţi în mod oficial oameni de afaceri de succes. Ca să nu mai vorbim de bănetul cu care v-aţi ales…

— Miles! se răsti Emily şi-i aruncă o privire ucigătoare.

— Poftim? făcu Andy *şi o bătu* uşurel pe spate pe Clem în vreme ce se uita de jur împrejur prin încăpere.

Max se apucă să-şi caute par*desiul.*

— Andy, ce-ar fi să o ducem acasă pe Clem – şi aşa se apropie *ora ei de ci*nă – şi îţi explic eu totul acolo, bine?

Andy clătină din cap.

— Clem e bine mersi. Spune-mi ce se petrece aici. Emily? Cum adică „în mod oficial oameni de afaceri de succes“?

Nimeni nu răspunse.

— Emily? repetă Andy din ce în ce mai isteric. Cum adică?

Emily îi făcu semn lui Andy să ia loc şi se aşeză la rândul ei pe un scaun.

— Am semnat contractul.

— Poftim? Cine a semnat? Ce contract? Şi atunci înţele*se: Elias-Cla*rk? Ne-ai vândut?

Max veni din nou lângă ea, încercă să o ia pe Clem, iar când Andy refuză să i-o dea, se apucă să o împingă pe Andy uşurel spre uşă.

— Haide, iubito. Îţi explic eu totul în drum spre casă. Hai să luăm copilul…

Andy se întoarse spre Max cu ochii în flăcări.

— Încetează odată să-mi închizi gura şi spune-mi ce naiba se întâmplă. Tu ştiai de tr*ea*ba asta? Ştiai că Emily are de gând să semneze în numele meu şi i-ai dat voie?

*Em*ily zâmbi binevoitor, condescendent, ca şi când era de părere că Andy are o reacţie mult prea exagerată.

— Andy, scumpo, n-ai cum să te superi pe mine pentru că ţi-am făcut rost de o mică avere. Tocmai ast*a discutasem – în felu*l ăsta o să ai mai mult timp, o să fii liberă să scrii despre ce vrei tu, când vrei şi o să o stai şi mai mult cu Clementine…

— Nu asta discutasem, zise Andy, din ce în ce mai uluită de ce auzea. Asta spuneai tu, iar eu te contraziceam. Să am mai mult timp? Pe ce lume trăieşti? O să fiu ostatică! Amândouă vom fi!

Emily izbi cu o mână în canapea.

— Andy, eşti atât de încăpăţânată în privinţa asta. Atât de obtuză.

Din nou cuvântul ăsta.

Emily continuă:

— Toată lumea a fost de acord că e de departe cea mai bună alegere şi eu am luat-o. Nu am de gând *să-mi cer iertare pentru că am acţionat* în interesul nostru.

Lui Andy nu-i venea să-şi creadă urechilor. Nu era cu putinţă. Nimic din tot ce auzea nu avea vreo noimă. S*imţi cum i* se pune un nod în gât şi ochii i se umplu de lacrimi de mânie.

— Nu sunt de acord, Em. Va trebui să-i suni şi să le spui că mi-ai falsificat semnătura, aşa că înţelegerea pică. Exact în clipa asta.

Andy văzu cum Emily îi aruncă lui Max o privire care zicea: Vrei să-i explici tu sau mă laşi pe mine?

Clementine începu să plângă. Andy se luptă din răsputeri să nu-i ţină şi ea isonul.

Emily îşi dădu ochii peste cap.

— Nu ţi-am falsificat semnătura, Andy. Max a semnat.

Andy întoarse iute capul spre Max, care părea panicat văzând-o pe Clementine urlând cât o ţinea gura, cu pumnişorii strânşi, gura căscată şi limba îndoită.

— Andy, dă-mi copilul, o rugă Max cu vocea lui cea mai liniştitoare.

— Ia-ţi mâinile afurisite de pe ea, şuieră Andy şi se dădu un pa*s înapoi.*

*Căută în buzunar*ul de la jeanşi şi constată cu uşurare că avea la ea o suzetă, cu puţin pufuleţ pe ea, dar altminteri cu*rată. Clem* o luă cu sete şi se apucă să sugă cu nădejde din suzetă.

— Andy, o imploră Max. Dă-mi voie să-ţi explic.

Andy se simţi ca electrocutată, izbită de un val de repulsie faţă de el. Cuvintele, rugămintea din vocea lui, lipsa totală de regret – era prea din cale afară.

— Cum *ai putea* să-mi explici că mi-ai falsificat semnătura pe un contract cu care ştiai foarte bine că nu sunt de acord?

— Andy, scumpo, să nu exagerăm. Nu ţi-am falsificat semnătura. Niciodată n-aş face aşa ceva.

— Bineînţeles că nu, întări Emily.

— Atunci ce anume ai făcut? Nu de alta, dar eu sunt ferm convinsă că n-am semnat nimic.

— Nu e vorba de ceva atât de teribil, Andy. Investiţia mea iniţială mi-a dat dreptul să controlez 18% din The Plunge, după cum sigur îţi aminteşti. Aşa că de fapt…

— Dumnezeule, nu se poate! exclamă Andy şi înţelese.

Contractul semnat atunci când încorporaseră sumele de bani primite de la investitori fusese extrem de clar: Andy

deţinea o treime, Emily o treime şi investitorii, grupaţi, cealaltă treime. Din acea treime a investitorilor, Max avea 18%. Nici Emily, nici Andy nu-şi făcuseră vreodată griji în privinţa asta dat fiind că, împreună, ele deţineau controlul deplin al corporaţiei – acţiunile lor, laolaltă, puteau vota împotriva oricărei propuneri cu care nu erau de acord –, dar Andy nu îşi închipuise în veci că soţul ei s-ar putea alia cu Emily împotriva ei. Să fie de acord cu Emily, da. Să încerce s-o influenţeze pe Andy, da. Dar să o elimine complet din procesul decizional şi să semneze un asemenea contract fără cunoştinţa ei? Nici într-un milion de ani. Andy făcu un calcul rapid în minte şi, da, într-adevăr, procentele lui Emily combinate cu ale lui Max făceau mai mult de cincizeci şi unu la sută.

— Am făcut-o pentru tine, zise Max cu *chipul în*cremenit. E o ocazie senzaţională pentru amândouă şi aţi muncit atât de mult. Un astfel de noroc nu-ţi pică zilnic în poală. N-am vrut ca într-o bună zi să-ţi pară *rău* că n-ai profitat.

Max întinse din nou mâna spre ea, dar Andy se dădu îndărăt.

— M-ai păcălit, zise ea, lovită ca de o avalanşă de înţelegerea tot mai clară a situaţiei. Ştiai foarte limpede ce-mi doresc în privinţa asta, dar nu ţi-a păsat. Ai luat partea cuiva împotriva mea. Ai acţionat pe la spatele meu.

*Ma*x avu îndrăzneala să pară jignit de vorbele ei:

— Te-am păcălit? făcu el indignat. Am acţionat în interesul tău.

— Propriul meu interes?

Andy îşi dădea seama că ţipă, dar nu era în stare să vorbească mai încet sau mai puţin isteric. O înspăimânta *furia* oarbă care o cuprinsese; valul de mânie *era mai* puternic decât şocul sau tristeţea, era ca o maree de neoprit, gata s-o înghită cu totul.

— Nu te-ai gândit o clipă măcar la propriul meu interes, altfel nu făceai aşa ceva pentru nimic în lume – nimic din ce-ai făcut. Te-ai gândit doar la tine, la firma tatălui tău şi la numele familiei tale. Atât şi nimic mai mult.

Max coborî privirea, apoi se uită în ochii ei:

— Firma familiei noastre, zise el încetişor. Şi numele familiei noastre. Am făcut-o pentru noi toţi. Am făcut-o şi pentru Clementine.

Dacă Andy n-ar fi ţinut-o pe fiica ei, l-ar fi plesnit pe Max. Dar cu copilul în braţe, se mulţumi să-l strângă mai bine la piept şi să-i răspundă:

— E revoltător şi că gândeşti aşa ceva.

Emily oftă, de parcă toate astea erau grozav de obositoare.

— Andy, exagerezi. Nu se schimbă nimic timp de un an de acum încolo, poate chiar mai mult. Tu eşti în continuare redactor-şef, eu rămân directoare şi sunt sigură că toată echipa va fi încântată să vină cu noi. Tot noi o să luăm hotărârile. Şi s-ar putea ca nici să nu ne vedem cu Miranda. În fond, revista noastră nu e decât una din duzinile de publicaţii din colecţia firmei ei.

Andy se întoarse spre Emily – în furia sa faţă de Max, aproape că uitase că e şi ea de faţă.

— Ai fost acolo, Emily. Ai văzut cum s-a purtat. Cum îţi închipui tu că se vor petrece lucrurile? Ai impresia că Miranda o să vină pe la noi la birou în pauza de prânz să facem yoga împreună sau să mergem la o *ped*ichiură to*ate* trei? Crezi c-o să stăm să bem o Mimosa şi să chicotim despre băieţi?

Emily pricepu sarcasmul întrebărilor, dar zâmbi.

— O să fie chiar mai bine, îţi promit.

— Nu-mi pasă de ce-mi promiţi pentru că eu plec. Aveam de gând să-ţi spun treaba asta mâine la prânz, dar se pare că n-ai mai putut aştepta.

— Andy…, începu Max, dar Andy i-o tăie scurt.

— Să nu te mai aud, i se adresă Andy răguşit, cu ochii îngustaţi. E revista mea, cariera mea şi tu ai tupeul să dai năvală sub nu ştiu ce tâmpenie de pretext mărinimos cum că mă salvezi de mine însămi… mă prosteşti în faţă ca să aduci pe linia de plutire o firmă pe care familia ta a ruinat-o. Ei bine, ştii ceva? Nu faci tu una ca asta cât timp eu conduc revista. N-ai decât să te duci dracului.

Emily îşi drese vocea. Pentru prima dată în cursul întregii discuţii, păru cuprinsă de îngrijorare.

Andy se întoarse spre ea:

— Poţi să-i anunţi tu că plec, altfel le spun eu. Se pare că nu mă pot opune achiziţiei, dar a naibii să fiu dacă nu demisionez, acum, pe loc.

Emily se uită în ochii lui Andy şi atmosfera din încăpere se schimbă. Mânia lor era palpabilă, iar Emily părea pe cale să spună ceva cu adevărat hidos. Andy privi cum Emily deschide gura să vorbească, dar o închide apoi la loc. Fără să se mai gândească la telefonul ei, la cărucior sau la orice altceva în afară de copilul strâns cu putere la piept, Andy se întoarse şi ieşi pe uşă afară.

1. Magazin de haine pentru copii.

Capitolul 22

Amănunte, o grămadă de amănunte

Cu răsuflarea tăiată după ce alergase aproape tot drumul până acasă şi în prag de criză de nervi, Andy reuşi cu greu să respecte rutina obişnuită a lui Clementine: o spălă în grabă la funduleţ la chiuveta din bucătărie, îi puse un scutec de noapte, o îmbrăcă într-o pijama-salopetă cu botoşei şi îi dădu biberonul, toate astea fără să plângă. Abia când Clem fu bine învelită în pătuţul ei, cu luminile stinse şi camera de supraveghere pornită, Andy îşi îngădui să-şi piardă cumpătul. Se întorsese acasă abia de o oră, dar avea senzaţia că trecuse deja un deceniu şi se întrebă cum avea să îndure noaptea lungă care urma. Nu voia ca Max să o vadă plângând, aşa că se încuie în baie şi stătu douăzeci de minute bune sub duş, poate chiar jumătate de oră, iar lacrimile i se amestecară cu apa fierbinte în vreme ce trupul i se scutura de hohote nestăpânite de plâns.

Max încă nu venise acasă când Andy ieşi în sfârşit de sub duş şi îmbrăcă bluza şi pantalonii lungi de pijama. O privire scurtă aruncată spre oglindă îi confirmă bănuielile: faţa ei era o combinaţie hidoasă de pete purpurii, obraji umflaţi şi ochi injectaţi. Nasul îi curgea fără oprire. Ideea la care nu voise nici măcar o singură dată să se gândească în tot anul acela de când era căsătorită îşi croia acum nemilos drum în mintea ei: divorţ. De data asta însă, nu exista nici o altă cale. Refuza să meargă mai departe fie şi un singur pas în această căsnicie.

Îşi aminti că lăsase telefonul mobil acasă la Emily, aşa că luă fixul şi formă numărul de acasă al lui Jill.

— Andy? Pot să te sun eu mâine? Tocmai le făceam baie copiilor. Jared a făcut treaba mare în cadă, Jake are febră, lui Jonah i se pare amuzant să arunce cu apă plină de caca din cadă în toaletă, iar Kyle e plecat la o cină de serviciu.

Andy se sforţă să vorbească normal.

— Da, sigur, atunci te sun eu…

— Grozav, mersi. Te iubesc!

Şi se auzi tonul.

Formă apoi numărul de telefon al maică-sii, dar când se auzi doar un nesfârşit ţârâit, Andy îşi aduse aminte că mama ei se ducea la nişte adunări ale clubului de carte în fiecare

marţi seara şi că avea să se întoarcă târziu, foarte târziu, cherchelită de la vin şi făcând haz pentru că mai trecuse o întâlnire de trei ore fără ca vreun minut să se discute ceva despre vreo carte.

Următorul număr apelat fu cel al lui Lily. N-ar fi vrut s-o silească pe prietena ei la ceea ce cu siguranţă avea să fie o conversaţie lungă şi înlăcrimată, când ea era probabil ocupată până peste cap cu Bear şi Skye, dar Andy nu avea de ales. Când Lily răspunse din prima cu obişnuitul şi veselul ei „Salut!“, pe Andy o podidi numaidecât plânsul.

— Andy? Te simţi bine? Iubito? Vorbeşte cu mine!

— N-ar fi trebuit să pun piciorul pe covorul ăla spre altar! se văi*tă And*y, care îşi dădea oarecum seama că nu are nici o noimă ce spune, dar fără să fie în stare să se oprească.

Stanley sări pe pat şi se apucă să-i lingă lacrimile.

— Ce covor? Andy, ce s-a întâmplat?

Andy îi povesti totul.

Lily rămase împietrită de uluire. În cele din urmă, zise:

— Îmi pare aşa de rău, Andy. Ce trădare îngrozitoare!

— A luat partea altora împotriva mea, zise ea, fără să-i vină nici acum să creadă. S-a folosit de un tertip şi mi-a suflat revista de sub nas. Cine face aşa ceva? Nu, zău, ce fel de om face una ca asta?

Obrajii îi erau scăldaţi în lacrimi, iar gâtul îi era uscat ca iasca. Îşi turnă un pic de apă, o bău încet şi-şi umplu apoi paharul cu vin alb.

— Andy, nici nu ştiu ce să spun.

— Nu mi-a trecut vreodată prin minte că Emily – teoretic una din cele mai apropiate prietene – a conspirat împotriva mea cu propriul meu soţ. Nu pot să pricep nici acum treaba asta.

De unde era, în pat, Andy auzi uşa de la intrare şi simţi un gol în stomac. Nu ştia cum va supravieţui următoarelor cincisprezece minute.

— A ajuns acasă, şopti ea în receptor.

— Aici sunt, scumpa mea. Toată noaptea, la orice oră vrei. Bine? Doar pune mâna pe telefon şi sună-mă oricând ai nevoie.

Andy îi mulţumi şi închise telefonul exact în clipa în care Max apăru în prag. Când dădu cu ochii de el, spăsit şi cu un buchet de lalele portocalii într-o mână şi o pungă de la magazinul Pinkberry în cealaltă, Andy începu din nou să plângă. Dar de data asta, chiar în vreme ce lacrimile i se scurgeau pe faţă, înţelese cu oroare că bărbatul din faţa ei nu mai era soţul ei. Îl trase mai aproape pe Stanley şi îşi îngropă degetele în blana lungă a căţelului.

— Mă jur pe viaţa lui Clementine că n-am vrut niciodată să te fac să suferi, zise el deschis, fără să se mişte din prag. Pe viaţa ei mă jur, Andy. Chiar dacă nu crezi nimic din tot ce o să-ţi mai spun, poţi să crezi măcar atâta lucru.

Andy îl crezu. Fără umbră de îndoială, oricât i-ar fi fost vreodată de greu să creadă ceva din tot ce spunea el, Andy ştia că nu s-ar jura vreodată strâmb pe viaţa fiicei lor. Dădu din cap.

— Înţeleg, zise ea şi-şi şterse lacrimile. Dar asta nu schimbă cu nimic lucrurile.

Max puse florile pe comodă şi se aşeză la capul patului. Nu-şi dăduse jos haina şi pantofii, de parcă ştia că nu avea să rămână acolo peste noapte. Scoase din pungă un iaurt mare Pinkberry cu unt de arahide, ciocolată şi biscuiţi Oreo deasupra şi i-l dădu, dar Andy se mulţumi să-l privească fix.

— E preferatul tău.

— Iartă-mă că nu prea mi-e foame în clipa asta.

Max scoase din buzunarul hainei telefonul ei mobil şi i-l întinse.

— Am adus acasă şi căruciorul.

— Grozav.

— Andy, nu pot să-ţi explic cât de…

— Atunci, nu te mai obosi. Scuteşte-ne pe amândoi de şi mai multă durere.

Fu năpădită brusc de un acces de tuse, iar gâtul îi era umflat şi îndurerat.

— Vreau să pleci în clipa asta, zise Andy şi abia când rosti aceste cuvinte îşi dădu seama cât erau de adevărate.

— Andy*, vorbeşte cu* mine. O să trecem noi şi peste asta. Trebuie să ne gândim la binele lui Clem. Spune-mi ce…

Andy ridică iute capul şi se simţi din nou cuprinsă de un val de furie oarbă în vreme ce se uita în ochii lui Max.

— Exact la binele lui Clem mă gândesc acum. Nici moartă n-o să permit ca fiica mea să crească văzând cum trădătorul de taică-său o calcă în picioare pe maică-sa. Nu fiica mea. Aşa că poţi să mă crezi că e în interesul lui Clementine ca tu să ieşi pe uşă afară.

Max o privi cu lacrimi în ochi. Spre surprind*erea ei, Andy nu simţi nimi*c. În toţi anii d*e când se cunoşteau nu-l văzuse pe Max plângând decât o dată, poate de două ori, şi totuşi lacri*mile lui de azi nu-i trezeau nici un fel de emoţie. Max deschise gura să zică ceva, dar o închise la loc.

— Bine, plec, şopti el. Mă întorc mâine şi o să vorbim atunci.

Andy văzu cum el iese şi închide încetişor uşa dormitorului. Câteva momente mai târziu, auzi şi uşa de la

intrare închizându-se. N-a luat cu el nici o haină, se gândi Andy. Nici măcar o periuţă de dinţi sau lentile de contact de schimb. Unde s-a dus? La cine o să stea? Mintea îi era preocupată mai mult din obişnuinţă de astfel de griji; aşa cum îşi făcea griji cu privire la mama ei sau vreo prietenă sau oricine la care ţinea. Dar imediat ce îşi aduse aminte ce făcuse el, se sili să nu mai fie preocupată de nimic în ce-l priveşte.

Uşor de zis, greu de făcut. Andy reuşi să aţipească pe la miezul nopţii, dar se trezi la unu şi se întrebă pe unde era Max, la două încercă să găsească o modalitate să le dea vestea părinţilor ei şi lui Jill, la trei se strădui să-şi închipuie cum va reacţiona Barbara, la patru se gândi la cum o trădase Emily, la cinci se întrebă cum se va descurca să-şi crească singură fiica, iar la şase se ridică din pat, cu lacrimile în sfârşit uscate, dar cu o durere surdă de cap de la noaptea nedormită şi chinuită de cele mai negre previziuni. Căpăţâna o durea de la baza craniului până la oasele din jurul orbitelor şi avea fălcile încleştate după ce scrâşnise o noapte întreagă din dinţi. Ştia fără să aibă nevoie să se uite în oglindă că avea faţa plină de pete roşii şi suficient de umflată ca să pară bolnavă sau suferind de deprimare clinică, lucruri care de fapt nici nu erau prea departe de adevăr. Nu se linişti decât după ce o luă în braţe pe Clem şi o sărută pe căpşorul acoperit cu păr pufos; imaginea fiicei ei care sugea cu lăcomie din biberon, felul în care se simţea când atingea fetiţa încolăcită în poala ei, îmbrăcată în pijamaua-salopeţică şi mirosul de piele dulce de bebeluş erau singurele lucruri care o puteau face pe Andy să zâmbească în clipa aceea. Îşi sărută fiica, savură aroma delicioasă a gâtului ei şi o sărută din nou.

Când telefonul sună la şase şi jumătate, Andy nu îl băgă în seamă, dar aproape că sări în sus când auzi soneria de la intrare. La început se gândi că s-ar putea să fie Max, dar se răzgândi imediat: oricât de acută era criza prin care trecea căsnicia lor, aici era căminul lui şi fiica lui, aşa că el nu ar suna la uşă. Nimeni altcineva dintre cunoscuţii ei nu s-ar fi trezit la ora aceea, darămite să se prezinte la uşă. Inima îi bătea cu putere. Se întâmplase oare ceva? Ar fi cazul să se neliniştească?

O puse pe Clementine pe păturica ei şi se uită pe vizorul uşii. Emily, îmbrăcată din cap până-n picioare în haine de jogging, toate de marcă – adidaşi, pantaloni mulaţi, hanorac roz-aprins, vestă reflectorizantă şi bentiţă de păr asortată – era în faţa uşii şi făcea exerciţii de încălzire. În timp ce Andy

o privea prin vizor, Emily se uită la ecranul telefonului, îşi dădu ochii peste cap şi ţipă la Andy să deschidă uşa.

— Ştiu că eşti acolo. Max a dormit la noi acasă azi-noapte. Vreau să vorbesc cu tine.

Andy îşi dorea din tot sufletul s-o ignore pe Emily, să urle la ea, să-i zică să plece sau să se ducă naibii, dar ştia că oricum toate astea n-o să conteze. Nu avea energia necesară şi puterea să reziste unui asediu, aşa că îi deschise.

— Ce vrei?

Emily se aplecă şi o sărută pe Andy pe obraz, ca întotdeauna, apoi intră în apartament trecând binişor pe lângă ea, cum ar fi făcut într-o zi obişnuită, nu în cea de după ce pusese capăt definitiv prieteniei lor.

— Spune-mi te rog că ai un pic de cafea gata făcută, zise Emily şi ţâşni direct spre bucătărie. Doamne sfinte, e oribil să mă scol aşa de devreme. Tu cum reuşeşti în fiecare zi? Îţi vine să crezi că am alergat deja şase kilometri? Bună, Clemmie! Bună, iubiţel, ce drăgălaşă eşti în pijămăluţă!

La auzul numelui ei, Clem încetă să mai cerceteze din priviri telefonul, dar nu se întoarse spre Emily şi nu-i dărui unul din zâmbetele acelea care te încălzeau la suflet. Andy îi mulţumi în gând fiicei ei.

— Hmm, nu ai cafea. Vrei şi tu una?

Emily nu aşteptă să *aud*ă răspunsul; luă din maşina de spălat vase o cană curată, goli doza de cafea din aparat, o umplu din nou, închise capacul şi apăsă butonul de start, toate astea în vreme ce trăncănea fără întrerupere despre un agent publicitar care o sunase la ora zece seara ca să-i pună o întrebare prostească.

— Tu chiar ai venit aici ca să povesteşti despre cei de la De Beers? La şase şi jumătate dimineaţa?

Emily se prefăcu surprinsă:

— E chiar atât de devreme? Ce urât din partea mea.

Scoase şi a doua cană din cafetieră, puse lapte în amândouă şi împinse una spre Andy. După ce sorbi lung din cafeaua ei, se aşeză pe un scaun la masa din bucătăria lui Andy şi-i făcu semn şi ei să se aşeze. Enervată pe ea însăşi că se supunea ordinelor lui Emily, Andy se aşeză totuşi de partea cealaltă a mesei şi rămase tăcută.

— Am vrut să-ţi spun că îmi pare rău de cum au decurs lucrurile.

Emily se opri din nou din vorbit şi cercetă cu atenţie chipul lui Andy, care însă nu făcea altceva decât să privească fix înainte; se temea că o va asasina pe Emily dacă-şi va îngădui să *scoa*tă o vorbă măcar.

Emily nu păru să observe nimic neobişnuit, aşa că îi dădu mai departe:

— În ce priveşte fiasco-ul ăsta cu contractul… recunosc, probabil nu am procedat prea frumos – pot să văd lucrurile şi din punctul tău de vedere –, dar în adâncul sufletului meu ştiu că odată ce vei fi analizat cu atenţie ocazia asta extraordinară, vei fi ajuns la aceeaşi concluzie ca mine: că nu putem să-i dăm cu piciorul. Ştiam treaba asta sigur şi n-am vrut să risc să pierdem trenul numai pentru că am stat prea mult pe gânduri. Evident, când mi-am dat seama că ediţia cu Olive e în pericol să nu mai apară, a trebuit să acţionez rapid.

Andy nu răspunse. Emily *îi* aruncă o privire, apoi se apucă brusc să-şi analizeze cu cea mai mare atenţie pieliţele de la unghiile mâinii stângi, după care continuă:

— Gândeşte-te doar: cu banii încasaţi din vânzare, poţi să-ţi iei ceva timp liber să stai cu Clem, să călătoreşti, să lucrezi şi pe cont propriu, să porneşti un alt proiect, să scrii o carte – orice vrei tu! Avocaţii n-au reuşit să scape de clauza aceea cu anul lucrat cu Miranda, am primit însă mult mai mulţi bani drept compensaţie. Iar anul acela o să treacă în zbor, Andy! Doar nu trebuie să-ţi reamintesc cât de repede au trecut ultimii doi, nu-i aşa? O să avem mai departe joburile noastre şi o să facem în continuare ce ne place cel mai mult la revista pe care am conceput-o împreună. Singura diferenţă e că vom face toate astea într-o clădire mult mai frumoasă. Ţi se pare ceva chiar atât de oribil?

— Nu vom face, şopti Andy abia auzit.

— Poftim? făcu Emily şi se uită la ea pentru prima dată, de parcă abia acum şi-ar fi amintit că Andy e şi ea de faţă.

— Am zis că nu vom face nimic într-un birou mai frumos. Sau în orice alt birou, la urma urmelor. Am terminat. Încheiat. Ţi-am spus de ieri şi am vorbit serios. Îmi voi anunţa demisia în mod oficial azi după-amiază.

Vorbele i se rostogoliră din gură înainte ca Andy să le gândească temeinic, dar, odată rostite, nu le regretă deloc.

— Oh, dar nu se poate să faci aşa ceva! exclamă Emily şi abia acum se simţea un strop de panică în comportam*ent*ul ei, altminteri straniu de calm şi liniştit.

— Bineînţeles că pot. Tocmai ţi-am spus-o. Din nou.

— Dar contractul de vânzare prevede că toţi redactorii principali rămân angajaţi timp de un an. Dacă nu îndeplinim condiţi*a asta, ei* au dreptul să rezilieze tot contractul.

— Asta chiar că nu mai e problema mea, nu? ripostă Andy.

— Dar noi am semnat şi am acceptat toţi termenii. Dacă anulăm un punct, am putea să pierdem toţi banii!

— Noi am semnat? Chiar ai spus una ca asta? Ai un talent incredibil de a rescrie istoria, Emily. De necrezut. Dă-mi voie să-ţi spun ceva o dată pentru totdeauna: nimic din toate astea nu mă priveşte, întrucât nu mai lucrez la The Plunge. O să încasez partea mea din vânzare dacă găseşti o cale să treci peste clauza aceea. Dacă nu, n-ai decât să cumperi acţiunile mele din revistă, în conformitate cu contractul de constituire a firmei. Nu-mi pasă ce variantă alegi, câtă vreme nu te mai văd vreodată în faţa ochilor.

Lui Andy îi tremura vocea şi se lupta să nu izbucnească în plâns. Se stăpâni şi se sili să continue:

— Iar acum poţi să pleci. Discuţia s-a încheiat.

— Andy, ascultă-mă puţin. Dacă vrei, o să…

— Nu mai ascult nimic. Hotărârea mea e luată. Ţi-am dat variantele şi, la drept vorbind, cred că am fost chiar generoasă. Şi acum ieşi afară.

— Dar eu…, începu Emily părând îndurerată.

Pentru prima dată în ultimele cincisprezece ore, Andy se simţi oarecum calmă. Ce făcea nu era uşor şi nici plăcut, dar ea ştia că luase decizia corectă.

— Acum, făcu Andy aproape ca un mârâit.

Clem ridică privirea spre ea, iar Andy îi zâmbi fetiţei pentru a-i da de înţeles că totul era în regulă.

Emily rămase la locul ei pe scaun ca şi când nu era în stare să priceapă ce se petrece, aşa că Andy se ridică, o luă în braţe pe Clementine şi merse spre dormitor.

— Noi ne ducem acum la duş şi să ne îmbrăcăm. Te vreau plecată înainte să ieşim de la baie, zise ea peste umăr şi nu se opri decât după ce se baricadase bine în baie împreună cu Clem.

Câteva momente mai târziu auzi cum Emily îşi spală cana de cafea şi îşi adună catrafusele, apoi cum uşa de la intrare se deschide şi se închide. Ascultă cu atenţie, iar când nu mai auzi nici un zgomot expiră uşurată.

Se terminase. Se terminase pentru totdeauna.

Capitolul 23

Mămica aceea coaptă pentru un tinerel bronzat

un an mai târziu…

Andy privi din sufragerie cum mama ei îşi croieşte drum dinspre bucătărie, cu braţele încărcate de tăvi cu fructe, cruditătţi, prăjiturele şi sandviciuri în miniatură, pe care le descoperi şi le aranjă frumos pe fiecare tavă. De două zile încoace, prin casa în care copilărise Andy se perindaseră la nesfârşit oameni şi tăvi de mâncare şi, cu toate că se oferiseră mulţi – prieteni, verişori, Jill şi, evident, Andy –, doamna Sachs insistase să facă singură toate pregătirile pentru shiva[1]. Zicea că asta o ajută să nu se mai gândească la mama ei, la ultimele câteva luni de suferinţă groaznică pe patul de spital, de tuburile de oxigen şi cantităţile tot mai mari de morfină. Se simţeau cu toţii uşuraţi că suferinţele bătrânei se încheiaseră, dar lui Andy abia dacă îi venea să creadă că bunica ei cea năbădăioasă şi rea de muscă nu mai era.

Andy era tocmai pe cale să se ducă după mama ei la bucătărie când îl văzu pe Charles că intră acolo, aruncă priviri furişe în jur ca să se asigure că erau singuri şi o îmbrăţişează pe mama ei de la spate. Îi şopti ceva la ureche, iar Andy zâmbi, cu ochii la ei. Mama ei avea dreptate: Charles era un bărbat încântător – blând, amabil, atent şi plin de afecţiune –, iar Andy era încântată că se găsiseră unul pe altul. Relaţia lor dura de numai şase luni, dar, după cum zicea mama ei, la şaizeci de ani nu aveai nevoie de ani de zile ca să cunoşti pe cineva: relaţia fie merge, fie nu merge, iar a lor fusese armonioasă şi caldă de la bun început. Vorbeau deja despre cum vor vinde casa din Connecticut şi vor cumpăra împreună un apartament în oraş, iar acum, că bunica lui Andy nu mai necesita îngrijiri permanente, Andy presupuse că vor face mişcarea destul de rapid.

— Pare un tip pe cinste, zise Jill care tocmai intrase în sufragerie şi observase la ce se uită Andy. Luă de pe o tavă un morcov şi se apucă să-l ronţăie. Sunt foarte fericită pentru ea.

— Şi eu la fel. E singură de foarte multă vreme. Merită să fie fericită.

O clipă, Jill cumpăni dacă să spună sau nu ce gândeşte, iar Andy nădăjdui în sinea ei că sora ei se va abţine. Dar nu

avu norocul ăsta.

— Şi tu ai merita să fii fericită cu cineva, să ştii.

— Mama şi tata au divorţat acum aproape zece ani. Eu nu sunt…

Îi venea şi acum greu să rostească „divorţată“ când se referea la ea însăşi, îi suna prea straniu şi paradoxal.

— M-am despărţit de Max abia de un an. O am pe Clem şi munca mea şi pe voi toţi. Nu mă grăbesc.

Jill umplu două pahare de plastic cu cola dietetică şi îi întinse unul lui Andy.

— Nici n-am zis să te grăbeşti să te măriţi. Doar că nu mori dacă mai mergi şi tu la o întâlnire. Să te distrezi un pic, atâta tot.

Andy izbucni în râs.

— O întâlnire?

Cuvântul suna atât de nostim, un vestigiu al unor vremi demult apuse.

— Lumea mea e plină de terenuri de joacă, infecţii la urechi, cereri de admitere la grădiniţe, probat pantofiori de balet şi ascuns legume în sucuri de fructe. Nu ştiu cum ar decurge o întâlnire, dar am impresia că n-ar include nimic din toate astea… Nu, bineînţeles că nu. S-ar putea să trebuiască să porţi altceva, nu pantaloni de yoga, şi să discuţi despre altceva decât avantajele biscuiţeilor Annie's Cheddar Bunnies în comparaţie cu cei Goldfish, dar ştii ce? Te descurci tu. Fetiţa ta petrece două nopţi pe săptămână la tatăl ei, tu ai slăbit la loc după naştere şi dacă investeşti câteva ore ca să te duci la coafor şi să cumperi o rochie-două, o să arăţi exact ca înainte de căsătorie. Pentru Dumnezeu, Andy, nu ai decât treizeci şi patru de ani. Viaţa ta nu s-a terminat, nici de departe.

— Bineînţeles că viaţa mea nu s-a terminat. Atâta că sunt foarte mulţumită cu felul în care stau lucrurile acum. Ce e aşa de greu de priceput?

Jill oftă.

— Vorbeşti ca mama în toţi anii dinainte să-l cunoască pe Charles.

Lily intră în sufragerie conducând-o de braţ pe bunica ei cea plăpândă şi o ajută să se aşeze pe un scaun. Jill îi dădu lui Ruth un pahar de cola dietetică, dar bunica îi zise că ar prefera o cafea decofeinizată, dacă se poate. Lily se grăbi s-o servească, dar Jill îi făcu semn să se aşeze.

— Eram oricum gata să mai pun de nişte cafea. Ia loc şi vezi dacă ai ceva sfaturi înţelepte pentru soră-mea. Andy şi cu mine tocmai discutam despre *posibilitatea ca* zilele ei de călugăriţă să ia sfârşit.

— Oho, ridică Lily din sprâncene spre Jill. Chiar ai abordat subiectul.

— O, da. Dacă nu noi, cine s-o scuture puţin?

Andy ridică mâinile ca şi când ar fi chemat un taxi.

— Fetelor! Vă daţi seama, sper, că sunt şi eu pe-aici.

Jill porni spre bucătărie.

— Clem e la Max în weekendul ăsta? întrebă Lily.

Andy încuviinţă.

— Am lăsat-o în oraş când am venit încoace. A început să ţipe „Tati! Tati! Tati!“ din clipa în care taxiul a tras pe dreapta şi a dat cu ochii de el. S-a aruncat drept în braţele lui fără măcar să arunce o privire în urmă. Andy clătină din cap: Copiii ăştia chiar că se pricep să te facă să te simţi minunat.

— Mie-mi spui? Ieri am fost cu băieţii în oraş, iar Bear a întrebat de ce doarme un om pe stradă. Am încercat să-i explicăm că tocmai de aceea e important să meargă la şcoală şi să înveţe bine, ca să găsească un loc de muncă bun. Spălăm deja copilul pe creier, nu-i aşa? Ei, şi Bear a întrebat ce loc de muncă are tăticul, iar noi i-am povestit cum că el are o sală de yoga şi că-i învaţă yoga pe studenţi şi pe alţi profesori. Ce crezi că zice Bear? „Păi, când o să cresc mare, eu vreau să stau acasă în pijama toată ziua, exact ca mami.“

Andy râse cu poftă.

— Tu nu vorbeşti serios.

— Ba vorbesc foarte serios. Am o licenţă în Arte la Brown, masterat la Columbia şi acum muncesc de zor pentru doctorat, iar fiul meu îşi închipuie că mă uit la televizor cât e ziua de lungă.

— O să-l lămureşti tu. Într-o bună zi.

— Da, în timpul meu liber, care va fi în curând şi mai liber.

Andy o privi cu atenţie pe prietena ei:

— Adică?

Lily se uită în altă parte.

— Lily! Spune-mi tot!

— Ei bine, trebuie să ştii două lu*cru*ri.

— Ascult.

— Primul e că sunt însărcinată. Al doilea e că Alex…

— Mami! Skye mă trage de păr şi mă doare! M-a muşcat! Şi are nişte muci scârboşi la nas!

Bear se materializă din senin şi se apucă să zbiere o listă nesfârşită de plângeri despre frăţiorul mai mic, iar Andy abia se stăpâni să nu-l strângă de gât ca să-l facă să tacă. Lily era însărcinată? Faptul în sine era aproape imposibil de acceptat, dar ce voia să spună despre Alex? Că avea să treacă pe acolo să-i prezinte condoleanţe lui Andy? Că fusese diagnosticat cu

o boală groaznică, în fază terminală? Că se mutase în Africa sau Orientul Mijlociu şi nu avea de gând să se mai întoarcă? Şi atunci înţelese. Nu putea să existe decât un singur răspuns.

— S-a însurat în sfârşit, nu-i aşa? clătină ea din cap. Bineînţeles, asta trebuie să fie.

Lily îi aruncă o privire, dar Bear ţipa încă şi mai tare, iar Skye intrase şi el în bucătărie, plângând la rândul lui.

— Nu că n-aş fi fericită pentru el într-o situaţie normală – zău că aş fi –, dar nu suport să-l ştiu însurat cu căţeaua aia care îl minte şi înşală. Ce e cu noi amândoi? Avem amândoi o tendinţă ciudată, inexplicabilă, să ne îndrăgostim de oameni care ne rănesc şi ne trădează. De ce oare? Fireşte, Ale*x şi cu mine* am avut probleme când eram împreună, dar încrederea nu era una dintre ele. Sau poate că nu avem noi ceva anume – poate că în ziua de azi toată lumea înşală pe toată lumea, toţi puştanii cool o fac şi e demodat sau exagerat să te aştepţi la altceva.

Andy respiră adânc şi clătină din cap:

— Vorbesc ca o babă, nu?

— Andy…, începu Lily, dar Bear se aruncă în poala ei cu atâta f*orţă, că aproape o răsturnă de pe scaun.*

— Mami! Vreau acasă!

Andy cercetă din priviri umflătura minusculă, dar vizibilă din abdomenul lui Lily. Voia să pună atât de multe întrebări, dar gândurile i se întorceau mereu la Alex.

Bodhi apăru şi el în sufragerie, iar Lily aproape că azvârli spre el ambii copii. Împreună cu Privirea, adică raze laser ucigătoare însoţite de sprâncene ridicate şi gura strânsă pungă, care zicea fără cuvinte: E rândul tău să te ocupi de copii şi totuşi iată-i aici, zbierând, plini de muci şi ţipând după mine. De ce nu pot şi eu să am parte de o discuţie cu prietena mea preţ de zece minute neîntrerupte? E chiar aşa de mult ce-ţi cer? Orice mamă stăpânea perfect Privirea încă din prima săptămână de viaţă a întâiului ei născut.

Bodhi îşi ademeni băieţii cu ciocolăţele Hershey's Kisses şi cănuţe de lapte şi îi luă de acolo, iar lui Andy i se făcu dor de Clementine. Îi era destul de greu să stea toată ziua singură cu ea şi de regul*ă se bu*cura de zilele de marţi şi vineri, când Clem era cu Max, dar la vederea copiilor lui Lily şi Jill, Andy îşi dori să-şi strângă fiica la piept. Avusese de gând să rămână în Connecticut seara aceea şi parte din ziua următoare, dar poate că o să se întoarcă în oraş a doua zi dis-de-dimineaţă…

— Nu-mi vine să cred că eşti din nou gravidă! Când s-a întâmplat treaba asta? Aţi planificat-o?

Lily râse:

— Nu încercam anume, dar nici nu refuzam să încercăm.

— A, da, replica mea preferată. Andy nu se putu stăpâni şi cită din ce îi spusese cândva Olive: „Dacă refuzi să nu încerci înseamnă că încerci“.

— Oricum, am fost destul de şocaţi de veste. Între Skye şi sora lui vor fi doar optsprezece luni. Sunt deja în săptămâna a cincisprezecea, dar n-am vrut să-ţi spun înainte să aflu ce va fi copilul. Fetiţă! Îţi vine să crezi?

— Sunt sigură că e frumos şi să ai băieţi – oamenii se jură că aşa e –, dar nimic pe lumea asta nu e atât de minunat ca o fetiţă. Nimic.

Lily radie de fericire.

Andy îşi întinse braţul peste masă şi o strânse pe prietena ei de mână.

— Sunt atât de fericită pentru voi. Dacă în anul când am locuit împreună la New York ţi-ar fi ghicit cineva într-un glob de cristal şi ţi-ar fi spus că într-o bună zi o să fii măritată cu un instructor de yoga şi vei locui în Colorado cu trei copii care au învăţat să schieze înainte să înveţe să meargă, ai fi crezut aşa ceva?

Andy nu mai spuse şi la ce altceva se mai gândea: ar fi crezut ea oare că va pune pe picioare o revistă de succes, că se va mărita şi va divorţa şi va învăţa să-şi crească singură copilul, care era, ce-i drept, o fet*iţă d*ulce şi cuminte, toate astea înainte să împlinească treizeci şi cinci de ani? Prezentul era la ani lumină depărtare de viitorul pe care şi-l închipuise.

— Vorbeam de Alex. Nu s-a însurat, Andy. Dimpo*trivă. S*-a despărţit de Sophie. Lily clătină din cap: Sau ea l-a părăsit. Nu ştiu exact ce s-a întâmplat, dar nu mai sunt împreună.

Andy se aplecă înainte:

— De unde ştii?

— M-a sunat când a trecut prin zonă săptămâna trecută.

— Te-a sunat?

— E chiar aşa de ciudat? Şi-a luat liber o săptămână *şi* trecea prin Denver, se ducea să schieze cu nişte prieteni în Vail. Ne-am întâlnit la o cafea undeva pe lângă aeroport.

— Să schieze cu nişte prieteni?

— Andy! Nu am cerut adresele şi seriile de buletin ale tuturor celor din grupul cu care era, dar el a spus foarte limpede că nu mai e într-o relaţie. Asta voiai să ştii, nu?

Andy flutură dintr-o mână.

— Bineînţeles că nu. Eu doar mă bucur, pentru binele lui, că nu mai e împreună cu ea. De unde ştii că s-au despărţit?

— El singur a insistat cu asta. A zis că s-a mutat în urmă cu vreo şase luni şi acum locuieşte în Park Slope. Că se vede când cu o fată, când cu alta, dar nu-l interesează ceva serios. Adică stilul lui caracteristic.

— Cum arăta?

Lily râse.

— Ca întotdeauna. Adorabil. Cât se poate de drăguţ. A adus nişte cărţi pentru băieţii mei. A zis c-ar trebui să păstrăm legătura şi să ne vedem când mai trece pe acolo. Nimic nelalocul lui.

— Păi, mă bucur pentru el, zise Andy. Sunt sigură că nu i-a fost uşor să se despartă de ea, dar e mai bine aşa decât să se însoare şi pe urmă…

— Nu i-am spus nimic despre tine, adăugă Lily părând vinovată. Ai fi vrut să-i spun ceva? N-am fost prea sigură ce vrei.

Andy se gândise şi ea la asta, dar nu voise s-o întrebe. Cugetă câteva clipe şi ajunse la concluzia că era mai bine ca Alex să o creadă fericită în căsnicie şi la casa ei. Şi oricum nu voia să-şi închipuie că şi acum, după atâţia ani, mai existau simţăminte între ei – că lui ar putea şi acum să i se taie genunchii la vederea ei sau când îi auzea pomenit numele –, pentru că oricum aşa ceva nu era posibil.

Cu toate astea, nu se putu stăpâni să întrebe:

— A zis ceva despre mine? A întrebat ceva?

Lily îşi coborî privirea spre propriile mâini.

— Nu. Dar sunt sigură că a vrut. Tu eşti mereu marele subiect pe care nu îndrăznim să-l deschidem, când eu şi Alex stăm de vorbă.

— Mulţumesc, Lil. Tu întotdeauna ştii ce să spui, zise Andy şi se sili să zâmbească.

Când îşi ridică privirea, Andy constată că Lily o cercetează cu atenţie.

— Ce e? De ce te uiţi aşa la mine?

— Îl mai iubeşti şi acum, nu-i aşa? şopti Lily, de parcă se temea că bunica ei, singura persoană care mai era în încăpere, ar vrea să tragă cu urechea la discuţia lor.

— Cred că îl voi iubi toată viaţa, mărturisi Andy cu sinceritate. În fond, e vorba de Alex, nu? Dar toate astea fac parte din trecut.

Lily nu răspunse. Andy aşteptă ca prietena ei să spună ceva, dar Lily rămase tăcută.

— Şi lăsându-l pe Alex la o parte, nu-mi pot închipui c-o să mă mai apropii de cineva vreodată. Nu acum. Ştiu că a trecut un an, dar… toată povestea e încă foarte dureroasă. Mă bucur că eu şi Max ne-am împăcat cu situaţia, cel puţin de

dragul lui Clem. Barbara e atât de încântată că Max e liber să găsească o femeie „mai potrivită“, că aproape că s-a schimbat complet. N-am crezut că o să spun aşa ceva, dar e înnebunită după Clementine şi e pe cale să devină o bunică aproape acceptabilă. Tot balamucul de anul trecut s-a domolit în sfârşit. Acum e bine. Nu mai vreau să mă leg de vreun bărbat. Poate într-o bună zi, dar nu acum.

Lily îi aruncă din nou o privire ciudată; Andy ştia că o minte pe prietena ei – sau cel puţin că nu-i spune întreg adevărul –, iar Lily ştia şi ea atâta lucru. Bineînţeles că începuse deja să se întrebe dacă va mai ieşi vreodată cu cineva, dacă se va mai îmbrăca frumos pentru o întâlnire sau dacă va mai petrece vreun weekend lung împreună cu un bărbat. Şi se întreba dacă va trăi alături de cineva bucuriile şi durerile creşterii unui copil, dacă va avea pe cineva căruia să-i facă diverse confidenţe sau cu care să gătească o cină şi, mai ales, se întreba dacă îi va dărui vreodată lui Clem un frate sau o soră. Ştia că avea destule şanse dacă într-adevăt voia, dar lucrurile ar fi altfel acum: orice viitor iubit ar fi probabil divorţat la rândul lui şi probabil cu un copil. Ce bărbat de peste treizeci de ani şi neînsurat vreodată ar alege o mamă cu un copil de doi ani, când putea să aibă o familie a lui cu o femeie mult mai tânără? Dar era bine şi aşa. Când se va simţi pregătită, Andy avea de gând să se înscrie într-un grup de părinţi unici sau să-şi facă un cont pe Match.com sau să accepte una din puţinele invitaţii la o cafea primite din partea unor tătici singuri de la Writer’s Space – biroul unde se apucase de o vreme încoace să scrie – sau de la terenul de joacă. Şi poate că într-o bună zi va lega o prietenie apropiată cu unul dintre ei şi, în loc să planifice o nuntă mare şi o lună de miere în Hawaii şi să cheltuiască bani şi eforturi cu decorarea unui apartament, se vor strădui să armonizeze programul c*opiilor* lor, *al fostului soţ,* fostei soţii şi programul de vizită a copiilor. Va fi altfel decât înainte, dar va fi un lucru minunat în felul lui. Andy surâse la această idee.

— De ce zâmbeşti? vru Lily să ştie.

— Hm. Îmi închipuiam cum aş arăta măritată într-o bună zi cu un bărbat *de vre*o patruzeci de ani cu doi copii şi început de chelie, a cărui fostă nevastă mă urăşte aproape la fel de mult cât îl urăşte Max pe el. Cuvinte precum custodie sau drept de vizitare ne vor umple toate conversaţiile. Şi vom găsi împreună metode de a fi părinţi vitregi. Va fi ceva de vis.

— O să fii o minunată mamă vitregă, zise Lily, care se ridică să-şi îmbrăţişeze prietena. Şi de unde ştii tu că n-o să

sfârşeşti în braţele unui student de douăzeci şi doi de ani cu o slăbiciune pentru femeile mai coapte…

— Şi pentru copii mici…

— El o s-o iubească la nebunie pe mămica mai coaptă, iar tu vei fi topită după faptul că cea mai mare grijă a lui e cum să-şi menţină pielea bronzată tot timpul iernilor lungi şi friguroase din New York.

Andy izbucni în râs:

— Oricând aş putea să fiu mămica aceea coaptă pentru un tinerel bronzat. În cinstea ta, bunico, dacă eşti pe undeva şi mă auzi.

— Ei, vezi? spuse Lily în timp ce-şi ajută propria bunică să se ridice, apoi îi făcu un semn lui Andy să vină şi ea în living. Viaţa abia acum începe.

1. Tradiţie ebraică în care rudele de gradul întâi se adună într-o casă vreme de o săptămână după ce cineva din familie a fost înmormântat; în acest timp se primesc vizite din partea cunoscuţilor.

Capitolul 24

Asta e tot

Contorul din programul ei de editare de text afişă pe ecran o avertizare tăcută, dar cu litere mari, purpuriu cu verde, lăţite pe tot ecranul: 500 DE CUVINTE! Andy zâmbi, apăsă pe „Salvează“ şi îşi scoase căştile pentru anularea zgomotelor de fundal, apoi se îndreptă spre chicineta de la Writer's Space să-şi facă o cafea. La una dintre mese, citind pe un Kindle, era Nick, un scenarist sosit recent din Los Angeles şi care tocmai scrisese un episod-pilot extraordinar de reuşit, o comedie de treizeci de minute, iar acum lucra la primul şi mult-aşteptatul lui scenariu de film. El şi Andy deveniseră prieteni la cafea de câteva luni de când frecventau amândoi acest birou, dar Andy fusese şocată când el o invitase să vadă un film independent cu vreo două săptămâni în urmă – atât de şocată, încât acceptase.

Nu o făcuse, ce-i drept, prea elegant.

— Ştii că am o fiică, da? îi scăpă ei în clipa în care Nick termină de povestit despre filmul iranian la care voia să se ducă.

Nick înclinase capul acoperit de o claie de păr blond-murdar, se holbase o clipă la ea, apoi izbucnise în râs.

— Bineînţeles că ştiam. O cheamă Clementine, nu? Îţi aduci aminte că mi-ai arătat o poză din telefon de la ora ei de muzică? Şi pe cea trimisă de bonă, în care avea faţa plină de sos roşu? Da, Andy, ştiu că ai o fiică. Eşti invitata mea să o aduci şi pe ea, dar nu cred că e genul de film *care i-ar plăcea.*

*Andy înlemni. Le între*base de nu ştiu câte ori pe Lily şi pe Jill cum o să-i spună despre Clementine unui bărbat cu care va ieşi în oraş – când era momentul oportun, în ce împrejurări şi care erau cuvintele potrivite – şi ambele insistaseră că o să simtă când şi cum. Dar probabil că nu se gândiseră la aşa ceva.

— Îmi pare rău, bolborosi ea şi simţi că se înroşeşte. Sunt cam lipsită de experienţă în chestiile astea.

Cea mai incompletă declaraţie a secolului, îşi zise Andy în sinea ei. Trecuse un an şi jumătate de la divorţ şi, deşi invitaţiile nu veniseră pe bandă rulantă, refuzase totuşi câteva dintre ele doar din pură îngrijorare şi teamă. Dar ochii blânzi

ai lui Nick şi felul lui liniştit de a fi o făcuseră să accepte ceva mai liniştită.

Fusese o seară foarte plăcută. Avu vreme să-i facă baie lui Clementine şi să o îmbrace în pijama înainte să-i explice fiicei ei că pleca să vadă un film împreună cu un prieten. Ce-i drept, Clem nu era încă în stare să priceapă şi să se supere, dar Andy încerca mereu să-i explice toate cele.

— Tati? întrebă Clem, aşa cum făcea de cel puţin zece ori pe zi.

— Nu, nu mă duc cu tati, scumpo. Cu alt prieten.

— Tati?

— Nu. Cu cineva pe care nu îl cunoşti. Dar Isla o să-ţi citească poveşti şi o să te culce, iar eu o să fiu aici când te trezeşti de dimineaţă, bine?

Clem îşi puse căpşorul umed, dulce-mirositor pe pieptul lui Andy, se culcuşi în păturica ei moale şi scoase un oftat lung, de fericire. Andy chiar a trebuit să se forţeze ca să iasă pe uşă.

Întâlnirea fusese perfect de… satisfăcătoare. Nick se oferise să o ia cu taxiul de acasă, dar Andy preferase să se ducă *direct* la cinema. El cumpărase deja biletele şi rezervase scaune chiar lângă culoarul central, aşa că Andy luase floricele şi bomboane de ciocolată Raisinets, apoi stătură de vorbă relaxaţi în cele cincisprezece minute dinainte de începerea filmului. După aceea se duseseră la desert într-o cafenea de pe Houston Street şi discutaseră despre anii petrecuţi de Nick în Los Angeles, despre noul contract al lui Andy ca redactor la revista New York şi, deşi se jurase că n-o va face, despre Clementine. Nick o condusese acasă, îi dăduse un pupic şi mărturisise că se simţise foarte bine. Ba chiar păruse sincer. Andy se grăbise să spună că şi ea se simţise bine – fusese interesant şi mult mai relaxat decât se aşteptase –, dar dădu uitării totul, întâlnirea şi pe Nick, de cum intrase pe uşă. Îşi amintise a doua zi, doar cât să-i dea un SMS de mulţumire, dar încetase să mai continue conversaţia prin SMS după două-trei mesaje. Se pomeni apoi atât de afundată în problemele ei cu Clementine, cu serviciul, cu planificarea vizitei la mama ei şi la Jill, încât abia dacă băgă de seamă că Nick lipsise toată săptămâna următoare de la Writer's Space.

Şi iată-l aici, complet absorbit de lectură – Andy ar fi putut probabil să se strecoare înapoi la biroul ei fără a fi observată, dar se simţi imediat vinovată. Nu era prea sigură pentru ce. Pentru ceva.

Îşi drese vocea şi se aşeză faţă în faţă cu Nick.

— Bună. Nu te-am mai văzut de mult.

Nick ridică privirea, dar nu păru surprins să o vadă. Zâmbi, închise e-readerul şi răspunse:

— Andy! Mă bucur să te văd. Ce mai faci?

— Nimic deosebit. Iau pauza de după cele cinci sute de cuvinte. Tocmai mă duceam să fac nişte cafea. Vrei şi tu?

Porni spre cafetieră, mulţumită că face ceva cu mâinile.

— Am făcut eu cafea adineaori. Cea de acolo e proaspătă.

— Am înţeles.

Îşi luă de pe raft cana – pe care era o poză cu Clementine suflând în lumânările de pe tortul în formă de Elmo, la prima ei zi de naştere – şi îşi turnă o cafea. Îşi făcu de lucru cu zaharina şi laptele cât putu mai mult, nu prea sigură de ce putea să discute când se întorcea la masă, dar Nick nu părea emoţionat.

— Andy? Eşti liberă în weekendul ăsta? întrebă el.

O privi drept în ochi când ea se aşeză la masă.

Andy nu suferea s-o întrebe cineva treaba asta fără să-i spună din ce motiv se interesa. Eşti disponibilă pentru bilete în rândul întâi la Garden, la un concert cu Bruce Springsteen? Da, probabil că putea să-şi facă timp. Avea câteva ore de timp liber ca să-l ajute pe Nick să se mute de la etajul şase al unui bloc la etajul şase al altuia? Nu, avea tot weekendul blocat. Înlemnită şi neştiind ce să zică, Andy se holba la el.

— Un prieten de-al meu, grafician, are o expoziţie la National Arts Club. O expoziţie particulară. După aceea mergem cu câţiva prieteni la cină să sărbătorim şi mi-ar plăcea să vii cu mine.

— La expoziţie? Sau la cină? întrebă Andy ca să mai câştige puţin timp.

— La care vrei. De preferat la amândouă, răspunse Nick cu un zâmbet atrăgător şi incontestabil poznaş.

Prin minte îi trecură un milion de pretexte de a refuza, dar Andy nu fu în stare să formuleze nici unul dintre ele, aşa că zâmbi şi dădu din cap fără convingere.

— Sună interesant, răspunse ea lipsită de entuziasm.

Nick îi aruncă o privire ciudată, dar se hotărî să nu ia în seamă răspunsul ei cam anemic.

— Minunat. Vin să te iau pe la şase, bine?

Andy ştia deja că nimic din toate astea nu va avea loc, nici venitul lui să o ia de acasă, nici inevitabila cunoştinţă a lui *cu Clem şi nici întâlnirea în general –, dar nu era în stare sub nici o formă să explice de ce anume. Nick era foarte amabil, atrăgător şi inteligent. Din motive neştiute, părea să o placă şi îi făcea curte într-un fel relaxat, simpatic şi cu nimic ameninţător. Faptul că ea nu simţise nimic când o*

sărutase şi că îl dăduse uitării imediat ce se despărţiseră nu însemna că nu se potrivesc. Le şi auzea pe Lily şi pe sora ei cum o ceartă: Nu accepţi să te măriţi cu el, Andy! E vorba doar de a doua întâlnire. Nu e nevoie să fii îndrăgostită până peste cap de cineva ca să ieşi a doua oară în oraş cu el. Merită, fie şi numai ca să te obişnuieşti din nou cu întâlnirile, să-ţi aminteşti cum e. Du-te, relaxează-te, simte-te bine. Nu mai încerca să organizezi fiecare amănunt. Ce contează dacă iese ceva din asta sau nu? Încerci numai.

De parcă era aşa de uşor.

— Andy? E bine la şase? se auzi vocea lui Nick, care o smulse din gândurile ei.

— Şase? La şase e perfect. Într-adevăr, zise ea cu un zâmbet. Zâmbi larg şi imediat se simţi ridicol. Trebuie să mă întorc la lucru.

— Abia te-ai aşezat.

— Da, dar vineri trebuie să predau articolul ăsta şi nu m-am apucat încă de corecturi!

Părea de-a dreptul capricioasă şi exagerată chiar şi în urechile ei. Oare cât de îngrozitor îi sunase lui treaba asta?

— Vrei să-mi spui despre ce e articolul?

— Sâmbătă, zise ea, ieşind din chicinetă. O să te plictisesc atunci cu toate amănuntele.

Se simţi ca într-un adăpost când ajunse la bi*roul ei.* Andy încercă să-ş*i rep*ete mereu că Nick e un tip grozav de drăguţ cu care, chiar dacă nu lega o relaţie mai strânsă, putea să-i facă plăcere să meargă pe ici, pe colo. De ce să se gândească mai departe? Foarte simplu: nu era nevoie.

Reuşi să se concentreze timp de o oră şi mai scrise o sută de cuvinte, după care începu să se relaxeze: avea să-şi poată respecta termenul de predare de vineri. Noul ei redactor-şef de la revista New York, fost angajat la Vogue, pe nume Sawyer, era un tip cu care îi plăcea să lucreze: calm, rezonabil, profesionist din toate punctele de vedere. El aproba – şi uneori îi încredinţa – idei pentru articole, discuta cu ea în detaliu chestiuni pe care dorea ca ea să le abordeze, apoi o lăsa în pace să studieze temele şi să-şi scrie articolele şi nu intervenea decât după ce preda materialele pentru a-i oferi corecturi inspirate şi a-i pune întrebări interesante, pline de tact. Acum lucra, întâmplăto*r, la un a*rticol amănunţit despre felul în care partenerii de acelaşi sex încercau să-şi organizeze nunta oarecum diferit de cuplurile convenţionale, dar fără a-i înstrăina pe membrii conservatori ai familiei lor. Avea să fie cel mai lung articol de până atunci şi era mulţumită deocamdată de ce scrisese. Munca asta genera un venit modest, dar îndestulător – cel puţin în combinaţie cu

banii încasaţi ca parte a ei din vânzarea revistei The Plunge, pe care îi pusese imediat deoparte şi îi investise –, aşa că acum dispunea de timpul necesar pentru a se ocupa de un alt proiect. Şi anume de scrierea unui roman. Deşi nu aşternuse pe hârtie dec*ât o sută de pagini, pe care* nu le arătase încă nici unei alte fiinţe omeneşti, Andy era mulţumită şi de ce compusese acolo. Cine putea să ştie cu siguranţă dacă avea să publice într-adevăr un roman cu cheie despre Miranda Priestly? Tot ce ştia Andy era că îi plăcea foarte *mult să fie din* nou stăpână pe propriul destin.

Pe ecranul telefonului îi apăru un mesaj ce o anunţa că a primit un e-mail, iar A*ndy îl deschise* cu *un gest reflex.*

Salutări din oraşul îngerilor, spunea titlul. Îşi dădu imediat seama că venea de la Emily.

> Dragi prieteni, membri de familie şi adoratori,
>
> Sunt încântată să vă anunţ că Miles şi cu mine am cumpărat o casă şi ne-am mutat în ea. El a început deja filmările la noul serial Amanţi şi rataţi şi toţi cei care au văzut scenariul se jură că o să aibă un SUCCES RĂSUNĂTOR (ca să vă dau o idee, e ceva între Khloe and Lamar şi The Real Housewives of Beverly Hills). Eu sunt acum stilistă pentru vedete şi mă descurc minunat. Am deja contract cu Sofia Vergara, Stacy Keibler şi Kristen Wüg şi nu vreau să dau nume sau să vorbesc de ceva stabilit, dar diseară ies la un pahar cu Carey Mulligan şi sper ca la sfârşitul întrevederii s-o numesc deja clientă a lui Emily Charlton. Ne este dor de New York şi, fireşte, de voi toţi, dar viaţa e foarte plăcută aici. Ştiaţi că azi au fost douăzeci şi cinci de grade şi am fost la plajă? Nu e rău. Aşa că vă rog, vă rog, vă rog să veniţi cât de curând să ne vizitaţi… şi v-am zis oare că avem piscină PLUS jacuzzi?
>
> Veniţi în vizită. Vorbesc serios. *Nu veţi* regreta.
>
> Iubire şi mulţi pupici, Em

Andy îi trimisese un mesaj lui Emily prin care o anunţase că prietenia lor luase sfârşit, dar ea nu părea să-l fi primit. Cu toate că Andy o dăduse afară din apartamentul ei în dimineaţa de după ziua în care aflase despre semnarea contractului, cu toate că refuzase să răspundă la telefoanele şi e-mailurile lui Emily, afară de cazul în care se refereau în mod direct la achiziţia revistei The Plunge, şi cu toate că Andy nu o băga în seamă când se întâlneau în societate, Emily nu voia în ruptul capului să accepte tăcerea lui Andy. Îi trimitea în continuare SMS-uri şi e-mailuri cu diverse noutăţi *şi bârfe* hazlii şi o întâmpina pe Andy cu încântare şi cu o îmbrăţişare caldă ori de câte ori se vedeau întâmplător.

Tocmai de aceea Andy se bucurase atât de mult când Emily trimisese un e-mail cu vreo două luni în urmă prin care anun*ţa că ea şi M*iles se mutau la Los Angeles. Poate că distanţa va reuşi să facă ceea ce Andy nu părea în stare şi era încântată că acum vor reuşi în sfârşit să rupă legăturile.

Concedierea lui Emily de la The Plunge după doar zece săptămâni de la achiziţie n-ar fi trebuit să fie cine ştie ce surpriză – în fond, era vorba de Miranda – şi totuşi, când Max o anunţă pe Andy despre ce se petrecuse, ea nu reuşise să se abţină şi-i scăpase un Ţi-am spus eu. Un singur număr al revistei. Atât o tolerase Miranda pe Emily la Elias-Clark înainte de a o da afară, împreună cu toată echipa editorială pe care se luptase atât de mult să o reţină. Deşi toate *astea nu r*eprezentau decât un mic supliment la deja-existentul ei sindrom posttraumatic, Andy nu se putu abţine să citească tot ce apăruse despre concediere. Un blog de bârfe conţinea cele mai multe amănunte, alimentat probabil de către Agatha sau de vreo altă asistentă care fusese martoră la eveniment, iar Andy citi totul dintr-o suflare. Se pare că fusese o zi ca oricare alta, la o săptămână după ce apăruse primul număr al revistei The Plunge sub egida firmei Elias-Clark. Pe copertă erau Nigel şi proaspătul lui soţ, Neil, care era – cel puţin după cum îl înfăţişau fotografiile – surprinzător de timid şi de demodat şi cu cel puţin douăzeci de ani mai în vârstă decât Nigel. Chiar şi Nigel părea ceva mai dolofan, fără îndoială de la îndoparea prenupţială şi nici chiar un geniu ca St. Germain nu putuse să-i fotografieze astfel încât să pară absolut extraordinari. Ce-i drept, ca primă ediţie dedicată exclusiv unei căsătorii homosexuale, revista primise mesaje de felicitări de pe tot cuprinsul ţării pentru articolele pline de tact şi amănuntele inedite despre un grup de oameni omişi până atunci, dar coperta nu avusese destulă distincţie, iar asta era ceva de neiertat. Nu era din vina lui Emily*, dar astfe*l de amănunte nu o preocupau defel pe Miranda.

Andy nu era sigură cine destăinuise toate aceste inform*aţii – Emi*ly, Nigel, Charla 3.0 –, dar toate mărturiile coincideau cu privire la cuvintele folosite de Miranda pentru a pune capăt scurtei perioade de stăpânire a lui Emily la Elias-Clark: „Eşti concediată din clipa asta. Şi ia-ţi şi personalul cu tine“. Miranda o privise pe Emily drept în ochi şi adăugase: „Preferăm să ne împrospătăm echipa“.

Povestea se încheia cu descrierea de-a dreptul umoristică *a felului* în care angajaţii de la The Plunge se întorseseră din pauza de prânz numai ca să constate cu surprindere că nu le mai funcţionau cardurile în cititoarele de la intrarea în clădire. Emily fusese din nou dată afară fără

ceremonie de către Miranda Priestly, dar măcar de data asta se putea consola cu suma generoasă cu care se alesese din vânzarea revistei. Emily îi scrisese e-mailuri lui Andy ca să o anunţe că personalul de la The Plunge se descurcase: câţiva îşi găsiseră job la alte reviste, vreo doi profitaseră de ocazie ca să se înscrie la nişte cursuri, Daniel îl urmase pe iubitul lui la Miami Beach, iar Agatha – Agatha cea dornică de drepturi şi de avansare profesională – se angajase ca asistentă junioare a Mirandei. Se meritau una pe alta.

Andy se pregăti să şteargă e-mailul lui Emily aşa cum ştersese zeci de alte mesaje venite de la ea, dar ceva o făcu să ezite, apoi să apese pe „Răspunde“:

> Bună, Em,
>
> Felicitări pentru noua ocupaţie – pare să ţi se potrivească perfect. Felicitări de asemenea pentru casa cea nouă cu piscină şi toate celelalte. Probabil că e cu totul altfel decât la New York. Succes cu toate.
>
> Andy

Tocmai se pregătea să se apuce din nou de scris, când Nick veni la biroul ei. Îşi dori cu toată făptura ei să-l vadă plecat de acolo, să n-o întrerupă din treabă şi instantaneu îi păru rău că acceptase să iasă pentru a doua oară împreună. Nu era nimic în neregulă cu Nick sau cu ideea de a se întâlni cu un bărbat, dar ar fi trebuit să aibă înţelepciunea de a nu încerca să facă treaba asta în nou-găsitul şi minunatul ei spaţiu de scris în linişte şi pace. Aici îşi aflase ea scăparea din toată agitaţia oraşului şi a vieţii cu un copil mic, singurul loc unde putea fi singură şi totuşi înconjurată de oameni care-şi vedeau cu toţii, tăcuţi şi consecvenţi, de treaba lor. Abia se abţinu să-l implore să plece şi să o lase în pace.

— Andy? şopti el încălcând regula care impunea păstrarea tăcerii depline în încăpere.

A vorbi în acest spaţiu de lucru era interzis cu desăvârşire, iar Andy îşi alesese colţul cel mai îndepărtat şi izolat.

Andy se întoarse spre el şi ridică din sprâncene, dar nu răspunse.

— Te aşteaptă un tip în chicinetă.

— N-am comandat nimic de mâncare, răspunse Andy în şoaptă, nedumerită.

— Nu pare un tip care face livrări de la vreun restaurant. Cineva i-a dat voie să intre pentru că a zis că e vorba de ceva important.

Era ultimul lucru pe care voia să-l audă Andy. „Important“ însemna probabil că venise Max ca să-i spună că se întâmplase ceva cu Clem. Andy înhăţă iute telefonul din geantă, dar nu găsi nici un SMS de la Isla, ceea ce era bine, dar poate că era vorba de ceva atât de grav, încât bona se gândise că e mai bine să-l anunţe întâi pe Max. Fără vreo altă vorbă lui Nick, Andy se ridică de pe scaun şi zbură, pur şi simplu, spre chicinetă. Nu se aşteptase în nici un caz la persoana pe care o văzu acum aşezată la aceeaşi masă la care stătuse ea mai adineaori împreună cu Nick.

— Bună, spuse Alex, de parcă prezenţa lui acolo ar fi fost cel mai firesc lucru din lume.

— Bună, răspunse Andy fără să fie în stare să adauge şi altceva.

Alex îşi trecu o mână prin păr, iar Andy văzu că tremura. Dar nu conta – arăta absolut adorabil în jeanşi, hanorac bleumarin cu glugă, pe jumătate descheiat la fermoar şi, evident, cu obişnuiţii adidaşi marca New Balance. Când veni spre ea cu braţele deschise, s-o îmbrăţişeze, Andy abia se stăpâni să nu izbucnească în plâns: simţi o tulburare când obrazul ei atinse obişnuitul hanorac, când mâinile lui îi cuprinseră talia, când parfumul lui o învălui. De când n-o mai îmbrăţişase cineva în felul acesta, afară doar de mama ei? Să fi trecut un an? Mai mult? Era o senzaţie palpitantă şi liniştitoare în acelaşi timp. Semăna oarecum cu o întoarcere acasă.

— Ce cauţi aici? întrebă ea.

Era şi acum pe jumătate convinsă că el era doar o fantomă, sau, mai rău, că venise absolut întâmplător.

— Îţi dau târcoale, râse el.

— Vorbesc serios.

— Şi eu vorbesc serios. M-am întâlnit cu bona care o ducea pe Clementine la o cofetărie de lângă blocul tău şi…

— Te-ai întâlnit cu bona? Şi cu Clementine? Dar ce căutai la trei străzi de blocul meu? Auzisem că acum locuieşti la Park Slope.

Alex zâmbi.

— Da, dar, cum spuneam mai înainte, îţi dau târcoale. Stăteam în cofetărie, mâncam o prăjitură şi încercam să-mi fac curaj să vin la tine acasă, când iată că pe uşă intră Clementine. A crescut aşa de mult de când am văzut-o ultima dată! E superbă, Andy, şi atât de dulce! Aş recunoaşte-o oriunde.

Andy încercă să nu fie prea emoţionată la gândul că el avusese de gând să i se prezinte în prag acasă, dar nu reuşi decât să se holbeze la el, fără vreun cuvânt.

— Aşa că am întrebat-o pe bonă dacă eşti acasă. I-am spus că sunt un vechi prieten, dar cred că s-a cam speriat de ideea că un străin se interesează de tine şi a zis că „eşti plecată să scrii“ undeva. Chiar aşa s-a şi exprimat.

— Iar tu ai zis să-ţi încerci norocul venind fix aici, din vreo cincizeci de locuri speciale pentru scris din tot oraşul? Ca să nu mai pun la socoteală cafenele, birouri particulare, biblioteci, apartamente ale cunoscuţilor…

Alex o împunse în glumă cu degetul într-un braţ, iar ei îi veni să i-l înhaţe şi să i-l sărute.

— Da, sau poate că am citit când ai postat acum câteva luni pe pagina de Facebook a lui Lily că lucrezi la un birou care se cheamă Writer's Space.

Andy ridică din sprâncene.

— Da, ştiu, m-am jurat că n-o să-mi fac vreodată cont de Facebook, dar am cedat. Acum pot să aflu şi eu bârfe despre fostele iubite fără să mai bat la cap pe nimeni. În fine, am ajuns aici şi un tip, Nick, a zis că te cunoaşte…

— Aha, făcu Andy.

Alex o privi întrebător, dar când văzu că ea nu cere alte amănunte, se lăsă păgubaş.

O femeie de vreo patruzeci şi cinci de ani intră în chicinetă şi se apucă să scotocească prin frigider. Andy şi Alex tăcură şi se uitară la ea cum scoate o caserolă cu salată dintr-un sertar, se apucă să agite o sticluţă cu vinegretă, deschide un Pepsi, apoi îşi dă brusc seama că a întrerupt o conversaţie şi se grăbeşte să se refugieze cu mâncarea ei în cel mai îndepărtat colţ al chicinetei, unde îşi pune nişte căşti în urechi şi se aşterne pe mâncat.

— Şi deci…, începu Andy dorindu-şi ca Alex să vorbească primul.

Erau atât de multe de spus, dar ea nu ştia cu ce să înceapă. De ce venise acolo? Ce voia?

— Şi deci…, răspunse Alex, îşi drese nervos glasul şi se frecă la ochi. Lentila asta de contact mă scoate din sărite, m-a deranjat toată dimineaţa.

— Mda, nu pot să sufăr când se întâmplă aşa ceva.

— Şi eu la fel. Mă tot gândesc dacă să-mi fac operaţia aia cu laser şi să scap pentru totdeauna de lentilele de contact, dar tot aud la poveşti despre oameni care zic că au după aceea probleme cu ochi uscaţi şi…

— Alex… Alex te cheamă, da? Nu Xander? Care e treaba? trânti brusc Andy.

Alex făcu o mutră spăsită. Neliniştită chiar.

— Alex mă cheamă, răspunse el. Îşi răsuci nervos degetele şi se trase de gulerul hanoracului, să-l lărgească

puţin. Ce vrei să spui prin „Care e treaba“? Adică de ce am venit să te salut? E ceva atât de ciudat?

Andy izbucni în râs.

— Da, e ciudat. E minunat, dar ciudat. Când ne-am văzut ultima dată? Acum un an? La brunch-ul ăla, care a fost cel mai jenant lucru pe care…

Fu teribil de tentată să se intereseze de Sophie, să ştie ce aflase Alex despre ea, dar nu se îndură să aducă vorba.

— Am terminat-o cu Sophie, zise el uitându-se fix în jos, la masa din faţa lui. De mult.

— Îmi pare rău.

— Chiar îţi pare rău? întrebă Alex zâmbind.

— Nu. Nu-mi pare câtuşi de puţin rău.

Alex zâmbi.

— Ştiu totul, Andy. Despre studentul ei, despre flirt şi toată povestea. Ea a fost atât de convinsă că tu mi-ai spus după brunch, încât a mărturisit. Cred că nici acum nu crede că nu mi-ai spus nimic.

— Îmi pare rău. Pentru tot ce s-a întâmplat.

Ştia că Alex înţelege că ea îşi dă seama cât a suferit el când a aflat totul şi cât fusese de dureroasă povestea de la un cap la altul.

Alex dădu afirmativ din cap.

— S-a dovedit că n-a fost doar un flirt. S-au căsătorit aproape imediat, iar ea va avea în curând un copil.

Lui Andy îi veni să se întindă peste masă şi să-l îmbrăţişeze.

— Şi am aflat şi despre tine şi Max…, făcu Alex şi îşi feri din nou privirea.

— Max? întrebă Andy.

Ştia perfect la ce se referise, dar tot i se părea ciudat să-l audă pe Alex rostind numele fostului ei soţ.

— Despre di… despre tot ce s-a întâmplat între voi doi.

Andy îl fixă până c*ând el* îşi *ridică privirea şi se* uită la ea.

— De unde ştii? Lily mi-a spus de zeci de ori că nu ţi-a zis nimic, că aţi vorbit de vreo două ori, dar nu despre mine…

— Nu de la Lily ştiu. De la Emily.

— Emily? Dar ce, voi păstraţi legătura?

Alex zâmbi, dar *zâmbetul* lui era trist.

— Nu. Dar m-a sunat din senin acum vreo câteva luni, vorbea cu viteza sunetului, cam fără sens şi aproape isterică. Cam cum mi-o aduc aminte din zilele de la Runway.

— Ea te-a sunat pe tine?

— Da. Se pare că Miranda o dăduse afară din nou, iar ea şi soţul ei aveau de gând să se mute la Los Angeles.

— Da, s-au mutat deja.

— Ei, şi a tot turuit despre cum a dat-o în bară cu toate, cu Elias-Clark, cu Miranda, cu The Plunge şi mai ales cu tine. A vrut neapărat să-mi spună despre… ăăă… divorţul tău.

Cuvântul „divorţ“ n-o mai şoca de-acum ca la început, dar tot o făcea să se înfioare.

— Dumnezeule. Nu se poate.

— A mai zis că acum vrea să facă în sfârşit ceva bun, după ce a făcut-o lată în aşa hal, şi că singurul lucru ca lumea… care a fost dintotdeuna ca lumea…

Alex îşi drese vocea.

Andy rămase cu gura căscată. Chiar avea loc scena asta? Chiar stătea Alex lângă ea în chicineta aceea murdară de la biroul ei şi insinua – mai bine zis, o spunea pe şleau – că se gândea la ea? Că ar trebui să fie din nou împreună? Deşi visa adesea scenariul ăsta, acum, că visul devenise realitate, i se părea cam cusut cu aţă albă.

Andy tăcu. El se uită o vreme la adidaşi, apoi la plafon. Tăcerea nu dură mai mult de douăzeci-treizeci de secunde, dar păru o eternitate.

— Ce zici să luăm cina împreună duminică? Devreme, ca să vină şi Clementine, poate pe la cinci? Să mergem în cartierul tău, la o pizza sau hamburgeri? Ceva lejer.

Andy râse.

— Lui Clem îi place la nebunie pizza. Cum ai ghicit?

— Ce copil ai mai văzut să nu-i placă pizza?

Andy se uită la Alex şi zâmbi. Simţi senzaţia aceea bine-cunoscută, dar de mult uitată, de fluturaşi în stomac la vederea chipului lui pe care se aşternuse un zâmbet.

— Sună minunat. Venim amândouă.

— Excelent. Aşa facem atunci.

Telefonul lui scoase un bip şi Alex îşi coborî privirea spre el.

— Fratele meu e în oraş, în vizită la nişte foşti colegi de facultate de la NYU şi tocmai mă duceam să mă întâlnesc cu el. Vrea să mergem la un bar. Doamne, ţine-mă!

— Oliver? Nu-mi vine să cred că există cu adevărat. Nu l-am mai văzut de… cât să fie oare? Zece ani? Ce mai face?

— Bine. Locuieşte la San Francisco, lucrează la Google, are o prietenă super sexy care îl sună zi şi noapte. Să juri că e un om normal, nu alta. E chiar ceva ciudat.

— Adu-l şi pe el duminică, mi-ar plăcea să-l văd. A trecut atât de multă vreme…

— Nu sunt convins că o pizza la ora cinci cu frate-său şi un copil mic e în topul preferinţelor lui, dar o să-i fac propunerea.

— Spune-i că vreau eu să-l revăd.

— Îi spun, îţi dau cuvântul. Sunt sigur că şi el s-ar bucura să te revadă. El întotdeuna a zis…

Alex se îmbujoră şi tăcu.

— Ce anume?

— Nimic.

— Alex! Ce a zis el întotdeauna?

— Că noi vom sfârşi prin a ne căsători. Mereu mă întreba de tine.

— Probabil că n-a fost mare admirator al lui Sophie.

— Ba da, a fost. I se părea foarte sexy şi…

Andy îl opri cu o mână.

— Da, bine, am înţeles.

Alex zâmbi.

— Scuze.

Andy râse şi văzu cum Alex se ridică şi-şi trece cureaua genţii peste piept. Îşi dori din tot sufletul să se repeadă să-l îmbrăţişeze, dar nu voia să pară prea îndrăzneaţă.

Alex păru un pic sfios şi spăsit şi strânse cu putere cureaua genţii cu o mână. Dar se uită la ea şi-i zise:

— Andy? O s-o luăm uşor, promit. Nu vreau să mă grăbesc şi ştiu că nici tu nu vrei aşa ceva. O să fim foarte atenţi.

— Da, foarte atenţi.

— Tu trebuie să te gândeşti la fetiţa ta, iar eu înţeleg şi respect lucrul ăsta. Amândoi am avut parte de multă suferinţă în relaţiil*e* anterioare şi sunt sigur că amândoi vrem să…

Andy nu se g*ân*di înainte să acţioneze. Fără absolut nici o grijă – fără să-i pese cum arată, cum va reacţiona el, ce vor spune după aceea –, se ridică pe vârfurile degetelor, îşi puse braţele în jurul gâtului lui Alex şi-l sărută pe gură. Sărutul nu dură decât vreo două secunde, dar fu lucrul cel mai minunat şi mai firesc din lume, iar când ea se îndepărtă, fiecare îi zâmbea celuilalt.

— Tu n-ai decât s-o iei uşor, zise ea cu toată seriozitatea. Eu, una, am de gând să mă arunc în relaţia asta cu capul înainte, cu totală nechibzuinţă.

— Chiar aşa? surâse Alex. Defineşte „totală nechibzuinţă“.

Iar Andy îl sărută din nou.

Mulţumiri

Cuvântul „mulţumesc“ nu exprimă nici pe departe cum ar trebui recunoştinţa mea faţă de Sloan Harris, agent, prieten şi, când a fost nevoie, psihiatru ocazional. Nu există panică pe care tu să nu o poţi domoli, problemă pe care tu să nu o poţi rezolva. Îţi mulţumesc pentru înţelepciune, sfaturi nepreţuite şi nesfârşitul calm în faţa situaţiilor de criză. Îţi sunt mai recunoscătoare decât ai să ştii vreodată.

Acelaşi lucru pot să spun şi despre Marysue Rucci, care de aproape zece ani (!) mi-a fost mult mai mult decât editor: MSR, mi-ai fost susţinătoare entuziastă şi consultantă înţeleaptă şi de încredere, încât abia dacă-mi aduc aminte cum a fost viaţa mea de scriitoare înainte să apari tu în ea. De la primele şedinţe de brainstorming şi până la ultima corectură, tu ai făcut cartea aceasta mai interesantă în fiecare fel posibil.

Mulţumesc întregii mele familii de la Simon & Schuster pentru munca inspirată şi plină de creativitate. Jon Karp, Jackie Seow, Richard Rhorer, Andrea DeWerd, Tracey Guest, Jennifer Garza, Jessica Zimmerman şi Felice Javitz: sunteţi cea mai minunată echipă pe care şi-o poate dori un scriitor. Mulţumiri speciale lui Aja Pollock pentru toate îmbunătăţirile făcute manuscrisului şi mulţumiri lui Emily Graff pentru toate câte a făcut. Vorbesc serios: pentru toate câte a făcut.

Mulţumiri şi echipei extraordinare de la Impact Consulting & Management, pentru Maarten Kooij, Kristyn Keene, Josie Freedman, Heather Karpas şi Shira Schindel. Am cea mai mare stimă pentru sfaturile inteligente şi ideile minunate (şi, evident, voturile de grup). Şi mai ales vă mulţumesc că m-aţi sfătuit cu profesionalism în toate situaţiile apărute.

Recunoştinţă mare datorez şi echipei din Londra, pentru entuziasmul fără margini şi ideile fantastice în toate stadiile cărţii, de la cel conceptual până la apariţia romanului. Lucrăm împreună de mai bine de un deceniu şi am o recunoştinţă (şi afecţiune) profundă faţă de familia mea britanică. La Harper Collins, mulţumiri lui Kate Elton, Lynne Drew, Claire Bord şi Louise Swannell. La Curtis Brown, mii de mulţumiri lui Vivienne Schuster, Betsy Robbins, Sophie Baker şi Claire Nozieres.

Pentru prietenii mei, atât de generoşi cu timpul şi aprecierile lor: Wendy Finerman, Hillary Irwin, Matthew

Hiltzik, Josh Wolfe, Kyle White, Ludmilla Suvorova şi tuturor prietenelor mele de aici, din New York, şi de oriunde altundeva – vă trimit tuturor o îmbrăţişare călduroasă şi rugămintea să ieşim împreună la un pahar cât de curând. Mâine, poate?

Cuvintele nu pot să exprime recunoştinţa pe care o simt pentru Mallory Stehle şi Tracy Larry, fără de care cartea asta pur şi simplu n-ar fi put*ut* să apară vreodată. Veţi face parte pentru totdeauna din familia noastră.

Pentru mama, tata şi Dana: vă iubesc foarte mult. Vă mulţumesc că m-aţi ajutat să rămân ancorată în realitate şi (oarecum) zdravănă la cap şi pentru toate felurile în care mi-aţi oferit mereu ajutor, încurajare şi, cel mai important, m-aţi ajutat să râd. Mulţu*mesc* întregii mele familii, mi-aţi fost mereu alături, m-aţi înţeles şi aţi ştiut întotdeauna când să nu mă întrebaţi de cum merge lucrul: Bernie, Judy, Seth, Sadie, bunica, bunicul, Jackie, Mel, Allison, Dave, Sydney şi Emma. Ultimii doi ani au fost o nebunie şi n-aş fi putut să supravieţuiesc (şi chiar să-mi placă) în răstimpul acesta crunt fără ajutor de la fiecare dintre voi.

Şi îndeosebi mulţumiri soţului meu, Mike, care face ca totul să fie posibil. Cartea aceasta n-ar fi trecut în veci de stadiul de capriciu fără s*prijinul tău,* fără sugestiile, ideile şi corecturile pe care mi le-ai recomandat pas cu pas. Cuvântul „m*ulţume*sc“ nu e suficient pentru tot ce faci – lucruri mari şi mici datorită cărora se completează viaţa mea – vieţile noastre. Pentru R şi S, mulţumesc pentru că mi-aţi adus mai multă bucurie decât aş fi crezut vreodată. Îmi e cu neputinţă să nu zâmbesc când îmi sunteţi aproape. Vă iubesc pe toţi trei din tot sufletul.

Table of Contents

Capitolul 1. Pentru tot restul vieţii
Capitolul 2. Parcă nu e așa de rău la Hamptons: 2009
Capitolul 3. Mergi înainte, fată dragă
Capitolul 4. Și e oficial!
Capitolul 5. Nu aș numi-o întâlnire romantică
Capitolul 6. Nu e destul să scrii un necrolog ca să se împlinească
Capitolul 7. Băieţii tot băieţi rămân
Capitolul 8. Nimic de la David's Bridal1, nici un fir de floarea-miresei, nici un pantof pe care apoi poţi să-l vopsești
Capitolul 9. Piña colada pentru toată lumea
Capitolul 10. Un halat din cadoul pentru cuplu
Capitolul 11. Mai mult sau mai puțin faimos decât Beyoncé?
Capitolul 12. Acuzaţii de hărţuire nefondate, plus o cămașă-două de forță
Capitolul 13. E foarte posibil să mor până atunci
Capitolul 14. Miranda Priestly aproape a zis că ești superbă
Capitolul 15. Îți garantez că dacă refuzi să nu încerci înseamnă că încerci
Capitolul 16. Fă o cursă de probă cu el
Capitolul 17. James Bond se întâlnește cu Pretty Woman, iar Mary Poppins e de față
Capitolul 18. Taci din gură și pleacă
Capitolul 19. Ceviche1 și piele de șarpe: o noapte de groază
Capitolul 20. Un vagon de botox
Capitolul 21. În propriul tău interes
Capitolul 22. Amănunte, o grămadă de amănunte
Capitolul 23. Mămica aceea coaptă pentru un tinerel bronzat
Capitolul 24. Asta e tot
Mulţumiri

Table of Contents

Capitolul 1. Pentru tot restul vieţii 6
Capitolul 2. Parcă nu e aşa de rău la Hamptons: 2009 19
Capitolul 3. Mergi înainte, fată dragă 37
Capitolul 4. Şi e oficial! 45
Capitolul 5. Nu aş numi-o întâlnire romantică 54
Capitolul 6. Nu e destul să scrii un necrolog ca să se împlinească 72
Capitolul 7. Băieţii tot băieţi rămân 92
Capitolul 8. Nimic de la David's Bridal1, nici un fir de floarea-miresei, nici un pantof pe care apoi poţi să-l vopseşti 107
Capitolul 9. Piña colada pentru toată lumea 125
Capitolul 10. Un halat din cadoul pentru cuplu 134
Capitolul 11. Mai mult sau mai puţin faimos decât Beyoncé? 144
Capitolul 12. Acuzaţii de hărţuire nefondate, plus o cămaşă-două de forţă 154
Capitolul 13. E foarte posibil să mor până atunci 169
Capitolul 14. Miranda Priestly aproape a zis că eşti superbă 182
Capitolul 15. Îţi garantez că dacă refuzi să nu încerci înseamnă că încerci 196
Capitolul 16. Fă o cursă de probă cu el 208
Capitolul 17. James Bond se întâlneşte cu Pretty Woman, iar Mary Poppins e de faţă 220
Capitolul 18. Taci din gură şi pleacă 243
Capitolul 19. Ceviche1 şi piele de şarpe: o noapte de groază 256

Capitolul 20. Un vagon de botox 282
Capitolul 21. În propriul tău interes 299
Capitolul 22. Amănunte, o grămadă de amănunte 309
Capitolul 23. Mămica aceea coaptă pentru un tinerel bronzat 316
Capitolul 24. Asta e tot 324
Mulţumiri 336